

Giới thiệu Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi

Truyện Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi của tác giả Thanh Sắc Vũ Dực là truyện ngôn tình hiện đại với tâm lý đa sầu đa cảm của một đôi tình nhân trẻ.

Tình yêu của họ được nhiều người ủng hộ và có cả những người ao ước rằng mình được tình yêu ngọt ngào đến thế. Nhưng mọi chuyện khiến họ cứ rời xa nhau mà chẳng biết bao giờ mới có thể hòa giải được.

Mọi chuyện cũng bắt đầu từ tình yêu được xem là quá hoàn hảo ấy, nó khiến mọi mối quan hệ đều bị chi phối...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Thất tình không phải là việc lớn gì, ai đã từng yêu ít nhất cũng đã từng bị thất tình, cho dù là mình bỏ rơi người ta hay là người ta bỏ rơi mình.

Mạc Dao Dao đã sớm biết cô và Triệu Ngộ Minh sẽ chia tay, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên khi anh ta hút đầy tàn thuốc dưới đất, sau đó vô cùng khó khăn nói ra ba chữ “Chia tay đi”, Mạc Dao Dao rất dứt khoát gạt đầu một cái, lấy điện thoại di động ra xóa bỏ số của Triệu Ngộ Minh, cũng bày tỏ thái độ từ nay về sau hai người sẽ không gặp lại.

Triệu Ngộ Minh rất kinh ngạc, đồng thời cũng thật vui vẻ, nhưng vẫn có một chút lúng túng. Cho dù là chia tay, nếu biểu hiện của nhà gái giống như là ước gì vứt bỏ mình sớm một chút, nhà trai cũng sẽ tổn thương.

Chỉ là từ lúc anh ta cất bước nhẹ nhàng rời đi, Mạc Dao Dao có thể thấy được, bọn họ đã chia tay thật rồi, một chút dư âm cứu vãn cũng không có.

Nhìn tàn thuốc nằm rải rác trên mặt đất, Mạc Dao Dao nhớ lại Triệu Ngộ Minh trước kia rõ ràng là hút Cát Trắng (bạch sa??), là do cô móc tiền túi mua, khi mua một hộp hút rất tiết kiệm, dù rằng không hút rồi cuộc cũng không nỡ ném đi. Hiện tại thuốc lá anh ta rút ra không chỉ là do người khác đưa, mà hút được một nửa đã vứt.

Thân phận chênh lệch quá nhiều, bạn gái đương nhiên sẽ phải đổi. Người vợ chịu cảnh nghèo hèn với mình cũng có thể bỏ rơi được, chứ đừng nói cô chỉ là một người bạn gái. Cho nên có thể nói hai chữ con đường làm quan và thế lực cùng phát âm shì giống nhau không phải là không có đạo lý, không thể không bội phục văn tự ngôn ngữ nước ta rất Bắc Đại Uyên Thâm. (Con đường làm quan: 仕途 (shìtú); thế lực: 势力 (shìlì))

Về đến nhà Mạc Dao Dao bắt đầu sắp xếp đồ đạc, đem đồ đạc mà Triệu Ngộ Minh đã từng tặng cất vào trong một cái rương, chia tay mà còn giữ những thứ đồ này, nói không chừng sẽ có người hiểu lầm cô còn không nỡ rời xa.

Đột nhiên thấy chậu Vạn Niên Thanh kia, đó là quà mà cô mua tặng Triệu Ngộ Minh, năm ấy anh ta mới vừa thi đậu làm nhân viên, Mạc Dao Dao tặng cho anh ta là hi vọng Triệu Ngộ Minh có thể vạn năm trường thanh (trẻ mãi). Mặc dù nghĩa của từ Vạn Niên Thanh là khỏe mạnh, trường thọ, nhưng cô vẫn cố chấp hiểu theo nghĩa của cái tên kia.

Kết quả không tới nửa tháng Triệu Ngộ Minh đã đem hoa trả lại, anh ta nói anh ta không thể chăm cây được, nửa tháng này thiếu chút nữa hại chết cây. Mạc Dao Dao nhìn thấy đúng như vậy, lá cây đã ố vàng, vội vàng nhận lại, lên mạng tìm hiểu phương pháp chăm sóc, mấy tháng sau nó lại trở nên xanh um tươi tốt.

Nhìn thấy nó Mạc Dao Dao lại nhớ tới hình như bắt đầu từ lúc đó Triệu Ngộ Minh cũng không nhận quà mình tặng rồi, luôn nói hiện tại anh ta đang kiếm tiền không nên cứ để Mạc Dao Dao bỏ tiền.

Có lẽ từ khi đó anh ta đã bắt đầu cố ý giữ khoảng cách với cô, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi. Trong lòng Mạc Dao Dao tức giận dễ sợ, tiến lên đạp hai đạp, cô đã không muốn khóc còn không được nổi giận một chút.

Sáng ngày thứ hai, trước khi đi làm, đôi mắt quầng thâm có nhìn qua thử, cảm giác tối hôm qua cô thật là quá đáng, mặc dù không dám dùng quá nhiều lực nhưng vẫn sợ làm hỏng cây.

Không nghĩ tới kia chậu vạn niên thanh trở nên kiêu diễm hơn, trên cành còn có xuất hiện mấy chùm hoa, rõ ràng là sắp nở hoa.

Nhẹ lòng, Mạc Dao Dao ôm cái rương đi ra cửa.

-

Về nhà sau một ngày mệt mỏi, đang định đi tắm rồi ngủ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Mạc Dao Dao vừa cầm lên nhìn thấy là cuộc gọi của Triệu Ngộ Minh.

Mặc dù đã xoa số đi, nhưng dây số kia đã sớm khắc sâu vào trong đầu cô, nói chia tay cũng không phải chia tay ngay được.

Khẽ cắn răng rồi nhận máy, nói không chừng còn có chuyện gì đấy.

Điện thoại bên kia trầm mặc.

“Có chuyện gì không? Gọi nhầm số sao?”

“..... Những thứ đó còn giữ lại làm gì, vứt đi thôi.” Thanh âm bên đầu điện thoại kia rất trầm thấp.

Mặc Dao Dao cắn răng: “Đó không phải là do sợ anh đưa cho tôi hóa đơn muốn tôi thanh toán sao, thôi cứ trả lại trước để đề phòng phiền toái về sau.”

“..... Không có việc gì nữa, cúp máy đây.”

Nói xong phía đối diện đã vang lên tiếng đập máy, Mặc Dao Dao bị một cú điện thoại này làm cho không thể giải thích được, cảm giác trong điện thoại giọng nói của Triệu Ngô Minh không hiểu vì sao có một chút u ám.

Vì thế cô gọi điện thoại ——

“Diệp Tử, Minh ca của cậu có xảy ra chuyện gì không?”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói vui sướng: “Dao Dao, tớ còn muốn hỏi cậu đã chạy đi đâu rồi, tính toán tốt quá đi chứ? Thời gian thật là quá chuẩn!”

Chuyện là như thế này, lúc trước Mặc Dao Dao đã đóng gói xong đồ vật, gửi qua bưu điện cho Triệu Ngô Minh. Cô cảm thấy sau khi chia tay mà còn vì mấy thứ kia gọi điện thoại nói “Anh tới đi, tôi có đồ đưa lại cho anh” cho người kia, thì thật không phải muốn trả đồ mà là nhân cơ hội để gặp mặt tìm cách cứu vãn quan hệ đôi bên. Cô không muốn ra về kiểu cách, cũng không muốn cứu vãn, nên cũng không cần thiết phải gặp nhau, tiêu ít tiền gửi quá khứ đi là được.

Ai ngờ chính vì vậy mà xảy ra chuyện.

Theo lời Diệp Tử nói, hôm nay Triệu Ngô Minh dẫn theo bạn gái là sếp cùng cơ quan về nhà, tự mình chuẩn bị cơm trưa, không khí vừa vặn, hai người ngọt ngào ngào ngào đang định ‘tâm đầu ý hợp’ thì chuông cửa vang lên.

Vừa mở cửa là nhân viên giao hàng, một cái rương vô cùng to lớn.

Vì vậy mặc dù lúc này Tiểu Cao đã ý loạn tình mê trong lòng hiếu kỳ nổi lên, thúc giục Triệu Ngô Minh mở cái rương ra. Anh ta cũng thấy rất kỳ quái, người nào mà gửi cái rương lớn như vậy? Vì thế nhân tiện mở ra.

Có câu nói, lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo.

Chỉ là lúc này hại chết không phải là một con mèo, mà là Triệu Ngô Minh.

Trong rương đó có chiếc cốc tình nhân viết “Triệu Ngô Minh, Mặc Dao Dao vĩnh viễn sẽ ở cùng nhau” dẫn tới bùng phát cuộc Chiến Tranh Thế Giới lần thứ 3, cuối cùng sếp đen mặt lại sập cửa bỏ đi. Triệu Ngô Minh mang về mặt tái mét mà nhìn những đồ trong rương.

Sau đó Diệp Tử nói: “Dao Dao, chiều nay của cậu thật sáng khoái!”

Mặt Mặc Dao Dao đổi màu, sớm biết thì vứt bỏ là tốt rồi, ai ngờ đến bao phiền toái như vậy! Khiến cho cô giống như oán phụ khuê phòng bị vứt bỏ, trong lòng không cam chịu đi phá hoại nhân duyên tốt của người ta, thuận tiện gây trở ngại cho con đường thăng quan tiến chức của Triệu Ngô Minh.

Dù sao hai người này đã bắt đầu từ khi bọn họ chưa chia tay, hóa ra là cô chính là spare tire, đầu năm nay đàn ông cũng phải tìm đến một cái bánh xe để phòng hờ cơ đấy.

Đang buồn bực vô cùng thì ánh sáng chói mắt của Vạn Niên Thanh đập vào trong tầm mắt, thấy như thế nào cũng cảm giác khó chịu. Vì vậy duỗi thẳng chân dẫm đạp mấy cái, hài lòng trở về ngủ.

Buổi sáng thức dậy, một lần nữa lại thấy hối hận, lại gần nhìn kỹ, Vạn Niên Thanh càng trở nên tốt hơn, tinh thần phấn chấn và khỏe mạnh rồi, những bông hoa màu trắng dày đặc, rực rỡ muôn vẻ.

Cây này vì sao đánh mãi không chết như con gián vậy?

Kinh ngạc lại kinh ngạc, dù sao hoa này mau kết quả, từ lúc Mặc Dao Dao nuôi nó đến giờ cũng chưa thấy nó nở hoa, lần này xem bộ dạng nó xanh um tươi tốt như vậy, liền bắt đầu hết lòng chăm sóc. Hoa này tên tốt, tình yêu không có, nhưng cô vẫn muốn được khỏe mạnh.

Có ai biết sau mấy ngày được tỉ mỉ tưới nước, bón phân, xới đất, Vạn Niên Thanh càng ngày càng uể oải, những bông hoa nhỏ cũng mau rụng đi, căn bản không có kết quả như nguyện vọng.

Mạc Dao Dao trăm mối lo mà vẫn không có cách giải quyết, lật mấy chục trang web cũng không tìm ra được biện pháp giải quyết, chỉ có thể ai oán đứng nhìn cây Vạn Niên Thanh càng ngày càng tiêu tụy. Có thể đóa hoa cũng là cần đến tình yêu làm dịu, cô hiện tại không còn tình yêu, ngay cả cây cô chăm sóc cũng cùng cô “Vì người bỏ đi khiến ta tiêu tụy”.

Cũng chính là buổi tối sau ngày chia tay một tuần, trong giấc mộng Mạc Dao Dao mơ hồ cảm thấy khí lạnh bức người trước mặt, cô mở mắt ra, chỉ thấy một người đàn ông khỏa thân đang đứng ở ngay trên đầu giường, mặt buồn bã nói: “Dao Dao, vì sao cô lại không đáp tôi?”

Mạc Dao Dao mơ mơ màng màng nhắm mắt, lật người, sau đó giật mình mở mắt ra!

Đây không phải là chuyện tình thành thị sao? Lúc nào thì trở thành thần quái kinh khủng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thất nghiệp . . .

Dù là thất tình, cuộc sống cũng vẫn tiếp tục. Coi như toàn thế giới đều biết rõ thất tình là đau khổ như thế nào, nhưng so với vấn đề no ấm, công việc vẫn quan trọng hơn một chút.

Mạc Dao Dao làm thêm ở một cửa hàng điện gia dụng, mỗi tháng lương tạm cộng với phần trăm kiếm được thêm cũng không ít, đáng tiếc cấp bậc quá thấp, không lọt vào mắt Triệu Ngô Minh. Ngược lại cô đã từng nghĩ tới đổi công việc, nếu không học đại học bao nhiêu năm như vậy không phải là uổng phí rồi sao. Nhưng ngành cô học lại là công trình sinh vật, này chuyên nghiệp dự thi lúc bị đuổi ra chỉ có thể ba hoa chích choè, thật ra thì dù là người đã thi đậu bác sĩ, đều không phải nhất định có đường ra. Trên căn bản một nửa công ty là sẽ không để cho người ta đi tạo ra cừu nhân bản, dê cũng không.

Cứ như vậy làm ở cửa hàng điện hơn một năm, mỗi tháng cô cũng có thể kiếm được hơn mấy ngàn, tiết kiệm lại vẫn còn khoảng một chút cho nên công việc này không thể bỏ được, coi như tối hôm qua có nhìn thấy cái gì kinh khủng cũng không thể không đi làm.

Buổi sáng trong cửa hàng không có nhiều người, Mạc Dao Dao tựa vào bên tường nhớ lại hình ảnh trong giấc mộng chân thật không ngờ kia tối hôm qua.

Lúc ấy cô lấy dung khí xoay người lại, sau lưng cho dù chỉ một người cũng không có, thanh âm buồn bã của nam nhân khỏa thân gì cũng không có. Chỉ có một bồn vạn niên thanh, ở dưới ánh trăng lẳng lặng nở hoa.

Sau nửa đêm cô không dám ngủ, cho đến khi ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, mới dám xác định tối hôm qua thật ra mình đã nằm mơ thấy một giấc mơ vừa lạ lùng vừa đáng sợ.

Phản ứng đầu tiên của cô là sợ đến bần rùn, quá sợ nên không nhìn thấy rõ diện mạo cùng vóc người của người đàn ông kia, chỉ là bình thường nằm mơ thấy người cũng đều không có diện mạo.

Phản ứng thứ hai chính là hoài nghi mình vì thất tình khiến cho đại não thác loạn, lại có thể nằm mơ như vậy? Chẳng lẽ cô đã đói khát như vậy rồi?

Đang lúc suy nghĩ, trong cửa hàng có một người đẹp trai tới.

Người đẹp trai tới kéo theo mắt một đồng tiểu nhân viên chào hàng sáng lên, Hà Viện xung trận lên trước, đẩy ra mấy sắc nữ đi lên trước, vô cùng có lễ phép hỏi: “Xin hỏi tiên sinh muốn mua gì?”

Bình thường những người đẹp trai như vậy đều do Hà Viện dẫn đường, Mạc Dao Dao có bạn trai đối với những thứ này không có hứng thú, những người còn lại cũng không giành được với Hà Viện, dù sao cô ấy cũng nổi tiếng ra tay nhanh và chuẩn.

Hà Viện dĩ nhiên sẽ không mong đợi cái gì mà vừa thấy đã yêu, tiếp theo là một hồi yêu đương oanh oanh liệt liệt, thật ra cô ấy chỉ là muốn mượn cơ hội này tiếp xúc nhiều hơn với trai đẹp một chút, thỏa mãn một chút ước muốn hoa si của mình.

Hơn nữa cuối cùng khi đưa hóa đơn cũng là do cô ấy tự mình đặt bút ký tên, việc này chính là nói tên tuổi của mình cho đối phương biết. Mặc dù biết đối phương có thể nhìn cũng không nhìn mà vứt cái tên này vào trong thùng rác hoặc là giữ lại để tích điểm đổi lấy sản phẩm, nhưng Hà Viện vẫn tin chắc mình có thể mượn hóa đơn này mà tạo ra được nhân duyên đầu tiên.

Người đẹp trai không động, mà rất chuyên chú nhìn vách tường.

Mạc Dao Dao đang dựa vào vách tường, cô cũng đang nhìn người đàn ông có dáng người này cùng khuôn mặt tuấn tú này, cảm giác nhìn quen mắt. Cô xác định mình chưa từng gặp qua anh ta, nhưng vì sao lại nhìn quen mắt?

Người đẹp trai đột nhiên đi về phía Mạc Dao Dao, cũng không để ý tới ánh mắt của những người còn lại, kéo tay của cô đặt đồ vào, cười cười rồi bỏ đi. Hà Viện xung trận xông lên, níu lấy cổ áo Mạc Dao Dao: “Nói, lúc nào thì bắt cá hai tay rồi hả? Tặng cậu cái gì?”

Mạc Dao Dao cười khở, người bị bắt cả hai tay chân chính là cô có được hay không, hơn nữa người này cô cũng không biết!

Mở lòng bàn tay xem vật người kia đưa cho, Mạc Dao Dao liếc mắt nhìn một cái: Một chuỗi chìa khóa.

Hà Viện bắt đầu nổi đóa, ngay cả chìa khóa tất cả đều đưa cho còn dám nói không phải bắt cả hai tay? Tại sao nam nhân tốt cũng bị cô làm hại**?

Mạc Dao Dao không nói gì, đây là chìa khóa của cô, là chìa khóa nhà cô!

Cô nhớ rõ ràng không phải mình làm mất chìa khóa mà đứt khoát là không mang theo. Bởi vì tối qua kinh sợ quá mức cho nên sáng nên cô mơ mơ màng màng ra cửa, đóng cửa phòng mới nhớ tới mình không mang chìa khóa.

Vốn cô nghĩ tối nay về nhà gọi cho chủ nhà đã lâu không gặp trước, nếu không mình có thể phải ngủ ngoài hành lang rồi. Ai ngờ lại có người đưa tới nhanh đến thế! Còn là một người đàn ông!

Mạc Dao Dao rút cuộc nhớ tới tại sao mình nhìn thấy người đàn ông này quen mắt rồi, cái nhìn quen mắt không phải là người, ấy là bộ quần áo! Đó là quả sinh nhật cô định mua tặng cho Triệu Ngộ Minh, chỉ tiếc còn chưa đưa đã chia tay.

Chuyện lúc này chỉ nảy sinh trong phim kinh dị lại xảy ra ở chung quanh Mạc Dao Dao, phản ứng đầu tiên trong đầu cô lại là ——

Căn cứ vào trí nhớ về người đàn ông lửa thể tối hôm qua, người đẹp trai mới vừa rồi hẳn là không có mặc quần lót.

Cho nên có khả năng đầu óc cô thật sự có vấn đề.

Vì vậy cô véo Hà Viện đang lắc lắc cô: “Có đau hay không?”

“Đau!”

“Vậy không phải mình nằm mơ.”

“Mạc Dao Dao cậu có phải người hay không ——” Thanh âm Hà Viện có chút đau khổ, bị câu.

Mạc Dao Dao cảm thấy cô là người, nhưng gần đây đầu óc quả thật có chút vấn đề. Bác sỹ tâm lý cô không có tiền đi khám, một giờ đã giá trên trời mấy trăm đồng rồi, hơn nữa đây còn là giá tiền của người không tên tuổi gì, danh giá thì không biết bao nhiêu tiền nữa.

Hôm nay về nhà đi mua chút thuốc cảm mạo là được, nói không chừng do phát sốt.

-

Người tới cửa hàng nhiều hơn, sự kiện kia rất nhanh đã không hề được ai để tâm, dù sao kiếm khách kiếm phần trăm mới là chuyện chính.

Một đám quý phu nhân duyên dáng sang trọng đi vào trong cửa hàng, ăn mặc vô cùng phú quý, hơn nữa người đi trước còn đeo vàng toàn thân có thể đến mười cân, cũng may bà ta ung dung —— mập mập + nét mặt toả sáng, hoàn toàn có hơi sức chống đỡ sức nặng chừng mười cân.

“Đồ điện tốt nhất của cửa hàng các cô là cái nào?” Người phụ nữ đầy vàng quý giá miễn cưỡng mở miệng.

Mạc Dao Dao mỉm cười: “Xin hỏi bà muốn mua loại nào? Đồ làm bếp? Tắm rửa? Hay là . . .”

“Tất cả đều mang đến cho tôi xem một chút đi, ai còn thiếu cái gì nếu thích cái nào thì cứ mua đi.” Bộ dạng Tài Đại Khí Thô.

Mạc Dao Dao xem ra, bà ta không phải là quý phu nhân mà là nhà già mới nổi, người có tiền chân chính sẽ không lớn lối như vậy.

“Bộ tủ lạnh, máy giặt quần áo, máy điều hòa không khí này là đồ công sở bán tốt nhất gần đây, nếu cùng mau ba món một lúc sẽ được giảm giá.”

“Tôi mà dùng giảm giá?”

Người đàn bà đầy vàng không khác gì cái loa hô to với bên ngoài: “Tôi có tiền!”

Mạc Dao Dao tiếp tục mỉm cười: “Đây chẳng qua là chính sách ưu đãi của cửa hàng.”

“Không được, được giảm giá khẳng định không tốt.”

“Vậy bà xem cái này.”

“Màu sắc không sang.”

“Cái này.”

“Hình thức không sang.”

“Này.”

“Không.”

Mạc Dao Dao vẫn rất kiên nhẫn, làm nghề bán hàng tiêu thụ nhất định cho dù có khách hàng tát mình một cái, tự mình đưa mặt còn lại đến cho người ta đánh để người ta thỏa mãn, chút soi mói này cũng không là gì.

Chỉ là vị phu nhân này chắc vừa mới trúng số, giá cả tuyệt đối không đủ nhìn thuận mắt. Vì vậy Mạc Dao Dao đem thứ tốt nhất trong cửa hàng giới thiệu cho bà ta, một bộ này bán ra phân trăm có thể kiếm được tới 18000, thuần túy là đồ điện làm thịt người ta.

Quý phu nhân rút cuộc lộ ra vẻ mặt hài lòng: “Có thể coi như hình dạng vừa mắt. Như vậy đi, tôi đi cửa hàng khác lựa chọn, đợi lát nữa trở lại.”

“Chào mừng lần sau bà ghé cửa hàng.” Khóe miệng Mạc Dao Dao cứng đờ, chờ đợi phút chốc thoát khỏi hổ mẹ kia.

Ai ngờ đến lúc này lại xảy ra chuyện, quý phu nhân quay người lại, ví da cùng đồ trang sức bên trong quét phải một ly cola bên cạnh, phụ quay người lại, ví da thượng đồ trang sức quét bên cạnh trên tủ một ly cola, cũng không biết thế nào mà ly cola kia đổ thẳng vào bộ quần áo trắng của quý phu nhân.

Nói thật vị này mặc bộ quần áo trắng như vậy tuyệt đối là ăn no rồi việc, tạo ra cho bà ta vẻ mập mập không nói còn dễ dàng bị bắt. Nhưng hiện tại Mạc Dao Dao không thể nói lời này, bởi vì chén cola kia là của cô, uống được một nửa khách tới tiện tay đặt ở trên tủ.

Mặc dù cô chọn cái tủ xa nhất nhưng người xui xẻo đứng lên uống nước cũng bị dắt răng, cố tình bị người như vậy đụng phải.

Quý phu nhân dĩ nhiên là tức miệng mắng to, không để ý hình tượng chút nào, người đi cùng bên cạnh cũng mắng không ngừng. Mạc Dao Dao cười cúi đầu chịu nhận lỗi, bà ta lại nhất quyết không tha, mặc dù lời nói rất nhiều, nhưng ý tứ đại khái là yêu cầu bồi thường.

Mạc Dao Dao gật đầu: “Thật ngại quá, tôi sẽ bồi thường bà phí giặt khô.”

“Giặt khô! Cô có biết bộ quần áo này của tôi bao nhiêu tiền không? Giặt một lần cũng sạch được chắc? Phải bồi thường hết!”

“Vậy bà lấy hóa đơn quần áo ra, tôi sẽ căn cứ vào giá tiền và vết bẩn để bồi thường.”

“Cô ấy à? Bán cô đi mà bồi thường nổi sao?” Về mặt bà ta khinh thường.

Mạc Dao Dao cảm thấy cho dù tượng đất cũng có tính cách của tượng đất, cô cũng không thể cứ nhẹ nhàng mãi như vậy? Hơn nữa trong bụng cô gần đây vốn đã tích trữ sự giận không ít mà chưa xả được ra ngoài. Ánh mắt khinh bỉ của bà ta kích thích cô, cô cảm thấy bây giờ mình không nói gì thì không vui nổi.

Vì vậy Mạc Dao Dao vô cùng bình tĩnh hỏi: “Theo lời nói này của bà, tôi đi bán thận nói thế nào cũng có thể bồi thường bộ quần áo này rồi.”

Sau đó cô lại cao thấp đánh giá vị phu nhân này: “Bà như vậy khẳng định bán đi cũng không bằng tôi. Vừa nhìn đã thấy bà bị tăng đường huyết, cholesterol cao, huyết áp cao, nhìn lại một chút sắc mặt này, thoa nhiều phấn như vậy mà vẫn còn vàng chắc thận cũng không được tốt? Bà đi bệnh viện không chừng đến máu cũng không bán được, tôi nói thế nào cũng đáng tiền hơn bà.”

Sau khi nói xong nhướn mày, dĩ nhiên cuối cùng đôi mày là dậy dỗ thông suốt cùng thư từ chức, ngay cả một tháng tiền lương cuối cùng cũng bị giữ lại trừ tiền giặt khô.

Không có bạn trai sau lại thất nghiệp, Mạc Dao Dao đứng ở trên đường cái cảm giác mình thật kém!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Bình thường phụ nữ thất tình có một số phương pháp để trút giận —— mua sắm, ăn nhiều, khóc lớn, tìm người khác.

Mạc Dao Dao cho rằng, các phương pháp trên không chỉ lãng phí tiền bạc, lãng phí thời gian, lãng phí thể lực và còn lãng phí tình cảm, hơn nữa là cái phương pháp cuối cùng, nếu thật sự gặp được người tốt thì tốt rồi, nếu tình cảm không được lại vừa thương thân vừa thương tâm, còn thảm hại hơn.

“Cho nên cậu dừng việc thất nghiệp để xả ra? Như thế sẽ không thương thân và không thương tâm hả ?” Amy chậm rãi uống một ngụm cà phê đen,

nhường mày khinh bỉ Mạc Dao Dao.

“Tôn trọng dạ dày.” Mạc Dao Dao cúi đầu, ở trước mặt AMY cô vĩnh viễn không có tự tôn.

Amy là nghiệt duyên của cô, thanh mai trúc mã và là bạn học cùng trường, tên tiếng Trung là Tô Tuyền, nick name Amy, là một cô gái như gió lốc giống như tên vậy. Cô là phóng viên tin tức, lúc học đại học chính là Trưởng bộ phận thông tin truyền, Báo Quái Giáo Chủ, bất kỳ chuyện gì nếu Amy biết là toàn thế giới đều biết. Nhưng Amy là một người có tinh thần trọng nghĩa, chuyện chưa được xác nhận cô cũng chưa bao giờ truyền ra ngoài, nếu như xảy ra sai lầm cô còn có thể nói xin lỗi công khai. Cô làm phóng viên tin tức là để dùng một cây bút chính nghĩa đưa chuyện bất bình ra trước ánh sáng thiên hạ.

Ami là số ít không bị trái tim kinh doanh đen tối bản thủ xâm chiếm, nếu mọi người biết ngòi bút rất dễ dàng bẻ cong như nó muốn.

Đáng lẽ ra Ami đang tham gia tổ theo dõi, nhận được cú điện thoại của Mạc Dao Dao liền đem nhiệm vụ giao cho trợ lý nhỏ, lại điều thêm một người tới giúp ở cơ quan, sau đó chạy tới chỗ Mạc Dao Dao hẹn. Amy cho rằng, một tin tức có mất đi cũng không cần phải gấp gáp, nếu như chỉ bởi vì việc này mà chậm trễ trong chốc lát khiến cho chị em treo cổ tự sát thì không bù đắp nổi.

Thật ra thì Mạc Dao Dao không có yếu ớt như vậy, chẳng qua là từ trước đến giờ Amy quá mức phóng đại.

“Nói đi, muốn dạy dỗ Triệu Ngô Minh như thế nào, có cần tớ đưa anh ta ra ánh sáng vì dụ dỗ tiểu cán bộ cao cấp, bắt cá hai tay với bánh xe phòng hồ, còn vứt bỏ người vợ kết tóc hay không? Bảo đảm về sau con đường thăng quan tiến chức của anh ta tựa như con ruồi trong lọ thủy tinh —— tương lai phía trước thì tươi sáng nhưng con đường thì không có .”

Mạc Dao Dao lắc đầu: “Không phải là tố yếu đuối, mà làm thế thì quá kém cỏi. Vì anh ta mà phải ra tay nhiều như vậy cũng không đáng. Hơn nữa nếu tớ thật là người vợ kết tóc còn mang theo đứa bé, vậy chẳng phải anh ấy là Trần Thế Mỹ sao, như vậy thì cơ thể anh ta cũng được nhưng bây giờ lại là một người con gái bị vứt bỏ, làm lớn một trận giống như tớ thua không gượng dậy nổi.”

Amy gật đầu một cái: “Nói cũng phải, xem ra con đường chính phủ không thể đi, nếu không chúng ta đổi đường khác.”

“Ví dụ như tớ gắn máy theo dõi ở nhà anh ta, chờ khi anh ta cùng tiểu cán bộ cao cấp kia muốn “tâm đầu ý hợp” thì liền gọi một cuộc điện thoại quấy rầy. Về căn bản nếu kéo dài như vậy sẽ có hai hậu quả, thứ nhất, anh ta tạo thành phản xạ có điều kiện, mỗi lần nghe được chuông điện thoại đi động sẽ miễn cưỡng đứng dậy; thứ hai, do kích thích quá độ tạo ra khiến anh ta bất lực.”

“Thứ ba, tớ và cậu nửa đường bị phát hiện, sau đó sẽ thành nữ tù nhân trải qua quãng đời còn lại.”

“Những lời đầy cậu cứ giữ lấy trong bụng đi.” Amy khinh bỉ nhìn Mạc Dao Dao một cái, nhưng rất nhanh lại cười: “Hai ngày trước nghe Diệp Tử nói rồi, cậu đưacái ly tình nhân tới nhà bọn họ, hai người đó huyền não đến bây giờ mà còn muốn chia tay rồi, làm rất khá!”

Mạc Dao Dao buồn bực, vì sao một hai điều cho rằng do cô làm, chẳng lẽ cô giống cô gái ác độc như vậy sao? Rõ ràng mình là một con dê trắng nhỏ lương thiện.

Dĩ nhiên, một con dê trắng nhỏ lương thiện bình thường sẽ không khiến cho một phụ nữ trung niên tức đến thiếu chút thì tắc máu não, lúc ấy người phụ nữ mập kia chỉ ngón tay vào Mạc Dao Dao, “Cô. Cô. Cô.” cả lắm mấy câu sau đó té xỉu. Mạc Dao Dao cảm thấy khả năng phần lớn bà ta té xỉu là do cao huyết áp với gan không tốt, tuyệt đối không phải là tức giận vì mình.

Cũng chính là bởi vì gây ra chuyện như vậy, quản lý mới có thể đuổi việc Mạc Dao Dao, bởi vì nghe nói quý phu nhân kia thật đúng là một phu nhân nổi tiếng.

“Vi khen thưởng cho cậu đã làm tốt, cùng với ăn mừng việc cậu thất nghiệp, chị đây hôm nay mời cậu đi SPA, ngày mai tỏa sáng đi tìm việc làm” Amy vỗ bả vai Mạc Dao Dao, rất ý thức về nghĩa vụ kết thúc câu chuyện này, cầm túi xách số lượng có hạn lên lời kéo Mạc Dao Dao đi.

Theo lời của Amy nói, phụ nữ cho dù không có tình yêu cũng được nhưng phải xinh đẹp.

Theo lời của Mạc Dao Dao nói, hai năm qua Amy quả thật kiếm không ít, thẻ vàng VIP kia, người phục vụ như nàng làm bao năm cũng không có được.

Rất nhiều người nói Amy đi theo người giàu có, nếu không một nữ sinh vừa ra xã hội không bao lâu sao có thể có được những thứ như vậy. Nhưng Mạc Dao Dao biết đây chỉ là giả dối, năng lực của Ami cô luôn luôn hiểu rõ, bao nhiêu lần cô ấy chỉ vì một trang đầu mà cả đêm không được ngủ theo dõi ở cửa chính, bao nhiêu lần cô ấy vì một tin tức mà uống khiến cho dạ dày chảy cả máu.

So sánh với Amy, Mạc Dao Dao rất có cảm giác cô thật đúng là một ký sinh trùng của xã hội.

-

Làm xong Spa thì trời đã tối rồi, Mạc Dao Dao và Ami vinh quang tỏa sáng cùng nhau đi ăn xiên nướng, mặc dù nói thực phẩm chiên dầu đối với sắc đẹp và thân thể không tốt, nhưng Amy nói, cô bảo dưỡng vì cái gì, không phải là để phá đi sao.

Mạc Dao Dao cảm thấy cảnh giới của Amy cả đời cô cũng không thể đạt tới được.

Hai người mang bộ mặt bóng loáng đi tới trạm xe, đến trạm phía trước mặt Mạc Dao Dao bất động: “Amy, đêm nay tớ đến nhà cậu ngủ có được

không?”

“Bây giờ tớ phải đi theo dõi tiếp, ban ngày đã chậm trễ cả một ngày rồi, buổi tối không thể trốn việc nữa.” Amy theo dõi theo quy định luân phiên, vốn người ta vì thương cô gái yếu đuối nên mới để cho cô theo dõi vào ban ngày, cô vì Mạc Dao Dao mà cố ý đổi thành buổi tối.

“Tự tớ đi tới nhà cậu ngủ được không?” Mạc Dao Dao cảm giác lúc này trong cả đời mình là lúc không có tiền đồ nhất.

“Làm sao vậy? Nhà cậu sỏi sao? Hay là cậu giấu đàn ông khỏa thân trong phòng làm Kim Ốc Tàng Kiều vậy?”

Không thể nào không nói người làm tin tức quá mức sắc bén, Amy lập tức liền đâm đúng vào trọng điểm.

Nhớ năm đó khi Ami còn đang đi tìm việc làm trong nửa năm đầu, tạp chí kia rất nổi tiếng, nghe nói còn có thân phận, vốn thường không coi trọng người mới tốt nghiệp như cô. Kết quả là người phỏng vấn còn chưa đặt câu hỏi, cô đã tự giới thiệu về bản thân mình trước sau đó là nói ——

Người đàn ông ngồi ở bên trái tôi chờ phỏng vấn kia là người nghiện thuốc, mặc dù mang găng tay không nhìn thấy ngón tay bị vàng, nhưng hàm răng thì vàng, hơn nữa chưa tới một tiếng đã không ngừng ho khan, gấp, kiễng chân, tuyệt đối là do nghiện thuốc lá.

Người phụ nữ ngồi ở phía trước tôi là do cầm máy chụp hình nhiều năm, vết chai trên ngón tay có thể nhìn ra được nghề nghiệp của cô ta; chú ngồi ở trong góc mặc đồ rộng kia thật ra đang một mực âm thầm quan sát các thí sinh, bởi vì cảm giác về sự tồn tại của ông ta thấp hơn nữa lại ngồi trong góc trong nên tất cả mọi người đều không phát hiện ông ấy đang làm gì. Tôi nói ba người này thật ra không phải thí sinh, mà là gián điệp mà công ty cài vào bên trong này để quan sát biểu hiện của thí sinh, tôi mới chỉ phát hiện ra ba người này, nếu như vẫn còn là do sơ sót của tôi.

Lúc ấy, chủ khảo vỗ bàn một cái nói ngày mai cô đi làm đi.

Mạc Dao Dao đã từng nhiều lần cho là cặp mắt kia của Ami đã từng được luyện qua trong lò Bát quái của Thái thượng Lão quân, là sư huynh muội với Tề Thiên Đại Thánh, sắc bén tới mức không còn là trình độ X quang, mà là CT!

Vậy mà Mạc Dao Dao tuyệt đối không thể nói cho Ami biết chuyện nửa đêm cô nhìn thấy một người đàn ông không mặc gì, bởi vì Ami là người theo thuyết vô thần, cô sẽ cảm thấy Mạc Dao Dao vì chia tay mà chịu kích thích quá lớn, bình thường tình huống như thế Ami sẽ có hai phương án, phương án một là xin Mạc Dao Dao ở lại mấy đêm, cô quen biết rộng, biết mấy nhà nào tốt, thiếu gia nhà nào có năng lực bền bỉ; phương án hai là để cho bạn trai trong lòng miễn phí giúp đỡ Mạc Dao Dao, cũng không biết cô là giúp Mạc Dao Dao tiết kiệm tiền hay là muốn giúp đỡ bạn trai mình thêm kinh nghiệm.

Căn cứ theo hiểu biết của Mạc Dao Dao, cô vô cùng có khả năng đem hai phương án thông qua, thực hiện cả hai.

Không thể không nói vị bạn trai đáng thương kia của Ami nếu như không phải học tâm lý, có thể thật không chịu được cô ấy. Nghe nói Ami chọn bạn trai kia của cô cũng là bởi vì cảm giác công việc của mình dễ tạo ra chứng ngại tâm lý, chọn một người học tâm lý để bảo hiểm.

Kết quả bạn trai cô nói, bọn họ không thể giúp đỡ cho những người quen bởi vì quá hiểu thân mật với người đó nên ngược lại không cách nào trở nên trung lập, hướng dẫn bệnh nhân thoát khỏi chứng ngại.

Vì vậy Ami véo lỗ tai anh ta nói, vậy lão nương cần người làm gì?

Bạn trai cô không hề học tâm lý, muốn JJ. =))

Mạc Dao Dao cho rằng anh ta không phải là học tâm lý, là đệ tử đệ ý.

Bởi vì không nói ra lý do, cho nên Mạc Dao Dao ngồi lên xe buýt về nhà, lúc móc thẻ xe buýt trong túi chạm phải cái chìa khóa cô trở nên khẩn trương.

Cô nghĩ tới báo cảnh sát, nhưng cảnh sát có thể sẽ đề nghị cô đi làm kiểm tra trước, đương nhiên sẽ có lòng tốt hỏi cô có phải làm rơi chìa khóa trên đường được người ta nhặt được không. Nhưng mà Mạc Dao Dao nhớ rõ ràng, cô đóng cửa phát hiện mình không mang chìa khóa, một chút khả năng cũng không có, hơn nữa người đẹp trai còn mặc quần áo cô mua cho Triệu Ngô Minh.

Do dự cả nửa ngày ở trước cửa, Mạc Dao Dao vẫn mở cửa, quay về phòng thấy bộ quần áo muốn tặng cho Triệu Ngô Minh vẫn còn yên lặng đặt ở trong ngăn tủ cuối cùng, nhưng cô vừa lấy ra đã nhìn thấy nhãn hiệu không còn.

Trái tim Mạc Dao Dao thất lại, vội vàng chạy đến phòng bếp cầm con dao, phòng ngủ phòng khách phòng vệ sinh tìm một lần cũng không tìm thấy người, cô lại bắt đầu hoài nghi mình.

Ước chừng giằng co hơn nửa canh giờ cũng không còn nhìn thấy bóng người, Mạc Dao Dao bắt đầu nghi ngờ mình có thể chìa khóa thật sự bị rơi ở chỗ nào đó được người khác nhặt được, đồng thời nghi ngờ nhãn hiệu trên quần áo là tự mình vứt đi, nói không chừng là lúc thu dọn đồ đạc.

Cô thôi miên mình quả thật là bởi vì thất tình mà xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ, cũng quyết định ngày mai đi tìm bạn trai Ami làm chuột bạch.

Đem con dao cất về chỗ cũ, trở về phòng ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mới vừa cởi áo khoác lại cảm giác sau lưng có một ánh mắt nóng rực, Mạc Dao Dao chợt quay đầu lại, người đàn ông khỏa thân tối hôm qua người đàn ông đẹp trai hôm nay đột nhiên đứng ở sau lưng!

Cô nhanh chóng cầm tất cả đồ vật có thể ném vào người đàn ông khóa thân này, vừa ném vừa kêu cứu mạng! Đồng thời uy hiếp đối phương sẽ báo cảnh sát.

Nhưng ném rồi ném lại phát hiện tình hình không ổn, người đàn ông kia đứng ở bên tường, cũng không đến gần, mặc cho Mạc Dao Dao ném ra cái gì lên người mình, lại còn lộ ra nụ cười mê người hết sức vui vẻ hết sức hưởng thụ.

Đầu óc Mạc Dao Dao đã ngừng hoạt động, cô cầm lấy vật nặng nhất bên cạnh ném tới, lần này người nọ không bình tĩnh nữa, giống như trong nháy mắt anh ta tới trước người Mạc Dao Dao, bắt được hai tay của cô nghiêm túc nói: “Dao Dao, Laptop không thể đập.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: THỤ PHẤN

Mạc Dao Dao nghĩ, khi một cô gái độc thân phát hiện trong nhà mình ẩn dấu một người đàn ông khóa thân, còn không chừng cất giấu nhiều ngày, phản ứng bây giờ của cô tuyệt đối là bình thường.

Nhưng người đàn ông này cũng không bình thường.

Bởi vì anh ta nói: “Dao Dao, cô có thể đập bất kì cái gì, nhưng không thể đập đồ vật đáng giá, tôi nhớ máy tính xách tay của cô chứa không ít dữ liệu đây. Còn nữa..., cô xem đập đồ như vậy thật là lãng phí sức khỏe, làm cho gian phòng rối loạn hoàn toàn còn đập đến không thương tiếc, sau đó thu dọn rất phí sức. Tôi đề nghị cô mua cái roi hoặc sợi dây thừng, roi trực tiếp quát là được, sợi dây càng thêm thuận tiện, chỉ cần trói chặt chút là được.”

Khi anh ta nói những lời này thì ánh mắt dịu dàng dị thường, ánh mắt nhìn Mạc Dao Dao cũng trở nên là thâm tình khẩn thiết.

Vì vậy Mạc Dao Dao đang bị đứt dây thần kinh não, nói: “Là do anh điên hay là do tôi bị điên rồi?”

Trực giác của phụ nữ cho cô biết, người này không có ý hại cô; còn trực giác của phụ nữ cũng cho cô biết người này có chút biến thái; cuối cùng lý trí nói cho cô biết, có thể mình xuất hiện ảo giác.

Cho dù là như thế nào, cô tỉnh táo lại, cũng không còn sợ như vừa rồi. Mặc dù người đàn ông này hiện tại đang trần truồng hơn nữa còn đang nắm hai tay của cô, nhưng cô không giải thích được vì sao lại không sợ.

“Anh là ai? Trốn ở chỗ tôi đã bao lâu rồi? Anh muốn làm gì?”

Miệng anh ta méo mào: “Tôi là Vạn Niên Thanh, cô cũng đã chăm sóc tôi một năm rồi, không muốn làm gì cả.”

Nhìn thấy anh ta còn rất uất ức, Mạc Dao Dao để máy tính xách tay xuống, phát hiện vị Vạn niên sinh này cũng không có dùng quá nhiều sức lực để nắm lấy tay cô, mà có thể dễ dàng thoát ra.

“À, Vạn niên sinh, tôi đã chăm sóc anh một năm lúc nào hả ?”

“Thì một năm trước, ở tiệm bán hoa cô đã mua tôi, sau đó tôi chính là của cô.”

“Tôi không có kẻ buôn người đâu.”

“Tôi cũng không phải là người mà.”

“Tiên sinh, có cần tôi giới thiệu bác sỹ tâm lý cho anh không? Giá cả không cao đâu.”

Mạc Dao Dao nghe nói có loại người nghiện để lộ thân thể của mình, thích khóa thân để hù dọa các cô gái; cô còn nghe nói một trong những biểu hiện của bệnh tâm thần là khả năng tự nhận thức vấn đề của họ có vấn đề, không có cách nào tự nhận biết được mình. Cô cảm thấy vị trước mặt này có hai loại bệnh chứng đó. Đây là những thông tin mà Amy đã cung cấp cho cô, cô nghĩ chờ bạn trai của Amy xác định tình hình bệnh trạng của người này, có thể chuyển đến bệnh viện tâm thần.

Vạn Niên Thanh nhìn Mạc Dao Dao một cái, mang chậu hoa từ ban công ra, chậu hoa trồng Vạn Niên Thanh trống không, chỉ có đất vẫn còn nguyên.

Sau đó cũng không biết bằng cách nào, Mạc Dao Dao cảm thấy ánh sáng lóe lên trước mắt, không còn thấy người đàn ông đó nữa, Vạn Niên Thanh lại ở trong chậu hoa, nở đầy những bông hoa nhỏ màu trắng.

Một giây kế tiếp, trong chậu hoa, Vạn Niên Thanh trong chậu không thấy, anh chàng Vạn Niên Thanh tiếp tục trần truồng đứng ở trước mặt Mạc Dao Dao.

Đầu cô cảm thấy choáng váng, lượng đường trong máu hơi giảm, chắc gần đây ngủ có chút không đủ, cô muốn đi ngủ rồi.

Thật không may, thực tế không cho phép Mạc Dao Dao giả bộ làm một con rùa, chuông cửa vang lên.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là giấu Vạn Niên Thanh vào trong phòng vệ sinh, sau khi khóa cửa liền hối hận, như thế thật không khác gì giống với Kim Ốc Tàng Kiều?

Chuông cửa không ngừng vang lên, đoán chừng cứ theo tần số này thì sẽ nhanh chóng bị hỏng.

Mạc Dao Dao không có thời gian suy nghĩ, vội vàng chạy ra mở cửa.

Bác gái ở lầu dưới nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạc Dao Dao, đồng thời nắm lấy tay của cô: “Cháu gái, cháu không bị sao chứ, vừa hô cứu mạng lại vừa đập đồ, nhà chúng ta đều nghe thấy được.”

Bàn tay lạnh như băng của Mạc Dao Dao cảm giác được lòng bàn tay của bác gái vô cùng ấm áp, vô cùng xúc động nói: “Không có việc gì đâu bác gái, nhà cháu xuất hiện một con gián, làm cháu bị dọa quá sợ hãi.”

Nghe thấy cô nói dối như thế này, người bình thường đều không tin, Amy chỉ cần nhìn một cái là có thể biết tông.

Cũng may vị bác gái này không giống như người bình thường, bác nắm chặt tay Mạc Dao Dao nói: “Nhưng lại dọa bác sợ quá! Không có việc gì là tốt rồi, ông chồng nhà bác suy nghĩ định gọi báo cảnh sát đó chứ. Các cháu gái như cháu bây giờ thật là, chỉ vì một con gián lại bị hù dọa thành ra thế này, khi chúng ta còn là thanh niên ở trong cái giường đất lúc ấy, con gián cũng có thể bò vào trong chăn.”

Bác gái thờ phào nhẹ nhõm, cười ha hả, vỗ vỗ bả vai của cô.

Mạc Dao Dao lại căng thẳng, cô nhìn chăm chăm vào tay bác gái đang vỗ vai mình, đây chính là tay của người sống cùng với gián!

Được rồi, thần kinh của cô đã căng thẳng quá độ rồi.

Cuối cùng bác gái nói: “Nhà của một cô gái, đừng ở một mình, rủ thêm một cô gái sống cùng với cháu, còn có thể chia đều tiền thuê nhà, trước kia bác cùng một cô nữ sinh ở cũng không có lộn xộn gì, đáng tiếc là cô ấy dọn đi. Ngàn vạn lần đừng con trai, đầu năm nay không hiểu các anh chàng và cô nàng nghĩ như thế nào, lại thuê phòng ốc chung với nhau, như thế này chẳng phải là loạn rồi sao?”

Mạc Dao Dao cười gượng, bây giờ trong nhà cô còn đang cất giấu cả một người khóa thân đấy.

Thật ra cô đã sớm nghĩ chiêu thuê chung nhà đó rồi, dù sao thì một mình mình ở như vậy thật sự tiếc. Trước kia có một nữ sinh thuê cùng với cô, nhưng sau cô ấy lại ở chung cùng bạn trai mà dọn đi, chỉ còn lại một mình Mạc Dao Dao. Hai ngày nay cô đang chuẩn bị quảng cáo, nhưng lại gặp phải chuyện của Triệu Ngô Minh như vậy, nên không còn đầu óc nghĩ tới khiến cho chuyện này tạm hoãn lại.

Tiền bác gái nhiệt tình đi, Mạc Dao Dao trở lại phòng, nhìn vào cửa phòng vệ sinh, mặt đầy oán hận.

Cô mua hoa lại mua một con yêu tinh mang về.

Mở cửa phòng vệ sinh ra, phát hiện Vạn Niên Thanh cực kỳ thành thân khoanh hai chân ngồi ở trên nắp bồn cầu, sau khi nhìn thấy Mạc Dao Dao khuôn mặt sáng bừng lên giống như muốn nhào vào cô, cô vội vã đưa tay ngăn lại: “Trước tiên duy trì khoảng cách xã giao căn bản một mét trở lên.”

Không cần thận nhìn thấy ánh mặt trời nghiệp của Vạn Niên, lòng cô lại mềm lại, nói: “Ban nãy do xấu hổ, tạm thời có người tới, sợ khi đi vào nhìn thấy anh, dưới tình thế cấp bách đã khóa cửa phòng vệ sinh lại, thật sự xin lỗi.”

Nói xong, cô liền hối hận vì đã mềm lòng, bởi vì Vạn Niên Thanh nói một câu khiến cho Mạc Dao Dao muốn học máu: “Không có sao, tôi thích bị giam cầm.”

Mạc Dao Dao nhớ tới giọng nói buồn bã đêm hôm kia “Vì sao cô không đập tôi”, lại nhớ tới vẻ mặt hưởng thụ của Vạn Niên Thanh khi bị đánh đập lúc vừa rồi, lại nhớ tới lời nói mà anh ta đã nói “Mua roi, mua sợi dây thừng”, cảm thấy có chút không bình thường.

Cô chỉ vào ghế sofa: “Hai chúng ta phải nói chuyện một chút.”

Dẫn người đến sofa ở phòng khách, phòng ngủ không được, chỗ đó quá mập mờ.

Mới vừa ngồi lên trên ghế sofa, Mạc Dao Dao liền nổi đầy hắc tuyến, tư thế ngồi của Vạn Niên Thanh vô cùng tiêu chuẩn, lưng thẳng, tay thoải mái đặt ở hai bên sườn cơ thể, chỗ đầu gối hiện lên góc 90 độ, hai chân tách ra 30 đến 45 độ.

Tư thế ngồi rất hoàn mỹ, nhưng mà.

Anh ta hiện giờ là khóa thân – đang khóa thân – đang đó nha!!!! Này này, cặp chân tách thành 45 độ, tiểu JJ o0o (tiểu kê kê =))) so với hồi nãy còn nhìn thấy rõ ràng hơn, Mạc Dao Dao muốn tự đâm vào hai mắt.

“Trước tiên anh có thể lấy quần áo mặc vào không? Bộ đồ mà ban ngày anh mặc ấy.” Rất khó khăn cô mới mở miệng được.

Vạn Niên Thanh cúi đầu xem xét bản thân, hết sức vô tội ngẩng đầu: “Có vấn đề gì sao?”

Có đó có đó! Mạc Dao Dao cảm thấy thật ra tính tình của cô rất tốt, nhưng hôm nay hết sức điên cuồng muốn đánh người.

“Anh không phải cảm thấy ở trước mặt một người con gái mà khóa – thân là một chuyện rất không quá đáng sao?”

“Đúng là quá đáng thật.” Vạn Niên Thanh gật đầu, Mạc Dao Dao vừa muốn thở phào một cái cảm thấy người vẫn dậy dỗ được thực vật thì anh lại nói: “Nhưng đó là người ngoài, còn cô thì không cần rồi.”

Trán Mạc Dao Dao lại nổi hắc tuyến, cô kiên nhẫn: “Đại ca, ý của anh là, tôi không phải là người ngoài, tôi là người nhà của anh?”

Vạn Niên Thanh vô cùng vui vẻ: “Thật sự là người nhà thì tốt.”

“Tại vì sao ở trước mặt tôi, anh lại không cần phải mặc quần áo?”

“Không phải cô ngày ngày đều nhìn sao?” Mặt Vạn Niên Thanh vô tội, “Cô còn luôn thích sờ vào tôi.”

Anh ta cười đến rạo rực, Mạc Dao Dao có cảm giác muốn chạy xuống phòng bếp cầm con dao thái chặt đứt bàn tay mình. Dĩ nhiên, trước tiên chặt đầu lưỡi Vạn Niên Thanh đem đi nhắm rượu đã.

“Tốt tốt! Vậy ít nhất anh hãy đem hai chân khép lại để giấu tiểu JJ o0o của anh đi!” Mạc Dao Dao lùi lại nhiều bước, đã đạt đến giới hạn thấp nhất rồi.

Nhưng Vạn Niên Thanh nói: “Tại sao, không phải là cô thích nhất chỗ này sao?”

“Tại sao!!!! Tôi vì cái gì lại phải thích nhất cái cơ quan sinh dục ghê tởm của một kẻ vô si như anh trần truồng ở trước mặt tôi!” Mạc Dao Dao không thể nhịn được nữa, hiện tại cơn tức giận đã bốc khói từ đỉnh đầu cô, khuôn mặt đầy tức giận của cô dường như có thể hù dọa đuổi hết mọi.

Trừ Vạn Niên Thanh!

Anh ta vẫn như cũ cây ngay không sợ chết đứng mà nói: “Cô thích nhất mà. Hai ngày trước, lúc tôi vừa mới mọc ra cái này, sau khi cô tưới nước, bao giờ cũng vui vẻ sờ sờ chỗ đó, hơn nữa còn ngửi ngửi chỗ đó nữa.”

Này. Mạc Dao Dao bắt đầu suy nghĩ thật nhanh, cơ quan sinh sản của thực vật rốt cuộc là ở chỗ nào, đồng thời cô cũng hỏi ra tiếng.

“Chính là vị trí thụ phấn.” Vạn Niên Thanh thuận miệng trả lời.

Hoa! Hoa! Hoa! Cơ quan sinh sản của thực vật chính là hoa!

Mạc Dao Dao nhìn chăm chăm vào tiểu JJ o0o của Vạn Niên Thanh, nhớ tới mấy ngày nay sau khi nó nở hoa, mình thường thức bồn ghoha nhỏ trắng như thế nào, dịu dàng vuốt ve như thế nào, còm đưa mũi tới gần ngửi hương hoa nhàn nhạt.

Cô thì không bao giờ mua hoa nữa, vĩnh viễn không bao giờ!!!!

Ánh mắt nóng rực khích lệ Vạn Niên Thanh, anh ta đi đến kéo tay Mạc Dao Dao, đặt nó vào trên tiểu JJ o0o của mình, thâm tình nói: “Dao Dao, giúp tôi thụ phấn đi.”

Sức chịu đựng vượt qua đến mức cực hạn, Mạc Dao Dao ngược lại bình tĩnh.

Cô hung hăng bóp tiểu JJ o0o của Vạn Niên Thanh một cái, nghe anh ta phát ra âm thanh thâm thiết khiến người ta hải lòng, túm anh ta ném vào phòng vệ sinh, sau đó khóa lại cửa.

“Dao Dao.” Từ bên trong cửa truyền ra giọng nói buồn bã.

Mạc Dao Dao mூrui phần tỉnh táo nói: “Vạn Niên Thanh, anh có thể out rồi.”

Sau đó mặc kệ tình trạng của người đằng sau cánh cửa, mặc kệ căn phòng hỗn độn, cô ngã xuống giường đi vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ này Mạc Dao Dao cảm giác được mùi hương lạ lẫm, hơi quanh quẩn bên gối, ngay cả mơ cũng không mơ, cho tới sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại, cô nghiêm trọng nghĩ ngờ tới hôm qua mình không phải ngủ thiếp đi mà là té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: ĂN CƠM

Sáng sớm hôm sau Mạc Dao Dao bị một mùi cháo thơm ngào ngạt đánh thức, cô mở mắt ra, nhìn thấy trong phòng bếp có một bóng hình đang bận rộn, một bóng hình không mặc quần áo.

Cô mới vừa tỉnh ngủ có chút mơ màng, cân nhắc lúc nào mình đã nuôi trẻ con ốc đồng? Trẻ con ốc đồng này chẳng lẽ bị ốc đồng giấu đi cho nên không có quần áo mặc?

Đang mộng du, trẻ con ốc đồng giống như có tâm điện cảm ứng quay đầu lại, thấy cô mở to ánh mắt mơ màng, một đôi mắt to sáng ngời lộ ra sắc mặt vui mừng: “Dao Dao, cô tỉnh rồi?”

Mạc Dao Dao nháy mắt mấy cái, thấy trẻ con ốc đồng đem bát tiện tay đặt lên bàn sau đó đi về phía cô. Anh ta vẫn không mặc quần áo như trước, vóc người cực kỳ tuyệt vời, cơ bụng sáu múi trên bụng khiến người xem tới phát ngốc. Chẳng qua là so với sáu múi cơ bụng đẹp đẽ đó, tiểu JJ o0o đang dao động giữa hai chân anh ta càng chói mắt hơn, Mạc Dao Dao nằm ở trên giường mắt thấy tiểu JJ o0o kia lắc lư đi về phía mình, cô ngồi bật dậy.

Trí nhớ tối hôm qua trở lại trong đầu, cô thốt ra: “Không phải bảo anh thành thật ngây ngốc trong nhà vệ sinh sao? Vì sao đi ra? Ai cho phép?”

Thật ra thì trước kia Mạc Dao Dao căn bản không có bá đạo như vậy, nhưng không biết vì sao, đối mặt chậu cây Vạn Niên Thanh mình mua về này, cô không có biện pháp khách khí.

Vạn Niên Thanh nhìn Mạc Dao Dao nói: “Làm bữa sáng cho cô, đợi cô ăn xong thì tôi sẽ trở về phòng vệ sinh.”

Mạc Dao Dao khoát tay, đứng phong cách nữ vương: “Không cần, anh thu dọn phòng trước đi.”

“Ừ!” Vạn Niên Thanh dứt khoát gật đầu, trong giọng nói lộ ra vui vẻ. Sau đó bắt đầu dọn dẹp phòng bị ném lộn xộn lung tung tối hôm qua, Mạc Dao Dao ở bên cạnh nhìn một lát, cảm thấy anh ta dọn dẹp không lỗi, vị trí đồ vật đặt giống như đúc với thói quen của mình. Đầu Mạc Dao Dao lúc này đặc biệt yên tĩnh, lập tức phản ứng kịp Vạn Niên Thanh bình thường nhìn thấy cô dọn dẹp phòng mới nhớ kỹ.

Vậy. Trán cô đầy hắc tuyến, trước kia hình như là để Vạn Niên Thanh ở trên cửa sổ phòng ngủ, hơn nữa giống như lúc ngủ cũng không kiêng dè anh ta. Làm gì có người nào lúc cời quần áo để ý tới tầm mắt một thực vật? Đầu Mạc Dao Dao có chút loạn, không phải là mình sớm đã bị Vạn Niên Thanh nhìn thấy hết?

Vạn Niên Thanh quay đầu lại nhìn thấy Mạc Dao Dao đang dùng ánh mắt như ánh sáng phóng xạ nhìn chăm chăm mình, giống như muốn đem anh ta bắn xuyên thủng. Anh cười vui rạo rức một tiếng với Mạc Dao Dao: “Đi rửa mặt trước đi, đã chuẩn bị xong.”

Mạc Dao Dao máy móc quay đầu, liếc mạng tự nói với mình bị một chậu cây cảnh nhìn hết không có gì lớn .

Đi vào phòng vệ sinh, phát hiện cả phòng đã được lau đến sáng trắng, ngay cả nắp bồn cầu bằng sứ cũng sáng bóng. Ai. Được rồi, đây là chỗ ngồi của Vạn Niên Thanh, anh ta đương nhiên muốn lau sạch sẽ .

Rửa mặt bằng nước ấm, vừa rửa xong, ngay cả kem đánh răng cũng được đặt ở bên cạnh, gương lau đến không nhiễm một hạt bụi. Sau khi rửa mặt Mạc Dao Dao có chút chết lặng, ở trên mặt vỗ vỗ đánh đánh một lúc, đi ra khỏi phòng vệ sinh đã nhìn thấy Vạn Niên Thanh thẳng tắp đứng ở trước cửa, thấy cô ra ngoài liền đưa tay: “Bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi, xin sang bên này.”

Mạc Dao Dao bày tỏ nhà của chính cô không cần người khác chỉ đường, càng bày tỏ không vị thân sĩ nào thân thể trần truồng chỉ loạn ở trước mặt thực nữ. Đi tới trước bàn, một bát cháo yến mạch thơm ngào ngạt còn bốc hơi để trên bàn, bên cạnh là hai cái bánh bao ăn sáng, cùng với một đĩa ít đồ chua.

Bữa ăn sáng hết sức phù hợp với khẩu vị Mạc Dao Dao, hơn nữa vô cùng có dinh dưỡng, mặc dù Mạc Dao Dao rất hoài nghi kia hai cái bánh bao kia từ đâu tới. Yến mạch cô thường hay uống. . . , cho nên trong nhà luôn có một chút, đồ chua là hai ngày trước cô mua, chỉ là cái bánh bao này nhìn thế nào cũng là mới làm, không biết Vạn Niên Thanh làm saora ngoài được.

Trước khi cô ngồi xuống, Vạn Niên Thanh kéo ghế cho cô, Mạc Dao Dao ngồi ở trên ghế, hai tay Vạn Niên Thanh đặt ở trước người, thẳng tắp đứng ở bên cạnh cô .

Đây tuyệt đối là cấp bậc đãi ngộ đối với nữ vương, Mạc Dao Dao liếc mắt một cái nhìn nồi cơm điện, nhìn thấy bên trong còn có cháo, nói với Vạn Niên Thanh: “Anh cũng ăn đi.”

Một giây kế tiếp cô vì bản thân mình nhất thời mềm lòng mà hối hận vạn phần, bởi vì sắc mặt vui mừng Vạn Niên Thanh xông lên ban công, giang hai cánh tay nghênh đón ánh nắng sáng sớm.

“Anh trở lại cho tôi!” Mạc Dao Dao bước một bước dài vọt ra ban công đem người này lôi vào, ban công này mở một cái là có thể nhìn thấy bên trong, một tên đàn ông khóa thân gang rộng hai cánh tay ở trên ban công nhà cô đây là muốn làm gì!

Vạn Niên Thanh oan ức: “Không phải cô để cho tôi ăn cơm sao?”

Mạc Dao Dao nóng nảy: “Tôi để cho anh ngồi ở trên bàn cùng tôi.”

Lời nói đến một nửa thì dừng lại, thực vật ăn cơm thế nào? Thực vật là lợi dụng ánh mặt trời hấp thu các-bon-đi-ô-xít thả ra đường khí, lưu lại các-bon-đi-ô-xít trong nguyên tố Cac-bon chế tạo ra chất hữu cơ ! Đây chính là sự quang hợp trong truyền thuyết !

Mạc Dao Dao nuốt một búng máu vào trong dạ dày, lời Vạn Niên Thanh vào phòng vệ sinh, bật đèn bên trong, đóng cửa lại: “Quang Hợp đi.”

Vạn Niên Thanh kháng nghị: “Đây là ngược đãi, là mưu sát, không thể như vậy.”

Mạc Dao Dao dè nén: “Không phải đều là ánh sáng (quang) sao? Đèn huỳnh quang chính là phỏng theo ánh mặt trời chế tạo ra, anh chịu khó đi.”

Vạn Niên Thanh bệt bệt miệng: “Rau dại thiên nhiên tinh khiết nuôi dưỡng thịt heo với thịt heo tăng trọng, cô ăn cái nào? Trong cơ thể bò sữa tạo ra sữa tươi tinh khiết làm sữa bột, với sữa bột tạo ra từ chất bảo quản, cô uống cái nào? Cô nói xem ánh mặt trời tinh khiết với ánh sáng đèn huỳnh quang tôi sẽ chọn cái nào?”

Mạc Dao Dao bối rối, đây là một Vạn Niên Thanh sao? Rõ ràng chính là học giả dinh dưỡng trong truyền thuyết!

Vạn Niên Thanh vẫn còn nói: “Tôi thích bị cô đánh, nhưng đây không phải là đánh, đây là ngộ độc thức ăn.”

“Dừng lại!” Mạc Dao Dao vươn tay che miệng Vạn Niên Thanh lại, lại lời người vào phòng ngủ.

Từ trong ngăn tủ lấy ra một cái ga trải giường, quần ở ngang hông Vạn Niên Thanh: “Buộc lại rồi, đi Quang Hợp đi.”

Coi hán tấm sớm xong phơi nắng, còn hơn là khóa thân toàn bộ.

Vạn Niên Thanh vui rạo rực sờ sờ khăn trải giường, tựa vào bên tai Mạc Dao Dao nói: “Yên tâm, hoa của tôi chỉ để cô xem.”

Mạc Dao Dao hắc tuyến: “Anh yên tâm đi, về sau tôi sẽ không bao giờ xem hoa nữa.”

Quần cái khi gì là Mẫu Đan Hoa hồng Thược dược, tất cả đều là bộ phận sinh dục!

Giày vò một lúc cháo cũng nguội bớt, Mạc Dao Dao ăn một miếng, cho năm sao, mùi thơm của yến mạch cùng vị của cháo hòa chung với nhau thơm mà không ngán, làm bữa sáng là thích hợp nhất.

Đã bao lâu rồi chưa nghiêm chỉnh ăn sáng xong nhưa vậy? Đã bao lâu rồi không có ai làm bữa sáng xong gọi cô dậy?

Mạc Dao Dao vừa ăn cháo thơm ngào ngạt, cắn một cái bánh bao hấp, trong lòng âm áp.

Ăn xong cô vừa muốn dọn dẹp cái bàn, Vạn Niên Thanh đang ” ăn cơm” bên kia lập tức chạy tới, đoạt lấy bát trong tay cô, cười híp mắt nói: “Đề tôi.”

Mạc Dao Dao phát hiện Vạn Niên Thanh luôn luôn cười, khoe mắt cong cong vô cùng đáng yêu.

-

Sau khi ăn xong Mạc Dao Dao ngồi ở trên ghế sa lon, ý bảo Vạn Niên Thanh quần ga trải giường đứng ở phía trước, Vạn Niên Thanh không làm, quỳ xuống đất còn bảo chân Mạc Dao Dao phải giẫm lên tay anh ta mới được. Gân xanh nổi lên trên trán Mạc Dao Dao: “Anh ngồi xuống đi.”

Vạn Niên Thanh ngồi ở trên ghế sa lon, bởi vì có ga trải giường, cho nên Mạc Dao Dao dám nhìn thẳng anh ta.

“Xin hỏi, anh lúc nào phát hiện ra mình thích bị quát đánh bị giẫm/ đạp bị ngược đãi?” Mạc Dao Dao làm khách mời thầy thuốc tâm lý, vì Vạn Niên Thanh lần đầu tiên bắt đầu phụ đạo tâm lý.

“Chính là mấy ngày trước lần cô đạp tôi đó, vốn tôi vẫn nghĩ không có cách nào nở hoa, nhưng hôm đó khi cô vừa giẫm lên, tôi cảm thấy rất vui vẻ, liền nở hoa.”

“A, nói cách khác anh là Tiên Thiên ẩn tính M, bởi vì kích thích hôm đó cho nên phát hiện cái mình yêu thích?”

“Ừ, tôi nhớ hôm đó cô đạp tôi, lòng bàn chân thật mềm, sau đó tôi thích luôn. Bởi vì chỉ cần đau nhói, trong lòng tôi có thể nhớ tới bàn chân mềm mại của cô.”

Cổ vấn tâm lý không thể tiến hành nổi nữa, quả thật đang khiêu chiến tới cực hạn của cô !

Mạc Dao Dao quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi đại ca, chừng nào thì anh đi?”

Vạn Niên Thanh không cười, nhìn Mạc Dao Dao, mặt bị thương: “Cô không muốn tôi nữa sao?”

“Đại ca, anh là người thân của tôi. Anh tu luyện nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng, khó khăn mới thành hình người, mau chóng tìm chỗ tu luyện gia tăng công lực, nhanh thành tiên đi!” Mạc Dao Dao liếc mắt nhìn hình ảnh phim truyền hình truyền thuyết xưa có liên quan tới yêu quái, cố gắng muốn thuyết phục Vạn Niên Thanh.

Vạn Niên Thanh lắc đầu: “Tôi là do cô mua, sẽ là của cô. Hơn nữa lần đầu tiên tôi biến thành hình người, cũng không biết vì sao, người đầu tiên mở mắt ra nhìn thấy chính là cô, cô không muốn tôi nữa thì tôi cũng không biết đi đâu cả.”

Nhìn người này uất ức, Mạc Dao Dao thiếu chút nữa cho là không phải mình muốn ném chậu hoa đi mà là muốn vứt bỏ đứa trẻ của mình đi.

“Đại tiên, anh xem anh này pháp lực cao cường, một lát hoa một lát người, đi chỗ nào không được, làm gì mà phải nương nhờ chỗ tôi vậy?”

“Cô tốt với ta.”

“Tôi. Tôi đáp anh, ném đồ vật vào anh, nhốt anh vào phòng vệ sinh, để cho anh ngộ độc thức ăn, đây coi như là tôi đối với anh tốt sao?”

“Cô giúp tôi tưới nước, giúp tôi bón phân, còn giúp tôi bắt côn trùng. Trước ở chỗ người đàn ông kia, nửa tháng anh ta không có tưới nước, tôi thiếu chút nữa chết, nhờ cô cứu sống. Còn nữa. . . , tôi nhớ tôi là do cô mua, tôi là của cô.”

Mạc Dao Dao im lặng triệt để, vị này đừng xem bộ dạng chịu ngược, thật ra tài ăn nói còn tốt hơn nhiều so với mình, nói thế nào đều nói không lại anh ta. Minh thuyết phục anh ta không được, mà cũng đừng nhìn về nguyên nhân của anh ta, dù sao cũng là yêu quái, mình nói thế nào cũng không có biện pháp đuổi người đi.

Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp: “Anh muốn sống ở chỗ này không sao, nhưng có thể biến trở về thành cây Vạn Niên Thanh hay không? Anh có biết một cô gái độc thân như tôi cả ngày nhìn thấy đàn ông khóa thân là một áp lực rất lớn.”

“Tôi vừa mới biến thành hình người, nếu không dùng hình người tu luyện, pháp lực sẽ quay ngược lại, dễ bị Tẩu Hóa Nhập Ma.”

“Vậy.” Mạc Dao Dao dứt khoát nói không ra lời, chuyện này đòi hỏi cho bất kỳ ai đều không biết nên làm cái gì bây giờ cho tốt cả.

Đuổi đi, đuổi không đi; thuyết phục đi, nói không lại người ta, một yêu quái như anh ta nếu không muốn đi mình cũng chả có biện pháp nào.

Mạc Dao Dao cắn răng một cái, tung tuyệt chiêu cuối cùng: “Hai hôm nữa phong tôi sẽ mời người thuê chung, anh cũng biết tôi vừa mới thất nghiệp, dính đầu tương đối chặt, nếu có người có thể giúp tôi chia sẻ tiền thuê phòng, tôi sẽ giảm bớt không ít áp lực. Chỉ là anh ở đây tôi nhất định sẽ không mời được con gái thuê chung, trừ phi anh đóng tiền thuê phòng, ta mới để cho anh ở!”

Thật ra thì đây cũng là không có biện pháp trong biện pháp, chủ yếu Mạc Dao Dao nhận thấy mặc dù Vạn Niên Thanh tuy rằng xấu, nhưng vẫn là một yêu quái thích giảng đạo lý yêu quái, anh ta thích giảng đạo lý, vậy cô sẽ dùng sự thật làm khó anh ta, như vậy Vạn Niên Thanh coi như có tài ăn nói khá hơn nữa cũng không còn biện pháp, đây là sự thật thẳng thừng biện.

Ai ngờ được Vạn Niên Thanh nói: “Không phải là tiền sao? Cô chờ.”

Nói xong thì người không thấy bóng, Mạc Dao Dao cả kinh, tiểu tử này sẽ không quần gា trải giường mà đi ra ngoài chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: MUA ĐỒ

Mạc Dao Dao đang trong phòng đứng ngồi không yên thì Vạn Niên Thanh lắc thân một cái chạy trở về. Trước sau cũng chỉ khoảng nửa tiếng, lúc anh ta trở về khóa thân, trong tay cầm gа trải giường, vừa mở ra bên trong tất cả đều là giấy bạc mệnh giá 100 đồng.

Máu toàn thân Mạc Dao Dao chảy ngược hết lên, cho dù là ai nhìn thấy bên trong gа trải giường của mình có gần trăm vạn tiền mệnh giá lớn đều sẽ máu chảy ngược. Cô tiến lên nhìn, thấy mỗi cộc đều mới, theo bản lãnh phân biệt tiền giả của cô mà nói đây tuyệt đối là tiền thật.

Ngánh mạnh đầu lên nhìn về mặt tranh công của Vạn Niên Thanh: “Tiền này từ đâu ra?”

Không phải là không động lòng, chẳng qua là quý dị quá mức, đây không phải là do anh ta dùng pháp lực biến ra chứ.

Vạn Niên Thanh đắc ý nói: “Muốn tiền cũng dễ thôi, bên trong máy rút tiền là có.”

Máu toàn thân Mạc Dao Dao đông lại: “Làm sao anh lấy được?”

“Vừa ẩn thân, làm một phép.”

“Vạn Niên Thanh, mau chóng ẩn thân mang tiền trở lại, nếu không tôi sẽ ôm chậu hoa vào chùa, tiêu diệt kiếp yêu quái ATM của anh!” lần đầu tiên Mạc

Dao Dao tức giận như vậy, tiếng kêu vô cùng lớn, Vạn Niên Thanh run run, vội vàng ôm tiền lại chạy ra ngoài.

Nâng trán tựa vào trên sô pha, một chút sức lực toàn thân cô cũng không còn. Vạn Niên Thanh này nếu không ai dạy dỗ cho tốt, về sau không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Cũng đúng, yêu quái vừa thành hình, anh ta biết cái gì.

Chẳng qua Mạc Dao Dao đã quên mất một chuyện, cả ngày đi theo cô xem ti vi lwn mạng mà biết được thịt nạc với cả chất bảo quản, làm sao Vạn Niên Thanh không biết máy từ máy rút tiền tự động là không được lấy? Đợi sau khi cô nhớ tới chuyện này thì Vạn Niên Thanh cũng sớm đã đồ thừa không đi, ôm hông của cô nói: “Anh không làm như vậy, không phải em đã đem người không có đồng nào như anh đuổi đi? Đừng nghĩ là lúc đó anh sống chết với em không chịu đi, thật ra thì một câu nói của em anh cũng không cự tuyệt được, anh chỉ cần nói một câu bảo anh biến mất, anh sẽ thật sự biến mất trước mặt em.”

Mạc Dao Dao búng móng vuốt sói không ngừng sờ sảng của Vạn Niên Thanh, véo lỗ tai anh nói: “Thì ra anh đen tối như vậy!”

“Ai u ai u, lỗ tai lỗ tai, đúng đúng! Đừng nhẹ như vậy, dùng lực thêm một chút, không đủ đau.”

Dĩ nhiên, những thứ này đều là nói sau này, Mạc Dao Dao bây giờ đang đau đầu nên xử trí Vạn Niên Thanh như thế nào.

-

Sau khi quay lại, Vạn Niên Thanh quỳ trên mặt đất, không dám nhìn Mạc Dao Dao mặt đen, lần này là Mạc Dao Dao chủ động để cho anh ta quỳ, nửa điểm cũng không thể qua loa.

“. Từ xưa tổng hợp lại, tiền, là phải tự mình kiếm! Hiểu chưa?” Mạc Dao Dao vừa thông suốt thao thao bất tuyệt, rồi cuộc giải thích cho Vạn Niên Thanh tại sao phải dựa vào hai tay của chính mình đi sáng lập tài phú, mà không phải dùng pháp lực đánh cắp đồ vật.

Vạn Niên Thanh gật đầu liên tục: “Dao Dao, anh sẽ không dám nữa.”

Mạc Dao Dao nói nửa ngày cũng mệt mỏi, duỗi tay ra: “Nước.”

Vạn Niên Thanh lập tức đem cái cốc trên khay trà đưa tới, phục vụ tận nơi.

“Như vậy đi, một lát anh đi ra ngoài với tôi một chuyến, mua hai bộ quần áo trước, tiền coi như tôi cho anh mượn, đợi khi nào anh làm việc kiếm tiền rồi trả tôi.”

“Ừ, anh nhất định sẽ trả em.”

Tại sao? Tại sao một cô gái thất nghiệp như cô còn phải cho người khác vay tiền? Người cần tiếp tế là cô có được không?

Chẳng qua không có cách nào, ai bảo Vạn Niên Thanh nói anh không thể biến một thứ từ hư vô ra được. Ai bảo cô không thể chịu được mình và người đàn ông khóa thân ở chung, chỉ có thể uất ức túi tiền thôi

Trước hết để cho Vạn Niên Thanh mặc bộ quần áo chuẩn bị cho Triệu Ngô Minh kia, thật ra thì dáng người của anh đẹp hơn so với Triệu Ngô Minh, bộ quần áo này mặc vào hơi nhỏ một chút.

Vạn Niên Thanh luôn mỉm cười nhíu nhíu mảy hiếm thấy: “Anh không thích quần áo này.”

Mạc Dao Dao dừng lại: “Tôi cũng không thích, chờ mua mới rồi ném đi.”

Cáo biệt cùng quá khứ, chính là đơn giản như vậy.

Xách túi xách lên đi ra ngoài dạo phố cùng Vạn Niên Thanh, cho dù nói thế nào, mang theo một trai đẹp đi dạo phố vẫn rất có mặt mũi, Mạc Dao Dao cảm thụ ánh mắt hâm mộ ghen ghét xung quanh, tính hư vinh bành trướng vô cùng.

Phải mua áo lót trước, ít nhất cũng phải mua quần lót. Nếu không một lát thử quần.

Được rồi, đã vượt quá tưởng tượng.

Một nam một nữ đi mua áo lót là một chuyện rất mập mờ, Mạc Dao Dao biết nhưng là cô không thể không đi cùng với Vạn Niên Thanh, ai bảo anh ta ồn ào nói không phải cô không chọn.

Thật là sẽ không chọn. Liếc mắt nhìn vô số quần lót, Vạn Niên Thanh lớn nhỏ có thể đoán chính xác, chẳng qua là cái màu sắc.

Thê thảm không nổi nhìn.

Xanh biếc, xanh thẫm, xanh lục.

Vì sao nhà thiết kế quần lót lại tạo ra loại quần lót màu sắc như vậy? Vạn Niên Thanh cầm một cái: “Dao Dao, anh muốn mấy cái này.”

Mạc Dao Dao nhắm mắt cảm quần lót đi tới quầy thu tiền, nhân viên thu ngân kinh ngạc tính tiền giữa ánh nắng

Thật mát mặt. Đây mới chỉ là bắt đầu, chuyện mát mặt hơn nữa vẫn còn ở phía sau.

“Chúng ta đi mua quần áo, anh đi về phía trung tâm thương mại Ngũ Kim làm gì?” Mạc Dao Dao lạnh lùng nói.

“Anh muốn một thanh sắt.”

“Bác bỏ!”

“Ra ngoài ra ngoài ra ngoài! Đem đồ anh cảm trong tay để xuống!”

“Ngọn nến nhiệt độ thấp nhiều.”

“Bác bỏ!”

“Bỏ quyền sách trên tay anh xuống cho tôi!”

“Tôi muốn tăng thêm chút kinh nghiệm.”

“Anh không cần phải tăng kinh nghiệm thêm nữa!”

Cuối cùng Mạc Dao Dao mau chóng mệt lã, ngồi ở khu nghỉ ngơi trung tâm thương mại uống cola, một bước cũng không đi được.

Vạn Niên Thanh ở bên cạnh cô , tội nghiệp nói: “Dao Dao, em đừng tức giận.”

“Vạn Niên Thanh, anh có thể go out rồi !”

-

Cuối cùng đem người kéo vào cửa hàng bán quần áo, Mạc Dao Dao đã không có tí sức lực nào đi giúp một tay chọn quần áo, túm cái ghế ngồi xuống, vung tay lên: “Tự anh chọn đi, 200 trở xuống, không được nhiều hơn.”

Cô đi vào một cửa hàng vốn nổi tiếng giá rẻ, 200 đồng vẫn có thể mua được một hai bộ, dù sao một cái T-shirt cũng đến 59 đồng đó thậm đấy.

Không ngoài dự đoán, Vạn Niên Thanh cầm lên một cái T-shirt xanh biếc xanh biếc, lại chọn một cái quần dài xanh lục xanh lục, dưới ánh mắt giống như thấy quỷ của nhân viên bán hàng đi vào phòng thay quần áo.

Mạc Dao Dao lấy tay nâng trán, chờ Vạn Niên Thanh đẩy cửa phòng thay quần áo ra, không nỡ nhìn kết quả thăm được công bố.

Sau khi Vạn Niên Thanh vừa ra khỏi cửa, Mạc Dao Dao ngây người, không chỉ có cô ngây người, ngay cả nhân viên bán hàng cũng choáng váng.

Chưa bao giờ thấy ai có thể mặc màu xanh biếc tự nhiên như vậy, có khí chất như vậy, giống như anh ta trời sinh nên mặc quần áo màu màu xanh lá cây, anh ta với loại màu sắc này vô cùng thích hợp.

Màu xanh biếc là màu sắc rất khó phối hợp, xanh thắm còn được, càng là màu xanh biếc càng có vẻ chói mắt, khó coi, nhất là xanh biếc cả người.

Nhưng loại màu sắc này mặc ở trên người Vạn Niên Thanh so mới vừa rồi sơ mi cùng quần âu trắng tắp kia càng thêm xa hoa anh tuấn. Mặc bộ quần áo này vào, khí chất cả người anh cũng thay đổi, trở nên tinh thần phấn chấn.

Nhân viên bán hàng cũng nói: “Tiên sinh, nói thật, bộ quần áo này rất thích hợp với anh, tôi chưa bao giờ thấy người nào có thể mặc cả cây xanh biếc ra được hiệu quả như vậy, anh như vậy bây giờ cũng có thể đi đài truyền hình.”

Lúc cô ta nói, mặt chân thành, sự coi thường lúc đầu đã sớm biến mất, trên mặt tràn đầy thán phục.

Vạn Niên Thanh giống như hiến tặng vật quý chạy đến trước Mạc Dao Dao: “Dao Dao, anh đẹp trai không?”

Một tay Mạc Dao Dao đẩy anh đang dán tới quá gần ra: “Bao nhiêu tiền, nếu hơn 200 thì nhìn đẹp hơn nữa cũng không mua.”

T-shirt là 59 đồng, quần 89 đồng, chất vải đều là loại tốt, đáng tiếc màu này không bán được.

Mạc Dao Dao thấy không mất nhiều tiền lắm, lại tới hàng via hè mua một cái áo tay cộc xanh lá cây, quần short xanh lá cây, cuối cùng Vạn Niên Thanh lại chọn một bộ quần áo màu lam quần áo, nghe nói trừ màu xanh biếc anh thích nhất màu lam, bởi vì vừa ngẩng đầu là có thể thấy bầu trời xanh thắm bao la.

Hai người thắng lợi trở về, túi lớn túi nhỏ trở về nhà, nhưng cũng không tiêu quá nhiều tiền, dù sao Mạc Dao Dao đều chọn cửa hàng tiện lợi mua.

Vừa vào cửa Vạn Niên Thanh móc ra một cái dây lưng trong một túi: “Mới vừa rồi lúc anh mua quần, nhân viên bán hàng tặng.”

Nói còn chưa dứt lời dây lưng đã bị cướp đi, trực tiếp ném vào trong thùng rác.

“Đi làm cơm, tôi đói bụng.” Mạc Dao Dao vung tay lên, nằm ở trên giường, sai khiến Vạn Niên Thanh giống như sai bảo người làm

Vạn Niên Thanh vội vàng chạy đi nấu cơm, ban ngày anh đã phơi ánh nắng mặt trời đương nhiên là không đói bụng, nhưng Mạc Dao Dao sau khi ăn sáng xong cũng chưa ăn cái gì, sau một ngày đi dạo cũng đã mệt lả.

Mơ mơ hồ hồ nằm ở trên giường, nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Đói bụng cộng với mệt mỏi, Mạc Dao Dao lười một đầu ngón tay cũng không muốn động, mà Vạn Niên Thanh giờ cái muỗng chạy ra mở cửa.

Một người đàn ông đứng ở ngoài cửa, vừa định nhấn chuông cửa lần nữa thì cửa chợt mở ra.

Về nhà xong bảo mặc quần áo không thoải mái nên cởi ra chỉ còn lại một cái quần đùi, Vạn Niên Thanh giờ cái muỗng đứng ở trước mặt người đàn ông trợn mắt há hốc mồm.

Mạc Dao Dao chợt từ trên giường nhảy dựng lên, vì sao cô có thể để cho Vạn Niên Thanh đi mở cửa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dẹp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: DIỆP TU

Người tới là Diệp Tu, bạn bè của Triệu Ngô Minh, bạn học của Mạc Dao Dao.

Diệp Tu cùng Mạc Dao Dao quen biết là ở năm thứ nhất, lần đầu tiên sinh viên “Kỹ viện” và Học viện Công nghệ sinh học cùng nhau tổ chức vũ hội. “Kỹ viện: gồm có khoa máy tính và học viện kỹ thuật, bởi vì tất cả mọi người trong viện đều là hòa thượng, từng người bị bức thiếu chút nữa muốn đi làm nam kỹ, vì vậy gọi tắt học viện máy tính, gọi đùa “Kỹ viện”.

Trong lòng Diệp Tu không tình nguyện tới tham gia vũ hội, bởi vì phần lớn Học viện công nghệ sinh học cũng đều là con trai, vì sao hai học viện hòa thượng lại muốn tổ chức vũ hội với nhau, đây là chuyện mà Diệp Tu thủy chung cũng không muốn biết, chẳng lẽ người tổ chức muốn hòa thượng với hòa thượng bọn họ trong lúc đó xảy ra JQ không ai biết?

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Diệp Tu vẫn đi, rồi cứ như vậy biết Mạc Dao Dao.

Năm ấy Mạc Dao Dao năm nhất, Diệp Tu năm thứ hai đại học, anh và Triệu Ngô Minh đang ở cùng một đồng hòa thượng nhìn thấy một cô gái là hấp tấp chạy tới nói chuyện, lúc ấy Diệp Tu còn nhớ rõ câu đầu tiên anh nói với Mạc Dao Dao: “Một cô gái như bạn lại học về công nghệ sinh học? Cho dù học cũng không nên học trường chúng ta, mặc dù danh tiếng trường chúng ta không nhỏ nhưng vẫn không bằng đại học C đâu.”

Lúc ấy mặt Mạc Dao Dao bị phẫn: “Nguyện vọng đầu tiên của tôi không trung tuyển nên bị đẩy tới chỗ chế thuốc này!”

Lúc ấy Diệp Tu nhìn gương mặt Mạc Dao Dao khóc không ra nước mắt, trong nháy mắt liền rung động rồi, cũng không biết anh rung động vì vẻ mặt của Mạc Dao Dao hay rõ ràng là rung động vì cái không khí nghẹn khuất đó.

Đến nay Diệp Tu vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó ca hát là chính trong vũ hội, một đám tiểu tử đáng ghét then với người đời lên sân khấu giầy vò màng nhĩ, anh còn nhớ rõ ngày hôm đó Triệu Ngô Minh hát một bài “Quang Huy Tuế Nguyệt” ngay tại chỗ trở thành ca khúc được mọi người yêu thích giữa một đám rú lên – lồng lộn. Kinh điển là kinh điển, cho nên hai tháng sau Mạc Dao Dao trở thành bạn gái của Triệu Ngô Minh, mà anh vẫn độc thân tới hôm nay cho tới khi Triệu Ngô Minh và Mạc Dao Dao chia tay.

Anh thích Mạc Dao Dao, nhưng không thể tranh được Triệu Ngô Minh. Không thể không nói ngày ca khúc Beyond kinh điển hôm đó thắng được kỹ thuật nhảy của anh, quả nhiên kinh điển chính là kinh điển.

Mà bây giờ Mạc Dao Dao độc thân rồi, anh lại có cơ hội.

Anh cũng sẽ không tới anh ủi Mạc Dao Dao trước rồi nhân cơ hội mà nhảy vào, bởi vì anh hiểu rõ Mạc Dao Dao, cô nương này tính khí bướng bỉnh. Mới vừa chia tay cùng Triệu Ngô Minh, lúc này cô sẽ không để cho người khác nhìn thấy bản thân mình yếu đuối, cô sẽ chỉ ngẩng đầu nói tôi không quan tâm. Cho nên Diệp Tu đợi hơn một tuần lễ, ngày hôm qua nhận được điện thoại của AMY nói Mạc Dao Dao thất nghiệp, anh biết thời cơ của mình đã đến, lúc này đột nhiên đến tập kích, Mạc Dao Dao có ở nhà không cũng không quan hệ. Nói một cách khác không ở nhà còn tốt hơn, bởi vì Mạc Dao Dao sau một ngày đi tìm việc, trở về nhà thấy trước cửa nhà có người đang đợi cô nhất định vô cùng cảm động.

Chiều thừa dịp yếu đuối mà tấn công này ai cũng biết, chẳng qua Diệp Tu không nghĩ tới tình huống trước mắt sẽ thành như vậy.

Có một người đàn ông dáng vóc người mẫu, thân trên còi trần, mặc quần đùi xanh biếc, cầm cái muỗng mở cửa, nhìn anh hỏi: “Anh tìm ai?”

Diệp Tu đột nhiên phát hiện một câu nói lừa hành trên internet, dùng để miêu tả tâm trạng của anh lúc này không còn gì tốt hơn —— xuyên qua ở khắp mọi nơi.

Anh ho nhẹ một tiếng để che giấu bối rối của mình: “Xin hỏi đây là nhà của Mạc Dao Dao phải không? Tôi không nghe nói cô ấy đã dọn nhà.”

Một câu nói tiếp theo của người đàn ông còi trần cắt đứt tất cả cảm tưởng của anh: “Dao Dao, có người tìm em.”

Lúc này Mạc Dao Dao đã từ trên giường nhảy dựng lên vội vàng chạy tới cửa, vừa thấy là Diệp Tu, khóc không ra nước mắt. Cô tát một cái xuống người Vạn Niên Thanh: “Ai cho anh đi mở cửa, đi nấu cơm của anh đi.”

Trong lòng cô gấp gáp, trực tiếp vỗ vào trên ngực Vạn Niên Thanh, phát ra một tiếng “Bộp”.

Vạn Niên Thanh đứng yên không đi, nói với Mạc Dao Dao nói: “Dao Dao, đánh lại một cái đã, luôn đi.”

Mạc Dao Dao cảm giác đầu mình bây giờ đã không phải đầy hắc tuyến rồi, mà là trương phồng lên.

Diệp Tu trước hết tỉnh trí lại, anh cố gắng thoải mái cười cười: “Dao Dao, không mời anh vào trong sao?”

“Vào đi!” Mạc Dao Dao nói gì cũng phải mời người vào trước tiên rồi nói sau, tình huống thế này cũng không thích hợp đứng ngăn người ở trước cửa.

Lúc này Vạn Niên Thanh cũng hét lên một tiếng kinh hãi: “Sườn của tôi!” Nói xong cũng chạy vọt vào phòng bếp.

Mạc Dao Dao thấy anh đi rồi, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ giải thích với Diệp Tu như thế nào.

Ai ngờ Diệp Tu ngồi ở trên ghế sa lon, cũng không nói tới chuyện của Vạn Niên Thanh, mà nói: “Ngày hôm qua Ami nói cho anh biết chuyện của em gần đây không tốt lắm, anh tới xem một chút có gì cần giúp một tay. Còn nữa, công ty bọn anh đang thiếu một nghiệp vụ viên, hai ngày nữa sẽ tuyển dụng, anh với người phòng Nhân sự có chút quen biết, em có muốn đi thử một chút không?”

Quả thật chính là mưa đúng lúc, Mạc Dao Dao gật đầu liên tục. Nhân viên nghiệp vụ là cái gì? Nói một cách thẳng thừng cũng là tiêu dùng, chỉ là phải thường đi công tác, ở bên ngoài chạy tới chạy lui, nhưng mà đối với Mạc Dao Dao bây giờ mà nói, có một công việc so cái gì cũng hơn, dù sao còn có một đóa hoa cần mặc quần áo phải nuôi!

“Diệp Tử, vậy thì anh cũng đạt được đến một trình độ nào đó.” Mạc Dao Dao cười, sau đó phát hiện mình quá kích động, thậm chí chí quên pha trà cho người ta.

“Anh uống gì? Hồng Trà, trà xanh, cà phê, cola?” Nhà cô chỉ có những thứ đồ này, cola là chính cô mua, cà phê là Ami lúc tới chỗ này nhét vào đây, Hồng Trà trà xanh là lần trước mẹ cô tới vội nhét vào trong ngăn kéo.

“Khách khí với anh làm gì, anh không khát.” Diệp Tu tùy ý khoát khoát tay, hôm nay anh không tới để uống trà.

Thế nhưng một thanh âm truyền tới không đúng lúc: “Trà đến rồi!”

Một ly trà xanh mới pha đặt lên bàn, Diệp Tu không thể không lần nữa nhìn thẳng vào cái người đàn ông còi trần này thoát nhìn hình như có quan hệ rất thân mật với Mạc Dao Dao.

Mạc Dao Dao che mặt, cô thật không biết nên làm gì bây giờ.

“Dao Dao, không giới thiệu một cái?” Diệp Tu cắn răng nặn ra mấy chữ này, vẻ nhăn tâm kia giống như là muốn đem lợi cắn nát.

“Chuyện này.” Cô còn chưa nghĩ ra.

Nhưng có người đã nghĩ xong, Vạn Niên Thanh ôm lấy cánh tay Mạc Dao Dao, tựa đầu lên trên vai cô, giọng điệu không sợ hù dọa chết người nói: “Tôi được Dao Dao mua về.”

Tôi giết! Trên đầu Mạc Dao Dao bắt đầu đùng đùng bốc lên nhiệt khí, tia laser trong mắt chỉ chưa khiến Vạn Niên Thanh chết cháy thôi.

Diệp Tu cũng kinh hãi, anh chỉ vào Vạn Niên Thanh nói không ra lời.

“Vạn Niên Thanh, anh có thể get out rồi!” Mạc Dao Dao cắn răng đẩy người vào phòng bếp, trở lại hướng về phía Diệp Tử cười khan.

“Diệp Tử. À. Chuyện này. Hiểu lầm, là hiểu lầm” Mạc Dao Dao á khẩu nửa ngày cũng không nói được ra cái gì, hiện tại đầu óc cô lơ mơ phát giác ra, căn bản là không nghĩ ra có gì.

Diệp Tu nhìn vẻ mặt Mạc Dao Dao kia, hơn nữa đáng vẻ cô áp a áp ứng, càng thêm đem lời nói của Vạn Niên Thanh cho là thật. Lòng anh tràn đầy bi

thương, không phải mình đã tới chậm chứ? Sớm hơn hai ba ngày người được mua đúng là anh!

Mạc Dao Dao nếu biết ý nghĩ Diệp Tu lúc này, đoán chừng trước tiên sẽ đẩy anh ra ngoài cửa, cũng nói một câu: “Diệp Tử, anh cũng có thể out rồi.”

Gần đây cô với cái từ out này rất có duyên phận.

Diệp Tu gật đầu nói: “Anh biết, em muốn thuê anh ta để trừ tức Ngô Minh, giống như mấy hôm trước em đưa cái hòm tới nhà cậu ấy đó.”

Anh nhìn Mạc Dao Dao đầy mặt mong đợi, chỉ chưa kêu lên mấy câu “Đồng ý đi đồng ý đi, van cầu em đồng ý đi” như vậy.

Diệp Tu tìm cho Mạc Dao Dao một lý do hợp lý, hiện tại cô cũng không để ý xem lý do này vô si như thế nào, sẽ bị người chửi bới nhân phẩm cô thế nào, liên tục gật đầu không ngừng, rốt cuộc nghĩ được nên nói cái gì: “Ài! Nói thật với anh nhé, Diệp Tử. Trước ta cái hòm đồ kia là em vô tâm, chẳng qua không muốn có liên quan, vẫn tiếp tục nhìn thấy quá khứ, không nghĩ tới lại đúng lúc anh ta đang ở cùng với tiểu cán bộ cao cấp, nếu không phải anh nói cho em biết, em đều không biết trước khi chia tay anh ta đã ở cùng với tiểu cán bộ cao cấp kia.”

Diệp Tu lại gần: “Trước kia em thật không biết?”

Lúc này lời của Mạc Dao Dao là thật, giọng nói cũng trầm xuống, mặt cô bị phản nói: “Em mà biết trước lúc hai người bọn em chia tay anh ta đã bắt cả hai tay, kẻ đá người khác không phải là anh ta mà là em!”

Về mặt giọng nói vẫn giống như cái câu kia năm đó “Chuyên ngành đầu tiên tôi không trúng tuyển bị điều tới chỗ chế thuốc này”, Diệp Tu vui lên, đây không phải là Mạc Dao Dao anh biết sao, tâm sự cũng thả xuống một nửa. Anh biết Mạc Dao Dao cố chấp, thích một chính là thích một, đối với tình yêu cũng rất cố chấp, không có yêu tuyệt đối sẽ không có tình. Cho nên cái loại chuyện mua người giải quyết này anh cũng không có khả năng tin tưởng.

Vì vậy anh vỗ đùi: “Tim cậu ta làm gì, còn lãng phí tiền, trước mặt em không phải đã có người rồi sao? Anh đi nói với tiểu tử Triệu Ngô Minh tiểu tử kia là anh và em đã sớm ở cùng một chỗ, để mặt cậu ta cũng đen thôi.”

Mạc Dao Dao lắc đầu: “Không, chuyện này em nghĩ tới nghĩ lui cũng không được đâu.”

Diệp Tu liếc mắt về phòng bếp một cái, đến gần Mạc Dao Dao, thấp giọng nói: “Tiểu tử này không có vấn đề chứ? Coi như là làm chuyện như vậy, ăn mặc như vậy cũng quá. Còn đi tới đi lui, thật sự là không được.”

Lúc này đầu óc Mạc Dao Dao tỉnh táo, lời nói cũng thuận: “Thật ra thì anh ta cũng không làm như thế, chỉ là thân thích phương xa của em, vốn bị ngược đãi, suýt chút nữa bị người ta dùng quần áo dìm chết, cho nên bình thường không dám mặc quần áo vào.”

Thật may là, thật may là bạn trai trong lòng Ami là nhà cô vấn, Ami vì hiểu biết tâm lý nhân loại, đặc biệt cầm một quyển sách tới xem, không có chuyện gì còn nói cho cô biết một số trường hợp đặc biệt. Mạc Dao Dao nhớ có một trường hợp như vậy, thuận miệng bịa ra.

Diệp Tu khàn khàn hơn: “Tâm lý cậu ta có vấn đề em còn để cho cậu ta ở trong nhà em? Còn thuê cậu ta?”

“Thật ra thì cũng giống như em vừa nói, em nghĩ là nếu hôm nào đó gặp phải Triệu Ngô Minh và tiểu cán bộ cao cấp kia thì nói mình đã có bạn trai, như vậy đỡ phải xấu hổ lúng túng. Ai ngờ đến em vừa nhắc tới cậu ta liền đi theo lên đây, nói là em cho cậu ta mượn chỗ ở thì cậu ta sẽ giúp em. Ở chỗ em vừa vặn có một phòng để không, trước để cho cậu ta ở hai ngày.”

“Không được! Cậu ta và em ở cùng nhau sao em yên tâm được?” Diệp Tu đem đầu lắc như lắc trống: “Ý thức an toàn quá thấp! Không được anh giúp em tìm một chỗ cho cậu ta đi.”

Mạc Dao Dao cười lạnh: “Yên tâm, cho dù vài người như cậu ta cũng không có lá gan đó.”

Giọng nói kia, nụ cười kia, động tác kia, chính là một Từ Hi thái hậu!

Diệp Tu lại bối rối, đây là Mạc Dao Dao mà anh quen sao? Vì sao mới vài ngày không gặp, trước sau lại chênh lệch lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: HIỀN PHÁP TẠM THỜI

Hai người hàn huyên một lát, Diệp Tu thấy thời gian cũng không còn sớm, nói với Mạc Dao Dao: “Ăn cơm không? Anh mời khách, coi như là ăn mừng em thất nghiệp.”

Mạc Dao Dao cảm thấy đời này vì sao cô lại đi kết bạn với mấy người nói chuyện như vậy, vì sao cô thất nghiệp tất cả đều một hai chạy tới ăn mừng vậy?

Đang lúc cô định trả lời thì Vạn Niên Thanh đã chạy tới nói: “Dao Dao, làm com xong rồi, sườn kho tàu, cá dầm chua Tây Hồ, còn có món cá xào dưa chuột, còn đi đâu nữa?”

Diệp Tu bắn ánh mắt tựa dao găm về phía Vạn Niên Thanh, người này còn cố tình vô tri vô giác mà nói: “Vị này có muốn lưu lại cùng ăn hay không?”

Diệp Tu vừa định nói không, nhưng vừa nhìn thấy trên người Vạn Niên Thanh kia, trong lòng cũng không thoải mái, lời nói xoay chuyển: “Cũng tốt, nghe tên món ăn của của cậu tôi cũng thèm.”

Thật ra thì hiện tại Mạc Dao Dao ước gì Diệp Tu đi nhanh lên sau đó cô phải nói mấy lời kịch với Vạn Niên Thanh cho tốt, ai ngờ Diệp Tu không đi. Hơn nữa chủ nhà như cô không có quyền lên tiếng, hai người đàn ông vứt cô sang một bên trực tiếp trao đổi.

Diệp Tu nhìn chằm chằm Vạn Niên Thanh : “Cậu có thể mặc bộ quần áo vào không?”

Vạn Niên Thanh nhìn chằm chằm bằng một đôi mắt vô tội: “Sao vậy? Thân thể của tôi khiến anh tự ti sao?”

Mắt Mạc Dao Dao thấy hơi nước trên đầu Diệp Tu cũng giống với mình lúc đầu vậy, Vạn Niên Thanh không phải M run? Rõ ràng là một run S làm cho trong lòng người ta tạo thành áp lực vô hình !

Diệp Tu gật đầu: “Đúng, tôi tự ti, cậu mặc vào đi.”

Mạc Dao Dao nâng trán, xong rồi, Diệp thiếu gia, mời anh tự do

Quả nhiên Vạn Niên Thanh đem món ăn cuối cùng đặt lên trên bàn, dùng khăn lông lau tay một chút: “Không sao đâu, tôi không tự ti là được.”

“Cậu ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố.”

“Vậy sao? Tôi nghe nói cái gì đẹp đều phải lộ ra cho người khác nhìn.” Ánh mắt Vạn Niên Thanh thủy chung đều là vô tội như vậy.

Mắt Mạc Dao Dao thấy Diệp Tu tức giận muốn bốc khói rồi, nói không chừng một lát phòng cô sẽ phải bùng phát Thế Giới Đại Chiến rồi, vội vàng chạy lên trước một tay tóm lại Vạn Niên Thanh đẩy mạnh phòng ngủ: “Mặc quần áo của anh vào, không mặc thì out cho tôi.”

Cô cho là mình làm rất chính xác, không biết Diệp Tu sau lưng cũng muốn giết người, Mạc Dao Dao đem Vạn Niên Thanh đẩy mạnh vào phòng ngủ của mình!

Rốt cuộc mặc bộ quần áo màu xanh biếc ra ngoài, Diệp Tu vốn là muốn cười nhạo người này, nhưng mà anh cười không nổi, bởi vì Vạn Niên Thanh quá đẹp trai xuất chúng rồi, một thân T-shirt cùng với quần bình thường, lại còn là cái loại màu sắc như thế, tại sao người này thoát nhìn lại đẹp trai bức người đến thế? Giống như mặc quần áo này là thiết kế cho cậu ta vậy.

Ngồi yên vị trên ghế, Vạn Niên Thanh dẫn đầu cầm đũa lên, gấp một miếng sườn bỏ vào trong bát Mạc Dao Dao: “Dao Dao, ném thử một chút tay nghề của anh đi.”

Mạc Dao Dao không dám nhìn ánh mắt Diệp Tu đối diện, vùi đầu vào trong bát, cho là như vậy thì có thể giấu mặt cô sau cái bát.

Diệp Tu cố gắng không nhìn Vạn Niên Thanh, cũng gấp một miếng sườn, cho vào miệng ném thử, nhất thời cảm giác có nguy cơ. Thức ăn này làm ăn quá ngon, người lại quá đẹp trai, chỉ bằng hai thứ này là có thể áp đảo vô số cô gái, huống chi lúc này tình cảm của Mạc Dao Dao còn đang trống không, rất dễ dàng nhân lúc yếu đuối và tiến vào.

Theo ý anh Vạn Niên Thanh nhất định là rắp tâm bắt lương , nhưng bộ dạng Mạc Dao Dao xem ra không giống như là đang kết giao cùng Vạn Niên Thanh, lại càng không giống như bản thân mình bắt đầu suy nghĩ tới quan hệ cùng với cái chủng loại kia....

Vạn Niên Thanh đối với Mạc Dao Dao là một lòng một dạ, Diệp Tu dùng trực giác phải nam nhận ra được chuyện này. Nhưng Mạc Dao Dao cũng không giống như vậy, ánh mắt cô nhìn Vạn Niên Thanh là một loại ánh mắt ước gì người này nhanh chóng biến mất, rất bất đắc dĩ cũng rất bị phẫn.

Cho nên hẳn anh đem Vạn Niên Thanh lý giải là một kẻ bất đắc dĩ Mạc Dao Dao rất muốn bỏ rơi nhưng không cách nào bỏ rơi.

Trực giác của Diệp Tu rất chính xác, mặc dù anh không đoán được thân phận của Vạn Niên Thanh, nhưng có thể thấy rõ ràng quan hệ giữa hai người, anh vẫn còn có cơ hội.

Ăn com xong hẳn đặt danh thiếp vào tay Mạc Dao Dao, để cho ngày mai cô đi phỏng vấn.

Vừa ra khỏi cửa thì gọi điện thoại cho AMY: “Ami, mấy hôm nay buổi tối cậu có phải trực không? Nếu không thì tới nhà Dao Dao ở mấy ngày đi? Mình sợ cô ấy một mình nghĩ lung tung.”

Ami ở bên kia điện thoại cười đến run rẩy hết cả người: “Được đấy Diệp Tử, bắt đầu ra tay? Thảo này mấy năm nay cậu không tìm được bạn gái, chị đây ủng hộ cậu. Tối nay chị phải đi tìm Dao Dao thổi gió bên gối, chỉ là cẩn thận tý cùng Dao Dao bách hợp thì cậu sẽ không cso phần đâu.”

“Không sao, nếu cậu và Dao Dao bách hợp, tớ đi tìm người đàn ông của cậu làm đam mỹ, cùng là mọi người lưu lạc chân trời” Quen biết Ami nhiều

năm, Diệp Tử cũng biến thành miệng lưỡi bén nhọn. Anh coi trọng Mạc Dao Dao không lâu đã bị Ami phát hiện, mỗi ngày đều hướng về phía anh cười âm hiểm, làm cho đoạn thời gian trước bị Ami vợ vét tài sản không ít, một cuộc điện thoại của Ami liền biến thành thân củi, bị lấn áp tròn một năm, khổ sở vô cùng.

Đề điện thoại xuống bước chân thoải mái bước đi, có Ami ở đây, anh cũng không cần lo lắng Vạn Niên Thanh đó! Nói không chừng cặp mắt sắc bén kia của Ami có thể nhìn ra quan hệ giữa Mạc Dao Dao cùng người đàn ông này .

-

Diệp Tu vừa đi Mạc Dao Dao liền lập tức ngồi ở trên ghế sa lon tựa như Lão Phật Gia, Vạn Niên Thanh quỳ gối trên mặt đất, thỉnh cầu Mạc Dao Dao phạt mình, Mạc Dao Dao không để ý tới.

“Ai cho anh mở cửa? Biết mình là thân phận gì không? Về sau có người tới liền trở về ở trong chậu hoa cho tôi!” Mạc Dao Dao giận dữ sợ, nghĩ tới mấy lời nói kia hôm nay, cô biến thành một cô gái thất tình đói khát, trong tình huống bất mãn mua người để giải quyết!

“Nghe chưa! Về sau ai tới đều không cho ra mở cửa, cho dù tôi không có ở nhà anh đều phải giả bộ trong nhà không ai, tôi ở nhà anh phải biến đổi trở về thành Vạn Niên Thanh ở trong chậu hoa. Tôi bắt kể cái gì tu luyện hay không tu luyện!” Mạc Dao Dao rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Dao Dao anh sai lầm rồi.” thái độ Vạn Niên Thanh thành khẩn, cũng phát thề về sau cũng không dám nữa, chẳng qua là lời thề của anh ta rất đáng đánh đòn: “Tôi thề, tôi thề mà lại giống như hôm nay nữa, Mạc Dao Dao sẽ vĩnh viễn không đập tôi không đánh tôi!”

Anh nói siêu cấp uất ức, hết sức không tình nguyện, giống như Mạc Dao Dao là để cho anh lấy tính mạng cha mẹ anh, tình nhân anh ra mà thề, bộ dạng như thề cả nhà đều chết.

Thấy thái độ anh tốt, Mạc Dao Dao cũng gần hết giận rồi, khoát tay chặn lại: “Hãy bình thân.”

Ánh mắt Vạn Niên Thanh sáng lên: “Dao Dao, cơ hội tốt như vậy, đập anh hai cái để anh hồi sinh đi.”

“Vạn Niên Thanh, anh không đứng dậy được phải không? Anh mà không đứng dậy tôi sẽ không bao giờ đánh anh nữa!” Mạc Dao Dao uy hiếp vô cùng có sức nặng.

“Dậy, anh lập tức dậy!”

Sau đó Mạc Dao Dao và Vạn Niên Thanh quy ước ba điều: thứ nhất, không được nói ra thân phận yêu quái của bản thân, cái này không cần phải nói Vạn Niên Thanh cũng biết; thứ hai, hôm nay cô nói với Diệp Tử anh là bà con xa của mình, về sau anh chính là anh họ của cô, điều này Vạn Niên Thanh đáp ứng vô cùng vui mừng, còn nói biểu ca biểu mội một nhà thân, được Mạc Dao Dao đánh; thứ ba, về sau cần phải có thói quen mặc quần áo, kể cả trong phòng, trừ phi mùa hè quá nóng khó chịu, nếu không nhất định phải mặc một bộ vào, điều này Vạn Niên Thanh có chút không tình nguyện, nhưng vẫn đồng ý.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Mạc Dao Dao mở máy vi tính ra tìm kiếm tin tuyển dụng mới nhất, mặc dù Diệp Tử giúp cô tìm một cái, nhưng lại không phải do anh phụ trách, chẳng qua là cho một cơ hội. Cho nên cũng không đáng tin, cô nhất định phải có nhiều lựa chọn. Thật ra thì hôm nay cô nên đi tìm nhưng bị Vạn Niên Thanh giằng co mất một ngày. Lúc này Vạn Niên Thanh vẫn đang dính ở phía sau cô, yên lặng nhìn thông báo tuyển dụng, tỏ vẻ anh cũng muốn tìm hiểu một chút chuyện đi tìm việc làm.

Đến 11 giờ tối là đồng hồ sinh vật của Mạc Dao Dao, cô đóng laptop lại đang định cởi quần áo ngủ, lại phát hiện Vạn Niên Thanh đầu tiên nằm ở trên giường, cánh tay mở ra, dùng một cái tay khác vỗ vỗ tay cánh tay: “Gối nơi này.”

“Mau cút về phòng vệ sinh cho tôi đi.”

“Không phải nói để căn phòng kia cho anh thuê sao?” Vạn Niên Thanh uất ức mà nói, tuy nhiên mặt hưng phấn, hết sức mong đợi nhìn về phía phòng vệ sinh phía trước.

“Vạn Niên Thanh, về mặt anh và giọng nói rất không khớp.” Mạc Dao Dao liếc mắt, rốt cuộc cô đã làm gì?

Vạn Niên Thanh tới gần Mạc Dao Dao, dè dặt từng li từng tí nói: “Dao Dao, mua cho anh cái cà vạt đi, về sau lúc bế quan tiện tay trói chặt tay vào. . . .”

“Vạn Niên Thanh , có tin tôi sẽ nhốt anh trong phòng vệ sinh phơi đèn huỳnh quang cả ngày, uống chất bảo quản cả ngày không?”

“Anh quay về.”

Đúng vào lúc này chuông cửa nhà Mạc Dao Dao lại vang lên, Vạn Niên Thanh ở đó đổi mắt hạnh tròn tròn chạy vào bên trong chậu hoa, biến trở lại thành một cây cảnh bé nhỏ. Mạc Dao Dao mở cửa, Ami cười khách khách đứng ở ngoài cửa.

“Thời gian dài như vậy cũng không mở cửa, có phải trong phòng giấu đàn ông hay không?” Ami chính là Ami, mắt vẫn độc như vậy.

Mạc Dao Dao lắc đầu, xin Ami vào cửa, bày tỏ mình không có Kim ốc tàng kiều.

Trong phòng ngủ Vạn Niên Thanh không gió mà bay, thể hiện sự tồn tại của mình. Mạc Dao Dao đưa Ami đến gần, hung hăng đập hai cái, anh liền đang hoảng lại.

“Ami, muốn như vậy cũng không gọi điện thoại.”

“Cái này không phải đến bắt gian sao, cũng may, cậu không phản bội tớ, tối hôm nay gia thị tắm nguội.” Ami ngả ngón sờ soạng cầm Mạc Dao Dao, động tác mười phần lưu manh.

Vạn Niên Thanh lại run lên, Mạc Dao Dao theo thường lệ lặng lẽ đá một cước.

Nếu là tối hôm qua, Mạc Dao Dao ước gì Ami đến chỗ mình, nhưng bây giờ, cô ước gì Ami đi nhanh lên.

Nhưng dù sao cũng là bạn bè quan tâm sao có thể đuổi người đi.

Ami vào phòng ngủ, trực tiếp cởi áo ra, lộ ra Bra màu trắng sữa, Mạc Dao Dao vội vàng bưng Vạn Niên Thanh lên bỏ chạy. =))))))

“Sao vậy?” Ami cảm thấy cô có chút kỳ quái.

Mạc Dao Dao lau mồ hôi, đem Vạn Niên Thanh bỏ ra bên ngoài ban công, cũng hung hăng uy hiếp một phen.

“Không sao, tớ nhớ trong sách nói lúc không có ánh sáng thì thực vật cũng bắt đầu hô hấp, vốn cậu đã tới đây giành dưỡng khí với tớ rồi, lại thêm cây Vạn Niên Thanh, tớ sợ thiếu dưỡng khí.”

“Cũng biết lắm mồm, tới đây để chị đây đùa giỡn một chút.” Ami thay bộ đồ ngủ ren khêu gợi, dựa vào trên giường trêu chọc Mạc Dao Dao.

Hai người nói chuyện một lát, Ami nghe nói Diệp Từ giúp Mạc Dao Dao có cơ hội phỏng vấn, nở nụ cười qui dị, sau đó nói: “Diệp Từ nhiều năm như vậy không tìm bạn gái có biết tại sao không?”

Mạc Dao Dao đẩy Ami: “Cậu lại bắt đầu Bát Quái rồi.”

“Stop! Không nói cho cậu, giày vò cậu hai năm nữa.” Ami chui vào chăn, cùng Mạc Dao Dao hai người đều ngủ.

Cả đêm bình an vô sự, nửa đêm Vạn Niên Thanh đứng dậy đi bộ một chuyến, thấy Mạc Dao Dao ngủ ngon, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán cô, nhẹ như lông vũ chạm qua vậy.

Sau đó rút ra một sợi tóc bỏ vào bên trong chậu hoa tạo ra một cây Vạn Niên Thanh, mình còn lại là đi ra ngoài từ cửa sổ, cũng không biết đi nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: NGÃI XUÂN

Buổi sáng ngày hôm sau, Mạc Dao Dao rời giường, đi theo Ami vỗ vỗ đánh đánh một lúc ở trên mặt, sau đó mặc bộ đồ công sở đi phỏng vấn, cũng không có thời gian dận dỏ Vạn Niên Thanh, không yên tâm liếc mắt nhìn Vạn Niên Thanh trên ban công vẫn rục rờ như cũ, lúc này mới thoáng an tâm, đi ra ngoài cùng với Ami.

Ăn sáng xong, trước khi chia tay, Ami cười đến mắt hờn: “Nếu như hôm nay phỏng vấn có gì không thuận lợi, thì gọi điện thoại cho chị đây, tớ sẽ bỏ thời gian để an ủi cậu”

Mạc Dao Dao cảm thấy đời này cô có thể thật là tích phúc ba đời, gặp xui tám đời. Nếu là người khác ai có thể một canh giờ trước khi bạn tốt phỏng vấn nói những lời như vậy mà không phải chúc cô tất cả thuận lợi sao? Về phần tích phúc ba đời này, là bởi vì tối ngày hôm qua Ami đã không trực rồi, hôm nay khẳng định rất bận, nhưng vẫn là có thể có thời gian rồi lúc cô buồn.

Thôi, cô chỉ nhớ tới phúc ba đời là được.

Bước đi trên đôi giày da cao gót màu đen, trên người mặc một bộ đồ công sở, Mạc Dao Dao cảm giác mình cũng có tinh thần, ám khí hai ngày nay trở thành hư không.

Xuống xe buýt phát hiện Diệp Từ đang đứng ở trước cửa công ty chờ cô, trong lòng có chút cảm động, bước nhanh đi lên trước, vỗ vai anh.

“Hi, vì sao lại chờ ở chỗ này?”

Diệp Từ cười một tiếng: “Chẳng phải vì sợ em không tìm được công ty bọn anh khiến thời gian chậm trễ sao? Anh đã giải thích trước rồi, nói em là em

gái anh, năng lực vô cùng đảm bảo, như vậy bọn họ mới bằng lòng cho cơ hội phỏng vấn. Đến lúc đó em cũng đừng làm lộ, nhất định phải gọi anh đấy.”

“Anh thật nhiều chuyện! Em họ Mạc anh họ Diệp, ở đâu chui ra em gái đây!” Mạc Dao Dao biết anh đang nói đùa, nhưng vẫn hết sức cảm tạ anh có thể cho mình cơ hội lần này như trước.

Diệp Tử thấy thần sắc cô bình thường, buổi sáng Ami gọi điện thoại cũng không nói gì, trong lòng có chút hoài nghi: “Cái người bà con xa tình thần có vấn đề kia em định làm như thế nào? Cậu ta học ngành gì? Anh hỏi thăm một chút xem có việc gì cậu ta có thể làm?”

Mạc Dao Dao lắc đầu: “Không cần, anh ta nói tự mình nghĩ biện pháp. Hôm qua buổi tối sau khi anh về rồi, anh ta vay tiền em nói không thể ăn không com của con gái được, tự mình chạy tới quá trọ ở, còn nói phải nhanh chóng tìm được việc làm để trả tiền lại.”

Cô bịa chuyện, nhưng nhất định phải giải thích rõ tại sao lúc Diệp Tử về Vạn Niên Thanh vẫn còn ở đây, Ami tới lại chỉ còn dư lại một người là cô.

Diệp Tử vốn nên vui vẻ, nhưng là trong lòng vẫn có chút bất an. Người đàn ông này rất có thủ đoạn. So với nương nhờ nhà Mạc Dao Dao ăn com bao (traí bao) để cho cô cảm thấy là gánh nặng mà xem thường, còn không bằng đi ra ngoài kiếm được chút tôn trọng, hơn nữa còn có thể có được không ít lo lắng!

Diệp Tử cảm giác mình nên ra tay, nhân lúc còn chưa đi đến công ty, hết sức nghiêm túc nói: “Dao Dao, sau khi phỏng vấn thành công có thể nghe anh nói chút chuyện không?”

Tiền Hạ Thủ Vi Cường, ít nhất anh trước thô lỗ, trong khoảng thời gian này trong lòng Mạc Dao Dao khẳng định không chứa nổi người khác.

Thật ra thì ý định này của Diệp Tử, lúc trước anh che giấu rất tốt, nhưng Mạc Dao Dao vừa đọc thân, anh có chút không chịu nổi xông ra, lòng phòng bị cũng bỏ xuống. Ngày hôm qua vốn đã đủ quý đi, hôm nay về mặt lại cực kỳ chuyên chú nghiêm túc, trong lòng Mạc Dao Dao đại khái cũng có chút cảm giác, chẳng qua là không biết trả lời như thế nào.

Thôi, chờ sau khi phỏng vấn kết thúc rồi hãy nói.

Lần phỏng vấn này chỉ có một mình Mạc Dao Dao, đi vào lại có ba giám khảo ở bên trong, hai bên là hai người đàn ông chừng ba mươi, bộ dạng thường thường, nhưng thoát nhìn cũng rất giỏi giang, người hành nghề IT của quả nhiên tinh thần với vẻ bề ngoài cũng không giống nhau. Ngồi giữa là một người phụ nữ, cầm sơ yếu lý lịch của Mạc Dao Dao trên tay, giọng rất cao, che cả mặt.

Mạc Dao Dao gõ cửa: “Xin chào mọi người.”

Sơ yếu lý lịch được đặt xuống, một người phụ nữ đeo mắt kiếng diện mạo giỏi giang rất trẻ tuổi đồng thời còn rất đẹp ngẩng đầu: “Mạc Dao Dao đứng không, mời ngồi.”

Trong lòng Mạc Dao Dao lạnh mất một nửa ngay tại chỗ, rốt cuộc biết mỉm cười mất hồn buổi sáng kia của Ami là vì cái gì.

Người phụ nữ kia nhìn Mạc Dao Dao, vô cùng công thức hóa mà nói: “Mạc tiểu thư, vì sao cô cho rằng mình có năng lực làm công việc này? Cô hiểu biết về công ty chúng tôi như thế nào? Là một viên chức nghiệp vụ, hiện tại cô nói thử xem tính năng sản phẩm mùa xuân năm nay công ty chúng tôi mới sản xuất như thế nào?”

Những thứ này Mạc Dao Dao cũng đã tìm hiểu rồi, trả lời rất dễ dàng. Hơn nữa người phụ nữ này hình như không có ý định làm khó cô, tảng đá lớn treo trong lòng cũng buông xuống.

Mạc Dao Dao trả lời tốt, hai vị giám khảo nam đều gật đầu, người phụ nữ vẫn không có biểu cảm gì như cũ, tiếp tục hỏi: “Là viên chức nghiệp vụ của công ty chúng tôi, hàng năm đều phải đi công tác, cô là một phái nữ, có thể chịu được phần khổ này không?”

“Đương nhiên là không có vấn đề, cô cũng là phái nữ, tin rằng cô cũng biết người phụ nữ hiện đại không cần đàn ông kèm.” Mạc Dao Dao rất có tự tin cười cười.

Cô gái khẽ vuốt cằm, giống như rất hài lòng, đồng thời tiếp tục hỏi: “Chồng cô không ngại vợ mình hàng năm đều phải ở bên ngoài sao?”

“Tôi chưa lập gia đình, trên lý lịch có ghi.” Đã lập gia đình hay chưa là trọng điểm hạng nhất phỏng vấn, những công việc cần cố thủ trận địa (công việc ở một chỗ), tốt nhất là đã kết hôn hay là đã định cư ở địa phương rồi, mà loại công việc cần phải ra ngoài hàng năm thì vẫn còn độc thân tương đối được hoan nghênh.

“Vậy bạn trai của cô?”

“Hiện tại tôi độc thân.” Mạc Dao Dao mỉm cười, cảm giác lần này dường như mình không tệ.

Nhưng ngay tại lúc mà cô tự cho là biểu hiện rất tốt, người phụ nữ kia đẩy mắt kính một cái, ánh sáng mặt trời phản xạ khiến Mạc Dao Dao không thấy rõ thân sau sau mắt kính, nhưng cảm thấy loại ánh sáng lạnh lẽo đen tối trong mắt xuất hiện ở trong hiện thực.

Cô mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, không thể tưởng tượng rốt cuộc mình xảy ra lỗi gì. Chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự muốn làm khó dễ? Nhưng trước đây cô ta cũng không biểu hiện bất mãn cái gì, còn tưởng rằng cô ta đã buông xuống rồi.

Quả nhiên người phụ nữ đột nhiên mở miệng: “Tại sao lại không có bạn trai? Nhân phẩm cô có vấn đề?”

Mạc Dao Dao học máu: “Tiểu thư, chẳng lẽ nhân phẩm nam nữ độc thân trên toàn thế giới đều có vấn đề?”

“Tôi không có nói như vậy, ” người phụ nữ mắt kính cười cười, “Nhưng bình thường người ở tuổi tác như vậy vừa không có công việc vừa không có người yêu, chúng tôi đương nhiên là muốn tỉ mỉ suy nghĩ vì sao lại trở nên như vậy, có phải chỗ đó có vấn đề thật không.”

“Công việc trước đây của cô là gì?”

“Bán đồ điện gia đình”

“Tại sao không làm nữa?”

“Hy vọng có thể tìm được một công việc mình có thể thực hiện tốt hơn.”

“Vậy sao? Vì sao tôi lại nghe nói cô cãi vã cùng khách hàng, đến mức huyết áp vị khách hàng ấy lên cao, phải vào bệnh viện cho nên cô mới bị xa thải?”

“.....”

“Cô có thể giải thích một chút không?” Người phụ nữ gây sự.

Mạc Dao Dao trầm mặc một hồi, đứng lên nói: “Ngài xuân, con bà nhà cô.”

Sau đó xoay người bỏ đi, Ngài Xuân rõ ràng không muốn để cho cô làm công việc này, cô vẫn còn ở nơi này mất mặt xấu hổ làm cái gì.

Nói xong gõ đôi giày cao gót “lộp cộp” đi ra cửa, nhìn thấy Diệp Từ chờ ở ngoài cửa liền trực tiếp nói: “Chỗ nữ vương nhà các anh không thể vào được, em đi tìm công việc khác thôi.”

Quay đầu bước đi, Diệp Từ muốn đuổi theo, ai ngờ lúc này Ngài Xuân cũng đi ra, hướng về phía Diệp Từ nhấc chân muốn chạy nói: “Diệp Từ, bây giờ là giờ làm việc.”

Diệp Từ lưu luyến không rời nhìn bóng lưng Mạc Dao Dao một cái, lại lưu luyến không rời trở về chỗ ngồi.

-

Ngài Xuân là ai? Việc này phải nói từ thời điểm rất lâu rồi.

Năm đó Mạc Dao Dao lên đại học, lúc học đại học năm một, Ngài Xuân học năm thứ tư đại học, là trợ lý văn phòng của khoa bọn họ. Thật ra thì bình thường sinh viên năm tư không nên làm tiếp những công việc này, đã sớm nên từ chức nhưng Ngài Xuân ở đó thật sự bận, không có người biết chuyện thay cho, cho nên cô ta lại làm nửa năm.

Trong nửa năm này, Ngài Xuân không biết đã ngáng chân Mạc Dao Dao bao nhiêu lần, Mạc Dao Dao cũng không biết rốt cuộc mình vì sao mà đắc tội người này. Xa thì không nói, chỉ nói tới chuyện học bổng kia, Mạc Dao Dao vô luận xem thế nào cũng là đứng đầu, toàn bộ khoa không ai có thể so với cô được. Ai biết cuối cùng Ngài Xuân đến chỗ đó, cô ta cầm bảng điểm nhìn một lúc lâu, rốt cuộc cuối cùng chỉ ra một vấn đề, có một lần không tham gia thể dục buổi sáng.

Sinh viên năm nhất như Mạc Dao Dao và sinh viên năm thứ 2 phải học thể dục buổi sáng, còn phải có người nhớ đi làm. Thật ra thì việc như thế này căn bản không quan trọng, nếu anh quen hội học sinh, coi như không đi cũng qua, căn bản không tính vào điểm học phần. Nhưng quy định vẫn là quy định, nếu phạm một lần trừ 2 điểm hạnh kiểm. Buổi sáng hôm đó Mạc Dao Dao đau bụng, thật sự không dậy nổi, sau đó cũng đi nói chuyện với hội học sinh, đối phương nói không sao, không nghĩ tới Ngài Xuân nắm chắc chỗ chết như vậy, cuối cùng đơn giản chỉ cần đem hạnh kiểm Mạc Dao Dao hạ xuống một bậc.

Thật ra thì Mạc Dao Dao không quan tâm sự chênh lệch về tiền bạc giữa giải nhất với giải nhì, hơn nữa năm nhất quả thật cô khó khăn quá nhiều, thực sự cần tiền, thế nhưng chuyện này thật tức nghẹn! Từ đó về sau cô phát hiện Ngài Xuân cũng không có việc gì thì lại ngáng chân mình một cái, năm nhất đó trôi qua dùng nhắc tới quá nhiều áp bức khổ sở.

Rốt cuộc cô đắc tội Ngài Xuân cái gì? Mạc Dao Dao không hiểu, nhớ tới buổi sáng lời nói bí ẩn của Ami, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: “Ami, làm sao cậu biết người phụ trách phòng vấn hôm nay là Ngài Xuân?”

Ami ở bên kia điện thoại cười đến quỷ dị: ” Ngày hôm qua Diệp Từ nói với tớ chuyện như vậy, tớ liền thuận tiện tra xét xem. Vốn là nghĩ xem người phụ trách là ai một chút, có gì thì cũng tốt để cho cậu chuẩn bị sẵn sàng từ trước. Vừa thấy là cô ta, tớ không nói nữa, mặc cho số phận cậu thôi.”

“Rốt cuộc cô ta có thù gì với tớ?” Mạc Dao Dao buồn bực không hiểu chuyện này, cho tới bây giờ cô cũng không nhớ mình đắc tội Ngài Xuân mà?

“Thù này cũng cũ thôi, trước hết cứ nói về tình huống của cậu trước đi.”

Mạc Dao Dao nói lại một lần, Ami nói: “Người này thật là trường tình rồi, không nghĩ tới nhiều năm như vậy còn băn khoăn về Diệp Từ đấy.”

“Cậu nói cái gì?”

“Ngài Xuân vô cùng thích Diệp Từ, không phát hiện lúc trước thái độ của cô ta không tệ sao, sau khi cậu vừa nói cậu độc thân, cô ta thay đổi đáng về luôn sao?”

“Cô ta làm sao biết Diệp Từ thích tớ?” Mạc Dao Dao kỳ quái, chính cô cũng mới mơ hồ nhận thấy được sáng hôm nay.

“Chỉ có cậu ngu thôi, người khắp thiên hạ đều biết Diệp Từ thích cậu từ năm nhất rồi, người khắp thiên hạ lừa gạt cậu với Triệu Ngô minh.”

“Ý của cậu ta là cô ta từ lúc tớ năm nhất đã bắt đầu đối phó với tớ là vì chuyện này? Mà tớ còn không hề có bất kỳ hành động dụ dỗ nào với Diệp Từ cả?” Mạc Dao Dao cảm thấy thật oan uổng, nếu thật là mình và Diệp Từ có cái gì còn chưa tính, thế nhưng không có gì cả, những năm này cô cũng quá oan ức chứ?

“Cô ấy chính là con cọp cái, ở đâu ra mèo hoang dám mơ ước công của con cọp nhà cô ta, trước tiên đập chết. Không nhìn thấy Diệp Từ nhiều năm như vậy vẫn độc thân sao? Một là đối với cậu nhớ thương, hai là cần bản anh ta không cơ hội, người phụ nữ nào thích anh ta, trước tiên Ngài Xuân đã tiêu diệt từ trong giai đoạn thụ tinh rồi, chưa phải là giai đoạn phôi thai.”

“Tớ cảm thấy được tớ thật sự oan uổng, từ đầu tới đuôi tớ cũng không có ý gì đối với Diệp Từ.”

“Nhưng mà Diệp Từ đối với cậu dường như có tìm cách đúng không? Thật ra thì Ngài Xuân này không tệ, tới với cô ấy cũng thường gặp nhau, cô ấy công và tư rõ ràng, có thù báo thù có oán báo oán, làm việc cũng rất rành mạch. Ngày nào đó cậu tìm được bạn trai không phải Diệp Từ, tớ sẽ để cho cô ấy mời cậu ăn cơm, cậu đổ bia lên đầu cô ấy, cô ấy còn giúp cậu mở rượu ra để đổ.”

“Vậy nếu tớ không tìm bạn trai Diệp Từ còn nhớ thương ta đây?”

“Vậy cô ấy sẽ đổ bia lên đầu cậu.”

“Mẹ nó!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: QUỲ DỊ

Mạc Dao Dao mặc đồ công sở ngồi ở trong quán ăn nhỏ ăn Ma Lạt Thang, cũng không còn tìm Ami ra ngoài, cô vốn đã đủ bận rộn.

Nói thật ăn mặc như vậy tới ăn Ma Lạt Thang như vậy, so sánh với tỷ lệ đi trên đường gặp phải người ngoài hành tinh cũng không cao hơn bao nhiêu, cho nên Mạc Dao Dao ngay từ đầu đã được rất nhiều người nhìn chăm chú, chỉ là sau đó cũng không có ai nhìn cô nữa bởi vì sự chú ý của mọi người đã bị một người khác hấp dẫn mất rồi, bao gồm cả Mạc Dao Dao trong đó.

Người kia rất cao, rất tuấn tú, rất lạnh lùng. Quan trọng nhất là cái bộ quần áo kia, cả người màu đen, tây phục màu đen, áo sơ mi đen cả vạt đen cộng thêm quần đen giày da đen, ngay cả bề ngoài đều đeo đồng hồ màu đen, anh ta còn cố tình đeo thêm một cặp kính đen.

Một người như vậy, đi vào trong cửa hàng, cầm cái giỏ lên, bỏ một đồng hồ ăn, đưa tới phía trước, nhất thời khiến mọi người trong phòng đều kinh ngạc.

Xác xuất một người mặc đồ công sở ăn Ma Lạt Thang so với trên đường gặp phải người ngoài hành tinh không khác biệt lắm, xác suất hai người cùng mặc Tây phục ăn Ma Lạt Nặng so với sao Bắc Đẩu và vào Địa cầu cũng không khác biệt lắm. Hai người kia còn cố tình ngồi cùng nhau!

Tây phục đen bùng Ma Lạt Thang mặt không thay đổi ngồi đối diện Mạc Dao Dao, ăn từng miếng từng miếng, đôi đũa của Mạc Dao Dao rơi xuống bàn, không hiểu tại sao nhiều người như vậy, anh ta cố tình ngồi đối diện mình, làm cho hai người bọn họ giống như hẹn mặc tây phục tới chỗ này từ trước vậy.

Từ lúc người này vừa vào cửa, tầm mắt Mạc Dao Dao đã bị anh ta thu hút, không phải bởi vì anh ta đẹp trai, không phải là bởi vì anh ta ăn mặc quý dị, không phải bởi vì cái khí chất lạnh lùng mê hoặc khiến cho nữ sinh gào khóc, mà bởi vì anh ta khiến cho Mạc Dao Dao có cảm giác rất quen thuộc.

Mạc Dao Dao nhìn anh ta giống như nhìn thấy Vạn Niên Thanh cả người xanh biếc, điều này rõ ràng khác với thẩm mỹ của người thường, nhưng lại vô cùng thích hợp, thích hợp tới mức màu sắc như vậy là vì anh ta nên mới tạo ra vậy.

Cô lắc đầu một cái, thật ra thì màu đen là màu rất nổi bật, so với màu xanh biếc mạnh hơn nhiều, cô không thể vì vậy mà lại đem người đẹp trai trước mắt này tưởng tượng thành bộ dạng ngu ngốc của Vạn Niên Thanh kia. Hơn nữa người đàn ông này ngồi đối diện với cô là bởi vì trong cả quán chỉ có chỗ đối diện cô là còn trống, không ngồi ở đây thì ngồi đâu?

Cúi đầu nhìn thấy mình vẫn còn dư lại nửa bát Ma Lạt Thang, cảm thấy không muốn ăn, liền buông bát xuống đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa điện thoại di động vang lên, Mạc Dao Dao vừa cầm lên nhìn, không biết số nào.

Tiện tay nhấn nút, một thanh âm rất đậm truyền tới từ trong điện thoại: “Tiểu thư Mạc Dao Dao?”

“Là tôi, xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi mai tôi mời cô ăn cơm, ăn mặc chỉnh tề một chút đi Provence.”

Nói xong cũng không để Mạc Dao Dao hồi phục đã treo máy, khiến cho cô nhìn điện thoại ngẩn người.

Provence là một nhà hàng ăn nổi danh nước Pháp, người có thể vào ăn cơm là người không phú thì quý, là ai gọi điện thoại muốn mời cô ăn cơm đây? Rốt cuộc là tại sao? Mạc Dao Dao chỉ cảm thấy chuyện xảy ra trong hai ngày nay đều quái dị.

Đương nhiên là cô quyết định không đi, nghe giọng nói của đối phương, lại bảo mình ăn mặc chỉnh tề. Một loại giọng nói ra lệnh của người tài trí hơn người thật khiến cho người khác không thoải mái. Tại sao ông ta mời khách cô sẽ nhất định đi à? Coi như là an toàn ở nhà hàng hạng sang nhất định là có bảo đảm đi, nhưng cô đối với người này là ai cũng không biết, trong điện thoại cũng không nói rõ, tại sao lại muốn hẹn hò quái dị như vậy?

Đang suy nghĩ đi đâu rồi, điện thoại lại vang lên, Mạc Dao Dao vừa cầm lên nhìn, số không quen biết.

Cô vừa nhắc máy đã nói: “Tôi không đi, ông là ai?”

Đối diện truyền đến thanh âm oan ức: “Dao Dao, anh là Vạn Niên Thanh, em không nhận ra anh sao? Em không về nhà sao? Anh có điện thoại di động cú điện thoại đầu tiên là gọi cho em”

Trong đầu Mạc Dao Dao mê đi, Vạn Niên Thanh làm sao có điện thoại di động rồi hả? Lấy tiền ở đâu? Sẽ không phải lại đi trộm ở máy rút tiền chứ?

Cô vội vã hỏi: “Anh ở chỗ nào?”

“Ở nhà, anh ở nhà chờ em trở về lâu rồi, phòng vẫn của em như thế nào?” thanh âm Vạn Niên Thanh rất vui vẻ.

“Anh chờ, tôi lập tức trở về đi.” Mạc Dao Dao gấp gấp đến độ không đi xe buýt, mà trực tiếp gọi một chiếc xe taxi, chỉ sợ trở về chậm cảnh sát đã đứng chờ đây ở cửa nhà rồi, nửa đời sau của mình sẽ phải vượt qua ở trong ngục.

Cô vừa mới lên taxi, người đàn ông mặc màu đen toàn thân bước ra ở chỗ quán ăn vặt, nhìn bóng lưng Mạc Dao Dao gọi điện thoại: “Chính là cô ấy?”

Đầu điện thoại bên kia không biết nói cái gì, anh ta còn nói: “Minh quyết định.”

Lời nói đơn giản có lực, giống nhau cảm giác anh ta tạo ra cho người khác, trầm mặc nhưng áp lực.

-

Mạc Dao Dao chạy về nhà, vừa muốn cầm cái chìa khóa mở cửa, cửa đã mở ra, Vạn Niên Thanh mặc toàn thân tây phục giá cả xa ôm lấy Mạc Dao Dao : “Dao Dao, anh có tin tức tốt muốn nói cho em biết!”

“Trước tiên đóng cửa lại.” lúc này Mạc Dao Dao tỉnh táo dị thường, cảm thấy loại tin tức “tốt” này lúc nói ra không thể bị người khác nghe được. Hơn nữa nhìn thấy Vạn Niên Thanh đã đem tiền xài rồi, hiện tại cô chỉ muốn hỏi lúc anh trộm không ai phát hiện chứ?

Ái ngờ vừa vào cửa Vạn Niên Thanh đưa cho Mạc Dao Dao danh thiếp nói: “Anh tìm được việc rồi!”

Mạc Dao Dao nhìn trên tấm danh thiếp kia viết: Công ty dược Bình An, Bộ phận bán hàng, Vạn Niên Thanh .

Phía dưới là một chuỗi dài điện thoại liên lạc, cũng không giống với số điện thoại vừa gọi cho mình.

Sau đó nghe Vạn Niên Thanh nói: “Anh làm hai số điện thoại di động, một là chuyên cho Dao Dao, chỉ có em biết mã số; còn một là dùng cho công việc, không nói cho bọn họ biết số điện thoại cá nhân đâu.”

Công ty dược Bình An vốn là công ty sản xuất thuốc lớn nhất, mấy năm gần đây gần như đã lũng đoạn lĩnh vực thuốc bắc. Đừng coi nó chỉ là một cơ sở sản xuất thuốc, nhưng sản phẩm sẽ nảy sinh từ trong thuốc, dưới cờ công ty này đã sản xuất ra bao nhiêu loại sản phẩm, ví dụ như chăm sóc sắc đẹp, dưỡng sinh, bảo vệ sức khỏe. Đã sớm phát triển từ xưởng sản xuất thuốc thành một công ty đại thụ, đừng thấy tên công ty này có vẻ quê mùa, bên trong chứa lượng tiền cao siêu cấp, chỉ riêng tiền lương của nhân viên trong nội bộ cũng giữ bí mật với bên ngoài, sợ nói ra bị người nào đó mất cướp mất.

Mạc Dao Dao đã từng đi phỏng vấn ở công ty dược Bình An, đương nhiên là không được chọn, tại sao Vạn Niên Thanh mới nửa ngày đã thành nhân viên xí nghiệp này ? Còn là chính thức, ngay cả thời gian thử việc cũng không có?

Để cho người ta có cảm giác mình đang nằm mơ chính là Vạn Niên Thanh đưa ra phong thư thật dày , Mạc Dao Dao vừa mở ra, tất cả bên trong đều là tiền, liếc mắt có chừng khoảng năm sáu ngàn bộ.

“Đây là tiền thuê phòng cùng ngày tiền hôm qua em mua quần áo giúp anh, tiền thuê phòng cho ba tháng, em đếm một chút đi.”

Căn phòng Mạc Dao Dao kia tính thuê một tháng là 1000, như vậy là 4000, ngày hôm qua tiêu tốn trên người Vạn Niên Thanh gần 500, tổng cộng là 4500. Cô kiểm tra bên trong phong bì này có 5000, nhiều hơn 500.

“Điện nước chia đều, cộng thêm phí sinh hoạt, anh đóng 500 trước.” Vạn Niên Thanh hết sức rộng rãi vừa nói.

Mạc Dao Dao cảm thấy hần là anh ta đi cướp ngân hàng rồi, vì vậy về mặt xanh xao nói: “Vạn Niên Thanh, anh đi tự thú đi.”

Lúc này Vạn Niên Thanh một chút đắc ý cũng không còn, nhìn Mạc Dao Dao hết sức uất ức: “Dao Dao, thật sự là tự anh kiếm được.”

“Thật ra có phải anh tới đánh cướp ở công ty dược Bình An không? Điện thoại di động của anh đâu? Lấy ra tôi xem một chút, có phải đã giật được hay không? Không tất mảy đi lát nữa truy tìm qua GPS tới thì sao?”

Điều này thật cũng không thể trách Mạc Dao Dao nghĩ nhiều, Vạn Niên Thanh là một yêu quái vừa mới tu thành hình, trước không nói pháp lực như thế nào, nói thế nào người này cũng không có hộ khẩu? Hai ngày nay Mạc Dao Dao đã sớm bắt đầu lo lắng cho vấn đề hộ khẩu của anh ta, hiện nay không giống với trước kia, tất cả đều là điện tử, coi như Vạn Niên Thanh có thể biến hóa ra tới một chứng minh thư giả, nhưng ở trên web cũng không có thể này, chỉ cần tra một cái là biết giả.

Tình huống như thế anh ta có thể tìm được việc ở nơi nào được, quả thật chính là nói giỡn.

Huống chi coi như anh biến ra chứng minh thư giả lừa gạt trước mặt giám khảo công ty dược Bình An, cũng không thể mới tìm được việc làm đã có nhiều tiền như vậy chứ? Hơn nữa lúc Vạn Niên Thanh cầm điện thoại ra, mặt Mạc Dao Dao xanh lét giống lá cây, Vạn Niên Thanh lại còn cầm một cái iphone4!

Anh ta thật đúng là thức thời, biết cái gì là tốt nhất, hiện tại điện thoại di động Mạc Dao Dao dùng vẫn còn là hàng nhái, không liên quan tới chi phí điện thoại di động không ngừng rơi xuống, đóng xong luôn có tin nhắn gửi tới: “Xin chào người sử dụng, bởi vì không có sự đồng ý của bạn, yêu cầu không thành công.”

Trời mới biết thời gian nhắn tin luôn là nửa đêm từ hai giờ đến bốn giờ, Mạc Dao Dao bày tỏ lúc ấy mình tuyệt đối đang ước hẹn cùng Chu công hơn nửa hoàn toàn không có thói quen mộng du. Sau khi cô dùng điện thoại nhái nội không cần những tính năng này cũng không tồi, ít nhất hiện tại phí điện thoại di động của cô rất bình thường.

Mạc Dao Dao nhìn iphone4 của Vạn Niên Thanh, mặt bị thương nói: “Vạn Niên Thanh, anh còn có thể nói láo?”

Vạn Niên Thanh quá vô tội, anh cũng rất buồn bực, vì sao Mạc Dao Dao lại không tin anh: “Anh thật sự là dựa vào tìm việc kiếm tiền mua, về sau phí điện thoại hàng tháng là do công ty trả.”

“Đại ca, anh rất căng đi? Có phải người phỏng vấn công ty bọn họ là phụ nữ không, anh không cần thật bị chịu thiệt, cô ta nghĩ rằng anh làm cái nghề kia, sau đó cho anh tiền phải không? Nhưng mà người này lần đầu tiên đã cho tiền như thế cũng quá nhiều rồi, chẳng lẽ là phục vụ đặc biệt? Cô ta có ham mê đặc biệt sao? ĐÚNG rồi, vóc người của anh thật ra thì nam cũng có thể.” Đây là biện pháp duy nhất Mạc Dao Dao có thể nghĩ tới để giải thích.

Vạn Niên Thanh rút cuộc nổi giận: “Anh là tự mình kiếm, số tiền này là tiền lương trả trước”

Sau đó anh lấy ra chứng minh thư cùng hộ khẩu nói: “Đây là bọn họ giúp anh làm, tuyệt đối có thể kết nối với mạng lưới quốc gia!”

Mạc Dao Dao vừa nhìn, chứng minh thư rất thật, cái đầu phía trên hình vẫn là cái mặt đẹp trai của Vạn Niên Thanh, cô còn tưởng rằng cứ theo chỉ số thống minh của Vạn Niên Thanh, chỗ hình cái đầu sẽ xuất hiện một chậu cây cảnh mất hồn nữa. Ngày sinh trên chứng minh thư là mừng 8 tháng 9 năm 1985, năm thì quên đi, ngày thì là ngày lần đầu tiên Vạn Niên Thanh xuất hiện ở trước đầu giường của cô!

“Anh có quyền im lặng, đợi lát nữa tôi kiểm tra chứng minh thư xong rồi nghe anh giải thích.”

Nói xong Mạc Dao Dao dẫn Vạn Niên Thanh đi ra cửa tìm một khách sạn, đến lúc quẹt thẻ quả thật hiện tên lên, mặt cô kinh ngạc đến ngây người nhìn Vạn Niên Thanh vô tội phía trước, nói không ra lời.

Đây là chứng minh thư thật! Trong một buổi sáng Vạn Niên Thanh lấy được một chứng minh thư thật thật! Mạc Dao Dao cảm giác đầu mình đầu có chút không đủ dùng, cổ tình lúc này cô gái thu ngân trong khách sạn nói: “Hai người một phòng, tiền thế chấp 100, phòng 302 trên lầu.”

Vì vậy Mạc Dao Dao mới phát hiện ra mình đang làm cái gì, gầy da tây phục dẫn một người đàn ông gầy da tây phục tới thuê phòng!

Thật ra cô thật sự không phải cố ý, cô chỉ muốn thử xem chứng minh thư này thôi, khách sạn bây giờ phải lấy tên thật vào ở.

Kết quả Vạn Niên Thanh bên kia nộp tiền thế chấp, kéo tay Mạc Dao Dao, mặt đỏ bừng bừng nói: “Dao Dao, bốn giờ đủ chưa?”

Lúc này mới phát hiện ra bọn họ là tình nhân thuê bốn giờ.

Một đầu Mạc Dao Dao đầy tuyến, hướng về phía Vạn Niên Thanh nói: “Tự anh ở đi.”

Vạn Niên Thanh cũng chạy theo ra ngoài, cô gái phía sau cầm thẻ mở cửa phòng nói: “Ồ hay không ở? Đã mở ra, tiền không thể trả lại!”

Mạc Dao Dao nghiêng đầu cầm thẻ mở cửa phòng lên tầng, đáng vẻ hy sinh vì đại, giống như muốn lên pháp trường.

Bộ mặt Vạn Niên Thanh phía sau gương ngùng, chạy tới hỏi nhân viên dẫn đường bên cạnh: “Trong phòng có đạo cụ đặc thù không? Nền nhiệt độ thấp, dây trói, còn có mấy loại đồ vật như roi không?”

Nhân viên phục vụ dùng ánh mắt nhìn quý, tan nát cõi lòng nhìn tới Vạn Niên Thanh đẹp trai bức người phía trước, ném cho Mạc Dao Dao đồng tình vô hạn: “Khách sạn không phục vụ những thứ này.”

Vạn Niên Thanh thất vọng gật đầu, Mạc Dao Dao âm thầm may mắn nhân viên phục vụ này không đem cô trở thành người thích ngược kia, chiếm được một chút đồng tình. Về phần Vạn Niên Thanh bên kia, mặt mũi của anh ta nhân phẩm của anh ta còn cần Mạc Dao Dao gài tang vật sao? Đã sớm không có!

Vào phòng Vạn Niên Thanh nhanh chóng nằm ở trên giường, một bộ dạng chuẩn bị OK, hướng về phía Mạc Dao Dao đắm đuối đưa tình nói: “Dao Dao.”

Nhắc gót giày cao gót đạp anh ta một cước: “Đứng lên!”

Vạn Niên Thanh không biết là đau hay là vui vẻ nhảy dựng lên, Mạc Dao Dao ngồi ở trên giường, trường phái nữ vương kêu lên: “Quý xuống!”

Lúc này cô thật sự giận, thật lòng để cho Vạn Niên Thanh quý xuống, 5000 đồng này cùng iphone4 còn có chứng minh thư, danh thiếp Vạn Niên Thanh không giải thích rõ ràng cũng đừng nghĩ đứng lên!

Dĩ nhiên, trong con thịnh nộ cô đã quên mất loại hành vi này đối với Vạn Niên Thanh không phải trừng phạt mà là phần thưởng.

“Anh cởi quần áo làm gì?” Mạc Dao Dao nhìn Vạn Niên Thanh đang cởi áo nói dây lưng, mặt xanh biếc giống như quần lót của anh ta.

“Không phải Dao Dao dẫn anh đi thuê phòng sao? Chúng ta chỉ có thời gian bốn giờ, phải nắm chặt.”

“Bởi vì anh trả tiền nhanh quá tôi không đoạt lại được! Không ngây ngô ở đây thì chẳng phải lãng phí bốn giờ sao?”

“Vây. Chúng ta tới đây làm gì?” Vạn Niên Thanh rất mất mát.

“Không phải là vì xem chứng minh thư của anh là thật hay giả sao?”

“Bên cạnh có một cửa hàng internet, ở chỗ đó cũng có thể kiểm tra, tra trên mạng là được.”

Sau khi nghe xong, Mạc Dao Dao nện đầu xuống giường lớn hai người nằm, trong lòng muốn chết. Rốt cuộc là cô bị Vạn Niên Thanh khiến cho giận đến hồ đồ hay là gần đây chịu kích thích quá lớn nên não chập mạch rồi, làm sao lại không nghĩ tới chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: MẶC NGÔN

“Anh mặc quần áo vào trước đi.” Sau khi tỉnh táo lại, Mạc Dao Dao dùng thanh âm hết bình tĩnh và dịu dàng có thể nói.

Vạn Niên Thanh mặc quần áo với tốc độ chậm gấp trăm lần so với khi cởi quần áo lúc trước, đứng lên ngồi xuống bên cạnh Mạc Dao Dao bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Anh không lừa người, số tiền này là tiền lương ứng trước của anh, về sau vẫn có.”

Mạc Dao Dao nghiêm túc nhìn anh nói: “Tôi không hỏi, chờ anh giải thích.”

Cô ép hỏi nhất định sẽ bị Vạn Niên Thanh hiểu thành ý gì khác, đã như vậy, còn không bằng chờ anh ta giải thích.

Vạn Niên Thanh lộ ra vẻ mặt khó xử: “Nếu như mà anh. không giải thích, em sẽ làm gì?”

Mạc Dao Dao lạnh lùng nhìn anh: “Vây anh cứ ngay đi. 5000 đồng kia trả lại anh, 500 giúp anh mua quần áo coi như là tôi giúp đỡ người nghèo, cái loại tiền không rõ lai lịch đó tôi tuyệt đối không dùng.”

Về mặt Vạn Niên Thanh rất thương tâm, trên mặt nổi lên nỗi khổ tâm, một đôi mắt nhìn Mạc Dao Dao giống như đang nói: “Anh thật sự có nỗi khổ tâm”

Nhưng làm một người hiện đại, Mạc Dao Dao có thể tiếp nhận trong phòng mình này ra một Hoa Yêu cũng đã là cực hạn, lúc này Hoa Yêu này lại còn mang tới một đồng tiền không rõ lai lịch, cô thật không tiếp thụ nổi. Vì vậy Mạc Dao Dao cầm điện thoại di động lên: “Không nói đúng không, tôi báo cảnh sát.”

Vạn Niên Thanh cầm tay cầm điện thoại của cô, mặt khăng khải hy sinh nói: “Anh nói.”

Mạc Dao Dao để điện thoại di động xuống, chờ anh giải thích. Vạn Niên Thanh móc ra chứng minh thư cùng danh thiếp, khó khăn mở miệng: “Đây thật ra là.”

“Đây chính là quyết định của cậu?” Trong phòng bất chợt xuất hiện thanh âm của người thứ ba, cắt đứt lời nói của Vạn Niên Thanh. Mạc Dao Dao cảm thấy nghe có chút quen tai. Nhưng không đúng, nơi này là tầng ba, cửa sổ cũng đang đóng, người thứ ba từ đâu tới?

Mạc Dao Dao cứng đờ xoay người lại, nhìn thấy một người đứng bên cửa sổ, một người mặc đồ đen.

Đây chính là cái người đẹp trai cô nhìn thấy ban ngày, tạo cho cô cảm giác rất giống với Vạn Niên Thanh, chẳng qua là Vạn Niên Thanh là màu xanh biếc, anh ta là màu đen.

Phải, lại là một yêu quái.

Chuyện xảy ra gần đây quá nhiều, Mạc Dao Dao cũng bình tĩnh. Nói thật, tính chất nhìn thấy một yêu quái với hai yêu quái cũng chả khác nhau.

“Đại Hắc! Anh tới làm gì?” Vạn Niên Thanh đột nhiên đứng lên, dáng vẻ có chút tức giận.

Mạc Dao Dao chưa từng thấy anh có vẻ tức giận bao giờ, mặc dù nét mặt anh bây giờ có chút dọa người, nhưng Mạc Dao Dao chỉ cảm thấy mới mẻ, chút nào cũng không sợ. Cô không ý thức rằng trừ lần đầu tiên hoảng sợ vì nhìn thấy một người đàn ông trần truồng trong phòng cô ra, sau lần đó chưa hề sợ Vạn Niên Thanh.

Trong tiềm thức Vạn Niên Thanh tuyệt đối sẽ không thương tổn mình, Mạc Dao Dao cũng không biết tự tin của mình từ đâu tới.

“Đừng gọi tôi là Đại Hắc.” Thanh âm người mặc đồ đen rất lạnh, nhưng không giống đang tức giận, chẳng qua là đang trầm thuật.

Mạc Dao Dao cười trộm, danh tự Đại Hắc này thật đúng là rất thích hợp với anh ta.

“Anh là loại người gì vậy. hay là yêu? Cái thế giới này làm thế nào mà có nhiều yêu quái như vậy?” Mạc Dao Dao cảm thấy nếu như tiếp tục như vậy nữa, vĩnh viễn cô cũng không hỏi ra được.

Đại Hắc không để ý tới Mạc Dao Dao, giống như khinh thường nói chuyện với cùng với cô, ngược lại Vạn Niên Thanh trả lời: “Dao Dao, gọi Đại Hắc có thể em không biết nhưng đại danh của hắn có thể em đã nghe qua, Mạc Ngôn.”

Mạc Dao Dao dĩ nhiên nghe qua đại danh Mạc Ngôn, lúc ấy Ami còn chế giễu cô kia mà, nói cô với chủ tịch công ty được Bình An là người một nhà, cùng một họ. Mạc Dao tỏ vẻ chẳng qua là đồng âm thôi.

Dù sao hiện tại cô có chút mệt, bởi vì Mạc Ngôn đang ở trước mặt cô kia theo khẩu chứng hợp lý với đóa hoa kia nhà cô cùng là yêu quái giống nhau.

Giống như là cảm ứng được Mạc Dao Dao đang suy nghĩ giống nhau cái gì, Mạc Ngôn đột nhiên nói: “Không giống nhau.”

Lời nói này không đầu không đuôi, nhưng Mạc Dao Dao vẫn hiểu, Vạn Niên Thanh cũng hiểu.

Mạc Ngôn người cũng như tên, nói chuyện ngắn gọn có điểm tiếc chữ như vàng. Cho nên Mạc Dao Dao không biết diện mạo của anh ta là bởi vì anh ta không chịu đồng ý bất kỳ phỏng vấn nào của giới truyền thông tin tức. Nhiều năm qua cánh săn tin cũng không lấy được hình của anh ta, hồi trước Ami cũng từng theo dấu anh ta một khoảng thời gian nhưng không ngờ suốt một tháng toàn bộ thả trôi sông, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Việc này quả là kỳ tích đối với giới truyền thông nước ta, hiện tại Mạc Dao Dao đã biết rõ ngoại lệ này sinh ra như thế nào rồi, bởi vì Mạc Ngôn là một yêu quái, anh ta muốn bỏ rơi người theo dõi rất dễ. Cứ theo cái bản lĩnh đột nhiên xuất hiện này bất kỳ kẻ săn tin nào cũng không đuổi kịp tin tức của anh ta.

“Phiền toái.” Mạc Ngôn giống như một lần nữa biết trước được suy nghĩ của Mạc Dao Dao, lại nhảy ra hai chữ.

Mạc Dao Dao Vạn Niên Thanh kéo qua, dùng thanh âm thấp hết có thể nói: “Anh ta biết thuật đọc tâm?”

Vạn Niên Thanh cũng thấp giọng trả lời: “Không đâu, nhưng Mạc Ngôn giỏi nhất là nhìn mặt mà nói chuyện, nếu không sao có thể có tiền như vậy. Còn có chính là lỗi tại anh ta thánh lắm, chúng ta nói chuyện hai dặm ở bên ngoài anh ta cũng có thể nghe được, phải đề thấp thanh âm như vậy sao? Anh mệt quá.”

“Vậy sao anh không nói lớn tiếng chút?” Mạc Dao Dao vỗ đầu Vạn Niên Thanh, hoàn toàn mất hết cảm giác khản trương.

Vạn Niên Thanh chính là có bản lĩnh như vậy, có thể vô hình đem tất cả không khí khản trương hóa giải.

“Hai người các người, ai có thể giải thích cho tôi với?” Bởi vì có Vạn Niên Thanh ở bên cạnh, Mạc Dao Dao cũng không sợ Mạc Ngôn, mà là rất rộng rãi hỏi.

Mạc Ngôn liếc nhìn Vạn Niên Thanh : “Tùy.”

Vì vậy Vạn Niên Thanh giống như cắt tiết gà, mặt hung phấn nói về tiền căn hậu quả với Mạc Dao Dao. Blah blah blah nói nhỏ dần đi thì cuối cùng hỏi một câu: “Dao Dao, em hiểu không?”

“Có chút mộng.”

“.....”

Vạn Niên Thanh chỉ nói nửa ngày, Mạc Dao Dao đã hiểu một chút, quan hệ hiện tại giữa anh ta và Mạc Ngôn dường như không tệ, dường như đi cửa sau bình an vào công ty được Bình An, dù sao một chủ tịch muốn cho một nhân viên nghiệp vụ nhỏ bé vào trong công ty là việc quá dễ dàng mà.

Nhưng phần còn lại cô sững sờ nghe không hiểu! Có ai tới nói cho cô biết một chút về Văn Ngôn?

Vạn Niên Thanh thấy mặt Mạc Dao Dao mờ mịt, đành phải nhờ Mạc Ngôn giúp đỡ, Mạc Ngôn thở dài: “Có liên minh, gia nhập thì cho thân phận chính thức, không cho lạm dụng pháp lực, tiết lộ thân phận, người vi phạm nghiêm trị không tha. Tay làm hàm nhai, cậu ta quá phụ thuộc tôi rồi.”

Xem, đơn giản sáng tỏ, Mạc Dao Dao lập tức đã hiểu. Về phần câu cuối cùng kia cậu ta quá coi trọng tôi rồi, cô hoàn toàn hiểu. Mình không phải là bị Vạn Niên Thanh này phụ thuộc sao?

“Nhưng bây giờ tôi đã biết thân phận của anh? Hai người đem chuyện bí mật như vậy nói cho tôi biết, tôi sẽ không bị diệt khẩu chứ?” Mạc Dao Dao rất lo lắng.

Phát hiện có một liên minh cùng với việc phát hiện Vạn Niên Thanh là yêu quái tuyệt đối là hai việc khác nhau, tính chất giữa an nguy một mình Vạn Niên Thanh với an nguy cả liên minh kém quá nhiều.

Mạc Ngôn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mạc Dao Dao một phen: “Sẽ nói sao?”

Mạc Dao Dao tròn mắt: “Tôi nói có người tin sao?”

“Còn có vấn đề sao?” giọng Mạc Ngôn nói có chút không nhịn được.

Mạc Dao Dao kéo Vạn Niên Thanh qua: “Anh ta nói chuyện quá giản lược đấy?”

Lúc này Vạn Niên Thanh dùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn: “Chớ không sửa mới cần người, đừng nhìn Đại Hắc như vậy, đến lúc cần người mới.....”

Lời còn chưa nói hết liền bị Mạc Ngôn một cước đạp bay. Vạn Niên Thanh đã không cứu, mới gia nhập liên minh một ngày đã đem cơ mật đại sự tiết lộ, còn thuận tiện lôi ra ánh sáng thân phận một đồng bọn.

Khó trách gọi là Đại Hắc. ánh mắt của Mạc Dao Dao quay một vòng ở trên người Mạc Ngôn, Mạc Ngôn nhìn thấy ánh mắt của cô, không nói hai lời, tiến lên hung hăng đá Vạn Niên Thanh nằm trên mặt đất gãy chết .

“Ai nha! Ai u! Dừng thêm chút sức.”

Mạc Dao Dao không đành lòng nhìn nữa, ngay cả Mạc Ngôn cũng đánh không nổi nữa. Đều là yêu quái, nhìn xem tấm gương nhân gia Mạc Ngôn, nhìn lại Vạn Niên Thanh một chút, quả thật chính là trời sinh kém xa.

Mạc Ngôn nói trước khi đi: “Đều không nói, sẽ vô sự.”

Mạc Dao Dao biết anh ta chỉ chuyện tiết lộ bí mật, chỉ cần Mạc Dao Dao kín miệng, mà anh ta và Vạn Niên Thanh lại giữ bí mật, vốn không có người không cso yêu quái nào biết Mạc Dao Dao biết được bí mật của bọn họ, tự nhiên không có nguy hiểm.

Cô không hiểu vì sao Mạc Ngôn tin tưởng cô như vậy, sẽ không sợ cô đi nói chuyện ra ngoài?

Đang chần chờ, Vạn Niên Thanh đứng dậy từ dưới đất, tây phục trên người đã rách tung toé, anh ôm lấy Mạc Dao Dao nói: “Còn có hai giờ.”

Bị một cước đá văng: “Anh out đi!”

Đã đến lúc hai người đi ra khỏi khách sạn thì ánh mắt đồng tình ban đầu nhìn Mạc Dao Dao của nhân viên phục vụ đã dời đi, cô ta dùng ánh mắt đồng tình nhìn Vạn Niên Thanh giống như bị nghìn vạn người chà đạp qua, quăng cho Mạc Dao Dao ánh mắt khinh bỉ.

Mạc Dao Dao cảm giác mặt mũi mình về chuyện này cũng bị vứt sạch, việc này nếu như thực là cô giận Vạn Niên Thanh đến mức đánh phải còn chưa tính, đây rõ ràng là Đại Hắc cần!

À. nhầm rồi, là Mặc Ngôn đáp .

-

Về đến nhà đã đã hơn bảy giờ, Mặc Dao Dao đói bụng đến mức da bụng trước dán vào da bụng sau, không có sức lực nằm ở trên giường. Vạn Niên Thanh đi vào cái phòng giờ đã là phòng của anh, thoải mái đổi một bộ quần áo màu xanh biếc, tinh thần phấn chấn mà đi đến trước giường Mặc Dao Dao nói: “Dao Dao, anh mời em ăn cơm”

Nhưng khi nhìn được anh ta có tiền nhưng là tiền mượn Đại Hắc. Mặc Dao Dao kéo Vạn Niên Thanh qua hỏi: “Anh mượn bao nhiêu?”

“Hai vạn.”

“Anh lấy cái gì trả?” Còn chưa bắt đầu công việc đã có hai vạn đồng tiền nợ, Mặc Dao Dao cảm thấy Vạn Niên Thanh thật là tiền đồ không sáng lạn.

Ngược lại Vạn Niên Thanh rất là lạc quan: “Tanh phụ trách sản xuất thuốc bắc cho các nhà thuốc trung y, chỉ cần ký tiếp hợp đồng một năm, sẽ được trích 5% lợi nhuận, em nói xem là sao nhiều?”

Là bao nhiêu? Ánh mắt Mặc Dao Dao sáng lên, ngồi dậy từ trên giường. Được phẩm một bệnh viện cần hàng năm là một con số rất lớn, hơn nữa trung y trở nên phổ biến trong hai năm qua, mọi người ngày càng tin tưởng phương pháp chữa bệnh này, bệnh viện trung y phát triển rất mạnh, hơn nữa tiền thuốc men rất lớn, lợi kiếm được ở trong đó có thể rất lớn. Vạn Niên Thanh chỉ cần ký một hợp đồng, một năm này căn bản không cần làm cái gì để sống, ít nhất cũng được mấy trăm vạn.

Nhưng mà. Mặc Dao Dao nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vạn Niên Thanh, mặt hoài nghi: “Anh có thể được sao?”

Cô thật sợ Vạn Niên Thanh chạy đến cửa bệnh viện người ta quỳ xuống cần xin y sỹ lấy kim tiêm đâm mình, cuối cùng bị người ta coi là bệnh thần kinh đưa vào bệnh viện tâm thần.

Không nghĩ tới Vạn Niên Thanh rất có tự tin đối với mình: “Chuyện khác thì anh không ràng chứ được tính thì hiểu rất rõ.”

Mặc Dao Dao ngần ngại, mới nhớ lại trước kia xem trong trong giới thiệu nói, Vạn Niên Thanh dường như cũng là có thể vào thuốc. Bản thân người này đã là được liệu, đối với thuốc bắc làm sao lại không biết!

Khó trách anh ta có thể ỷ lại vào Mặc Ngôn, hóa ra là nhìn trúng cái này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: KHE CỬA

Người gấp xui xẻo, uống nước lạnh cũng tắc răng; người xuống dốc, cả thế giới đều tiến lên như dòng nước xiết.

Mặc Dao Dao kể một chút thành tựu của những người bên cạnh mình gần đây ——

Triệu Ngộ Minh nghe nói đã sắp lên cấp phó khoa rồi, lần điều động nhân sự tới không chừng sẽ có tên anh ta; Diệp Tu gần đây vừa hoàn thành một hạng mục lớn, con số lẻ phía sau của mức tiền thưởng sổ ngạch nghe nói có sáu số; Ngải Xuân mới tuần trước vừa nghe nói được trở thành trưởng phòng nhân sự, mới lên chức đã tới đây ra oai phủ đầu cô, Hà Viện nghe nói thành tích tốt, sắp tới sẽ trở thành người phụ trách chi nhánh; Ami càng thêm không cần phải nói, toàn Trung Quốc ở chỗ nào cô ấy cũng có thể tìm được, bao gồm cả một tin tình báo buồn lậu.

Khiến cho Mặc Dao Dao không cách nào tiếp nhận được, ngay cả Vạn Niên Thanh đi ra ngoài một vòng cũng có thể làm được một cái chứng minh thư với một công việc lương cao quay về.

Đãi ngộ nhân viên của công ty được Bình An tốt đến mức khiến cho người ta ghen tỵ, hiện tại Vạn Niên Thanh tuy mới chỉ có được tiền lương cơ bản, nhưng con số kia cũng khiến cho Mặc Dao Dao muốn bóp chết anh. Thật ra thì người bình thường mới vừa vào của công ty chắc là sẽ không có hình dạng đãi ngộ như thế này, mặc dù tiền lương của nhân viên chính thức của công ty được Bình An cao, nhưng tiền lương cơ bản trong thời gian thử việc coi như là làm không công, cho nên cũng không phải là mỗi nhân viên đều giống như Vạn Niên Thanh như vậy, mới vào đã có thể hưởng thụ mức lương cao.

Hơn nữa Vạn Niên Thanh cũng không phải là chỉ có mỗi làm nghiệp vụ mà không làm gì khác, anh còn phải đi theo vài vị tiền bối có kinh nghiệm xử lý hậu kỳ hợp tác cùng khách hàng, thật ra thì cũng rất bận rộn. Bắt đầu từ ngày mai Vạn Niên Thanh cũng không còn là Vạn Niên Thanh nương nhờ nhà cô ăn cơm trắng kia rồi, vì vậy ký sinh trùng cũng chỉ còn lại có một mình Mặc Dao Dao.

Thật ra thì cô mới vừa thất nghiệp cũng chẳng qua chỉ mấy ngày, không có nhiều người mới nhanh như vậy đã tìm được một công việc khác. Nhưng mọi thứ đều có sự đối lập, người bên cạnh mình gần đây đều có thành tựu rõ rệt, Mạc Dao Dao nổi bật lên chỉ có khổ sở. Cô cảm thấy mình nên đi thi nghiên cứu vào Chinese Academy of Sciences (CAS), nghiên cứu công trình gen.

Đối với cái suy nghĩ này Vạn Niên Thanh rất ủng hộ, anh nói Dao Dao em đi thi đi, không cần lo lắng về tiền bạc, học phí anh bỏ ra ; không cần lo lắng lớn tuổi không ai thèm lấy, kết hôn với anh trước khi thi nghiên cứu, mọi việc trong nhà giao cho anh, em yên tâm đi nghiên cứu đi, chẳng phải đều nói phía sau một người phụ nữ thành đạt nhất định có một người đàn ông ưu tú sao.

Còn chưa nói hết liền bị Mạc Dao Dao đánh bay, nghiêm trọng lọt vào khinh bỉ, một người đang mắc nợ hai vạn, còn nói tới nuôi người khác.

Theo Mạc Ngôn nói, hai vạn này là một phần năm tiền lợi tức hàng tháng của Vạn Niên Thanh, kỳ hạn một năm, đến hết kỳ mà còn không đủ thì chính là bán mình đi cũng phải làm ra . Thật ra thì đây căn bản là một truyện cười, tiền lương ở công ty được Bình An của Vạn Niên Thanh chỉ mấy tháng cũng trả hết, chẳng sợ không trả đủ. Mạc Ngôn nói như vậy đoán chừng cũng là sợ Vạn Niên Thanh không có chí tiến thủ, lại ăn bám anh ta cả đời. Mặc dù anh ta không thiếu chút tiền này, nhưng cho dù là ai vướng phải một kẻ thủ hạ chỉ ăn cơm trắng trong tay mình cũng cảm thấy ngột ngạt.

Dù sao Mạc Dao Dao vẫn tin tưởng Vạn Niên Thanh có thể làm được, mặc dù ở trước mặt mình anh có vẻ ngốc nghếch, nhưng thỉnh thoảng sự tính toán trong mắt khiến cho Mạc Dao Dao cảm giác thật ra mình mới là người bị anh lừa.

Cũng bởi vì như thế, đại đa số những điều Vạn Niên Thanh nói Mạc Dao Dao đều không tin. Ví dụ như anh vô cùng mập mờ đem quan hệ hai người trở thành người yêu, Mạc Dao Dao dứt khoát sẽ không coi là quan trọng. Đổi lại góc độ nghĩ, coi là quan trọng thì có thể ra sao? Chẳng lẽ cô thật đúng là có thể tiếp nhận một đóa hoa trở thành bạn trai mình? Cho nên đối với Vạn Niên Thanh, cô luôn luôn chọn lựa chính sách không nhìn, trừ đánh bay chính là đánh bay vẫn là đánh bay.

Chỉ là, mặc dù Mạc Dao Dao vỗ hai đập ba đập, nhưng vẫn không phòng ngự chắc, Vạn Niên Thanh cứ tự nhiên như vậy nộp tiền thuê phòng, chiếm đoạt một căn phòng của cô. Cô tính cô không có biện pháp cự tuyệt, bởi vì sức hấp dẫn của tờ giấy bạc 50 màu đỏ kia thật sự là rất lớn, hơn nữa hiện tại cô đang ở trong tình trạng cạn kiệt lương tuyệt phải sống bằng tiền dành dụm.

Cho nên lúc Vạn Niên Thanh đem hành lý mình mới đặt mua chuyển vào trong căn phòng đó, Mạc Dao Dao cũng không nói gì, chẳng qua là dặn dò một câu: “Ngộ nhớ có người đến thì biến thành hoa.”

Lúc này Vạn Niên Thanh mặc kệ: “Dao Dao, hiện tại thân phận giữa anh và em người thuê chung, không cần phải biến đổi nữa chứ?”

Đối với thân phận quang minh chính đại này của mình mới có được, Vạn Niên Thanh vẫn cực kỳ coi trọng và quý trọng.

Nhưng Mạc Dao Dao cũng có khổ não của cô, cô hiện tại một phụ nữ độc thân và một đàn ông độc thân thuê chung một nhà, đối với Ami có thể không có gì, bởi vì cô vẫn đề hay không Ami nhìn một cái là có thể nhìn ra, nhưng người khác nhìn thấy thì đây chính là ở chung. Cô cũng không cho là ở cùng một chậu cây cảnh trong một nhà là ở chung, nhưng mẹ cô sẽ không cho là như thế. Nếu như để bà biết, không chừng sẽ trực tiếp giết chết cô ngay tại chỗ.

Dĩ nhiên còn có vấn đề về bạn trai mới, Vạn Niên Thanh thuê chung cùng với cô, sắp tới bắt đầu một tình yêu mới nhất định là không được. Chỉ là việc này Mạc Dao Dao cũng không lo lắng quá, cô không phải cái loại không có một liên lạc tức đi tìm một người người khác, tạm thời cô vẫn không có lòng đối với vấn đề này . Đợi đến khi thật sự xuất hiện Chân Mệnh Thiên Tử, không chừng lúc đó Vạn Niên Thanh cũng đã tương đối hiểu biết xã hội này, cũng tìm được hứng thú và yêu thích mới rồi, đến lúc đó không cần Mạc Dao Dao đuổi có lẽ người cũng tự đi.

Ở góc độ nào đó mà nói, Mạc Dao Dao chính là loại người tin rằng “Xe tới trước núi tắt có đường”, thái độ đối với cuộc sống lạc quan, chẳng qua là gần đây quá giảm rồi.

-

Ngày hôm sau, sau khi rời giường Vạn Niên Thanh làm xong bữa sáng rồi mới đi làm, trước khi đi còn nói một câu: “Dao Dao, nghĩ tới anh một chút đi, anh thật tốt mà, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, tuyệt đối sẽ không bạc đãi vợ.”

Nói còn chưa dứt lời đã bị Mạc Dao Dao dùng gối ném ra cửa phòng, cô rất không hiểu nổi, tại sao một đóa M hoa lại đòi lấy vợ? Yêu quái không phải nên chuyên tâm tu luyện thành tiên sao? Không phải nên thanh tâm quả dục một lòng hướng đạo sao? À. Nghĩ sai rồi, cái đó hình như là đạo sĩ.

Mặc dù Mạc Dao Dao không thừa nhận, nhưng mà trong tình trạng này, ở bên cạnh có một Vạn Niên Thanh mặc cho đánh mặc cho mắng mặc cho đánh trả lại cũng có trình độ an ủi và khích lệ cô rất lớn. Mạc Dao Dao phát hiện kể từ khi Vạn Niên Thanh xuất hiện ở nhà cô, cuộc sống của mình sôi động hơn rất nhiều, cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Đổi thành quá khứ, hiện tại khẳng định cô vừa kim nén bức bối vừa tìm việc làm, trong lòng tràn đầy oán niệm đối với Triệu Ngô Minh không đáng giá với mình, ngày hôm qua Ngải Xuân bên kia cô cũng có thể sẽ nghĩ lệch hướng. Nhưng bởi vì có Vạn Niên Thanh, luôn trong lúc cô đau khổ làm ra những chuyện khiến cô bẽ đầu sứt trán, cho tới khi giải quyết hết những chuyện này thì Mạc Dao Dao đã sớm quên một giây trước thật ra cô vẫn còn đang sa sút.

Ăn xong bữa sáng dinh dưỡng phong phú, Mạc Dao Dao xác định lại lần nữa Vạn Niên Thanh vô cùng có khả năng là một học giả dinh dưỡng, mỗi bữa ăn sáng cũng làm hợp lý vô cùng. Lượng dinh dưỡng phối hợp chính xác không cần bàn, số lượng vừa phải, Mạc Dao Dao ăn xong tất cả đồ ăn vừa vặn no bụng tám phần, vừa có thể thưởng thức mỹ vị cũng sẽ không mập.

Điều này làm cho Mạc Dao Dao liên tưởng đến ngôn ngữ loài hoa của Vạn Niên Thanh —— khỏe mạnh, trường thọ, xem ra ngôn ngữ loài hoa này cũng không phải là không có lý.

Ăn sáng xong Mạc Dao Dao xách túi ra khỏi nhà, chạy đến thị trường tuyển dụng quảng sớ yếu lý lịch, cho dù là như thế nào, công việc vẫn rất cần thiết.

Vòng vo cho tới trưa, phát hiện cả thị trường tuyển dụng trừ tiêu dùng cũng là tiêu dùng, những công việc khác chuyên ngành của Mạc Dao Dao không phù hợp, ngay cả sớ yếu lý lịch cũng không có khả năng quảng ra.

Sau khi xem mấy công ty cũng có đãi ngộ, lấy được mấy thông báo phỏng vấn, Mạc Dao Dao tùy tiện ăn bữa trưa, mua mấy tờ báo có phần tuyển dụng quay về nhà.

Ở trong nhà xem toàn bộ tờ báo cùng website hơn nửa ngày, ghi nhớ thời gian mấy hội chợ tuyển dụng, lại gọi vài cuộc điện thoại. Cuộc sống như thế này khiến cho Mạc Dao Dao nhớ tới lúc mình vừa mới tốt nghiệp, rất nhiều người tốt nghiệp xong đã có việc làm, chỉ có cô vẫn còn đi tìm việc khắp nơi.

Đến gần tối Vạn Niên Thanh gọi điện thoại nói mình không trở về ăn, bởi vì hôm nay cùng khách hàng thương thuyết lượng cung cấp của năm loại thuốc. Mạc Dao Dao bày tỏ hiểu rõ, xã hội chính là như vậy, không bàn việc ở trên bàn rượu thì không có cách nào nói.

Cô mở ra ngăn tủ lấy một gói mì ăn liền ra định đối phó cho qua, điện thoại lại vang lên, không biết số.

Mạc Dao Dao bắt máy, thanh âm trong điện thoại giống như mang chút tức giận: “Xuống nhà.”

“Anh. người kia?” Nghe giọng điệu đối phương giống như mình thiếu nợ người ta tám trăm vạn, Mạc Dao Dao thật không biết lúc nào mình đắc tội người ta.

“Cô xuống nhà, tôi ở dưới nhà.”

“Tôi. sẽ không tiêu hết chi phiếu, cũng không vay nợ lãi suất cao chứ? Tiền sinh không phải anh tìm nhầm người chứ? Xin hỏi anh tìm là người kia?” Thật ra thì tính khí Mạc Dao Dao thật rất tốt, chuyện cái hộp kia là ngoài ý muốn, chuyện nhà giàu mới nổi là dồn nén lâu bùng nổ, đối mặt với Ngải Xuân gây khó khăn cô cũng không quá nổi giận, về phần Vạn Niên Thanh Mạc Dao Dao không giải thích.

“Mạc Dao Dao đúng không?”

Thật đúng là tìm cô đấy! Mạc Dao Dao tiền tư hậu tưởng chốc lát, cảm giác mình thật không có tội với Xã Hội Đen nào, vì vậy nói qua điện thoại: “Ngại quá, anh gọi nhầm điện thoại rồi.”

Nói xong cúp điện thoại tắt máy, cự tuyệt quấy rầy.

Chỉ chốc lát sau chuông cửa lại vang lên, đối phương dường như rất không bình tĩnh, nhấn chuông cửa như thế giống như muốn phá hủy cửa nhà cô.

Mạc Dao Dao chần chờ đi tới cửa, thông qua mắt mèo nhìn thấy một đôi giày tây của đàn ông, không thấy rõ mặt, nhưng dường như rất đẹp trai.

Vì vậy cô nhớ lại ngày hôm qua có cú điện thoại muốn cô ăn mặc sang trọng tới Provence ăn cơm, hình như. là một với thanh âm vừa rồi.

Cô mở máy điện thoại di động trước, đẩy cửa lộ ra một khe hở nhỏ, đẩy cửa ra một cái khe nhỏ, lộ ra một con mắt, tính toán nếu đối phương mưu đồ bất chính liền lập tức đóng cửa báo cảnh sát: “Xin hỏi anh là người kia?”

“Tại sao không đi Provence?” Giọng nói đối phương giống như là đang chất vấn.

“Tôi.” tại sao cô phải đi? Cô và anh ta quen nhau sao? Ai biết đối phương là người như thế nào, nói không chừng là kẻ buôn lậu.

Nhưng lời này cô không nói ra miệng, rất tổn thương người, hơn nữa đối phương thấy thế nào cũng không giống tên buôn người, giống như là một tinh anh.

Chẳng qua là tinh anh này có chút bạo lực, anh ta thấy Mạc Dao Dao vẫn chỉ mở ra một khe cửa nhỏ, nhú nhú mày, đưa tay ra, níu lấy cái tay Mạc Dao Dao vẫn nắm ở cửa.

Anh ta vừa vươn tay vào trong khe cửa Mạc Dao Dao gấp đến độ đóng sập cửa lại, vừa vận kếp cái tay kia của anh ta lại, dùng lực lớn tới dọa người, Mạc Dao Dao chỉ nghe thấy một tiếng va chạm xinh đẹp, căn cứ theo độ vang của tiếng va chạm với lực mà cô vừa dùng, đối phương bị thương không nhẹ.

“Mạc Dao Dao !” Một tiếng gầm lên khiến cho cô có chút ngất ngồ.

Sau đó cái tay còn lại đưa vào để mở cửa, lúc này Mạc Dao Dao cũng không dám đóng cửa thêm, ngộ nhờ đối phương không có ác ý, thật khiến cho gãy xương thì xong rồi.

Sau khi cửa mở Mạc Dao Dao mới nhìn rõ diện mạo của người kia, không tệ, không kém hơn hai kẻ yêu quái Mạc Ngôn và Vạn Niên Thanh, chẳng qua là giữa hai lông mày tràn đầy vẻ mặt đau đớn.

Suy tính đau đớn này do chính mình tạo thành, Mạc Dao Dao hết sức chột dạ hỏi: “Anh. Không có sao chứ?”

Đối phương nghe cái âm thanh ân cần thăm hỏi này, giương mắt nhìn Mạc Dao Dao, ánh mắt sắc bén, sau đó đưa ra cái tay còn nguyên vẹn kia trực tiếp lôi Mạc Dao Dao đi ra ngoài: “Đi theo tôi.”

“Mặt của tôi vẫn chưa rửa!”

“Câm miệng! Đi bệnh viện.”

Vì vậy Mạc Dao Dao cứ như vậy giờ chiếc đũa đi dép lê bị người cướp đi, lúc lên xe cô còn lo âu nhìn đối phương, một tay lái xe sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: MẮC NỢ

Mạc Dao Dao từ bệnh viện trở về, cho đến khi vào đến cửa nhà cô vẫn không rõ, mình rốt cuộc đắc tội nhóm thần tiên nào mới có thể từ có một cô gái có bạn trai có lương tháng không tồi, hiện tại biến thành một kẻ thất nghiệp lại còn thiếu một món nợ lớn ở bên ngoài, thật quả là bi thống.

Hôm nay người đàn ông tới tìm Mạc Dao Dao tên là Tề Hiên, là tổng giám đốc của Phong thị.

Tề Hiên chở Mạc Dao Dao đi bệnh viện bằng bó, may mắn chẳng qua chỉ là sưng đỏ, cũng không gãy xương, Mạc Dao Dao thở phào nhẹ nhõm, cũng bày tỏ tiền chữa bệnh cô đồng ý bồi thường.

“Không đề cập tới cái khoản tiền chữa bệnh này trước, tại sao hôm nay lại không tới?” giọng của Tề Hiên giống như là đang nói “Tại sao hôm nay không đi làm”, giọng điệu của cấp trên.

Bị thương là đại gia, Mạc Dao Dao đuối lý, giọng nói cũng yếu đi: “À. Chủ yếu là anh chưa nói anh là người nào, hơn nữa tôi với anh dường như không quen biết? Tại sao tôi lại tới chỗ hẹn theo cái cuộc điện thoại quái dị đó?”

Tề Hiên gật đầu: “Tối mai 7 giờ, Provence.”

Mạc Dao Dao thật bất đắc dĩ, tại sao người này luôn chấp nhất với Provence chứ? Tại sao nhất định phải mời cô ăn cơm chứ?

Nói: “Tề tiên sinh, không có lý do gì tôi sẽ không đi. Anh bị thương là lỗi của tôi, nhưng đây cũng bởi vì một người đàn ông xa lạ như anh lại xông vào trong nhà của một người phụ nữ độc thân như tôi vào ban đêm, tôi cảm thấy hành động của tôi là vì tự vệ. Hiện tại đồng ý bồi thường tiền thuốc men cho anh đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, thật ra thì tôi hoàn toàn có thể không lãng phí số tiền kia. Anh mời không có lý do gì, tôi sẽ không đồng ý.”

Tề Hiên nhìn cô, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, thoáng qua rồi biến mất, Mạc Dao Dao cho là mình nhìn lầm.

Anh gật gật đầu mà nói: “Vây cũng tốt, cô đã như vậy tôi nói bây giờ, sẽ nói cho cô.”

Giọng điệu của anh giống như là đang nói: “Cô đã thành tâm thành ý cầu xin tôi, tôi liền lòng từ bi chỉ cho cô con đường sáng.”

Mạc Dao Dao thật sự không hiểu rốt cuộc mình thiếu người đàn ông này cái gì, bị anh ta coi như là người hầu.

Tề Hiên lấy một tờ danh sách trong cặp tài liệu ra, Mạc Dao Dao liếc nhìn qua mà choáng váng, bắt đầu tìm tới tổng số tiền cuối cùng, một hai ba bốn năm sáu. số lẻ. Trên danh sách đều là đơn thuốc, nhìn tên giống như là thuốc nhập khẩu, còn có một chút tiền khám bệnh. Cô biết bây giờ nhiều kẻ chữa bệnh bịp bợm, nhưng không đến nỗi lấy nhiều tiền như vậy cho một cái tay chứ?

“Tôi cảm thấy được những thứ tiền thuốc thang này nên do cô chịu.” Tề Hiên nhìn Mạc Dao Dao, ánh mắt giống như là đang nhìn một con sâu nhỏ, mà anh ta là con nhện đang âm thầm giăng lưới ở góc tường, đợi cô từng bước một rơi vào trong cạm bẫy.

Mạc Dao Dao cau mày: “Xin lỗi, tôi thật sự không nhìn ra Tề tiên sinh ngài lại có tiềm chất coi tiền như rác, một cái tay lại có thể tiêu nhiều tiền như vậy, cho dù là khám gấp cũng sẽ không đến mức như vậy chứ? Chẳng lẽ ngài với vị bác sỹ xử lý ngoại thương kia có thù oán? Có muốn đi tố cáo bệnh viện này thu lệ phí quá cao? Tôi có thể giới thiệu luật sư giúp anh, tôi có người bạn học.”

Tề Hiên cắt đứt lời của cô: “Tiểu thư, xin mời nhìn rõ ngày cùng với thuốc được sử dụng, ngày là mấy ngày trước, mà thuốc cũng là dùng cho điều trị bệnh xuất huyết não.”

“Xin lỗi, tôi tuy rằng không hiểu nhiều về y, nhưng cũng coinhư là có biết một ít, những thuốc này thì quan hệ gì với tôi?” Mạc Dao Dao có chút không

nhìn được, cô không hiểu được người đàn ông không hiểu nỗi này rốt cuộc muốn làm gì.

“Tiểu thư, cô có còn nhớ cái hôm cô bị thất nghiệp không? Cô còn nhớ rõ tại sao cô bị thất nghiệp không? Cô còn nhớ rõ tên tuổi người phụ nữ bị cô làm cho tức giận tới mức ngất đi không?” Tề Hiên nhếch môi một chút, cười không có tỷ ý từ tế nào.

Ánh mắt Mạc Dao Dao nhìn xuống, tẩy rõ tên họ người trả tiền ở trên kia —— Lý Tiêu, giống như. đại khái có thể có lẽ là tên tuổi của người đàn bà phú quý kia sao?

“Bà ta là gì của anh?” câu hỏi lúc này của Mạc Dao Dao không có chút khuyến khích nào.

“Bà ấy là mẹ tôi.” Khóe miệng Tề Hiên càng nhếch lên lợi hại hơn, “Ngày hôm đó sau đi bệnh viện cấp cứu về, tôi đi tìm cửa hàng trưởng kia bắt đền, cửa hàng trưởng lại nói chuyện này không hề liên quan đến bọn họ, nên tìm cái người khởi xướng kia. Tôi hỏi thăm được số điện thoại của cô, muốn mời cô ăn một bữa cơm, chúng ta lên giải quyết việc này, không ngờ tới không chỉ không tới, mà hôm nay lại còn làm thương tay của tôi, tôi nghĩ chuyện này cũng không cần giải quyết riêng nữa. Tiểu thư, cô có cần tôi giới thiệu luật sư cho cô không?”

Về mặt Mạc Dao Dao đau khổ: “Tôi có thể kiện cái bệnh viện kia nhập nhiều thuốc đắt muốn chết như vậy trước không?”

“Không thành vấn đề, dù cũng cứ tin tưởng tôi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Cái này. không có bảo hiểm sao?”

“Bảo hiểm nào chịu chi trả ba vạn chứ? Hơn nữa chỉ chi trả 50%. Về phần bệnh nặng bảo hiểm, một người trung niên đã có bệnh xuất huyết não rất khó mua bảo hiểm.” Anh hải lòng nhìn gương mặt khóc tang của Mạc Dao Dao một chút, “Danh sách này cho cô, cô có thể đi điều tra lại.”

“Nếu như có cần, tôi có thể giới thiệu luật sư tốt nhất cho cô, nhưng chi phí tự trả.”

“Đừng rồi, chúng ta còn cần thảo luận một chút tiền thuốc thang cánh tay tôi hôm nay với cả chi phí đặt chỗ ở Provence, cùng với chi phí tổn thất tinh thần của mẹ tôi.”

“Tiền cơm buổi tối hôm nay anh cũng muốn tôi trả sao?” Người này rõ ràng là một kẻ điêu ngoa, Mạc Dao Dao kiên quyết phủ nhận. Provence mở một chai rượu đỏ cũng có thể hơn vạn, bữa cơm này nếu người đàn ông này ăn nhiều có thể tới năm chữ số!

“Nếu như có chỗ nào nghi vấn gì hoặc không rõ ràng lắm, xin mời liên lạc với luật sư của tôi, cho cô danh thiếp của ông ta. Nếu chỗ đây không hợp lý, chúng ta có thể giải quyết ở tòa án.”

“. Anh là kẻ bịp bợm!”

Tề Hiên cười cười: “Tiểu thư, cô bị tôi bịp sao?”

Giống như là anh ta đang nói: “Đấu với tôi, cô vẫn còn kém”

Mạc Dao Dao nhìn về mặt của anh, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, chuyện này nếu lên tòa án, tiền bồi thường đoán chừng còn phải tăng thêm, còn có chi phí kiện tụng tòa án, đoán chừng cũng phải tính trên đầu cô .

Này. Nhưng thật ra vị phu nhân kia không cam lòng để cho con trai mình lên lút trả thù chứ? Người đuổi lý chính là cô, căn bản không biện pháp phản bác.

Tề Hiên vô cùng lịch sự đưa Mạc Dao Dao về nhà, để lúc xuống cô xe nói một câu: “Tối mai 7 giờ, Provence, dĩ nhiên, cô có thể thả chim bồ câu cho tôi lần nữa.”

Cô sợ thả thêm một lần bồ câu nữa tiền bồi thường phải lên tới bảy con số! Vì vậy cô nói: “Tiên sinh, xem như anh lợi hại!”

Cô một bộ biểu tình thấy chết không sòn, Tề Hiên nhìn thú vị, lại tăng thêm một câu: “Tiểu thư, có lúc chuyện chưa chắc tuyệt vọng giống như cô nghĩ như vậy, có lẽ sau khi trao đổi sẽ xuất hiện chuyển biến cũng không chừng.”

Nói xong một tay lái xe đi, lưu lại một Mạc Dao Dao đang ngẩn người.

-

Bây giờ đã là mười một giờ nửa đêm, Mạc Dao Dao bụng không đi về nhà, mở cửa phát hiện Vạn Niên Thanh còn chưa về, ăn hết bát mì ăn liền đã nguội kia. Bát mì kia dad trương to đến trình độ khiến cho người ta giận sôi, mùi vị căn bản là đủ để trở thành hung khí giết người, nhưng Mạc Dao Dao không cảm giác được mùi vị, thần thờ nuốt sơi mì xuống.

Trong đêm yên tĩnh cô bắt đầu suy tư nửa đời trước, rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện thất đức nên mới trở thành tình trạng ngày hôm nay. Suy nghĩ chừng nửa giờ, mới phát hiện đời này cô đã làm một chuyện xấu nhất chính là lúc năm nhất trung học cố tình đưa đáp án sai cho bạn cùng bàn chép, bởi vì cậu ta vẽ một đường phân cách ở giữa bàn, chỉ cần cánh tay Mạc Dao Dao vượt qua đường này sẽ dùng com-pa đâm cô . Cho nên một lần nào đó trong lúc thi, Mạc Dao Dao cố ý đem đáp án sai cho cậu ta chép, cuối cùng trước lúc nộp bài nhân lúc bạn ngồi cùng bàn không chú ý đổi đáp án lại.

Dĩ nhiên, chuyện này cô làm bởi vì ngày đó bị com-pa đâm phải quá đau.

Đời này không chừng không làm gì, có thể là đời trước làm bậy quá nhiều.

Đang suy nghĩ lung tung ngủ không yên thì điện thoại vang lên. Cô vừa nhìn nhận ra số của Vạn Niên Thanh nên nghe máy, người gọi điện thoại cũng không phải Vạn Niên Thanh, là Mặc Ngôn.

“Nhà ở đâu?”

Mạc Dao Dao nói địa chỉ: “Vạn Niên Thanh đâu? Vì sao không phải anh ta gọi điện thoại.”

“Say.”

Mặc Ngôn nói xong cũng đem điện thoại để xuống, lờn ít mà ý nhiều.

Say? Mạc Dao Dao lúc này mới nhớ tới Vạn Niên Thanh nói tối nay anh đi uống rượu, nhưng một yêu quái như anh ta còn có thể say? À Đúng rồi, nghe nói hồ ly tinh uống nhiều là hiện ra nguyên hình, cho nên chúng ta biết có thời điểm rượu cũng là vật tốt, có thể thay cho Kính Chiếu Yêu.

Chỉ chốc lát sau chuông cửa vang lên, cô vội vã đi mở cửa. Mặc Ngôn đỡ Vạn Niên Thanh bất tỉnh nhân sự đứng ở trước cửa, mặt không chút thay đổi.

“Anh ta làm sao say thành ra như vậy?” Mạc Dao Dao rất giật mình, say khướt tới trình độ này.

“Ngu.” Mặc Ngôn rất đơn giản mà đem lý do Vạn Niên Thanh uống rượu say nói rồi để cho người ta vừa nghe đã hiểu.

“Vậy vì sao là anh đưa về?” Nói thật, một tiểu nhân viên uống nhiều quá, do chủ tịch đưa về, chuyện này cũng quá khôi hài đi?

Nói xong lời này chỉ thấy Mặc Ngôn đen mặt: “Sợ hiện hình.”

Mặc Ngôn đỡ Vạn Niên Thanh đi vào nhà, Mạc Dao Dao vội vàng rót nước, lại thấy Mặc Ngôn khoát khoát tay: “Chậu hoa.”

Cô đem chậu hoa để ở ban công vào, Mặc Ngôn đem Vạn Niên Thanh nhét vào chậu hoa lên, anh vừa tiếp xúc với đất, liền thay đổi trở về thành cây cảnh Vạn Niên Thanh .

“Không có sao chứ?”

“Không chết được.”

Mạc Dao Dao phát hiện nói chuyện cùng Mặc Ngôn là một việc rất khó khăn, mặc dù anh ta nói chuyện rất rõ ràng, một chữ bằng mười chữ của người khác, nhưng lời của anh ta sẽ tạo cho Mạc Dao Dao một loại xúc động muốn quất chết người.

Sau khi để Vạn Niên Thanh lại, Mặc Ngôn cũng không ở lại lâu, trực tiếp rời đi, không hề trả lời bất kỳ câu tiền nào của cô, Mạc Dao Dao không hiểu tính cách này của anh ta rốt cuộc là làm thế nào đem công ty được Bình An chế phát triển thành qui mô như ngày hôm nay. Nếu như anh ta đi bàn chuyện làm ăn, tuyệt đối tẻ ngắt, người của cả bàn ăn đều lúng túng.

Vạn Niên Thanh bị Mạc Dao Dao đặt ở trong góc phòng khách, cành lá nhỏ không gió mà rung, say lao đảo, bộ dạng thật giống uống nhiều quá. Mạc Dao Dao cảm thấy thú vị, nghĩ tới thực vật hóa ra cũng có thể uống nhiều, còn có thể rung đến rung đi.

Cô tiến lên, vươn tay sờ sờ lá Vạn Niên Thanh, mới vừa chạm vào, lá nhỏ đã rụt lại, tránh được ngón tay của cô .

Ai nha, say bất tỉnh nhân sự còn có thể tránh? Mạc Dao Dao đột nhiên muốn đùa, chạm vào chiếc lá khác, kết quả Vạn Niên Thanh lại tránh được.

Cô cố tình dùng cả hai bàn tay, không néo được lá của Vạn Niên Thanh thì không dùng, bàn tay mấy lần phát qua đóa hoa trắng nhỏ kia mà không biết. =))))))

Vạn Niên Thanh ở dưới bóng đêm, đứng đưa , tỏa ra mùi rượu. Đột nhiên anh không tránh nữa, mặc cho Mạc Dao Dao nắm chiếc lá trong lòng bàn tay, sờ tới sờ lui .

Mạc Dao Dao thấy anh không tránh, đã cảm thấy không có ý nghĩa. Cũng không nhìn nữa, tiếp tục ngồi ở trên sofa khổ não.

Thái độ của Tề Hiên không rõ ràng, không biết mục đích thực sự của anh ta là cái gì. Mạc Dao Dao cảm thấy nếu như là đơn thuần đòi nợ trả thù không cần một tổng giám đốc như anh ta tới cửa nhà mình, phái luật sư tới tài án nói cũng tốt hơn anh ta nhiều, cũng lưu loát hơn so với anh ta.

Hơn nữa thảo luận trả nợ công việc không nên đi Provence, nơi đó là nhà hàng Pháp lãng mạn nhất, chỉ cần có tiền, những cặp đôi cũng sẽ lựa chọn chỗ đây ăn cơm, bởi vì không khí rất tốt. Đàn ông nếu có tâm tư với phụ nữ, cũng sẽ hẹn người đó đi Provence, hơn nữa bình thường đều là lúc thổ lộ mới đi. Ở chỗ nhà hàng Pháp này, không biết đã tạo ra bao nhiêu cặp vợ chồng với Tiểu Tam.

Tề Hiên hẹn Dao Dao đi Provence, chứng minh anh không phải thật sự muốn Mạc Dao Dao trả tiền lại, tin tưởng số tiền này chỉ là một thủ đoạn, một thủ đoạn để anh thành công đạt được mục đích. Nhưng là mục đích gì? Mạc Dao Dao không cảm thấy anh coi trọng mình, loại ý nghĩ này quá kinh hãi rồi,

cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Minh đem mẹ anh ta làm cho tức xui, nếu anh ta còn có thể coi trọng mình, trên căn bản vị này chính là một kẻ so Vạn Niên Thanh còn M siêu cấp lớn M, mà hôm nay biểu hiện của Tề Hiên chứng minh rõ ràng cho thấy anh ta là một S, là một S tinh thần cao độ khinh dễ người khác.

Mạc Dao Dao vui ở trên sô pha than thở, không biết Hồng Môn Yến ngày mai kia nên làm cái gì bây giờ.

Cô nhắm mắt lại, không đợi phiên muộn, đã cảm thấy trên người rất nặng.

Mở mắt ra vừa nhìn, Vạn Niên Thanh đang đè ở trên người mình, toàn thân tản ra mùi rượu.

Anh vui đầu ở trên vai Mạc Dao Dao, lấy tay cầm tay của cô nói: “Dao Dao, sờ hai cái nữa, thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: HẸN HÒ

Cơ thể Vạn Niên Thanh nóng đến dọa người, quá khứ Mạc Dao Dao thỉnh thoảng cũng tiếp xúc với anh nhưng lúc đó nhiệt độ của người anh so với người bình thường thấp hơn một chút, lạnh lạnh rất thoải mái. Mà bây giờ nhiệt độ cơ thể này nóng như bị lửa đốt, hiển nhiên là không giống nhiệt độ bình thường.

Mạc Dao Dao không biết cơ thể một yêu quái không thoải mái phải làm như thế nào mới có thể làm cho anh khôi phục nguyên trạng, sớm biết thì mới vừa rồi mặt dày mày dạn xin Mặc Ngôn ở lại là được. Là cô vô cùng tin tưởng đối với thân phận yêu quái của Vạn Niên Thanh, luôn tin rằng anh sẽ không bị thương.

Nhưng bây giờ Vạn Niên Thanh rõ ràng cho thấy rất không thoải mái, đầu anh vui ở trên vai Mạc Dao Dao, càng không ngừng thấp giọng rên rỉ, Mạc Dao Dao vỗ nhẹ phía sau lưng của anh, dịu dàng ghé vào lỗ tai anh hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?”

“Đều không thoải mái.” Thanh âm Vạn Niên Thanh rất nhẹ, mặt cọ ở trên người Mạc Dao Dao.

“Làm thế nào mới có thể dễ chịu hơn một chút?” Mạc Dao Dao biết rất nhiều phương pháp giải rượu, nhưng không biết những thứ này đối với Vạn Niên Thanh có dùng được.

“Ồ. Cứ như vậy là tốt rồi, để cho anh dựa vào một lát, thật mát.” Vạn Niên Thanh đem tay Mạc Dao Dao dính vào trên trán mình, cọ tới cọ lui: “Thật thoải mái.”

Mạc Dao Dao chấp nhận, nằm ngang ở trên ghế sofa, mặc cho Vạn Niên Thanh ôm.

Đổi thành bất kỳ một người đàn ông nào khác, đột nhiên say rượu mất lý trí đè ở trên người mình, chỉ sợ Mạc Dao Dao trước tiên sẽ đem anh ta đập xuống từ trên người mình, rồi tìm kiếm tất cả những thứ có thể trở thành vũ khí trong phòng, ví dụ như con dao trong phòng bếp, ví dụ như ổ điện bị hư vẫn còn hai cái dây điện.

Nhưng bây giờ người này là Vạn Niên Thanh, Mạc Dao Dao phát giác mình đối với anh không có chút cảm giác nguy cơ nào, rốt cuộc là không coi anh ta là người, hay là tín nhiệm anh ta? Mạc Dao Dao không biết, chỉ là vừa này Vạn Niên Thanh không trở về, một mình cô ở trong phòng suy nghĩ lung tung, không biết nên làm sao giải quyết Tề Hiên mời ngày mai, không có biện pháp an tâm. Nhưng kể từ khi Vạn Niên Thanh bị Mặc Ngôn mang vào trong phòng, dù là hiện tại anh ta say đến bất tỉnh nhân sự, cô vẫn buông lỏng không ít, cảm giác mắc nợ sáu chữ số cũng không còn đáng sợ như vậy.

Có lẽ là bởi vì tịch mịch lúc có người làm bạn, người sẽ trở nên tương đối dũng cảm chăng? Mạc Dao Dao cảm thấy tối nay có thể chịu kích thích quá lớn nên mới khiến cho mình suy nghĩ lung tung, cô lắc lắc đầu, một tay đặt lên cái trán Vạn Niên Thanh, một tay vỗ phía sau lưng anh, từ từ ngủ thiếp đi.

Sau khi hô hấp của cô từ từ trở nên đều đều, Vạn Niên Thanh đang vui đầu trên cô cô ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mặt cô lúc ngủ một lát, hôn trộm một cái, lại vui đầu xuống, đồng thời trong miệng lầm bầm: “Nhìn được thật vất vả.”

-

Mạc Dao Dao có một bi ai chính là cho dù là ngày nghỉ hay là thời gian làm việc, chỉ cần vừa đến bây giờ thì tự nhiên tỉnh, sau đó sẽ rất khó ngủ, không thể ngủ thêm một chút thật sự cảm thấy là một tổn thất rất lớn.

Mà bây giờ Mạc Dao Dao lại thấy may mắn mình có tổn thất như vậy, bởi vì nếu không phải tỉnh lại lúc bây giờ, chỉ sợ thêm một chút nữa xương cổ và cột sống cổ đều thành tật phải đi khám ở tất cả các khoa chỉnh hình. Bị người ôm cả một đêm không nhúc nhích, Mạc Dao Dao khắc sâu biết được loài người thật ra hoàn toàn không có thiên phú làm ôm gối, trong những tiểu thuyết kia viết cái gọi là ôm cả đêm thật ra thì cũng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi, hơn nữa nếu không ngủ thành thật, cả hai người cũng chỉ thỉnh thoảng ôm một cái rồi tới nửa đêm cũng phải mỗi người đi một ngả.

Hoạt động khiến cho cơ thể đau nhức, cô sờ sờ cái trán Vạn Niên Thanh, phát hiện không nóng như tối hôm qua, lại khôi phục nhiệt độ mát mẻ của thực vật lúc trước. Lúc này cô thả lỏng, đẩy Vạn Niên Thanh một cái: “Đứng lên!”

Giọng nói hết sức không khách khí.

“Khò khè. Khò khè.” Vạn Niên Thanh phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

“Vạn Niên Thanh, anh khôi hài đấy à? Vì sao lúc trước tôi đẩy anh, tiếng ngáy nào cũng không có, sau khi đẩy anh thì lại ngáy hả?” trong thanh âm Mạc Dao Dao không hề nén được mùi thuốc súng.

Người đang nằm ở trên người cô nghe thấy lời này “Vụt” một cái đứng dậy, hướng về phía Mạc Dao Dao cười nói: “Đây không phải trở về chỗ cũ sao?”

“Trở về chỗ em gái anh ấy!”

Mạc Dao Dao tuyệt không cảm thấy tối hôm qua có cái gì đáng giá, trên người hết đau đón lại đau đón, cô đã nghĩ tới hôm nay muốn đi massage. Dù sao món nợ sáu con số đã nợ rồi, cô còn đau lòng mấy trăm đồng phí massage làm gì!

Liếc mắt nhìn Vạn Niên Thanh: “Ngốc à? Uống nhiều rượu như vậy?”

Vạn Niên Thanh sờ sờ mũi: “Không phải nói trên bàn ăn chính là chiến trường sao? Có thể trấn được nhân tài có thể bắt được đối thủ.”

Sau đó anh kéo tay Mạc Dao Dao, đôi mắt sáng trong suốt nói: “Anh khiến cho mọi người cả bàn đều uống gục.”

Mắt Mạc Dao Dao tròn lên: “Anh uống bao nhiêu?”

“Lúc uống tới chai thứ ba cũng không còn nhớ gì nữa.”

“Rượu trắng sao?”

“Trắng, đồ uống.”

“Uống rượu trắng như anh là uống độc dược!” Mạc Dao Dao dưới cơn nóng giận bắt đầu lấy tay chỉ vào trán Vạn Niên Thanh: “Có người uống rượu như vậy sao? Đề cho người khác uống tới gục xuống, sau này ai còn dám ký hợp đồng, còn dám uống với anh? Bình thường uống rượu đều là rót rượu cho người ta hứng trí đầu óc không tỉnh táo nhưng vẫn còn có trí nhớ mới có thể làm xong việc, anh khiến cho mọi người đều gục hết thì lấy ai ký hợp đồng đây?”

“Hơn nữa cuối cùng anh cũng tự mình uống tới gục, anh còn nói tới buồn bán gì? Biết cảnh giới tối cao của uống rượu là cái gì không? Thâm tàng bất lộ!”

Cô nói một câu Vạn Niên Thanh lui về phía sau một bước, đến cuối cùng thối lui đến chân tường không thể lui được nữa thì Vạn Niên Thanh cầm tay Mạc Dao Dao, dịu dàng nói: “Ta biết rõ rồi, về sau sẽ học một chút.”

Sau đó anh cười cười: “Biết em quan tâm anh.”

Mạc Dao Dao rung mình một cái, vội vàng rút tay về. Vạn Niên Thanh mới vừa rồi dùng ngón tay ma sát bàn tay của cô, làm cho toàn thân cô run rẩy một hồi, tóc gáy đều dựng lên.

“Anh chỉ nói giỏi thôi.” Cô nhìn chằm chằm Vạn Niên Thanh, “Cẩn thận đừng lưu lại hậu di chứng gì!”

Vạn Niên Thanh vui vẻ nói: “Biết Dao Dao em quan tâm anh! Thật ra thì không có sao, chỉ là trên người anh nóng một chút, lần sau anh uống được một nửa thì sẽ nghĩ biện pháp sử dụng pháp lực bức ra, như vậy cho dù uống cạnh cả chai cũng không có chuyện gì.”

Mạc Dao Dao thấy anh vẫn có bộ dạng như trước kia, dần dần yên tâm, thanh âm cũng nhẹ nhàng chút: “Trên người còn khó chịu nữa không?”

Vạn Niên Thanh vui vẻ, đem đầu lắc như trống: “Không khó chịu không khó chịu! Bởi vì tối hôm qua Dao Dao ngủ cùng anh, cảm giác này.”

Anh vừa định nói “Đây đều là sức mạnh của tình yêu”, lỡ tai đã bị kéo lấy, thanh âm Mạc Dao Dao có chút âm trầm: “Người nào ngủ với anh?”

Vạn Niên Thanh liền vội vàng lắc đầu: “Không có, tối hôm qua anh ở trong chậu hoa ngủ suốt đêm.”

Mạc Dao Dao hài lòng gật đầu, lúc này mới thu tay lại, ai ngờ tai thính lại nghe thấy Vạn Niên Thanh than thở một câu: “Nhanh như vậy đã thả tay, sớm biết đã thừa nhận.”

“Vạn Niên Thanh, nhanh chóng đi làm bữa sáng cho tôi đi! Chậm một giây tôi ngay cả cái chậu hoa lẫn anh đều ném ra ngoài!”

-

Mạc Dao Dao bây giờ là không việc làm, Vạn Niên Thanh lại phải đi làm. Anh đã làm bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó phơi mặt trời một lát rồi tinh thần

phấn chán ra khỏi cửa. Mạc Dao Dao lắc đầu, thật không hổ là Vạn Niên Thanh, nếu là cô uống tới trình độ như Vạn Niên Thanh, ngày hôm sau khẳng định sợ không dậy nổi nữa.

Đắm đắm bã vai, cô quyết định hôm nay nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, chuẩn bị đầy đủ buổi tối đi hẹn Tề Hiên, ít nhất phải đem tay chân trở lại nhanh nhẹn, đến lúc đó có tình huống gì đột ít nhất đường chạy vẫn còn dễ dàng.

Ra khỏi chỗ massage lại tới phòng tập thể hình hoạt động một lúc, lại đi mua mấy thứ trang trí phòng, một ngày đã bắt tri bắt giác trôi qua. Sau khi hết bận Mạc Dao Dao ngồi ở trong nhà, đầu óc hỗn loạn, vẫn suy nghĩ không đoán được dụng ý của Tề Hiên.

Cô không hề nói ra chuyện này đối với bất kỳ ai, bởi vì chuyện này thật quái dị, Mạc Dao Dao cảm thấy việc này cũng không phải đơn thuần do vị phụ nhân kia trả thù, bên trong không chừng còn có chút nội tình.

Cũng bởi vì như thế cô quyết định tối nay tới chỗ hẹn.

Sáu giờ rưỡi lúc điện thoại di động vang lên, vừa nhìn là số Tề Hiên, cô nghe máy, nghe thấy đối phương nói: “Xuống nhà.”

Mặc một bộ quần áo thoải mái đi xuống nhà, Tề Hiên vừa nhìn thấy bộ dạng của cô thì nhú mày, mặt Mạc Dao Dao vô tội: “Anh cũng biết tôi nghèo còn thất nghiệp, làm sao có lễ phục đi chỗ cao cấp ăn cơm?”

“Lên xe.” Tề Hiên mở cửa xe ra, để cho Mạc Dao Dao ngồi ở chỗ tay lái phụ.

Mạc Dao Dao có chút ngạc nhiên hỏi: “Tề tiên sinh, tối hôm qua với tối nay anh đều trực tiếp tới cửa nhà tôi, lại không hề hẹn trước, chẳng may tôi không có ở nhà thì sao?”

Tề Hiên nhướn mi: “Không phải cô đều ở nhà sao?”

“Anh điều tra tôi?” Mạc Dao Dao cau mày, người này sẽ không biến thái như vậy chứ?

“Điều tra thì có, nhưng không tới trình độ theo dõi, tôi tin tưởng phán đoán của mình.” Tề Hiên ung dung nói.

Mạc Dao Dao bĩu môi, cô thật không biết nên nói cái gì cho phải rồi. Là Tổng giám đốc đầu tư mạo hiểm, nhất định thực tế phải có năng lực phán đoán chuẩn xác và dũng khí, cô cảm thấy Tề Hiên hoàn toàn thích hợp làm nghề này, khó trách hai năm qua Tề gia nổi danh như vậy đấy.

Xe đi về phía bắc, Mạc Dao Dao lấy điện thoại di động ra kiểm tra bản đồ một cái, phát hiện Provence không phải đi hướng này, liền nhìn Tề Hiên một cái.

Tề Hiên giống như biết cô đang suy nghĩ gì: “Quần áo kia của cô nói không chừng ngay cả cửa người ta đều không cho cô vào, đi mua quần áo trước.”

“Tại sao nhất định phải đi Provence? Thật ra thì nhà hàng ăn tùy tiện nào cũng được mà?”

Tề Hiên cười nhạt một chút: “Nhà hàng ăn hạng sang một chút đều là phòng chung, chỉ có cái loại Provence khoe khoang lại ưa thích lãng mạn mới có bàn ăn vừa có thể để cho hai người thân mật lại không sợ bị nghe trộm. Chỗ chung phòng cô sẽ tới sao?”

Mạc Dao Dao lắc đầu, nếu là phòng chung, cô thà bị lên tòa án cũng sẽ không tới, đi Provence vẫn an toàn hơn.

Tề Hiên mang theo cô đi vào một cửa hàng cao cấp, cho nên nói người có tiền mua quần áo hoàn toàn không cần quan tâm thời gian, người ta buôn bán 24h, loại tiểu dân giống như cô cũng chỉ có thể chờ ban ngày cửa hàng mở cửa chen lấn tới lui với một đồng người.

Vị tiểu thư bán hàng giúp Mạc Dao Dao chọn lựa một bộ váy dài màu lam đậm, sau khi Mạc Dao Dao quan sát, cảm thấy bộ quần áo này kín đáo, rất bảo thủ, lúc này mới đi vào phòng thử đồ thay quần áo. Sau khi ra ngoài Tề Hiên kiểm tra một chút, gật đầu một cái: “Người dựa vào quần áo.”

Mạc Dao Dao không biết là anh ta đang khen hay tổn thương cô, đoán rằng từ ngữ ca ngợi cũng chỉ là dành cho quần áo.

Sau khi dẫn Mạc Dao Dao đi làm một cái đầu đơn giản, lúc này mới lái xe đi Provence, lúc tới nhà hàng đã tám giờ.

Luôn có một loại cảm giác đi lên pháp trường, Mạc Dao Dao hít sâu một hơi, kéo tay Tề Hiên đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: CÔNG VIỆC

Provence không hổ là chỗ hẹn hò của người có tiền, Mạc Dao Dao vừa đi vào đã cảm thấy nếu như hôm nay cô không phải là bị người ta dùng sáu con

số uy hiếp mà tôi, nhất định sẽ yêu người đang ông đưa cô tới nơi này.

Cả phòng ăn trang hoàng không hoa lệ, mà mang theo một chút mong lung, ánh đèn thiết kế để cho người ta cảm thấy giống như mình đang lạc vào trong giấc mộng, bản thân là sinh vật cảm tính, phụ nữ ở trong hoàn cảnh như vậy rất dễ dàng vì cảm động mà làm ra một chuyện sau đó nhớ lại khiến cho mình sẽ phải hối hận, bởi vì tất cả ở đây quá mộng ảo.

Nhưng Mạc Dao Dao chỉ cảm thấy tan nát, hiện tại cô như là phạm nhân bị áp tải lên pháp trường để chết vậy, nếu không đem gương mặt đẹp trai của Tề Hiên tương trưng thành tờ giấy bạc 100, cô sợ rằng sẽ lập tức chạy trốn. Bởi vì thật là quái dị, người đàn ông này rõ ràng là không có chút cảm giác nào lại đưa cô đi tới chỗ cảm xúc dễ dàng lẫn lộn này, rốt cuộc là tại sao?

Cứng đờ ngồi ở trên ghế, Mạc Dao Dao ưỡn thẳng lưng, chờ Tề Hiên làm khó dễ.

Ái ngờ lúc này người phục vụ vừa mới kéo cô ra giúp cô lại cầm một bó hoa hồng to đi tới, vô cùng lịch thiệp cúi người xuống, đem hoa hồng đưa tới bên tay Mạc Dao Dao, cười đến cực kỳ dịu dàng: “Tiểu thư, đây là Tề tiên sinh tặng cho cô.”

Mạc Dao Dao nhìn đóa hoa hồng cực to kia, trên mặt cánh hoa còn giọt sương đọng lại, có vẻ vô cùng xinh đẹp, không biết giọt sương kia là nước cất tạo ra, hay là dùng hệ thống cung cấp nước uống tạo ra.

Nhìn đóa hoa nở rộ, đầu óc Mạc Dao Dao quái dị chuyển tới Vạn Niên Thanh, cô nhớ tới lần đầu tiên tiếp xúc với Vạn Niên Thanh vào ban đêm đó, anh ta dịu dàng nắm tay cô nói: “Dao Dao, giúp anh truyền phấn đi.”

Nghĩ như vậy lại nhìn đến bó hoa hồng đỏ kia, dung lượng bộ não của Mạc Dao Dao có chút không đủ dùng, hỗn loạn dị thường, đóa hoa kiều diễm kia với tư thế ngồi tiêu chuẩn hai chân mở rộng 45 độ để lộ ra đóa hoa nhỏ kia của Vạn không ngừng hiện lên ở trong đầu cô, giống như phim điện ảnh vậy.

Tay người phục vụ ở bên có chút cứng lại, giữ vững tạo hình lịch thiệp cầm bó hoa khom lưng rất là khổ ép, trong chốc lát tay hơi run run, eo cứng lại, còn phải giữ vững nụ cười mỉm đối với vị tiểu thư có vẻ mặt giống như thấy quỷ này công phu tay liền chưa, eo liền cứng, còn phải giữ vững mỉm cười đối mặt cái biểu tình này. Lúc trước anh ta còn thấy kỳ quái, việc tặng hoa này bình thường đều là anh ta chuẩn bị tốt rồi giao cho nhà trai, sau đó nam sĩ đưa cho nữ sĩ, bình thường trong tình huống như vậy, cho dù vị nữ sĩ kia có cảm tình với vị nam sĩ kia hay không cũng sẽ mừng rỡ nhận lấy hoa, cũng sẽ nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn với nam sĩ. Vì sao hôm nay vị nam sĩ này muốn mình đưa mà không phải tự tay mình đưa, hóa ra là bởi vì vị cô nương này không chịu nhận.

Dĩ nhiên cũng có nữ sĩ nhận hoa xong liền nện luôn hoa ở trên đầu nam sĩ, nhưng từ trước tới nay không hề có người đến hoa cũng không nhận. Hơn nữa nhìn nét mặt vị tiểu thư này giống như hoa này giống như vật gì có độc vậy, chạm vào sẽ bị bệnh truyền nhiễm.

Tề Hiên cùng phục vụ có cùng một cảm giác, anh một mực quan sát biểu hiện của Mạc Dao Dao, giống như là đang kiểm tra sản phẩm. Bình thường anh quyết định đầu tư cái hạng mục nào trước, cũng sẽ làm rất nhiều chuẩn bị. Lần đầu tiên ấn danh muốn mời Mạc Dao Dao ăn cơm là bắt đầu kế hoạch, tiếp theo đi tới nhà cô hưng sư vấn tội cũng trong kế hoạch, chẳng qua về sau tình huống có chút không khống chế nổi, ít nhất trong kế hoạch của Tề Hiên không có một mục đi bệnh viện băng bó vết thương này, đến bây giờ cánh tay anh vẫn còn sưng, nghe nói phải dưỡng thương một hai tuần nữa.

Bởi vì cảm thấy có chút mất mặt, anh vẫn không cho người khác biết anh bị thương, cho nên hôm nay mới một tay lái xe tới đón người. Thật ra thì việc này rất nguy hiểm, nhưng anh tin tưởng kỹ thuật của mình, cũng biết bình thường ở trung tâm thành phố là tiểu điểm kẹt xe, trên căn bản hai xe có đâm phải nhau cũng không có chuyện gì, bởi vì tốc độ quá chậm.

Bởi vì không ngờ bị thương, Tề Hiên cảm giác mình có thể tặng hoa thử dò xét một Mạc Dao Dao cái, hẳn là sẽ tạo nên tranh cãi.

Chẳng qua là anh không nghĩ tới Mạc Dao Dao sẽ dùng vẻ mặt như thể nhìn bó hoa kia, tay vẫn giữ lại, không chịu nhận lấy.

Vì vậy anh nói: “Tôi tưởng là phụ nữ đều thích như vậy, chẳng lẽ cô không thích?”

Lúc này Mạc Dao Dao rõ ràng có chút đứt gân não, không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Trước kia tôi rất thích, chỉ cần có người tặng hoa tôi nhất định sẽ rất vui vẻ, cũng đem hoa gửi tới gửi lui cuối cùng để vào trong bình hoa cho đến khi khô héo. Nhưng kể từ khi tôi biết rõ hoa chính là bộ phận sinh dục của thực vật, mỗi lần tôi nhìn thấy hoa sẽ nhớ tới mình trước kia là cái dạng gì, đối với bộ phận sinh dục của người ta làm cái gì. Hơn nữa. . . .”

“Đủ rồi.” Tề Hiên thật bình tĩnh cắt đứt lời nói của Mạc Dao Dao, cũng trực tiếp nói với phục vụ mang hoa đáng thương bị bỏ qua: “Anh để hoa xuống đi.”

Phục vụ đem hoa hồng đặt ở trước mặt Mạc Dao Dao, dường như bỏ chạy trốn chết, bỏ lại Mạc Dao Dao ngẩn người trừng mắt trước bó bộ phận sinh dục.

Tề Hiên nhìn cô nói: “Không thích thì vứt đi.”

“Anh có thể vứt giúp tôi không?”

“Không thể, tôi đang tỉnh lại trước mình đã làm bao nhiêu thứ theo lời cô nói là điên rồ, tạm thời o lời hai hàng, tạm thời chưa muốn làm lại lần nữa.”

Vì vậy bó hoa đáng thương kia cứ đặt ở trên mặt bàn như vậy, cho đến lúc mang thức ăn lên mới bị người cầm đi.

Mạc Dao Dao không hiểu tại sao Tề Hiên phải nói như vậy, dù sao cô với Tề Hiên không giống nhau. Thật ra thì người chân chính biết thân phận của

đóa hoa như cô có rất nhiều, nhưng không có một người nào đối mặt với một Hoa Yêu như cô, nhìn thận bộ dạng của đóa hoa trắng nhỏ kia sau khi biến thân, cô kích động như thế là có lý do, đối thành bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy 99 đóa bộ phận sinh dục ở trước mặt mình cũng sẽ kích động, nhưng Tề Hiên kích động cái gì? Được rồi, chỉ có thể nói trí tưởng tượng của người này tương đối phong phú, đoán chừng là sau khi nghe cô nói xong, cảm thấy ghê tởm.

Mạc Dao Dao phát hiện mình không khăn trương như lúc mới bước vào Provence, giống như tảng đá bị ép ở trước ngực đã được mở ra. Không thể không nói sức mạnh của đóa hoa Vạn Niên Thanh mạnh mẽ vô cùng, hiện tại cô không đem đầu Tề Hiên thành tiền cũng có thể ổn định ngồi ở chỗ này rồi.

Sau khi tỉnh táo lại, Mạc Dao Dao cảm giác mình có thể đối mặt tất cả sóng gió, trước tiên cô sắp xếp hợp lý mở miệng nói: “Tề tiên sinh, tôi nhớ anh tới tìm tôi không chỉ là đơn giản ăn cơm như vậy chứ? Có chuyện gì cứ công bằng nói hết ra trước, chúng ta mới có thể đạt được hiểu biết chung không phải sao?”

Tề Hiên nhàn nhạt nói: “Ăn cơm trước, sau khi ăn xong lại nói.” Đây luôn luôn là thói quen của anh, loại chuyện vừa ăn vừa nói chuyện loại chuyện đối với Tề Hiên mà nói là chuyện rất thất lễ.

Nói xong cũng bắt đầu đối phó với món khai vị trước mặt anh, quy củ của đồ ăn Pháp rất nhiều, từng món ăn cũng theo thứ tự được đưa lên, đầu tiên là món khai vị, sau đó mới tới món chính, thứ tự của món chính cũng rất phiền toái, cuối cùng mới là đồ ngọt.

Thứ vị nhất chính là ở trong mắt Mạc Dao Dao loại nhà hàng ăn này đều chỉ là ăn trang hoàng, căn bản những món ăn đều không đủ no, món ăn lãng mạn không phải là thức ăn ngon. Thật ra thì màu sắc của món ăn không tồi, chẳng qua trong mỗi một món đều có quá ít, về điều này thì cô thích ăn no bụng hơn, nhưng Tề Hiên là một người đàn ông rất bận rộn, giầy vò đến hơn tám giờ tối mới ăn cơm, vì vậy ăn đồ này rất khó no, hơn nữa anh không thích ăn đồ ngọt, cuối cùng đồ ngọt đều bị Mạc Dao Dao quét sạch.

Sau đó Tề Hiên vẫn đối bụng nghe Mạc Dao Dao nói: “Tề tiên sinh, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện chính sự rồi.”

Tề Hiên gật đầu một cái: “Cô nghĩ trả hết nợ nần như thế nào rồi sao?”

Mạc Dao Dao lắc đầu: “Làm một người không có công việc, tôi không biết làm sao để bồi thường cái khoản rõ ràng nhìn thấy là lừa gạt này, hoặc là đối với anh mà nói đây chỉ là không đáng kể, nhưng đối với tôi mà nói là một hai năm tiền lương, còn phải không ăn không uống không chi những khoản cần thiết mới có thể đề dành được. Tôi cũng đã nghĩ lên tòa án, nhưng khi lên tòa án thì chi phí tôi cũng không chịu nổi, hơn nữa kiện lên tòa án với anh tôi cũng không có lợi thế gì, căn bản không có bất kỳ phần thắng.”

Nhìn khóe môi Tề Hiên có chút nhếch lên, Mạc Dao Dao nói tiếp: “Không phải anh cũng biết rõ tôi biện pháp gì cũng không có, mới tới uy hiếp tôi sao? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, tôi tin tưởng trong lòng anh đã có ý định rồi.”

Tề Hiên gật đầu một cái: “Cô rất thông minh, mồm miệng cũng rất lanh lợi. Hiện tại tôi cần một thư ký có đầu óc một chút, cũng có thể gọi là phụ tá Tổng Giám đốc, cô có hứng hay không? Đãi ngộ sẽ là dành cho nhân viên chính thức, không cần thực tập, hơn nữa tôi cũng sẽ không truy cứu tới món nợ của nhân viên nữa.”

Mạc Dao Dao có chút theo không kịp ý nghĩ, Tề Hiên làm ra động tĩnh lớn thế này chính là vì cho một kẻ hiện tại nghèo rớt mùng tơi như cô một công việc? Thật ra thì cô vẫn còn đang nằm mơ sao? Hay là đầu óc Tề Hiên có vấn đề?

Lúc này cô nghe thấy Tề Hiên nói tiếp: “Cô cũng không cần phải làm quá nhiều, chỉ cần nhận văn kiện, tiếp vài cuộc điện thoại, sửa một chút hồ sơ là được, Hơn nữa tôi vẫn còn có hai trợ lý nữa, có chuyện gì không hiểu cô có thể hỏi bọn họ.”

Ý chính là cái gì cô cũng không cần làm, Tề Hiên sẽ cho không cô bắt đầu làm việc. Mạc Dao Dao cảm thấy không phải cô ù tai chính là đầu óc Tề Hiên có vấn đề.

“Xin hỏi. Ưu đãi này còn có cái điều kiện tiên quyết gì sao?” Mạc Dao Dao cảm thấy bên trong vẫn còn có điều kiện.

Ài ngờ Tề Hiên cười, cười đến như thể đã dự liệu trước: “Không có, chỉ cần cô ngây ngô ở phòng làm việc của tôi, có lúc cần thì đi theo tôi bàn chuyện làm ăn hoặc dùng bữa nếu có thể. Tôi bảo đảm sẽ không xuất hiện người len lét đưa cho thẻ mở cửa phòng khách sạn cho cô, dĩ nhiên tôi cũng sẽ không. Cho nên cô có thể bớt lo lắng đi, tôi cũng là người có đạo đức.”

Mạc Dao Dao cân nhắc một cái hiện tại cho anh ta một cái bạt tai rồi bỏ đi lại càng vác thêm nhiều nợ hơn, so sánh xem cái nào tương đối có lợi, cuối cùng đáng xấu hổ bị thua bởi nhân dân tệ thiên hạ đệ nhất, cô cũng không muốn lượn lờ xung quanh tòa án, vô cùng trực tiếp hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Để cho tôi tới công ty của các anh uống công nuôi sống một người có ý nghĩa gì?”

“Đối với tôi mà nói, ý nghĩa rất lớn.” Tề Hiên đứng lên: “Chuyện đã bàn bạc xong xuôi, chúng ta có thể đi về.”

Ngồi trên xe thì Tề Hiên còn nói: “Cô có một người bạn tên là Tô Huyền, thật ra cô có thể hỏi cô ấy một chút, nói không chừng cô còn chưa hỏi ngày mai cô ấy sẽ tìm cô rồi.”

Đưa Mạc Dao Dao tới tầng dưới, cuối cùng Tề Hiên nói một câu: “Một tuần lễ sau, hoặc là đi tới trình diện ở công ty tôi, hoặc là trả sạch món nợ này, tôi không chấp nhận trả tiền nhiều lần.”

Sau đóng cửa xe bỏ đi như một làn khói, thần sắc Mạc Dao Dao quái dị đứng ở dưới nhà ngẩn người.

Người này. Đầu óc không phải có vấn đề chứ? Cô đem mẹ anh tức tới mức phải vào viện, anh ta không nên đưa tới công việc lương cao ở công ty mình cho cô chứ, việc này.

Vẫn nên đi tìm Ami hỏi một chút xem cái tên Tề Hiên này có tiền sử bệnh tâm thần hay không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: NỬA ĐÊM

Trên thực tế Ami cũng không giống như lời nói của Tề Hiên tới tìm Mạc Dao Dao sáng hôm sau, mà chạy tới buổi tối hôm đó.

Mạc Dao Dao từ lúc trở lại từ Provence đã gần 11 giờ, Vạn Niên Thanh tối nay không uống nhiều đang lo lắng chờ ở nhà, vừa thấy cô liền nhào lên hỏi: “Dao Dao, không phải gặp nguy hiểm gì chứ?”

Là một người thành phố hiện đại, buổi tối trở về nhà lúc 11 giờ trên căn bản là không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng lúc này sắc mặt Mạc Dao Dao thật sự không được tốt lắm, cho nên Vạn Niên Thanh mới có câu hỏi này.

Mạc Dao Dao cho là Vạn Niên Thanh biết cô ở chỗ nào gặp phải chuyện gì, mặc dù Vạn Niên Thanh biểu hiện bộ dạng rất áp chế rất M, nhưng Mạc Dao Dao luôn có một loại cảm giác thật ra cái gì anh ta cũng biết, nhưng cái gì cũng không nói. Trước khi đi lên tầng, cô còn đang suy nghĩ, ngộ nhờ Vạn Niên Thanh ở nhà, ngộ nhờ anh ta lớn tiếng chất vấn tại sao mình lại chạy đi ăn cơm cùng với người đàn ông khác thì làm sao bây giờ? Mặc dù bộ dáng như vậy giống như là trưởng phu đang chất vấn người vợ vượt tường, nhưng vốn dĩ Mạc Dao Dao rất hiểu rõ đối với Vạn Niên Thanh, anh ta tuyệt đối có thể làm được chuyện này.

Nhưng Vạn Niên Thanh không hề, anh giống như là không biết chút nào khẩn trương lo lắng an nguy của Mạc Dao Dao, trước sau như một làm cho người ta không hiểu. Thấy anh không chất vấn, Mạc Dao Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời sâu trong nội tâm còn có chút khó chịu, rốt cuộc khó chịu cái gì chính Mạc Dao Dao cũng không biết.

Khó chịu Vạn Niên Thanh không chất vấn cô ? Khó chịu anh lại không biết mình bị Tề Hiên uy hiếp? Khó chịu anh.

Mạc Dao Dao lắc lắc đầu, cảm giác mình thật là thần kinh thác loạn, tại sao Vạn Niên Thanh nhất định phải chú ý một mình cô chứ? Dù anh là do cuối nuôi, dù anh có thêm một chút năng lực yêu quái so với loài người, nhưng cũng không có quy định anh nhất định phải chăm sóc cô chứ?

Nghĩ được như vậy Mạc Dao Dao bình thường trở lại, nhưng khó chịu vẫn còn ở trong lòng, thái độ đối với Vạn Niên Thanh không tốt: “Mau tránh ra, tôi muốn tắm.”

Cái tốt của việc ở chung một chỗ với Vạn Niên Thanh là ở chung với phái nam có cảm giác an toàn so với ở chung với phái nữ, một chỗ tốt khác là có thể hoàn toàn không coi anh là đàn ông, ít nhất đối thành một người đàn ông khác, Mạc Dao Dao cũng sẽ không thể vừa đem người ta đập ra vừa đi vào phòng tắm tắm, hơn nữa hoàn toàn không cần phải lo lắng anh sẽ nhìn trộm hoặc thú tính đại phát, Vạn Niên Thanh có thú tính sao?

Tắm hết mệt nhọc của cả một ngày đi, Mạc Dao Dao nằm ở trên giường không ngủ được, cô có nghĩ qua liên lạc với Ami, nhưng không biết mục đích của Tề Hiên, nếu mà cũng khiến cô ấy mệt mỏi sẽ không tốt.

Đại khái là khoảng một giờ sau, chuông cửa nhà Mạc Dao Dao bị người ta ấn, thanh âm vừa vội lại vừa gấp, đối phương thế kia giống như là muốn phá hủy cửa nhà cô.

Nửa đêm bị người ta gõ cửa là rất chuyện đáng sợ, may mắn trong phòng còn có một Vạn Niên Thanh, Mạc Dao Dao đi tới phòng bên cạnh đập anh tỉnh, lúc này mới lấy can đảm đi nhìn mắt mèo, phát hiện người ngoài cửa là Ami mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó giọng nói kia lại vang lên, cô nhanh chóng đẩy mạnh Vạn Niên Thanh ra ban công, cũng yêu cầu anh biến thành cây cảnh.

Vạn Niên Thanh cự tuyệt, bày tỏ là một yêu quái tu thành hình người như anh cũng cần nhân quyền, phòng này là anh trả tiền thuê, có quyền ở đây.

“Vậy tôi giải thích với Ami thế nào? Theo sự hiểu biết về tôi rất rõ của cô ấy, tuyệt đối sẽ không thuê chung phòng với người đàn ông xa lạ, cô ấy nhất định sẽ nghi ngờ! Mau chui vào trong chậu cây cho tôi!” Mạc Dao Dao hết sức không khách khí.

“Thật ra thì em có thể nói với cô ấy, chúng ta là tình nhân chưa nên vợ chồng, cách ** chỉ một bước.”

Còn chưa nói hết liền bị Mạc Dao Dao dùng chậu hoa đập một cái: “Anh biến hay không?”

Giống như cô rất hiểu rõ Vạn Niên Thanh, Hoa Yêu cực kỳ M này gặp phải cô bạo lực đối xử lại nói hết sức đáng đánh đòn: “Đập thêm một cái nữa, nữa đi.”

Bình thường trong tình huống này Mạc Dao Dao sẽ không làm như ý anh, nhưng bây giờ là tình huống khẩn cấp, cô nhặt chậu hoa lên lại đập xuống ngực Vạn Niên Thanh, lúc này tên khốn kiếp này mới hài lòng lần đến trong chậu hoa đi.

Mạc Dao Dao vừa muốn lau một vốc mồ hôi, điện thoại di động vang lên, không cần đoán chính là Ami. Cô vội vã dụi dụi con mắt, giả trang một bộ dạng vừa tỉnh ngủ đi mở cửa, ngoài cửa mặt của Ami giống như được ướp trong một tảng sương lạnh: “Ngủ chết trên giường rồi hả?”

“Trước lúc ngủ nghe nhạc, tai nghe không bỏ ra.” Mạc Dao Dao vội vàng giải thích, hy vọng có thể lừa gạt được Ami.

Cũng may hiện tại Ami không có tâm tư nghĩ tới những thứ kia, tóm Mạc Dao Dao đến phòng ngủ, lấy ra một túi nhỏ từ trong túi, mở ra, bên trong là một chồng hình lớn. Mạc Dao Dao cầm lên nhìn, từ Tề Hiên chờ cô đi mua quần áo đến làm tóc đến đi Provence ăn cơm đều bị chụp lại, trong tám ảnh có cùng Tề Hiên cũng không thân mật, nhưng thoát nhìn rất thân cận, đủ để dùng để làm xi căng đàn rồi.

“Giải thích một chút đi.” Ami dựa lưng vào đầu giường, mắt nhìn xuống Mạc Dao Dao, giọng nói giống như là Từ Hi thái hậu.

Không đối gạt được. Vì vậy Mạc Dao Dao mạnh mẽ đem toàn bộ chuyện mình từ lúc giao chiến với vị phu nhân kia đến Tề Hiên không hiểu vì sao lại mời cô đi ăn cơm lại không hiểu vì sao lại muốn cô tới công ty bọn họ làm việc nói ra một lượt. Vừa nói còn vừa quan sát thần sắc Ami, ý đồ phát hiện một chút đầu mối.

Ami vẫn thật bình tĩnh, sau khi nghe Mạc Dao Dao nói xong đột nhiên nói: “Biết tại sao tớ với bạn trai cũ chia tay không?”

Chuyện Ami và bạn trai cũ ở đại học cô đều biết, quan hệ giữa hai người rất tốt, chỉ là sau khi tốt nghiệp Ami tới làm việc tại bộ phận ký giả sinh sống không có quy luật, hai người cũng rất ít gặp mặt. Chỉ là bạn trai cô lúc đó rất săn sóc, một mực yên lặng ủng hộ sau lưng Ami, câu oán hận cũng không có, chẳng qua là anh ta chưa nói, toàn bộ chịu đựng.

Một người bạn trai như vậy đột nhiên chủ động chia tay với Ami, lúc chia tay Mạc Dao Dao cũng cảm thấy kỳ quái, cô vẫn cho là sau khi chờ công việc Ami ổn định hai người sẽ kết hôn, không nghĩ tới nói chia tay là chia tay.

Ami vẫn không chịu nói cho Mạc Dao Dao biết nguyên nhân, cho tới hôm nay cô mới nói: “Cũng bởi vì Tề Hiên.”

Lời này cần phải ngược dòng đến hơn một năm trước, khi đó Ami vẫn chỉ là một tay mơ mới vào công ty đi theo một vị tiền bối, cả ngày hai người vác máy chụp hình và máy ghi âm đi khắp nơi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không có tin tức nào bọn họ không đào ra được.

Đi đêm nhiều cũng sẽ gặp ma, hơn nữa người thông minh cũng sẽ xảy ra lỗi. Có một lần Ami cùng tiền bối điều tra Tề Hiên có nuôi dưỡng một tiểu minh tinh gần đây hay không thì bị người ta bắt được.

Lúc ấy thái độ Tề Hiên rất hòa ái, anh ta lấy ra hai bình rượu đế, nói hai người uống một hớp rồi đi, tùy cho hai người theo dõi, lần sau đừng để tôi bắt được là được.

Làm nghề này từ lượng đều không tồi, Ami cảm thấy một ít rượu nồng độ thấp như vậy không có vấn đề gì lớn, cùng với tiền bối mỗi người một chai, kết quả rượu vừa vào miệng phát hiện rượu này mạnh giống như thiêu đốt vậy, cổ họng thực quản dạ dày đều bị cháy sạch đau đớn. Bình rượu này nói là loại rượu 48 độ, Ami nếm vào cảm thấy tối thiểu là 65 độ.

Lúc ấy Tề Hiên vỗ vỗ tay nói: “Từ quốc anh hùng, hai người đi đi.”

Đồng thời còn cho người tiền bọn họ một đoạn đường.

Trên nửa đường Ami chống đỡ không nổi nữa, nôn một hồi rồi lăn ra ngủ mê man, đoán chừng tiền bối cũng như vậy.

Sau khi tỉnh lại là bạn trai chạy đến khách sạn bắt kẻ thông dâm, cùng đi còn có vợ của tiền bối, lúc ấy đầu óc Ami choáng váng không hiểu nổi, sau mới hiểu được từ lúc bắt đầu uống rượu Tề Hiên đã không có ý định bỏ qua cho bọn họ. Cho bọn họ một trận dạy dỗ đau khổ, để cho bọn họ biết người nào nên chọc người nào không nên dây vào.

Dĩ nhiên cô với tiền bối chuyện gì cũng không xảy ra, hai người cũng uống đến say chết còn có thể xảy ra cái gì? Thật có chút chuyện không thể giải thích rõ ràng được, hơn nữa bạn trai cô đã sớm có ý kiến với công việc phiêu lưu này.

Lúc ấy bạn trai cô nói như vậy: “Em nói em bị người ta tính kế anh tin, bởi vì em không phải là người như thế. Nhưng Ami, em có nghĩ tới lần này uống rượu hai người không xảy ra chuyện gì, nhưng lần sau nói không chừng lại là bỏ thuốc hay không! Đến lúc đó em còn dám nói mình không có chuyện gì sao? Lần này chẳng qua là em và tiền bối bị người ta ném vào trong khách sạn, lần sau thì sao? Sẽ vẫn may mắn như vậy sao? Sẽ chỉ có một người sao? Ami nghe anh khuyên, không nên đi làm cái việc này tiếp!”

Ami dĩ nhiên không đồng ý, cho nên cứ như vậy chia tay với bạn trai. Thật ra thì đây là chuyện sớm hay muộn, không có Tề Hiên cũng sẽ có một ngày như thế, chẳng qua là sau lần đó trong kiếp sống của Ami có một người là bất kể như thế nào cũng không dám dính dáng, chính là Tề Hiên.

Cô nói với Mạc Dao Dao: “Vì sao cậu lại chọc tới người như vậy? Biết hình này làm sao tới không? Hữu Tuyền báo rằng có thể đào được scandal của Tề Hiên, cho nên người của chúng tớ mới đi rình. Chỗ tốt nhất của Provence là cho dù là ai đi cũng không có biện pháp chụp được hình, nhưng bây giờ bọn tớ lại có hình này, cậu nói một chút, người đưa tin tức ra ngoài là người nào?”

Là Tề Hiền, Mạc Dao Dao dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là Tề Hiền.

“Bọn họ tính toán cả đêm viết bản thảo in ấn, bị tờ cản lại, đem hình cùng bản điện tử lưu trữ cầm tới. Cậu đoán Tề Hiền làm như vậy là muốn làm cái gì?”

“Còn phải hỏi sao? Cùng một dạng với thiếu nợ, một loại thủ đoạn uy hiếp. Chẳng qua là cái này ác hơn, nếu chuyện bát quái này bùng nổ ra, còn có công ty nào sẽ tuyển ta? Trừ việc đi làm nhân viên cho Tề Hiền còn có thể làm sao?” Mạc Dao Dao thật bất đắc dĩ, bây giờ cô là con sâu nhỏ bị dính vào mạng nhện, từ cuộc điện thoại do Tề Hiền gọi cô bắt đầu cắm đầu ngã vào.

“Cho nên cậu định làm như thế nào?” Ami hỏi Mạc Dao Dao, cũng không nghĩ kẻ giúp cô. Không phải cô không có ý kiến, thật ra thì những hình này để đối phó với Tề Hiền rất dễ dàng, nhưng tại sao Tề Hiền chỉ rò tin tức cho tạp chí của Ami bọn họ, chính là nhìn chuẩn Ami không có biện pháp lợi dụng Mạc Dao Dao. Báo viết càng ác liệt, về sau Mạc Dao Dao càng không có biện pháp làm người.

“Cậu bảo tờ đi công ty bọn họ đi làm không? Hay là đi làm ở công ty bọn họ? Hay là đi tới công ty bọn họ làm?” Mạc Dao Dao phiền muộn nói.

“Cậu có thể tạo ra được lựa chọn thứ hai sao?”

Mạc Dao Dao nhún nhún vai: “Có biện pháp thì tờ còn ở đây mà phiền muộn sao? Thật ra thì anh ta không cần cầm những tấm hình này tới uy hiếp tờ, món nợ lớn như vậy cũng đủ khiến tờ đau đầu rồi. Chỉ là cậu nói xem anh ta đi một vòng tròn lớn như vậy, rốt cuộc là tại sao? Tại sao nhất định tờ phải đi tới công ty bọn họ để làm?”

Ami cười cười: “Cái này tờ có thể đoán được đại khái.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: QUYẾT ĐỊNH

Tề Hiền là một người thích nhất lao vình dật (một lần vất vả suốt đời nhân nhả), khi anh đối phó với người khác không thích ra chiêu thứ hai, luôn nhắm vào nhược điểm một đòn chiến thắng. Ví dụ như anh nhìn ra Ami trọng tình cảm, nên ra tay với người bên cạnh cô, ví dụ như anh biết gần đây Mạc Dao Dao gần đây bị lâm vào khủng hoảng kinh tế cho nên dùng món nợ gia tăng gánh nặng của cô.

Mỗi người đều có nhược điểm, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc, không thể không đối phó với người ta được. Nhưng mỗi người đều có thiên địch, Tề Hiền cũng có. Có một người như vậy, cho dù biết nhược điểm của bà, nhưng vẫn là không cách nào đối phó với bà ấy, người này chính là vị phu nhân hôm đó vì Mạc Dao Dao mà tức giận ngắt xiu, mẹ của Tề Hiền.

Trên danh nghĩa sổ hộ khẩu Lý Tiêu là mẹ Tề Hiền, nhưng trên thực tế hai người này không có liên hệ máu mủ. Cha Tề Hiền là con rể nhà họ Lý, mượn tài sản nhà Lý Tiêu để khởi nghiệp, có được Tề thị hôm nay. Nhưng ông cũng không có bao nhiêu tình cảm đối với Lý Tiêu, hoặc giả lúc ban đầu có, nhưng sau khi cưới mấy năm cũng bị tính cách của Lý Tiêu mài mòn.

Sau khi Lý Tiêu sinh Tề Vân bị xuất huyết hậu sản nhiều, vì bảo vệ tính mạng mà bất đắc dĩ cắt bỏ tử cung, cũng không thể sinh nở. Tề Vân là bé gái, theo quan niệm truyền thống thật ra vẫn rất trọng nam khinh nữ, cho nên mặc dù Lý Tiêu rất thương Tề Vân, nhưng vẫn muốn có con trai. Lúc Tề Vân lúc ba tuổi, Tề cha mang một bé trai năm tuổi về, chính là Tề Hiền.

Tề Vân mới ba tuổi, Tề Hiền đã năm tuổi rồi, việc này đối với Lý Tiêu mà nói không thể không nói là một đả kích trầm trọng, bà ta nổi giận, náo loạn, ép buộc, thất cổ nhưng cuối cùng vẫn phải nhận. Bởi vì Tề cha nói, mẹ Tề Hiền đã qua đời ngoài ý muốn, Tề Hiền là con trai, cho nên mới mang về.

Cứ như vậy Tề Hiền thành người thừa kế, Lý Tiêu cũng coi như là chấp nhận. Những năm này bà đối xử với Tề Hiền không được tốt lắm, nhưng cũng có thể coi như là không kém, cái gì nên cho đều cho, cũng không để anh thua thiệt cái gì.

Chính là kể từ sau khi Tề Hiền trở về Lý Tiêu lại có chút tổ chất thần kinh, chuyện gì cũng sợ hãi lại nghi thần nghi quỷ, không có việc gì theo dõi Tề cha không nói, kể từ sau khi Tề Hiền làm Tổng Giám đốc càng thêm trầm trọng, chỉ sợ anh đem Tề thị vợ vết sạch, không có việc gì đều tới phòng làm việc của Tề Hiền, còn vung tay múa chân, bộ dạng Chủ tịch nghiêm nghiêm.

Về chuyện này Tề Hiền không có ý kiến lớn, Lý Tiêu dù sao cũng là cổ đông lớn thứ hai của công ty, có quyền tham gia vào quyết định câu công ty, hướng chỉ nhân viên bị bà ta sai khiến mấy lần cũng không có gì, nhìn một chút là qua. Dễ dàng tha thứ cho Lý Tiêu như vậy cũng bởi vì Tề Hiền có cảm giác then, mặc dù chuyện năm đó không liên quan tới một đứa bé như anh, nhưng phạm là người có chút lương tâm cũng sẽ tự mình phủ sạch mọi tội lỗi.

Nhưng sự nhẫn nại của con người là có hạn, chiếm sơn vì vương anh nhìn, vung tay múa chân anh nhìn, thậm chí thỉnh thoảng tham ô mấy triệu công quỹ anh cũng nhìn, tự mình móc tiền túi đền là được nhưng chuyện ảnh hưởng buôn bán làm trẻ nãi anh ký hợp đồng khiến Tề Hiền không thể nhìn được nữa.

Đoạn thời gian trước Tề Hiền nhìn trúng một công ty Software Developer (Phát triển phần mềm), anh cảm thấy công ty này rất có tiềm năng có thị trường, sau khi trải qua một loạt khảo sát quyết định ký hợp đồng. Nhưng trước khi anh ký hợp đồng không lâu, chuyện này bị Lý Tiêu biết, bà ta cũng tự mình

tìm người điều tra một phen, kết quả là công ty này không đáng giá đầu tư, nhất định là chết, vì vậy đã phá hỏng hạng mục này.

Sau đó người ta tìm được nhà đầu tư khác ký hợp đồng, mấy tháng sau nghiên cứu phát triển phần mềm đưa ra thị trường, lượng tiêu thụ rất tốt, đoán chừng chỉ một hai năm là số tiền đầu tư ban đầu có thể kiếm về. Tề Hiền mất thấy rất nhiều rất nhiều tài phú trôi qua trước mắt, rốt cuộc không có biện pháp nhận được nữa, nhưng cho dù anh cố tình cũng không thể làm gì Lý Tiêu.

Ra tay độc ác cũng không phải là không thể, vấn đề người này trên danh nghĩa là mẹ anh, lại còn là cổ đông của công ty, cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể quá phận. Nhược điểm duy nhất của bà ta là Tề Văn đang du học ở Pháp, nhưng anh cũng không thể ra tay với em gái mình được.

Đang lúc Tề Hiền khổ não thì Mạc Dao Dao xuất hiện, hào hùng nói mấy câu khiến cho Lý Tiêu tức đến mức vào bệnh viện.

Thật ra thì cũng chỉ là nhất thời khí huyết dâng trào, không có chuyện gì lớn. Nhưng đừng nhìn Lý Tiêu người này kiêu ngạo ương ngạnh, trên thực tế rất cứng cỏi, chồng mình mang con riêng về bà ta có thể nhìn xuống, vậy còn có chuyện gì bà ta không nhìn được. Tề Hiền chưa bao giờ thấy bà ta bị người nào làm cho giận đến nói không ra lời, bình thường đều là bà ta khiến cho người khác tức giận nói không ra lời nói. Lý Tiêu có thể bị mấy câu nói của Mạc Dao Dao khiến cho tức xiu như vậy, Tề Hiền có lý do tin tưởng, đúng như Lý Tiêu giống như là khắc tinh của mình, Mạc Dao Dao cũng là khắc tinh của Lý Tiêu.

Cho nên anh có tâm tư đưa Mạc Dao Dao về làm nhân viên dưới trướng mình hông làm bia đỡ đạn cho mình, anh tin tưởng chỉ cần Mạc Dao Dao ở công ty, Lý Tiêu sẽ không có ý định làm phiền anh; chỉ cần Mạc Dao Dao ở trước mặt Lý Tiêu, bà ta sẽ không biện pháp phá hỏng việc làm ăn của anh.

Tề Hiền không ngại công ty mình nuôi kẻ ăn không ngồi rồi, chỉ cần cô có thể giải quyết cái phiền toái Lý Tiêu này, coi như nuôi cô cả đời cũng đáng. Bởi vì Lý Tiêu làm hỏng chuyện của anh gây tổn thất tài chính đủ cho Mạc Dao Dao mở ba đời tiền lương.

Dĩ nhiên anh không thể bởi vì một chút lời đồn đãi mà tuyển dụng cái người Mạc Dao Dao không biết rõ nguồn gốc này, cho nên một loạt chuyện lúc trước đều là anh đang thử dò xét, thử đồng thời cũng được thành công uy hiếp Mạc Dao Dao, cho cô một loại cảm giác mình không thể không tới công ty bọn họ làm, một mũi tên hạ hai chim.

Phân tích cận kề ở trên không phải do Ami nói, cô chỉ suy đoán Tề Hiền tuyển dụng Mạc Dao Dao có thể liên quan tới người đàn bà kia, phen phân tích cận kề này là ngày hôm sau Lý Đông tìm tới cửa nói.

Lý Đông là bạn trai mới của Ami, là bác sỹ tâm lý, bởi vì trời xui đất khiến Mạc Dao Dao vẫn là lần đầu tiên gặp anh.

Dáng dấp người này không phải cái loại anh khí đẹp trai bức người đó, mà là rất ôn hòa, còn mang theo một cặp mắt kiếng lịch sự. Chỉ là vóc dáng cũng không lùn, chừng một mét tám, vừa đúng xứng đôi với Ami mang giày cao gót.

Buổi sáng lúc tám giờ Lý Đông gọi cho Ami nói muốn tới đây một chuyến, vì vậy sau khi Ami thu dọn thỏa đáng ở nhà Mạc Dao Dao chờ anh.

Muốn biết tại sao Lý Đông lại muốn tới nhà Mạc Dao Dao tìm Ami, thật ra thì cũng là từ một loại bất đắc dĩ của đàn ông. Gần đây Mạc Dao Dao thất nghiệp, toàn bộ thời gian có hạn của Ami đều dành cho cô, thân là đàn ông Lý Đông ý thức được so với tình địch, khuê mật (bạn gái thân thiết) mới là thiên địch của một người đàn ông. Ít nhất tới hôm qua sau khi Ami nhận được điện thoại của tòa soạn, bỏ lại đang định giải quyết vấn đề sinh lý của anh, trực tiếp chạy đến nhà Mạc Dao Dao ở một cả đêm, điều này làm cho Lý Đông rất thất vọng, cố tình vẫn không thể nói gì.

Cho nên sáng nay anh chạy tới, thứ nhất là nghe Ami nói gần đây đã xảy ra chuyện gì, rất dễ dàng liền đem chân tướng phía sau này suy luận ra. Lúc ấy ánh mắt Mạc Dao Dao nhìn Lý Đông tràn đầy kính nể, cảm thấy anh không đi làm Sherlock Holmes thật là đáng tiếc.

“Nói thật rất khó chịu, biết rõ không có biện pháp cự tuyệt, nhưng cứ như vậy bị người khác uy hiếp phải đi làm thật là quá buồn bực! Dao Dao, nếu không tớ nghĩ biện pháp giúp cậu xử lý chuyện của Tề Hiền!” Ami hiển nhiên đây lòng cảm phần đối với việc Tề Hiền làm như vậy có, sâu trong nội tâm có một ngọn lửa tình thân trọng nghĩa đang hùng hực toát ra, Mạc Dao Dao giống như có thể nhìn thấy ở trên người cô toát ra ngọn lửa nhiệt tình hùng hực vậy.

“Cậu cũng đừng chọc vào Tề Hiền nữa, nếu anh ta nói cậu có thể tới tìm tớ, như vậy khẳng định còn có chiều khác nữa. Thật ra thì tớ cũng không có gì, không phải là đi làm bia đỡ đạn sao, thật ra thì. . . .” Nói đến đây Mạc Dao Dao cũng không nói nổi nữa, cảm giác giống như là bị người dùng đao buốt gia hình, thật không được tự nhiên, cũng thật không muốn đi!

Ai ngờ lúc này Lý Đông đẩy mắt kính một cái: “Anh cảm thấy ý nghĩ của các em không đúng rồi, đây rõ ràng là cơ hội tốt.”

“Dao Dao gần đây vừa vặn không có việc, Tề Hiền đưa tới cho em một công việc lương cao, vừa vặn hóa giải khẩn cấp cho em. Em có thể nhân dịp trong khoảng thời gian này làm mình phong phú hơn, thì một hay nhiều chứng chỉ gì đó, dù sao công việc này cũng nhàn hạ. Cũng có thể len lén tìm việc làm, chẳng qua là phải chú ý không để bị Tề Hiền phát hiện là được. Đương nhiên là có có thể coi như em tìm được công việc khác anh ta cũng không chịu trách nhiệm, cái này cần phải xem em muốn làm như thế nào. Cho dù là làm công việc nhàn hạ, nhưng em ở Tề thị nhất định cũng có cơ hội tiếp xúc một chút với bí mật làm ăn, không cần trộm cũng không cần tiết lộ, chỉ cần nhớ kỹ, đến lúc đó nếu anh ta ngăn cản em đi ăn mánh khác coi như thành lợi thế, sợ cái gì.”

“Nghe anh vừa nói như thế thật đúng là không tệ, tại sao lúc trước em lại không nghĩ tới chứ?”

Lý Đông cười cười: “Bây giờ em đang ở trong lúc Ngươi bây giờ ở vào hợp lý tri hoãn kỳ, hơi lo âu cùng nhìn vấn đề không hoàn toàn mặt là cái thời kỳ này đặc điểm, thật ra thì chỉ cần tỉnh táo lại là có thể nghĩ tới.”

Ami gật đầu một cái: “Tốt thì cũng rất tốt, nhưng việc Tề Hiền làm ra chuyện như thế này khiến cho người ta không thoải mái! Tại sao lại bảo Dao Dao đi ăn cơm ở nhà hàng cùng? Để tạo scandal sao? Ngộ nhớ bị người khác phát hiện, anh ta vốn là người đã có nhiều tin đồn, nhưng Dao Dao thì không có cách nào làm người rồi.”

Lý Đông ôm bả vai của cô: “Đừng nóng giận, thật ra thì đại khái anh có thể đoán được nguyên nhân của anh ta, anh ta muốn tuyển dụng Mạc Dao Dao, lại sợ cô ấy là cái loại phụ nữ dính vào người khác đó, cho nên mới dùng cái loại biện pháp này thử dò xét. Thật ra thì mọi người nghĩ như vậy là được, anh ta cũng thật đáng thương, không chỉ có luôn là bị người khác dây dưa còn tự kỷ bản thân tới trình độ bất hoàn, em là người tâm lý khỏe mạnh không nên so đo.”

Nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, làm cho Mạc Dao Dao thật sự có chút đồng tình Tề Hiền, bị người như vậy oán thầm.

Trước trong lòng cô vẫn đối với việc nhà tâm lý nói một giờ thu phí hàng trăm hàng ngàn cảm thấy vô cùng bất bình, nhưng bây giờ nói chuyện một lát cùng Lý Đông, cảm thấy nếu các nhà tâm lý đều giống như anh, quả thật đáng với cái giá này. Ít nhất một giờ trước cô còn đang mê man, mà bây giờ cô lại nghĩ như vậy, có người đem công việc tiền bạc đưa tới cửa, tại sao cô không cần?

Why not!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: LÝ ĐÔNG

Sau khi hàn huyên nửa ngày trời đã là mười giờ, Mạc Dao Dao đi xem Vạn Niên Thanh trên ban công, phát hiện chỉ còn có cái chậu vô ích, cũng không biết hẳn đi ra ngoài làm việc từ lúc nào rồi. Thật ra cô không cần thiết lo lắng như vậy, cứ xem tên Vạn Niên Thanh không biết xấu hổ kia cùng với tính tình mặt lạnh tâm nóng này của Mạc Ngôn, nói thế nào cũng sẽ không bởi vì đi muộn lần đầu tiên mà bị đuổi việc. Thật ra thì cô chỉ là muốn xem một chút Vạn Niên Thanh có nghe lên bọn họ nói chuyện hay không, đúng chính là như vậy!

Lúc Ami nói chuyện được một nửa đã bị điện thoại gọi đi, trên thực tế cô căn bản là không có nghỉ phép gì. Ngày nghỉ của người ta là thời gian rảnh rỗi nhất lại là thời gian cô bận nhất, có thể bớt ra chút ít thời gian như vậy tiếp bạn tốt cùng bạn trai đã là cực hạn của à Ami.

Trước khi đi cô dặn dò Lý Đông tư vấn tâm lý cho Mạc Dao Dao thật tốt, cô cảm thấy gần đây Mạc Dao Dao có chút thần kinh, hơn nửa đêm lại chạy tới ban công để nhìn chằm chằm một chậu hoa làm gì, không phải là không có bạn trai nên đem tình cảm kỳ thác vào đó chứ?

Mạc Dao Dao nghe lời này đầu đầy mồ hôi, kể từ khi Vạn Niên Thanh ra ngoài Ami tới nhà cô ở hai hôm, nửa đêm cô cũng chạy ra xem mấy lần cũng đã bị Ami phát hiện ra rồi, nếu không nói thế nào cô cũng phải là đồ đệ của Tôn Ngộ Không. Cô rất sợ bây giờ Ami đột nhiên chạy ra ban công nhìn cái chậu hoa kia, lại nhìn thấy chậu cây cảnh chỉ còn dư lại một cái chậu vô ích, người nào nhìn thấy cũng kỳ quái.

Cũng may Ami loay hoay không có thời gian, bỏ lại Lý Đông cùng Mạc Dao Dao rồi đi, cũng không sợ hai người bạn trai cùng bạn tốt của cô ở cùng một phòng có thể làm ra chuyện gì, phải biết đầu năm nay đào góc tường cũng không ít.

Mạc Dao Dao thấy Ami hùng hăng hồ hồ đi, muốn mời Lý Đông đi xuống uống ly cà phê, dù sao hai người ở trong phòng rất khó chịu.

Ở trong quán coffee Mạc Dao Dao không có nói tới chuyện tình cảm của Ami, mà hỏi Lý Đông đối với việc Ami bỏ anh lại chạy đi lo chuyện công việc như vậy không cảm thấy tức giận sao? Bởi vì chuyện này bạn trai cũ của Ami không ít lần gây gỗ cùng cô.

Lý Đông đẩy mắt kính một cái: “Cô ấy thích thì anh ủng hộ, cũng không phải là học sinh trung học cấp hai, hai người có tình cảm phải dính vào với nhau, chỉ cần trong lòng ấy có anh là được.”

“Vậy anh sẽ không oán trách công việc của cô ấy quá không ổn định nguy hiểm quá cao chứ?” Mạc Dao Dao rất nghiêm túc hỏi. Cô chưa từng gặp Lý Đông, hôm nay là lần đầu tiên tiếp xúc với anh. Vì quan tâm tới bạn tốt, cô cần phải biết Lý Đông là hạng người gì.

Lý Đông nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc Dao Dao, cũng rất nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước vụ án tại đại học y khoa có nghe nói tới không?”

Mạc Dao Dao gật đầu.

”Thật ra thì nghề nghiệp bác sỹ có nguy hiểm rất thấp, nhưng vẫn gặp phải tai bay vạ gió không phải sao?”

“Trước kia có một bản án cho thanh thiếu niên tội nói, có một vị giáo viên nữ khiển trách thành tích học tập chênh lệch của một học sinh lúc đang dạy học, dĩ nhiên lời nói có thể quá khích một chút, lại ở trước mặt bạn học cùng lớp. Vì vậy lúc ăn cơm, tên học sinh kia với mấy bạn học tập kích vị giáo viên nữ, dùng cái thìa trong phòng ăn moi mắt của cô ấy ra.”

Mạc Dao Dao phun trà sữa cùng trân châu ra.

“Còn có một nhà, bởi vì người chồng đang hoảng, vợ với nhà mẹ đẻ luôn trách móc anh ta, lúc cô em vợ tạm tới nhà họ ở nhân dịp năm mới xảy ra cái vạ, nghe nói người chồng đang hoảng kia dùng con dao chém chết em vợ, cũng chém vợ bị thương. Anh trai vợ chạy tới can ngăn thì bị chém thương cánh tay.”

Mạc Dao Dao nhìn trà sữa trước mặt uống không trôi rồi.

“Còn có cũng không phải là bản án của tội phạm tâm lý gì, chính là người chết qua đời hàng năm ở nước ta vì tai nạn giao thông còn ít sao?”

“Ngược lại chủ biên của Ami, trước kia xuất thân cũng là theo dõi, hiện tại an toàn ngồi ở một chỗ sai khiến nhân viên làm việc, bản thân mình được nuôi tới béo bụng hói đầu.”

“Giáo sư, bác sĩ không phải đều là ngành nghề nguy hiểm thấp sao? Thế nhưng những người này cũng gặp phải chuyện không may. Mà giống như những nghề có độ nguy hiểm cao một chút như cảnh sát, tòa soạn báo như vậy, trong đó cũng có những người an toàn sống đến già. Trong mắt của anh, cái gọi là xác suất nguy hiểm chẳng qua là nói suông, đó là sử dụng những số liệu trong quá khứ tính ra mà thôi. Những rủi ro này xác suất không xảy ra chỉ là phần trăm lẻ, nếu như xảy ra xác suất là trăm phần trăm, giữa hai người cũng chỉ còn toàn màu xám.”

Lý Đông điệu cười: “Nếu như chỉ là vì những thứ này tương lai còn chưa có xảy ra đã mất sát nhiệt huyết của cô ấy, như vậy anh thật sự rất không được rồi.”

“Cô ấy thích thì làm, đây chính là ý tưởng của anh. Còn có việc các em ghét Tề Hiên, mà anh rất có cảm tình với anh ta. Nếu như không phải là nhờ anh ta, nói không chừng Ami còn chưa tới lượt anh chăm sóc đây.”

Mạc Dao Dao nhìn Lý Đông, ý đồ từ cái bề ngoài nhìn lịch sự kia xem có ra được mảy may khí phách không, cũng chỉ là phí công.

Trước kia cô vẫn cho là Ami là nữ vương là Thái hậu, khí phách bức người nháy mắt giết tất cả sinh vật giống đực. Nhưng hôm nay thấy Lý Đông mới phát giác khí phách của Ami cũng chỉ là hồ giả hồ uy, đừng xem cô là nữ vương nhưng thật ra là bởi vì sau lưng có một đế vương làm chỗ dựa cho nên mới có sức lực như vậy.

Hiện tại cô thật cảm thấy Tề Hiên đã làm một chuyện tốt, ít nhất Ami cần phải có một người đàn ông không chế sự mạnh mẽ hay không, mà là một người lòng dạ rộng rãi có thể bao dung tất cả giống như Lý Đông vậy.

“Thế nào, cảm thấy kính nể anh?” Lý Đông mỉm cười nhìn Mạc Dao Dao, gương mặt không có chút ý tốt

“Ừ, trước kia còn tưởng rằng anh không có việc gì lừa tiền muốn coi em là chuột bạch thí nghiệm, hiện tại mới suy nghĩ cẩn thận, Ami chắc là muốn em tới để cô vấn tâm lý.” Mạc Dao Dao không chú ý tới nụ cười của Lý Đông, rất nghiêm túc nói.

“Thật ra thì em thấy đây, cuộc sống ửu thành phố lớn rất rất bận rộn rất mệt nhọc áp lực rất lớn, càng lương cao địa vị cao càng cần hóa giải áp lực thích hợp. Nghe nói tiền lương nhân viên công ty Tề Hiên không tệ, chỉ là nghe nói áp lực cũng rất lớn, làm nhân viên của cấp trên kia nhất định là không tốt. Về sau, nếu em tới chỗ kia làm, nhìn thấy mấy người có cái loại thể loại bộ mặt u sầu chưa già đã yếu kia... có thể giới thiệu bọn họ đến chỗ anh, phòng tư vấn tâm lý của anh mới vừa khai trương, chưa có người nào cả.”

Nói xong đưa cho Mạc Dao Dao mấy tờ danh thiếp, để cho cô không có chuyện gì liền phân phát ra ngoài, về sau cô có cái vấn đề khó khăn gì cũng miễn phí tư vấn.

Mặt Mạc Dao Dao co rút mãi, khó trách xin Lý Đông gì được này, thì ra là đợi cô ở sẵn chỗ này rồi.

-

Sau khi tạm biệt Lý Đông, tâm trạng Mạc Dao Dao so với quá khứ tốt hơn nhiều. Cô thuận tiện đi dạo phố một chút, hết cả thời gian một ngày.

Lý Đông dẫn dò qua cô như vậy, không nên chủ động gọi điện thoại cho Tề Hiên, như vậy sẽ trở thành bị động, cần phải chủ động chờ anh ta liên lạc, chúng ta mới có thể nhân cơ hội lúc ký hợp đồng tăng thêm điều kiện có lợi với mình.

Từ lúc thất nghiệp đến nay, Mạc Dao Dao phát giác rốt cuộc mình nhàn rồi, trước vẫn là xử vụ một loại lo âu trong trạng thái, cho tới bây giờ mới thả lỏng.

Đi dạo phố một ngày cũng không mưa dầm, chẳng qua thuận tiện để giải sầu. Buổi tối về đến nhà phát hiện Vạn Niên Thanh áo mũ chỉnh tề đang đợi cô, thấy cô trở về, sắc mặt vui mừng, lôi kéo tay của cô nói: “Dao Dao, anh dẫn em đi tới một chỗ.”

Nói xong lôi kéo cô ra cửa, về mặt Mạc Dao Dao đau khổ, cô đi dạo phố một ngày cũng mệt chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: THỎ LỘ

Vạn Niên Thanh lôi Mạc Dao Dao đi tới trước một dãy cửa hàng, chỉ vào một cửa tiệm trong đó nói: “Em xem!”

Đó là một tiệm bán hoa, không có người coi là quá nhiều, thỉnh thoảng có một hai đôi tình nhân đến mua hoa.

“Dao Dao, còn nhớ rõ nơi này không?” Vạn Niên Thanh mong đợi nhìn Mạc Dao Dao .

“Không nhớ rõ.”

“Nơi này là chỗ em mua anh về.” vẻ mặt Vạn Niên Thanh cảm giác rất đau đớn, giống như là cảm giác tràn đầy nhiệt huyết bị Mạc Dao Dao dội nước lạnh vào.

Mạc Dao Dao cảm thấy đi, nếu là cô thật sự nhớ chỗ mua một chậu cây cảnh một ngày nào đó hơn một năm trước, mới gọi là không có việc gì rồi rồi đây này.

Mặc dù phản ứng của Mạc Dao Dao không theo kế hoạch, nhưng Vạn Niên Thanh vẫn cố gắng kéo tâm tình nổi lên lại, lôi kéo tay Mạc Dao Dao nói: “Dao Dao, biết lúc bị em mua, anh suy nghĩ gì không?”

Mạc Dao Dao liếc anh một cái: “Thì ra là lúc đó anh đã có thể suy nghĩ?”

“Đó là đương nhiên, ta tu có thần trí cũng gần trăm năm rồi, chỉ là không thể biến thành hình người. Em không biết thực vật tu yêu khó khăn nhiều thế nào, giống như Đại Hắc vậy , có thể chạy tới chạy lui tìm chỗ đầy đủ linh khí, anh chỉ có thể bị người ta đặt ở chỗ nào đó ta. Vận khí tốt có thể tu luyện được, vận khí không tốt thì cho dù có thêm một trăm năm nữa cũng giống như vậy.”

“Vậy anh ở nhà tôi tu thành hình người , ý là nơi đó thật ra là chỗ linh khí đầy đủ ? Khó trách anh vẫn đồ thừa không chịu đi đấy.” Mạc Dao Dao bừng tỉnh hiểu ra, cái này có thể giải thích hành động việc làm của Vạn Niên Thanh rồi, chính vì nương nhờ nhà cô không đi.

Biểu tình của Vạn Niên Thanh trong nháy mắt trở nên giống như ăn phải hoàng liên, đè nén thống khổ, anh hít sâu một hơi, lúc này mới cắn răng nói: “Em không thể nói giống với lời nói của anh sao?”

Mạc Dao Dao nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một phen, được, hôm nay tiểu hoa M nói chuyện rất cường ngạnh, không biết có ý định gì đấy. Hôm nay tâm trạng cô tốt, theo anh cũng được: “Được, anh nói đi, muốn nói gì với tôi.”

“Còn nhớ anh mới vừa nói cái gì không?”

“À. Anh tu yêu khó khăn hơn so với Mạc Ngôn.” Mạc Dao Dao vắt hết óc nhớ lại cái đồng nói nhắm mới vừa nói kia.

Vạn Niên Thanh cảm thấy anh thật nên cảm tạ Mạc Dao Dao ít nhất còn có thể nhớ tới anh vừa mới nói gì, tâm trạng rớt xuống ngàn trượng, anh hạ giọng nói: “Lúc này em nên hỏi anh, lúc bị em mua đang suy nghĩ gì?”

“Được, lúc bị tôi mua ở đây anh nghĩ cái gì?” Mạc Dao Dao tương đối phối hợp.

“Anh đang suy nghĩ, một trăm năm rồi, anh làm thế nào mới có thể tu thành hình người?”

Anh vạn phần cảm khái nói: “Muốn Hóa Hình thành người, nhất định phải có mục tiêu kiên định, nguyện vọng mãnh liệt. Yêu quái bình thường đều có mục đích kiểu này kiểu kia mới có thể tu luyện, anh không có. Anh chỉ là thuận theo tự nhiên tu luyện, từ từ thì có pháp lực, có linh trí, nhưng không có nhiều dục vọng muốn thành người. Liên minh trường lão nói, muốn thành người, đầu tiên phải có tâm. Cho nên ông mới đưa anh tới tiệm bán hoa, tiếp xúc nhiều cùng người, thể nghiệm lòng người.”

Mạc Dao Dao chột hiểu: “Cho nên thật ra thì tôi là người đầu tiên mua anh?”

Vạn Niên Thanh gật đầu: “Khi đó em chọn trúng anh, mua anh, chăm sóc anh, ta mỗi ngày nhìn em, chờ em về nhà, nhìn em tưới nước bón phân bắt côn trùng cho anh, nhìn em đưa anh tới đưa lui, lại sợ anh không có ánh mặt trời không được, lại sợ anh phơi nắng phơi nhiều thiếu nước. Sau đó, anh phát hiện mỗi lần nhìn thấy em, trong lòng anh rất tràn đầy, đó là một loại cảm giác thoải mái vô cùng chưa từng có trôi qua, sau anh mới hiểu được, cái đấy gọi là vui vẻ.”

“Nhìn thấy em cười anh cũng cười, nhìn thấy em thương tâm anh lại khổ sở, nhìn thấy em tức giận anh lại nghĩ cách hạ giận giúp em. Vì vậy, anh có tâm”

Nhìn Mạc Dao Dao mở to hai mắt, Vạn Niên Thanh nói tiếp: “Sau lại nhìn thấy em và Triệu Ngô Minh chia tay, em rõ ràng không khóc, trong lòng anh lại thật là khổ sở. Anh muốn đưa tay ôm em, muốn an ủi em, nói cho em biết, em cũng không cô đơn. Bởi vì cái dạng này, anh biến thành người.”

“Mạc Dao Dao , trong sinh mệnh của anh đều là em, anh bởi vì em mà có tâm, anh bởi vì em mà thành người, anh. Thích em!” Vạn Niên Thanh nắm lấy hai tay Mạc Dao Dao, thâm tình nói, lòng bàn tay khê toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Mạc Dao Dao cũng không còn biện pháp đem hành động việc làm của Vạn Niên Thanh là nói đùa, nghiêm túc thỏ lộ như vậy, không thể nào là đang nói đùa. Vạn Niên Thanh là thật thích cô, nhưng cô thì sao? Cô thích Vạn Niên Thanh sao?

Hoặc giả kể từ sau khi anh ta xuất hiện cuộc sống của mình không hề đơn điệu như dĩ vãng như vậy nữa, bởi vì có anh ta ở bên cạnh thất tình cũng không thấy quá khổ sở, cô thậm chí dần dần có thói quen buổi sáng đã nhìn thấy Vạn Niên Thanh nửa người trên không mặc gì nói cho cô biết cơm chín chưa. Nhưng như vậy là thích sao? Hơn nữa so với việc cô thích Vạn Niên Thanh hay không, còn có chuyện quan trọng hơn.

Cô trầm tư một lát, vô cùng nghiêm túc nói: “Vạn Niên Thanh, tôi muốn hỏi anh, anh có hiểu ý nghĩa của thích không?”

“Nghe anh vừa mới nói, trong lòng tôi có một loại cảm giác chim non. Bởi vì tôi là người đầu tiên chăm sóc anh, cho nên anh thích tôi; bởi vì tôi là người đầu tiên để cho anh cảm nhận được tình cảm của con người, cho nên anh thích tôi. Vậy anh có thể phân định rõ ràng đây rốt cuộc là tình yêu hay là tình thân không? Thậm chí cái tình gì cũng đều không phải là, chỉ là đơn thuần là thói quen?”

“Anh có nghĩ tới hay không, nếu như ngày đó người mua anh không phải là tôi, hiện tại anh có thể thích người khác hay không?” Mạc Dao Dao từ từ nói: “Tôi cho là đây không phải là tình yêu, chỉ là bởi vì người đầu tiên anh mở mắt ra nhìn thấy chính là tôi, cho nên mới nhận định tôi.”

Cô cẩn thận dùng từ, chỉ sợ làm tổn thương tới Vạn Niên Thanh. Ai ngờ anh ta cũng không quá mức thương cảm, mà là giống như đã biết được câu trả lời của cô, hết sức trấn định nói: “Anh biết rõ, anh thích em.”

Anh rất cố chấp nói, trong mắt tràn đầy kiên định, Mạc Dao Dao đột nhiên phát hiện mình cũng chưa từng nhìn thấy Vạn Niên Thanh như vậy, ít nhất trước đây, trong cảm nhận của cô, Vạn Niên Thanh cho tới bây giờ đều là kẻ không có tim không có phổi.

“Vây. . . . anh cho là, một người sẽ có khả năng yêu một chậu cây cảnh sao?” Mạc Dao Dao bắt đầu từ từ hạ nặng thuốc, một chuyện không thể nào nên sớm cắt đứt ý nghĩ của anh ta một chút thì tốt hơn.

“Tại sao không thể! Trên thế giới này luyện vật phích còn thiếu sao? Hứa Tiên còn yêu một con rắn thì sao, Long Nữ còn có thể gả cho ai nữa, Trữ Thái Thần còn thích Niếp Tiểu Thiên đấy. Theo lý thuyết Niếp Tiểu Thiên chết, anh ta cũng không thể coi là luyện vật phích, luyện thi cũng chẳng sai.” Vạn Niên Thanh nói xong lễ thẳng khí hùng.

Sớm nên nhớ tài ăn nói tốt của anh ta, đen cũng có thể nói thành trắng, đèn huỳnh quang cũng có thể nói thành melamine. Mạc Dao Dao cho là vừa rồi mình cẩn thận châm chọc chỉ sợ tổn thương tới trái tim của con chim non mới lột xác mình Vạn Niên Thanh kia thì thật là uống phỉ, không nghe thấy người ta vừa mới nói xong, thần trí đã có hơn trăm năm rồi, dù thế nào đi nữa hiện tại anh ta xem thế nào cũng không giống thiếu niên với tình yêu đầu tiên.

Vì vậy Mạc Dao Dao cũng không để ý nữa, triển khai thể công: “Bạch nương tử sau lại bị Lôi Phong hại, Long Nữ kia nguyên bản chính là tiên, vẫn bị cách chức, về phần Niếp Tiểu Thiên, bản nào mà Thiên Nữ U Hồn Trữ Thái Thần cùng Niếp Tiểu Thiên có kết cục hoàn mỹ? Những thứ này đều là truyền thuyết có hiểu không? Anh xác định anh tận mắt nhìn thấy bọn họ?”

“Truyền thuyết truyền thuyết chính là truyền truyền thuyết, cho nên bây giờ có chuyện xưa cũng là bởi vì có nguyên hình của tiền nhân, sự tồn tại của anh so với chuyện xưa của bọn họ sao có thể nói là nói suông chứ?” Vạn Niên Thanh dùng sự tồn tại của bản thân để chứng thật khả năng tồn tại của truyền thuyết.

“Được, lui vạn bước nói, những thứ chuyện xưa này đều là có thật. Nhưng lúc Hứa Tiên yêu Bạch Tố Trinh có biết nàng ta là một con rắn không? Không biết. Vậy chuyện xảy ra sau khi anh ta biết nàng là một con rắn anh có nhớ không? Bị sợ chết rồi. Tôi là tận mắt nhìn thấy anh từ một chậu hoa tôi nuôi biến thân người đàn ông trần truồng, anh cho rằng tôi có thể nảy sinh cảm giác yêu đương đối với anh sao?”

Lời nói của Mạc Dao Dao có chút nặng, quả nhiên Vạn Niên Thanh lộ ra vẻ mặt vô cùng đau khổ, anh dùng ánh mắt vô cùng thâm trầm nhìn Mạc Dao Dao thật sâu, sau một lúc lâu mới nói: “Vây. Ít nhất cho phép anh ở tại bên cạnh em được không? Anh không có hy vọng xa vời nào khác, chỉ muốn trông chừng người, lúc em cô đơn, anh ở bên cạnh em, lúc em tức giận có thể đánh anh là được rồi. Chờ tới khi chân mệnh thiên tử thật sự của em xuất hiện, anh sẽ lập tức biến mất, tuyệt đối không xuất hiện trước mặt em nữa được không?”

Thấy Mạc Dao Dao quyết tuyệt muốn mở miệng, Vạn Niên Thanh vội vàng cướp lời: “Cứ giống như hiện tại không được sao? Anh sẽ không làm phiền đến em. Hơn nữa em cũng không cần lo lắng anh, cho dù có biết rõ không có hi vọng, có thể chăm sóc em cũng là tốt. Lúc bọn anh tu luyện tới kỳ tâm ma, nếu như không còn ân tình em giúp anh tu thành hình người, anh vĩnh viễn không có biện pháp có tiền cảnh.”

Nói đến mức này thì Mạc Dao Dao coi như lòng dạ ác độc nữa cũng không cách nào nói ra cự tuyệt rồi, dù sao chính là hoa yêu nương nhờ nhà cô không đi, dù sao chính mình tìm được Chân Mệnh Thiên Tử anh ta sẽ biến mất, cái gì cũng không ảnh hưởng còn tìm được một kẻ giúp việc miễn phí, tính toán cũng là cô có lợi rồi.

Nguyên nhân chính vì như vậy nên cô không hất tay Vạn Niên Thanh ra, mà là thấp giọng nói: “Tôi đói bụng, vẫn chưa ăn cơm đấy.”

Vạn Niên Thanh cười nói: “Anh trở về nấu cơm.”

Nói xong hai người liền nắm tay về nhà, thoạt nhìn giống như một cặp tình nhân.

Chương này nếu như đến đây là kết thúc, đây chính là tiểu thuyết Quỳnh Dao, tương lai sẽ xảy ra một loạt tình yêu rối rắm. Nhưng đây là chuyện xưa của Vạn Niên Thanh, vì vậy sau khi hai người đi, ở trong tiệm hoa vừa rồi có một người đeo kính đen đi ra, vừa nhìn là một người khôn khéo giỏi giang.

Có lẽ có không có người biết Mặc Ngôn, nhưng là người lẫn lộn trên thương trường, sẽ không có người nào không biết cái người đeo mắt kính này. Anh ta là Gavin, phụ tá của Mặc Ngôn, tên tiếng Trung là Dương Phàm, bởi vì bản thân Mặc Ngôn trầm lặng, cho nên tất cả những hoạt động cần lộ diện cũng do anh ta thay mặt xuất hiện. Theo như lời nói của Gavin, anh ta đeo băng hiệu phụ tá, làm công việc Tổng giám đốc, nhận tiền lương của công nhân vệ sinh. Dĩ nhiên tiền lương này không phải con số thực tế trong hợp đồng, mà là tiền lương tính theo thời gian làm việc, mỗi tiếng đồng hồ được tính so với di dộng nhà vệ sinh của công ty Bình An kia cũng không khác nhiều lắm.

Anh ta vừa xuất hiện “Phản phật” đã có một nhóm người vây lại, nhìn kỹ đều là những người vừa mới tới đây mua hoa.

“Anh, đem băng hiệu bỏ xuống.”

“Anh, đem hoa trả lại đi, thuận tiện kết toán một chút chi phí.”

“Anh. Có chuyện gì? Tiền chưa đưa cho anh sao?”

Ông chủ mới vừa rời cửa hàng bán hoa xoa xoa tay nói: “Đưa rồi! Một xu cũng không thiếu. Tôi chỉ là không hiểu, cửa hàng bán hoa này vốn tôi đã đổi một quán ăn nhỏ, bây giờ còn phải phiền tới biến đổi lại, lại chỉ một lát như vậy, nhiều tiền như vậy là vì sao vậy chứ?”

Hiển nhiên ông chủ có tinh thần khát cầu chân tướng sự thật Bất Quái.

Gavin đẩy mắt kính một cái, mặt không thay đổi nói: “Có người thích tiêu tiền theo đuổi người không có quan hệ gì với ông, nhận được tiền là được.”

Theo ý anh ta, lần này người đàn ông có quan hệ thân bí cùng cấp trên này có thể là làm việc vô dụng rồi, nợ nần chồng chất.

Vậy mà trước đó lúc Vạn Niên Thanh hướng Mặc Ngôn vay tiền mượn người là nói như vậy: “Thật ra thì cô ấy chắc chắn sẽ không vì vậy mà đồng ý với tôi, nhưng bị người như vậy thổ lộ nhất định trong đầu sẽ đều là ta, trong khoảng thời gian này không phải không ai có thể nhân lúc yếu đuối mà vào sao.”

Cái “Người” đó đúng là chỉ Tề Hiên, vừa nghĩ tới tương lai Mặc Dao Dao sẽ sớm chiều chung đụng với anh ta, Vạn Niên Thanh cũng không yên tâm, nhưng là ngại vì quý củ không thể tùy tiện ra tay. Bây giờ anh ở trong xã hội, địa vị gì cũng không có, khẳng định không bằng so với Tề Hiên. Trong khoảng thời gian này cứ làm kẻ hoàn binh trước, hơn nữa sớm chiều chung đụng lâu ngày sinh tình, chờ thêm đoạn thời gian anh dựng chắc gót chân sẽ đưa Mặc Dao Dao từ trong công ty Tề Hiên ra .

Đối với tính toán của anh, Mặc Ngôn chỉ nói một câu nói: “Nhớ trả tiền lại.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: NHẠM CHÚC

Ước chừng hai ngày sau Tề Hiên lại gọi điện thoại tới, Mặc Dao Dao còn chưa kịp làm dáng, đối phương nói thẳng: “Đồng ý tới phòng làm việc của tôi ký hợp đồng, không đồng ý năm ngày sau trả tiền lại.”

Quả nhiên có tiền mới là đại gia, Mặc Dao Dao ngây ngô hướng về phía điện thoại đã bị cắt đứt một lát, vẫn là quyết định đi tới công ty bọn họ một chuyến. Cô phát hiện cái người Tề Hiên này, không nói được chuyện qua điện thoại, mỗi lần anh ta đều tự mình nói nội dung cần sai bảo xong, sau đó trực tiếp cúp điện thoại, cần bản không cho người ta cơ hội nói lại.

Dưới tình huống này nếu như là người muốn cầu cạnh Tề Hiên, rất dễ dàng sẽ lâm vào tình cảnh lưỡng nan, vì bị lo lắng ảnh hưởng nên tạo ra quyết định sai lầm, đây cũng là thủ đoạn của Tề Hiên. Nhưng lần này Mặc Dao Dao cũng không quá gấp, cô đi tới công ty Tề Hiên chỉ là muốn đem mọi chuyện nói rõ ràng, hơn nữa cô cảm thấy nếu đi hôm nay nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đến tòa nhà địa ốc cao tầng của Tề thị, Mặc Dao Dao vừa khinh bị sự chênh lệch vạn ác giàu nghèo, vừa đi vào thang máy. Kể từ khi Tề Hiên tiếp nhận việc làm ăn của Tề thị, trừ những thứ sản nghiệp bất động căn bản bên ngoài kia, có tiền dư cũng được anh cầm đi đầu tư cái này đầu tư cái kia. So với mình phí hết tâm tư làm khai phá làm nghiên cứu, Tề Hiên thích hơn lấy tiền nuôi tiền, làm kẻ phía sau màn thu tiền .

Tòa địa ốc buôn bán, Tề Hiên chỉ chiếm một tầng lầu trong đó, toàn bộ còn sót lại cho một xí nghiệp vừa thuê, tiền thu hàng năm đối với Mặc Dao Dao mà nói chính là một con số thiên văn.

Sau khi báo danh ở chỗ tiếp tân, được một anh trực điện thoại đưa tới phòng làm việc của Tề Hiên. Vì sao ở chỗ tiếp tân lại là anh mà không phải là một cô gái xinh đẹp? Nguyên nhân là ở trong công ty Tề Hiên, từ 20 đến 40 chỉ có đàn ông không có phụ nữ, điều này đã tạo thành tình trạng quái dị nhà vệ sinh nam luôn đầy ắp mà nhà vệ sinh nữ chỉ có bác gái quét sân sử dụng.

Nếu không phải là bởi vì trước đây Tề Hiên bị Ami truy tung ra tin đồn vớoi nữ minh tinh, Mặc Dao Dao thật muốn hoài nghi anh ta thật ra là một kẻ GAY rồi.

Nghe nói công ty bọn họ có cái loại sắp xếp nhân viên quá dị như vậy là bởi vì Tề Hiền đã từng trải qua một cuộc tình yêu văn phòng, kết quả của tình yêu này là nhà gái hóa thân Vô Gian đạo, ăn trộm bí mật làm ăn của công ty. Còn có một lần là nữ thư ký của Tề Hiền vu khống Tề Hiền lợi dụng chức quyền uy hiếp cô ta làm một chút chuyện không đoan trang, lúc ấy huyền não rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa đưa lên tòa án. Mặc dù hai lần này tổn thất của Tề Hiền đều không nặng, nhưng từ đó về sau trong công ty Tề Hiền cũng không để phụ nữ dưới bốn mươi tuổi trở xuống. Chỉ là theo ý kiến của Mạc Dao Dao, thật ra thì như vậy cũng không bảo hiểm được, người nào quy định đàn ông không thể xuất hiện việc quấy rối? Hơn nữa anh chàng dẫn cô tới gặp Tề Hiền, dáng dấp môi hồng răng trắng, đứng là một tiêu thụ.

Vào phòng làm việc phát hiện Tề Hiền đang bận, hai trợ lý chạy tới chạy lui, một lát tra tài liệu một lát ghi vào Computer, Mạc Dao Dao nhìn một lát cũng không biết bọn họ đang bận cái gì.

Tề Hiền ngẩng đầu từ trong một đồng hồ văn kiện nhìn thấy Mạc Dao Dao, đầu ngón tay hướng trên ghế sa lon tiện tay chỉ: “Ngồi đi.”

Mạc Dao Dao dĩ nhiên sẽ không nghe lời như vậy, hẹn cô tới là Tề Hiền, tại sao cô là kẻ bị gọi tới còn phải đợi? Vì vậy cô nói: “Tề tiên sinh, ngài bận tới không có ý kiến, chỉ là ít nhất đem hợp đồng cho tôi nhìn một chút, cũng để tôi suy nghĩ một chút?”

Nếu Tề Hiền để cho cô tới ký hợp đồng, tin rằng hợp đồng đã chuẩn bị tốt lắm.

Quả nhiên anh lấy ra một sấp văn kiện từ trong cái đồng hồ văn kiện kia, đưa cho Mạc Dao Dao: “Tự mình xem đi, không có vấn đề thì ký tên sau đó đi nhận thẻ nhân viên trực tiếp đi làm, tiền lương bắt đầu tính từ đầu tháng.”

Hôm nay đã là ngày 17, nếu tiền lương tính cả tháng, vậy coi như cô được lời hơn nửa tháng.

Mạc Dao Dao cũng dứt khoát, nhận lấy văn kiện ngồi an vị ở trên ghế sofa lật ra xem, hoàn toàn coi ba người bận rộn kia trở thành không khí.

Sau khi cận kề nhìn qua hợp đồng một lần Mạc Dao Dao không thể không bội phục Tề Hiền, dường như anh ta đã đưa tất cả điểm mấu chốt của mình vào. Trên hợp đồng nói Mạc Dao Dao mỗi tháng có bốn ngày nghỉ phép, có ngày nghỉ theo luật pháp qui định, mỗi ngày thời gian làm việc tám giờ, sáng chín giờ chiều năm giờ, ngày nghỉ làm thêm giờ hoặc tiền làm thêm giờ thời gian ra ngoài làm việc mỗi ngày đều cao gấp ba tiền lương, bảo hiểm đều không tòi. Mà hợp ý nhất chính là, kỳ hạn của hợp đồng là ba năm, nếu trong thời gian này của hợp đồng một trong hai bên không tuân theo sẽ phải bồi thường tổn thất cho đối phương một con số rất lớn.

Mạc Dao Dao rất muốn chính là cái điều cuối cùng, ngộ nhờ Tề Hiền đến lúc đó nhìn cô không vừa mắt ở một phương diện nào đó muốn một cước đá cô, đến lúc đó anh ta còn phải bồi thường tổn thất. Hợp đồng hợp ý như vậy còn cần lo lắng cái gì nữa? Tề Hiền không đòi tiền lại còn cho cô công việc, cô cự tuyệt nữa chính là kẻ ngu rồi. Về phần mình thật sự có bản lĩnh đuổi được Lý Tiêu đi hay không, thì không phải là vấn đề Mạc Dao Dao cần lo lắng. Đây là Tề Hiền tự mình quyết định, cô không cần thiết lo lắng hộ anh ta.

Lại nhìn một lần, cảm thấy không có cần bẫy gì, Mạc Dao Dao cầm bút ký tên, đưa một bản cho Tề Hiền.

Tề Hiền cũng không ngẩng đầu, kết quả hợp đồng để lại vào trong túi hồ sơ, lúc này một trợ lý đi tới thuận tay liền đem túi hồ sơ lấy đi bỏ vào phòng hồ sơ rồi. Động tác này như nước chảy mây trôi, hai người phối hợp phải không chê vào đâu được, hiển nhiên không phải một sớm một chiều có thể luyện ra được. Mạc Dao Dao âm thầm gật đầu, xem ra lời đồn đãi Tề Hiền là GAY cũng không nhất định là truyền thuyết!

Thật ra thì, lúc đi làm oán thán ông chủ cũng là chuyện rất vui sướng.

-

Mạc Dao Dao lại bị mạng tới phòng HR xin phép, sau đó nhận thẻ nhân viên.

Đó là một tấm thẻ nhân viên vô cùng to lớn, được buộc bởi hai đầu dây lớn, Mạc Dao Dao thần thờ đem cái biển viết thư ký Tổng giám đốc đó đeo lên cổ, mơ hồ cảm giác mình đang đeo xích chó trong truyền thuyết.

Thật ra thì cũng không khoa trương như vậy, chỉ là thẻ nhân viên đó so với các công ty khác thì lớn hơn một chút, chính mình càng rõ ràng hơn thôi. Chẳng qua là cái loại thẻ nhân viên này mà lớn hơn chút nữa có thể thành tấm bảng, chính là cái loại bảng mà trong phim Mỹ tù nhân lúc chụp hình giờ lên.

Không phải cô oán thán, mà là cô thật không rõ Tề Hiền để cho cô mang theo cái này là vì sao, chỉ sợ người khác không nhìn thấy hay sao?

Trên thực tế tất cả mọi người nhìn thấy.

Khi cô treo bảng hiệu ngồi ở chỗ ngồi được sắp xếp của mình, lúc đang hướng về phía Computer chơi bài, trợ lý Nhất Hào bận rộn đi thường phía sau cô nhìn thấy “Phụt” một tiếng, ngay sau đó mặt không chút thay đổi bỏ đi. Một lát sau trợ lý Nhị Hào cầm bảng điều tra ở bên ngoài quay về nhìn thấy bảng hiệu của cô lại “Phụt” một tiếng, sau đó mặt không chút thay đổi bỏ đi.

Nếu không nói thế nào là vật hợp theo loài, Mạc Dao Dao nhớ tới vừa rồi lúc Tề Hiền nhìn thấy cô, cũng là nhếch khóe miệng một cái, sau đó mặt không chút thay đổi tiếp tục công việc, đoán chừng anh cũng muốn “Phụt” một cái, chỉ là nghĩ tới tấm bảng này do anh thiết kế, cho nên không có “Phụt” ra ngoài. Mạc Dao Dao cự tuyệt thừa nhận ở chung một chỗ với mấy tên khốn kiếp này là người làm đồng phân, chỉ có thể nói là vật hợp theo loài.

Nghe nói mỗi đứa trẻ thích “Phốc” đều là cao thủ bắn đạn, ba người bọn họ cộng vào chính là súng bắn ba phát liên hoàn, Mạc Dao Dao cảm thấy bên cạnh có súng bắn ba phát như vậy, còn sợ gì Zoombies!

Mà trên thực tế cũng có người mà ba người này không đối phó được, Mạc Dao Dao đoán Tề Hiên vốn là cho cô thời gian một tuần để suy nghĩ, hôm nay gọi cô tới đi làm, chỉ sợ là bởi vì hôm nay có người muốn tìm.

Đến lúc xế chiều, Tề Hiên cùng trợ lý Nhị Hào nghe nói là đi gặp khách hàng, chỉ còn dư Mạc Dao Dao cùng trợ lý Nhất Hào ở trong phòng làm việc.

Phòng làm việc của Tề Hiên là phòng xép, phòng tổng giám đốc ở bên trong, hiện tại đang đóng cửa, chỗ ngồi của Mạc Dao Dao ở cạnh cửa, giống như chó giữ cửa, điều này làm cho Mạc Dao Dao lần nữa hoài nghi dụng ý chân thật của tấm bảng trên cổ mình kia. Hai trợ lý khác có bàn làm việc riêng ở bên ngoài, có chuyện gì Tề Hiên sẽ trực tiếp gọi bọn họ.

Lúc ấy trợ lý Nhất Hào đối diện đang phân tích hai báo cáo kém trị giá cùng kế hoạch khá thi, Mạc Dao Dao đang chơi bài con nhện. Hôm nay cô cũng chỉ phải đi photocopy hai văn kiện, pha một ly trà hai chén cà phê, còn bị người ghét bỏ kỹ thuật không tốt, lại nói instant coffee cũng là trà mười mấy đồng tiền có thể tạo ra cái mùi vị gì tốt? Cô đang suy tư tiếp theo có muốn lợi dụng tài nguyên Internet của công ty chơi mấy trò chơi tương đối thú vị hay không thì một bóng người mạnh mẽ đẩy cửa vào.

Trên thực tế cái bóng dáng này đã không thể bị gọi là mạnh mẽ rồi, có thể nói là vạm vỡ. Long Hành Hồ Bộ từng bước sinh uy, không đi một bước cũng khiến cho sàn nhà gạch rung động.

Mạc Dao Dao nhìn khuôn mặt quen thuộc, biết công việc mình tới. Bất kể nói thế nào, đi làm cho người khác, còn nhận tiền lương cao, nhất định phải có tinh thần chuyên nghiệp. Vì vậy cô đứng dậy, vô cùng có lễ phép đối với Lý Tiêu cười một tiếng: “Bác gái này, xin hỏi bác có hẹn trước không?”

Đang định đẩy cửa phòng Tổng Giám đốc, Lý Tiêu đột nhiên ngừng bước chân, hết sức không thể tưởng tượng nổi nhìn tới Mạc Dao Dao phía trước, đôi mắt nheo lại toàn mí mắt, phát ra thanh âm cực kỳ bén nhọn: “Cô nói cái gì?”

Mạc Dao Dao vô cùng lễ độ tái diễn một lần: “Bác gái này, xin hỏi bác có hẹn trước không?”

Lý Tiêu lần nữa thét chói tai: “Cô gọi tôi là cái gì!”

Mạc Dao Dao nhàn nhạt quét qua khuôn mặt được bảo dưỡng tới một nếp nhăn cũng không có của Lý Tiêu kia, tiếp tục lễ phép trả lời: “Bác gái (đại nư), nếu không, bác (Đại nương)? Ngại quá, trừ hai cách xưng hô này tôi thật sự không biết phải gọi một bác giá hơn năm mươi tuổi là gì, chẳng lẽ bác hi vọng tôi gọi bác là bà sao?”

Lý Tiêu chỉ vào lỗ mũi Mạc Dao Dao nói: “Cô, cô, cô. . . . Cô là ở đâu ra?”

Rất dễ nhận thấy bà ta đã không nhớ lúc trước mình bị cô gái này khiến cho phải vào bệnh viện.

Mạc Dao Dao vô tội nháy mắt: “Tôi? Tôi là nhân viên chính thức của công ty, chỉ là mới vừa nhậm chức, không biết bác là. . . .”

Cô đột nhiên lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra: “Ai da, ngại quá, hóa ra là bác sao, tôi vẫn muốn tới hẹn gặp bác, thật là quá thất lễ.”

Sắc mặt Lý Tiêu thoáng hòa hoãn một cái: “Biết là tốt rồi! Lần sau nhớ trọn to mắt chó của cô lên.”

Mạc Dao Dao không để ý tới câu trả lời của bà ta, nói tiếp: “Coi như bác là công nhân vệ sinh phụ trách quét dọn phòng tổng giám đốc, trước khi đi vào cũng phải nói với thư ký là tôi một chút chứ? Lần này tôi không nói với phòng HR (phòng Nhân sự), nếu không bác có thể đã bị sa thải rồi. Bác xem, bác lớn tuổi như vậy tìm một công việc cũng không dễ dàng, ngộ nhờ mất đi chén cơm cũng là tội lỗi lớn của tôi rồi.”

“Cô, cô bị sa thải rồi!”

“Thật xin lỗi, tôi là do Tổng Giám đốc trực tiếp tuyển dụng, bác không có quyền sa thải.” Mạc Dao Dao ngang ngang đầu.

“Cô chờ ngày mai nhận tin đuổi việc đi!”

Lý Tiêu nói xong cũng hùng hùng hổ hổ đi, cũng quên bà ta tới chỗ này thật ra là vì xem một chút động thái gần đây của Tề Hiên.

Mạc Dao Dao đoán bà ta đi tìm Tề Hiên yêu cầu sa thải mình, cũng đoán là Tề Hiên đã nghĩ kỹ đối sách rồi, tiền bồi thường trong hợp đồng đó nói không chừng chỉ là để cho Lý Tiêu nhìn. Cô âm thầm gật đầu, hôm nay mình biểu hiện coi như không tệ chứ?

Len lén liếc mắt một cái nhìn trợ lý Nhất Hào, thấy anh ta nhìn mình, trong mắt tràn đầy kính nể, ừm, đoán chừng là biểu hiện không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: KHÁCH TỚI

Mấy ngày trôi qua Mạc Dao Dao phát hiện mình đánh giá cao Tề Hiên rồi, cô cho là Tề Hiên đối với vấn đề của cô sẽ chu toàn một phen cùng Lý Tiêu, tối thiểu nên đem hợp đồng kia đưa ra bày tỏ không thể vi phạm hợp đồng lao động mà đuổi việc cô? Ai ngờ biện pháp đối phó của Tề Hiên là vĩnh viễn tắt máy tắt máy lại tắt máy, mọi chuyện hoàn toàn giao cho cô. Cô coi như là hiểu tại sao Tề Hiên sẽ dùng các loại thủ đoạn đem mình lôi về, thì ra là anh không có biện pháp đối với Lý Tiêu đến cái trình độ này.

Suy nghĩ một chút cũng phải, dù sao cũng là mẹ trên danh nghĩa của mình, bà ta nếu là mẹ ruột còn có thể nói một chút, đây lại là mẹ ghẻ, lại còn mang một ít áy náy, nếu thật sự muốn gặp nói không chừng lại là chuyện phải theo ý một tiểu nhân viên như cô rồi.

Hơn nữa Mạc Dao Dao phát hiện mình cũng coi thường Lý Tiêu rồi, cô cho là bà ta một tháng cũng chỉ đến hai ba lần, ai biết bà ta hóa ra một ngày tới hai ba lần, hơn nữa nhìn cả biểu hiện của các nhân viên công ty kia, đoán chừng cũng hết sức quen thuộc đối với bà ta. Hơn nữa dáng vẻ của Lý Tiêu, nghiêm nhiên đem mình thành người đứng đầu công ty này. Chẳng qua là kể từ sau khi Mạc Dao Dao tới, vị đứng đầu này không có biện pháp đi vào phòng tổng giám đốc, ngồi ở trên ghế phát hiệu lệnh.

Sự tức giận của Lý Tiêu hoàn toàn có thể lý giải, bà ta không tìm được Tề Hiên liền vọt tới chỗ trưởng phòng hành chính, vị HR kia trưng ra gương mặt khổ sở, lấy ra bản copy hợp đồng nói, bà xem, đây là Tổng Giám đốc tự mình ký, tôi không có quyền!

Sau đó bà ta lại đi tìm Tề Hiên, điện thoại không ai nghe.

Bà ta lại đến trước mặt Mạc Dao Dao, ý đồ dùng chính sách bức bách Mạc Dao Dao từ chức. Nhưng giống như bà ta trời sinh là khắc tinh của Tề Hiên, Mạc Dao Dao trời sinh chính là khắc tinh của bà ta, không quá hai câu đã khiến người ta nổi giận mà bỏ chạy. Thật ra thì Mạc Dao Dao cảm giác thật ra mình cũng không có nói gì, chẳng qua là nhằm vào vấn đề cần quan tâm tới thể trọng quá lớn của bà ta, dù sao người mập như vậy nhất định là tam cao, nữa không khống chế được tâm tình nói không chừng lại hôn mê. Hơn nữa cô cảm thấy trừ lần đầu tiên gặp mặt thời điểm mình nói mấy câu không khách khí, trong khoảng thời gian này giao chiến đều là dễ tính, căn bản không nói lời nói nặng gì, nhưng Lý Tiêu lại bị tức đến không chịu được.

Vì vậy ngày ngày trôi qua trong cảnh Mạc Dao Dao vui sướng giao chiến cùng Lý Tiêu, mỗi ngày sáng chín giờ chiều năm giờ đi làm thuận tiện còn chơi trò chơi, cuộc sống thật là quá hủ bại rồi. Tháng này thu hoạch lớn nhất của Mạc Dao Dao chính là đem Plans vs Zombie vượt qua bàn thứ 100, mất thấy một đám zombie giờ búa không lồ xông tới, cô bình tĩnh đặt đạn pháo nổ. Còn đề đạn hạt đậu ở kèm, trước kia cô cũng chỉ qua được bàn 20.

(hehe đoạn này là trò chơi Plans vs Zombie, bạn nào đã từng chơi chắc hẳn không cần phải giải thích nhảy đây là trò favourite một thời của mệnh đó :>)

Lúc lĩnh lương tháng đầu tiên, Mạc Dao Dao nhìn trong thẻ tiền lương ATM của mình tăng thêm mấy con số, trong lòng vô cùng hài lòng, thật ra thì cô nên bắt đầu suy tính để dành tiền mua căn nhà, dù sao hàng năm cũng bị tiền thuê phòng cướp sạch đi mấy vạn đồng, thật sự là không đáng.

Trong thời gian này Vạn Niên Thanh cũng được nhận một tháng tiền lương, số tiền kia đối với tiền lương của mình lại càng rất hài lòng Mạc Dao Dao nghĩ làm thịt Vạn Niên Thanh, có phải là quá cao không? Quả nhiên chỉ có Mạc Ngôn coi tiền như rác ở đằng sau là không giống ai cả, xem người nào vừa mới ra ngoài xã hội tháng đầu tiên đã có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Vạn Niên Thanh thần thần bí bí mà đem thẻ tiền lương giao cho Mạc Dao Dao, cũng bày tỏ nhờ Mạc Dao Dao giúp một tay quản lý.

Mạc Dao Dao cũng không làm, cũng không phải vợ anh ta, tại sao lại cầm thẻ tiền lương của anh ta.

Đối với chuyện này, Vạn Niên Thanh có cách nói đặc biệt, anh nói tiền này sau một thời gian ngắn sẽ phải trả lại cho Mạc Ngôn, để ở trong tay anh không an toàn, dù sao anh là một Hoa Yêu không biết giá trị tiền bạc nhân gian, ngộ nhờ ngày nào đó rút tiền tới mức ATM trống rỗng sẽ không tốt.

Mạc Dao Dao nghĩ cũng phải, người này dù sao cũng có tiền án, hay là trước tiên quản lý giúp anh ta, chờ tới khi anh ta quen rồi thì để cho tự anh ta quản lý.

Vạn Niên Thanh thấy cô nhận chi phiếu, mừng rỡ tới lúc trở lại trong chậu hoa hút tinh hoa nhật nguyệt, những chiếc lá nhỏ đều loạn chiến.

Mạc Dao Dao nhận chi phiếu được ba ngày liền hối hận, bởi vì mỗi ngày Vạn Niên Thanh đều dùng các loại lấy cớ đòi tiền cô, ví dụ như thẻ xe buýt không có tiền, ví dụ như ngày mai đồng nghiệp kết hôn cần phải xã giao, ví dụ như hôm nay mua đồ ăn phải báo cáo. Mạc Dao Dao hơi hoài nghi một cái một thẻ xe buýt lần đầu tiên tốn 500 đồng sao, Vạn Niên Thanh liền lưu manh ôm bắp đùi lăn lộn, nói ngày hôm qua không cẩn thận làm hỏng mắt kính của đồng nghiệp phải bồi thường. Anh sai lầm rồi anh không nên nói láo anh tiếp nhận trừng phạt, xin Mạc Dao Dao đánh anh đi, nếu không đuổi theo cũng được.

Mạc Dao Dao lập tức liền nghe ra trọng điểm, máu chột gần đây Vạn Niên Thanh đang suy phương nghĩ cách để cho mình bị cô đánh. Gần đây cô bị anh hành hạ đến thể chất tốt vô cùng, mỗi ngày đều sẽ thực hiện một bộ diệt hoa quyền pháp, thân thể vô cùng khỏe.

Chỗ tốt là eo không nhức chân không đau đi bộ cũng không ngại, đứng ở xe buýt chen lấn một giờ cũng không phiền, chỗ xấu là gần đây cô vừa nhìn thấy mặt của Vạn Niên Thanh liền muốn tát một cái làm món ăn trước, cứ có cảm giác đánh được một quyền sẽ thoải mái.

Cô nghĩ rất nhanh cô sẽ trở thành một dạng biến thái như Vạn Niên Thanh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong lúc Mạc Dao Dao chơi chán trò Plans vs Zombie với trò chơi chim cánh cụt đang suy nghĩ xem có nên trò chơi vòng du cho hết thời gian hay không thì một vị khách không ngờ đi tới phòng làm việc của Tề Hiên.

Ngày đó cô đang ngồi ở cửa tính toán lần này Lý Tiêu bị cô tức giận thì lúc nào sẽ tới, gần đây số lần Lý Tiêu tới nơi này càng ngày càng ít, mỗi lần bị tức chạy cũng sẽ cách hai ba ngày mới nghĩ ra biện pháp mới tới đây. Mạc Dao Dao bắt biến ứng vạn biến, luôn lễ độ tao nhã đuổi người đi.

Tề Hiên đối với công việc của Mạc Dao Dao rất hài lòng, gần đây anh thường làm việc ở trong phòng làm việc, nếu như Lý Tiêu tới anh chỉ cần đóng cửa lại, Mạc Dao Dao đứng trước cửa nói Tổng Giám đốc không có ở trong là được. Trước kia biện pháp này không dùng được, bởi vì Lý Tiêu sẽ trực tiếp đẩy cửa vào, khóa cửa bà ta tìm người mở ra ổ khóa. Kể từ sau khi Mạc Dao Dao tới, ngay cả cửa phòng tổng giám đốc bà ta cũng không chạm vào, mỗi lần đều của toi tả mà về ở trước mặt Mạc Dao Dao.

Hôm nay Tề Hiên đang làm việc, từ sáng đến tối một mực nhìn bảng biểu trợ lý Nhị Hào đưa tới, mà cả buổi trưa trợ lý Nhất Hào đều không ở đây.

Một tháng qua, Mạc Dao Dao đại khái cũng biết công việc của trợ lý Nhất Hào và Nhị Hào, trợ lý Nhất Hào phụ trách liên lạc khách hàng tìm hạng mục, mà trợ lý Nhị Hào phụ trách quá trình điều tra hậu kỳ mà tính, hai người bọn họ đem kết quả phân tích giao cho Tề Hiên, cuối cùng do Tề Hiên định đoạt.

Thường thường một kế hoạch hạng mục đầu tư phải đi qua sàng lọc bước đầu, điều tra, đánh giá trị giá, đàm phán, điều khoản thiết kế, đầu tư kết cấu sau một loạt trình tự, cho nên công việc của bọn họ cũng không nhẹ nhõm, thường thường một hạng mục tiêu phí rất nhiều thời gian tới lúc nó trở thành một đầu tư giá trị, dù sao các nguy cơ đầu tư có rủi ro rất cao.

Có lúc coi như sau khi lựa chọn hạng mục đầu tư thành công, cũng còn phải tiếp tục tham dự quản lý hậu kỳ, giải quyết vấn đề giá trị thặng dư giá trị tài sản. Ngộ nhớ cuối cùng thành tích không đạt tới mục tiêu dự kiến, còn phải cùng hợp tác cùng nghĩ ra đường giải quyết, trợ giúp công ty được đầu tư hoàn thành kế hoạch kinh doanh, tóm lại là cực kỳ vô cùng phức tạp vô cùng bận rộn.

Cả công ty bận rộn chỉ có một mình Mạc Dao Dao rảnh rỗi, trợ lý Nhất Hào cùng trợ lý Nhị Hào chia ra phụ trách hai tổ nhỏ ngày đêm làm việc, công việc một ngày mười hai tiếng vẫn còn tinh thần phấn chấn tỏ vẻ còn muốn làm thêm hai tiếng, điều này khiến cho Mạc Dao Dao mỗi ngày chỉ làm tám giờ mà vẫn có cùng mức lương như bọn họ cảm giác mình thật là không hơn không kém sâu gao.

Nhưng đối với sâu gao này, cả công ty đều không ghét, bởi vì cô giải quyết một phiên toái lớn nhất.

Phải nói Lý Tiêu người này, những chuyện bà ta gặp phải quả thật đáng giá sự đồng tình của bất kỳ một người phụ nào, nhưng sai lầm lớn nhất của bà ta chính là không nên đem chuyện nhà trộn lẫn vào công việc. Nếu như chẳng qua là ở nhà nhắm vào Tề Hiên, đó chính là chuyện riêng của anh ta, nhưng ở công ty đó chính là vấn đề của tất cả nhân viên cả công ty. Bị bà ta đến hết đi làm việc cũng không tính, nhưng bà ta ở chỗ này chỉ huy cái này chỉ huy cái nọ, đảo loạn quá trình công việc đó chính là tội lớn rồi.

Mà từ sau khi Mạc Dao Dao tới đây, trên căn bản Lý Tiêu đều do một mình cô phụ trách. Cô dẫn đội ngũ an ninh và đội ngũ tiếp tân cùng nhau chu toàn với Lý Tiêu, tao nhã lễ độ coi bà ta như quả bóng lớn từ chỗ này đẩy tới chỗ khác, lại từ chỗ khác đẩy tới chỗ này, đối với bọn họ công việc tháng gần đây quả thật thuận lợi hơn rất nhiều.

Ngay cả bản thân Tề Hiên cũng cảm thấy, kế hoạch Mạc Dao Dao giai đoạn trước mặc dù mất chút tâm tư, còn gánh chịu nguy hiểm tạo ra scandal. Nhưng bây giờ xem ra, tiền đầu tư đã được vật có giá trị quý hơn đền đáp, trong khoảng thời gian này anh tiết kiệm bao nhiêu sức, rốt cuộc không cần nhận điện thoại trợ lý gọi tới nói Lý Tiêu lại đang ở phòng làm việc rồi. Cứ theo tâm trạng vui vẻ này, anh cũng cảm thấy giá trị.

Từ trong khoảng thời gian này theo kinh nghiệm công tác, Mạc Dao Dao biết ngày hôm sau mỗi lần Lý Tiêu bị cô tức giận đuổi đi, Tề Hiên cũng sẽ ở chỗ này bàn vài chuyện quan trọng hai ba ngày bên trong, cho nên hôm nay nhất định có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Cứ theo trợ lý Nhị Hào bận rộn kia cùng vẻ mặt nghiêm túc của Tề Hiên, cô cũng biết lần này trợ lý Nhất Hào tìm được hạng mục thoát nhìn rất có giá trị.

Ước chừng là chừng mười giờ sáng, trợ lý Nhất Hào mới dẫn tới hai người, người đi phía sau Mạc Dao Dao không biết, nhưng cái người đi phía trước xem ra giống như là người phụ trách hạng mục lần này kia, cô lại vô cùng quen thuộc!

Người này tại một buổi ban đêm xuất hiện ở đầu giường cô, vô cùng u oán chất vấn cô tại sao không đập anh nữa.

Người này trần truồng ngồi ở trên ghế salon nhà cô, cầm tay cô yêu cầu cô giúp anh lỏa truyền phấn.

Người này cả ngày lẫn đêm lẫn lộn lưu manh nói anh thích cô, cầu xin Mạc Dao Dao cho anh một cái cơ hội.

Là một kẻ vô lại cộng thêm M như vậy trong mắt Mạc Dao Dao, hôm nay giày Tây dạng chó hình người cùng trợ lý Nhất Hào đi tới phòng làm việc của Tề Hiên, hướng về phía cô mỉm cười, giống như không quen biết lẫn nhau tựa như ngay cả chào hỏi cũng không cần, đi thẳng vào phòng làm việc của Tề Hiên, cũng từ trong cặp tài liệu lấy ra một văn kiện, vô cùng nghiêm túc nói: “Tề tiên sinh, đây chính là bảng kế hoạch hạng mục lần này của công ty, xin ngài xem qua.”

Mạc Dao Dao nằm ở cửa nhìn lên cái người đẹp trai mặc tây phục ngọc thụ lâm phong xem ra khôn khéo kiên luyện anh khí bức người, vô luận như thế nào cũng không có biện pháp đem anh ta với Vạn Niên Thanh mặc một cái quần lót xanh biếc cả ngày trong nhà mình nhảy loạn khắp nơi lên thành một được.

Đề cho người ta đề ý chính là, anh ta tới nơi này làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: TRA HỎI

Mạc Dao Dao nằm ở cửa nửa buổi lắng nghe cũng không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chẳng qua là nhìn thấy Vạn Niên Thanh bày ra một bộ dạng buồn bán tinh anh, chút nào đều không nhìn ra thật ra anh mới chỉ là một tay mơ mới làm tìm được công việc một tháng.

Ước chừng nói chuyện khoảng một giờ, cũng không rõ ràng bàn được kết quả gì, chỉ thấy Vạn Niên Thanh đứng dậy muốn đi. Mạc Dao Dao vội vàng ngồi trở lại chỗ ngồi, làm bộ soạn thảo một thông báo. Mấy người nói chuyện một hồi ở tại cửa ra vào, Tề Hiên bày tỏ anh sẽ xem xét suy tính, mà Vạn Niên Thanh lại là một bộ dạng nhà công nghiệp, nói mong đợi chúng ta có cơ hội hợp tác.

Sau khi khách sáo một lúc, nhân viên tiếp tân tiễn bọn họ ra cửa, Tề Hiên cùng trợ lý Nhị Hào Lâm Giang trở về phòng làm việc, lúc Tề Hiên đi ngang qua bàn làm việc của Mạc Dao Dao liếc cô một cái, bỏ lại một câu: “Gần đây làm không tệ.”

Điều này bày tỏ công việc gần đây của Tề Hiên rất thuận lợi, cũng khẳng định chức năng làm bia đỡ đạn của Mạc Dao Dao, hơn nữa mọi người đều biết, bình thường những lời này của Tề Hiên đại biểu con số tiền thưởng cuối năm. Nhưng hiện tại Mạc Dao Dao không tâm tư nghiên cứu mình có thể kiếm bao nhiêu tiền, cô chỉ là đang suy nghĩ tại sao Vạn Niên Thanh lại muốn tới tìm Tề Hiên.

Phải biết tác phong làm việc ở nơi này của Tề Hiên, tìm đến anh ta chứng tỏ Vạn Niên Thanh đang suy nghĩ biện pháp tìm nhà đầu tư, nhưng cô không cho là với thực lực đã bình ổn của công ty được Bình An muốn khai phá hạng mục mới còn cần nhà đầu tư ngoại giới.

Suy nghĩ hồi lâu không hiểu, nghiêng tai nghe lén đối thoại giữa Tề Hiên cùng Lâm Giang cũng không nghe quá rõ ràng, Mạc Dao Dao quyết định tối nay về nhà tra hỏi Vạn Niên Thanh. Nhìn bộ dạng kia hôm nay của anh, thật là muốn dùng một cái tát khiến cho gương mặt đó hằn hôm nay bộ kia mất nhìn thẳng bộ dáng, thật muốn một cái tát đem hằn gương mặt đó cho biến dạng. Không được, cuộc sống tốt đẹp như thế, cô không thể bạo lực như thế.

-

Hôm nay cũng không có công việc gì, nhưng đối với Mạc Dao Dao mà nói thời gian hôm nay trôi qua còn chậm hơn so với bốn tháng. Bởi vì Vạn Niên Thanh vừa đi ba tên đầu phụ liền bắt đầu đi họp, việc này chứng minh Tề Hiên rất coi trọng kế hoạch Vạn Niên Thanh mang tới lần này, ba đầu phụ đang thương lượng làm sao để ăn được zombie này đây. Bọn họ loay hoay đến buổi trưa ăn cơm cũng gọi đồ ăn mua ngoài, ba người bọn họ bận rộn khiến Mạc Dao Dao có cảm giác thật sâu mình thật là một sâu gạo, ngay cả cú điện thoại mua đồ ăn ngoài kia đều không phải là cô gọi.

Khó khăn nhịn đến hết giờ, Mạc Dao Dao hỏa tốc chạy về nhà, chờ Vạn Niên Thanh về nhà chất vấn anh.

Đợi đến nửa đêm hơn mười hai giờ Vạn Niên Thanh mới trở về, Mạc Dao Dao cũng chờ tới mức có ý muốn được giết người.

Vừa mở cửa chạm mặt đã bay tới một ôm gối, Vạn Niên Thanh đưa tay bắt được, nhìn thấy Mạc Dao Dao mặt tức giận ngồi ở trên ghế sa lon hỏi: “Vì sao giờ trở về?”

Trong lòng Vạn Niên Thanh hồi hộp, bên ngoài vẫn còn cực kỳ thành thật nói: “Sửa đổi kế hoạch đến bây giờ, mấy ngày nay bận, có lẽ ngày mai còn phải làm thêm giờ.”

Nói xong còn cố ý ngáp một cái, tỏ vẻ anh mệt quá anh cần nghỉ ngơi.

Mạc Dao Dao không mắc lừa bộ dạng này của anh, cô biết Vạn Niên Thanh chính là một tuần lễ không ăn không ngủ thậm chí không hô hấp đều được, chỉ cần có ánh mặt trời và nước, cái gì anh cũng không sợ.

Đem đệm ghế dựa sa lon vứt trên mặt đất, Mạc Dao Dao ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ vào đệm nói với Vạn Niên Thanh: “Ngồi xuống!”

Vạn Niên Thanh chỉ xuống bộ đồ tây trên người mình: “Không đổi sao? Như vậy sẽ tạo ra nếp nhăn.”

Mạc Dao Dao vung tay lên: “Đứng, đi thay quần áo trước rồi ngồi.”

Không lâu sau Vạn Niên Thanh mặc bộ quần cụt màu xanh biếc tiêu chuẩn ở nhà kia đi ra, Mạc Dao Dao nhìn anh khẽ thuận mắt một chút. Như vậy mới đúng chứ, đây mới là Vạn Niên Thanh nha, cái kẻ làm ăn tinh anh giày Tây kia thật không thích hợp anh ta, anh ta vẫn tương đối thích hợp mặc quần áo màu xanh biếc.

Thấy anh vô cùng nghe lời ngồi ở trên đệm, Mạc Dao Dao mở miệng: “Khai ra, đầu đuôi nguồn gốc đều thú nhận, tôi không cần hỏi kỹ từng cái một chứ?”

Vạn Niên Thanh dứt khoát gật đầu: “Ừ.”

“Anh đi tới chỗ Tề Hiên đương nhiên chỉ vì hợp tác, tìm nhà đầu tư. Anh ta là nhà đầu tư mạo hiểm, không phải vừa vặn có thể làm đối tác hợp tác, ai bảo anh thiếu tiền.”

Mạc Dao Dao nghe ra trọng điểm trong lời nói là “Anh” thiếu tiền, mà không phải Bình An thiếu tiền, Mạc Ngôn thiếu tiền, liền cố ý nói: “Tôi không cho rằng Bình An cần phải hợp tác cùng Phong thị.”

Vạn Niên Thanh gật đầu: “Không phải hạng mục của Bình An, là hạng mục của anh, anh muốn làm một chuỗi sản phẩm đường sinh, mượn danh tiếng của Bình An sản xuất ra ngoài, nhưng Mạc Ngôn không cho anh vay tiền, cho nên anh chỉ có thể đi tìm nhà đầu tư thôi.”

Thì ra ngay từ đầu Vạn Niên Thanh dính lấy Mạc Ngôn chính là vì ý tưởng này, ý nghĩa của Vạn Niên Thanh chính là “Khỏe mạnh, trường thọ”, không có người nào có thể hiểu được sự ý nghĩ của trường thọ so với anh rồi. Anh am hiểu đường sinh chỉ đạo, vốn chính là muốn lợi dụng cái này ở trong xã hội dựng chắc gót chân. Vừa vặn có Mạc Ngôn làm thuốc đông y, hơn nữa trừ sản xuất thuốc còn đang phát triển loại sản phẩm đường sinh, cho nên dính vào Mạc Ngôn mượn danh tiếng công ty dược Bình An là tốt nhất cũng là phương pháp nhanh nhất.

Mạc Dao Dao nhìn Vạn Niên Thanh đang ngửa đầu chờ khích lệ nói: “Mạc Ngôn thật là không dễ dàng, cứ như vậy bị anh làm cho đen đuôi hơn rồi.”

Đối với Mạc Ngôn, Mạc Dao Dao là cảm động lắm, so với bất luận kẻ nào cô hiểu được sự bất đắc dĩ bị Vạn Niên Thanh bám lấy. Người này. Sai lầm rồi, là hoa này giống như kẹo cao su, dính vào trên người gỡ không ra, dùng sức chà xát cũng chà xát không hết.

Ai ngờ Vạn Niên Thanh lại nói: “Mạc Ngôn? Sao anh có thể khiến anh ta đen đuôi, anh ta khiến anh đen đuôi thì có.”

“Anh mượn danh tiếng người ta khổ sở dốc sức tạo ra còn không nói là khiến anh ta đen đuôi? Anh ta gây dựng sự nghiệp không dễ dàng, có anh ta anh rút ngắn được bao nhiêu đường?” Mạc Dao Dao đã xác định chuỗi sản phẩm đường sinh của Vạn Niên Thanh nhất định sẽ nổi tiếng, có danh tiếng của Bình An với bản lĩnh của Vạn Niên Thanh, sao lại không bán được nhiều?

Vạn Niên Thanh lắc đầu một cái: “Dao Dao em hiểu nhầm rồi, Mạc Ngôn cũng không phải cái tốt lành gì đâu rồi, chó nhìn anh ta bình thường giữ yên lặng, thật ra thì chó không sủa mới cần người đẩy. Em xem lần này, anh xuất lực, Tề Hiên bỏ tiền, Mạc Ngôn đưa ra một tấm bảng, một việc không mất chút phí nào. Kết quả đến lúc đó nếu bán được thì tốt, anh ta đi theo chúng ta chia tiền, nếu bán được không tốt, anh lãng phí thời gian tinh lực, Tề Hiên mất tiền, Mạc Ngôn thì sao? Một chút tổn thất cũng không có, dù thế nào đi nữa nghề chính của anh ta cũng không phải làm cái này, chỉ là một lần ném thử thất bại mà thôi, còn không phải là chính anh ta ném, anh giúp anh ta ném.”

Mạc Dao Dao nghĩ cũng phải, Mạc Ngôn có thể đem Bình An tạo ra qui mô ngày hôm nay tâm nhãn tuyệt đối là đủ dùng, đoán chừng anh chịu để cho Vạn Niên Thanh kẻ cận mình cũng là xuất phát từ tâm lý này. Dù sao đường sinh không phải chuyên môn của anh ta, không bằng giao cho Vạn Niên Thanh giầy vò, anh ta ngồi thu tiền là tốt rồi.

“Dao Dao, em không biết Mạc Ngôn đen tới thể nào đâu! Máy đồng tiền vốn thuốc, để trong bình 100 viên bán năm đồng cũng kiếm đủ. Anh ta để trong bao bì, một hộp 20 viên bán 10 đồng, như vậy kiếm được bao nhiêu chứ!”

Mạc Dao Dao cảm thấy nét mặt Vạn Niên Thanh bây giờ chính là bị Chu Bạch bị Hoàng Thế Nhân bóc lột, dù sao cả hai đều không phải là vật gì tốt. Đầu năm nay thuốc men chính là kiếm tiền, đổi lại bao bì chi phí vốn không thay đổi, giá tiền lại tăng lên, chiêu này cũng không phải là chỉ có một người Mạc Ngôn đang dùng, toàn thế giới đều thông dụng! Loại thuốc bình thường (Cephalosporins) chế biến ở nước ngoài, đóng lên một đồng tên chữ tiếng anh, sau đó giá trị gốc từ mấy đồng biến thành mười mấy mấy trăm.

Cô còn nhớ rõ có một lần bị cảm mạo đi bệnh viện, bác sỹ hỏi một bà cụ ở trước mặt cô dùng thuốc tốt hay thuốc bình thường, thuốc tốt hiệu quả tốt, tốc độ trị liệu nhanh. Con bà cụ có lẽ rất có tiền, trực tiếp nói chúng tôi dùng loại tốt nhất. Kết quả thử mẫu đã mất mấy trăm, cuối cùng cũng không biết tốn bao nhiêu tiền. Lúc ấy cô len lén liếc mắt nhìn cái hộp thuốc, phía trên một đồng chữ tiếng Anh quá phức tạp quá chuyên nghiệp nhìn không hiểu, ngược lại câu hỏi của vị y tá kia lại khiến cho cô hiểu đây là cái loại thuốc gì, lúc ấy y tá vừa thử mẫu cho bà cụ vừa hỏi: “Có tiền sử dị ứng penicilin không?”

Thì ra đó chính là penicilin chỉ đáng mấy đồng tiền.

Mạc Ngôn là chắc chắn sẽ không thua thiệt, chính là Vạn Niên Thanh bên này không biết tiến hành thế nào, Mạc Dao Dao rất quan tâm hỏi anh: “Hôm nay các anh đàm phán như thế nào?”

Vạn Niên Thanh khề cau mày: “Tề Hiên đổ giọt nước không lọt, một câu thực cũng không nói ra, chờ anh mở miệng để nâng cao điều kiện. Nhưng mà bây giờ anh đã cho tên khốn Mạc Ngôn kia 15% cổ phần, cho Tề Hiên nhiều hơn nữa, anh ở bên này sợ rằng không chịu nổi, về sau cũng không tiện phát triển.”

Mạc Dao Dao suy nghĩ một chút nói: “Tôi không biết Tề Hiên có tâm tư gì, nhưng nhất định anh ta rất coi trọng lần hợp tác này. Bởi vì Lý Tiêu mới đi ngày hôm qua, hôm nay đã hẹn gặp anh, nhất định là không muốn bị bà ấy gây chuyện xấu mới làm như thế. Tôi biết anh ta, lúc anh muốn cầu cạnh anh ta, cho tới bây giờ tiểu tử này cũng không đưa ra thông tin chính xác nào, đoán chừng còn đang chờ anh đi xuống giới hạn thấp nhất, thiết kế một đồng bẫy chờ anh rơi vào. Hôm nay ba tên đầu phụ bọn họ thương lượng một ngày, lúc tôi đi vẫn còn chưa tan họp, anh nên cẩn thận một chút, đến lúc đó chó làm không công, tất cả đều làm cho người ta.”

Vạn Niên Thanh cười ha ha, đi phía trước cọ cọ hai cái, nắm lấy tay Mạc Dao Dao đặt lên trên mặt cọ, vừa cọ vừa nói: “Vẫn là Dao Dao tốt, lần này trong lòng anh nắm chắc rồi. Tề Hiên chắc chắn sẽ không bỏ qua hạng mục của anh, chẳng qua là anh ta chê điều kiện của anh đưa ra thấp, không muốn

cứ ký như vậy.”

Mạc Dao Dao không có chú ý tới Vạn Niên Thanh không ngừng hướng bên cạnh mình cọ, hoặc giả cô chú ý tới, chẳng qua là gần đây đã thành thói quen, lười phản ứng lại anh. Cô cúi đầu suy tư một lát mới nói: “Nếu không anh đi tìm thêm mấy chỗ khác, một là xem ý nghĩ của tất cả các công ty, hai là để cho Tề Hiên thấy hạng mục này rất có thể bị người khác cướp đi, đến lúc đó anh ta sẽ một lòng muốn ký gấp. Nếu vẫn không được, đến thời khắc mấu chốt anh nói với tôi một tiếng, tôi sẽ thả Lý Tiêu ra ngoài, đến lúc đó anh ta sợ có chuyện xấu, không chừng cũng sẽ sốt ruột đồng ý.”

Vạn Niên Thanh lắc đầu một cái: “Khẳng định là cần phải đi tìm mấy chỗ khác, nhưng mà không thể để cho Dao Dao mạo hiểm. Nguyên nhân em đến làm việc ở công ty Tề Hiên chính là Lý Tiêu, ngộ nhờ vì vậy làm hỏng chuyện của anh ta, không biết anh ta đối phó với em như thế nào. Anh không thể khiến cho Dao Dao mạo hiểm”

Đang lúc nói chuyện đã cọ đến bên đùi Mạc Dao Dao, một bộ đáng giả đáng yêu cọ a cọ, chỉ còn kém chưa cọ đến giữa hai chân.

Mạc Dao Dao vô cùng thuần thực nhắc chân đạp anh qua một bên: “Ít mượn cơ hội ăn bớt, anh còn có ý tưởng gì?”

“Phương pháp hợp tác lý tưởng nhất trước mắt chính là chỗ Tề Hiên, dù sao bọn họ tương đối chuyên nghiệp, lại có thực lực, tìm mấy chỗ khác chẳng qua là để cho bọn họ có cảm giác nguy cơ. Hiện tại chủ yếu chính là để cho bọn họ ý thức được nhất định phải để anh ký, nếu không chính là mất đi một khối tiền lớn.” Vạn Niên Thanh một bên vừa bị đạp rên hừ hừ, một bên vẫn không quên phân tích hiện trạng cho Mạc Dao Dao.

“Cái này sao. Tôi nghĩ đại khái tôi có thể giúp một tay.”

Mạc Dao Dao suy nghĩ sâu xa rồi nói. Cô hoàn toàn không có ý thức được, cô đã đem chuyện của Vạn Niên Thanh trở thành chuyện của mình. Thật ra thì họa yêu này muốn gây dựng sự nghiệp một chút quan hệ với cô cũng không có, một xu cô phần ở bên trong cô cũng không có, đáng giá vì giúp anh mà đắc tội ông chủ của mình bây giờ sao.

Ý thức được điểm ấy Vạn Niên Thanh nằm trên mặt đất vui mừng, thuận tiện vụng trộm sờ mấy cái Mạc Dao Dao không lưu tình chút nào đạp xuống dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: LÀM THÊM GIỜ

Ý kiến Mạc Dao Dao đưa ra rất đơn giản, nhưng tạo thành hiệu quả cũng rất không tầm thường.

Thật ra thì cô chính là giúp Vạn Niên Thanh làm một khảo sát cận kề, đồng phát cũng tiến hành trên mạng xã hội. Phần lớn nội dung khảo sát có liên quan tới vấn đề dưỡng sinh, chủ yếu điều tra những người trẻ tuổi nào coi trọng dưỡng sinh, chịu tiêu xài bao nhiêu tiền đối với cơ thể của mình.

Ở trên trang mạng xã hội, cô còn khiến Vạn Niên Thanh len lén công bố những điều tra trên trang mạng xã hội của công ty dược Bình An, tóm lại chính là không ngừng tìm kiếm người sử dụng mạng xã hội, mấy ngày trôi qua đã lôi kéo được hơn một ngàn vạn, ảnh hưởng rất lớn.

Kết quả thống kê cho thấy hiện tại con người càng ngày càng coi trọng thân thể khỏe mạnh, nhất là nhóm thành phần tri thức, căn bệnh nghề nghiệp khiến cho họ chịu bỏ ra thời gian cùng tiền bạc rất lớn đi phòng tập thể thao với mua sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

Mục tiêu của Vạn Niên Thanh vốn là tập trung đối với những người già, ai biết mọi người trong xã hội bây giờ đều biết phải bảo vệ sức khỏe từ lúc tuổi còn trẻ, đến già thì muộn rồi. Kết quả như thế khiến Vạn Niên Thanh càng thêm có lòng tin ép Tề Hiên, kích động đến mức ôm Mạc Dao Dao, mặt không ngừng cọ cọ tới cọ lui ở trên người, chưa có cọ đến ngực đã bị đánh bay.

Thật ra thì Mạc Dao Dao không nghĩ tới hiệu quả sẽ tốt như vậy, cô chỉ là muốn làm khảo sát một chút xem thị trường như thế nào, hơn nữa khảo sát này nếu là từ chỗ Bình An tạo ra sẽ để cho Vạn Niên Thanh có khả năng đàm phán tiền vốn. Nói trắng ra đúng là tạo thế, thế lớn sẽ khiến người để ý càng nhiều, đến lúc đó Tề Hiên nhìn thấy tình hình không ổn, nhất định sẽ có ý tưởng nghĩ cách tóm lấy kế hoạch này trước.

Chủ yếu nhất là đem Mạc Ngôn kéo xuống nước, anh ta nghĩ tùy Vạn Niên Thanh giãy vò, mình ngồi mát ăn bát vàng. Hiện tại khiến Vạn Niên Thanh đem tin tức từ trong nội bộ Bình An ra, chính là khiến Mạc Ngôn không thoát thân được, tạo thành biểu hiện Bình An sẽ toàn lực ủng hộ hạng mục này, vì Vạn Niên Thanh có thế hơn.

Mà khiến Mạc Dao Dao không tưởng được chính là, thanh thế to lớn như vậy lại kích động Lý Tiêu, bà ta cũng chạy tới dính vào. Mạc Dao Dao ngờ rằng Lý Tiêu nhất định sẽ biết chuyện này, nhưng cô không ngờ tới phản ứng của Lý Tiêu.

Vị quý ph nhân nghe nói gần đây Tề Hiên muốn chơi một hạng mục về một chuỗi sản phẩm dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, bỏ chạy đi điều tra. Bà ta cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên biết người hiện đại bây giờ coi trọng thân thể như thế nào, thị trường của hạng mục này lớn đến bao nhiêu. Nhưng bà ta

điều tra nửa ngày, cuối cùng tra ra lai lịch của Vạn Niên Thanh rồi. Chính là một sinh viên mới tốt nghiệp ngay cả tên cũng chưa từng nghe thấy, tốt nghiệp mấy năm vẫn chỉ làm bán hàng, bà ta cho là Vạn Niên Thanh không có thực lực làm hạng mục này, không đáng tin cậy. Vì phòng ngừa Tề Hiên gây xáo trộn, bà ta muốn toàn lực ngăn cản.

Vốn việc này cũng là bất lợi đối với Tề Hiên, hơn nữa Lý Tiêu đã chạy tới giúp một tay gây rối loạn khiến cho anh thật sự rất bận. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Lý Tiêu là đem hết tất cả vốn liếng, ngay cả Mạc Dao Dao cũng cảm thấy có chút cố hết sức. Nếu không phải là sau lưng có hai bảo vệ cao lớn vạm vỡ che chở, nhiều lần cô cũng suýt nữa bị móng tay rất dài kia của Lý Tiêu khiến cho hù dọa rồi.

Nếu như Lý Tiêu chỉ là đơn thuần tới hưởng thụ cảm giác làm ông chủ, vậy Mạc Dao Dao không ngại bà ta tới nơi này quấy rối. Đáng tiếc lần này bà ta tới là để phá hỏng kế hoạch của Vạn Niên Thanh, cho nên Mạc Dao Dao chỉ có thể hết sức ngăn cản bà ta, không thể để cho bà ta đến gần Tề Hiên một phần một hào.

Ra sức như vậy vì công việc đã lấy được Tề Hiên khẳng định, đang trong lúc cấp bách anh đi ngang qua trước bàn làm việc của Mạc Dao Dao nói một câu: “Cực khổ.”

Nói thật, từ lúc Mạc Dao Dao biết Tề Hiên tới nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy anh trực tiếp nói lời từ tế như vậy với cô. Cô còn nhớ rõ lần trước Tề Hiên khen cô là cái lần mang cô đi mua quần áo, một câu “Người dựa vào y phục”, cũng không phải là khen cô mà là khen y phục.

Chỉ là câu “Cực khổ” này Mạc Dao Dao nghe được có chút chột dạ, cô một mực quan sát biểu hiện gần nhất của dưới con mắt của Tề Hiên sau đó báo lại cho Vạn Niên Thanh, để cho anh có thể đoán ra ranh giới cuối cùng của Tề Hiên, hành động như vậy chính là Vô Gian đạo trong truyền thuyết. Mạc Dao Dao có tiềm lực lên lút nhưng không có tâm tính ẩn nấp, cho nên mỗi lần nhìn thấy Tề Hiên cũng sẽ chột dạ một ít.

Lần này Vạn Niên Thanh không sót ruột, anh tin tưởng Tề Hiên đã thấy tiềm năng của cái thị trường này, sẽ có ý nghĩ muốn mình ký. Mà Tề Hiên bên kia cũng là ban ngày vội, vội vàng điều tra thị trường, vội vàng lấy tin tức phản hồi dùng thử sản phẩm từ chỗ Vạn Niên Thanh.

Bận đến ngay cả sâu gao Mạc Dao Dao này cũng tới trình độ làm thêm giờ.

Đêm hôm đó Mạc Dao Dao mới vừa đánh xong định về nhà, đã bị Tề Hiên vừa về từ bên ngoài cản lại: “Hôm nay làm thêm giờ.”

Làm thêm giờ là có ý tới nay có thể Lý Tiêu muốn tới làm loạn, Mạc Dao Dao đề tài xuống hỏi: “Muốn để lại mấy người bảo vệ?”

Tề Hiên suy nghĩ một chút nói: “Để lại một người bảo vệ là được, nhiều người không tốt.”

Đây cũng là suy nghĩ tới thể trạng của Lý Tiêu với Mạc Dao Dao, nói thật, đừng thấy tuổi Lý Tiêu lớn, nhưng cái thể trạng kia thì ba Mạc Dao Dao cũng đánh không lại một Lý Tiêu.

Không biết Lâm Giang chạy đi làm việc từ lúc nào, mà Trác Tử tới nay cũng không biết đi làm cái gì rồi, cả trong phòng làm việc chỉ còn lại mỗi Mạc Dao Dao cùng Tề Hiên. Tề Hiên ở phòng quản lý vui mình ở trong một đồng văn kiện, mà Mạc Dao Dao ở trong phòng ngoài chơi Landlords (Bãi Tú Lơ Khơ), vì vậy xuất hiện tình cảnh kỳ quái ông chủ liêu mạng làm việc, thư ký an nhàn chơi bài.

Sung sướng dùng hết cốc cà phê của mình rồi, Mạc Dao Dao vừa nhìn con số hiển thị ở góc phải phía dưới màn hình, đã sắp mười giờ rồi. Đã trễ thế này, khó trách cô đói không chịu được, mà Tề Hiên vẫn còn giống như người máy không ngừng làm việc.

Trước kia những lúc bận rộn, Mạc Dao Dao một hai bữa không ăn cơm đều không cảm thấy đói lắm, thế nhưng mấy ngày này bị Vạn Niên Thanh nuôi tới khó tính tới, thân thể cũng quý giá rồi, mỗi ngày không đúng hạn ăn ba bữa cơm là không chịu được. Bây giờ buổi sáng cô bị mùi thơm đánh thức dậy, buổi trưa có người gửi tin nhắn nhắc nhở cô ăn cơm, buổi tối nếu Vạn Niên Thanh không có thời gian quay về nấu cơm, buổi sáng trước khi đi đã chuẩn bị xong thức ăn buổi tối, Mạc Dao Dao trở về hâm nóng lên là được rồi.

Vậy mà hôm nay Mạc Dao Dao chưa kịp ăn cơm đã bị Tề Hiên cho gọi lại, vì phòng ngừa Lý Tiêu đột nhiên tập kích cô cũng không tâm trạng ăn cơm, ai biết đến lúc này mà người cũng vẫn chưa tới, xem ra tai mắt Tề Hiên đặt bên cạnh Lý Tiêu lần này có lẽ nhầm rồi.

Thời gian này có lẽ cũng không thể mua đồ ăn ngoài rồi, Mạc Dao Dao vượt bụng đứng lên, nói một câu đối với Tề Hiên ở phòng trong: “Tề tiên sinh, tôi đi ăn bữa ăn tối có được không?”

Tề Hiên ngẩng đầu, ánh mắt có chút tan rã, phản ứng phải qua thời gian rất lâu mới hiểu được Mạc Dao Dao nói gì, liền gật đầu. Mạc Dao Dao nhìn bộ dáng kia của anh, cảm giác trong cặp mắt vô thần kia toàn là các con số bay nhảy, cảm thấy thật sâu cuộc sống không dễ dàng.

Ở bên ngoài tòa nhà có một cửa hàng mở cửa 24 giờ, không chừng là vì chuẩn bị cho cái loại người thích làm thêm giờ như thế này. Mạc Dao Dao đi vào ăn một suất cơm thịt kho, trước khi đi đột nhiên nhớ tới về mặt mặt mũi của Tề Hiên, lòng mềm nhũn, gọi giúp anh ta một cái bánh bao hấp cùng một bát cháo.

Mạc Dao Dao đem cháo cùng bánh bao đặt ở trên bàn làm việc của Tề Hiên nói: “Anh vẫn chưa ăn đúng không? Lương tâm tôi trời dậy, mang tới cho anh một phần đây.”

Tề Hiên nhìn đồng hồ ăn kia không lên tiếng, đoán chừng là còn chưa kịp có phản ứng kịp.

Mạc Dao Dao nói tiếp: “Anh tính toán đầu tư sản phẩm bảo vệ sức phẩm, chính mình lại không chú ý giữ sức khỏe, cẩn thận đến cuối cùng túi tiền đầy ắp thân thể lại giống như bị quả bóng bị xì hơi khắp nơi, mỗi ngày lại phải đeo mặt nạ dưỡng khí mà làm việc.”

Tề Hiền lúc này kịp phản ứng, sau khi mở túi đồ ăn lấy ra một cái bánh bao mới nói: “Lời hay lại có thể bị cô nói thành như vậy, tìm cô tới thật là đúng.”

Mạc Dao Dao suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Tôi coi như là anh khen tôi.”

“Thật không có khen cô.” Đang lúc nói chuyện Tề Hiền lại ăn hết hai bánh bao, động tác thần tốc, mất ráo phong cách ăn com ưu nhã ở nhà hàng Pháp ban đầu, thoát nhìn là rất đói bụng.

“Không có sao, tôi coi như là anh khen tôi.” Có câu người không biết xấu hổ là kẻ vô địch, Mạc Dao Dao vào giờ khắc này là kẻ vô địch.

Không tới năm phút đồng hồ bánh bao và cháo bị Tề Hiền biến thành hư không, ăn xong anh nhìn Mạc Dao Dao một lát, sau đó cúi đầu.

Mạc Dao Dao thở dốc vì kinh ngạc, thì ra vị này là chưa ăn no, vì vậy lão Đại không tình nguyện đem phần com gà mình xách kia cũng lấy ra luôn, cô vốn tính toán ngộ nhờ Tề Hiền muốn kháng chiến lâu dài giữ lại để nửa đêm ăn nữa. Được rồi, nói thật, thật ra thì một chén com thịt kho nhỏ kia cô cũng chưa ăn no.

Mười phút sau đến cái phần com gà cũng không còn bóng dáng, Tề Hiền nhìn mấy thứ bỏ đi trên bàn một chút, lại liếc mắt nhìn Mạc Dao Dao .

Được rồi, đây là bốn phần của thư ký, cô làm sâu gào thời gian dài như vậy, làm công nhân vệ sinh một lần cũng không sao.

Vứt mấy đồ bỏ đi, đại khái hai giờ sau Tề Hiền mới đi ra khỏi phòng quản lý, nói với Mạc Dao Dao: “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Đã trễ thế này trừ xe taxi xe gì cũng không còn hoạt động, coi như là anh ta lịch sự còn biết đưa cô về nhà. Nếu không đã quá nửa đêm tự một mình đi taxi về nhà, thật ra Mạc Dao Dao có chút sợ.

Trước khi ra cửa trước, Tề Hiền hỏi Mạc Dao Dao : “Bữa ăn khuya vừa rồi cô thanh toán sao?”

Mạc Dao Dao gật đầu, chẳng lẽ còn miễn phí.

“Có hóa đơn không?”

“Có hóa đơn.”

“Ngày mai cầm hóa đơn tới phòng tài vụ lĩnh tiền.”

“Vứt rồi.”

“Cái gì?” Tề Hiền dừng bước chân lại, nhìn Mạc Dao Dao .

“Vứt rồi, hóa đơn tôi để trong túi nylon, lúc nãy dọn dẹp đã vứt đi cùng rồi.” mặt Mạc Dao Dao bình thản nhìn Tề Hiền nói: “Hơn nữa cũng chỉ coi như đưa muối, tổng cộng mới có 31 đồng rưỡi gì đó, anh lại để tôi đi tới phòng kế toán thật có chút không đáng, anh cứ coi như tiền thuê xe của tôi tới nay là được.”

“Vậy cô vẫn phải trả thêm cho tôi, tiền thuê xe từ chỗ này tới nhà của cô ít nhất phải 50.”

Mẹ nó!

“Trừ từ tiền lương của tôi!” Mặt Mạc Dao Dao bị phẫn, đây là người nào chứ!

Tề Hiền nhìn gương mặt khổ sở dị thường, khóe miệng nâng lên: “Tôi sẽ nhớ .”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: TẶNG HOA

Trên đường đưa Mạc Dao Dao trở về Tề Hiền đột nhiên dừng xe, đêm khuya cùng một người đàn ông ở trong ô tô đóng kín, người đàn ông này lại đột nhiên dừng xe đây thật ra là một chuyện rất đáng sợ. Mạc Dao Dao quan sát bốn phía một cái, phát hiện nơi này coi như đèn đuốc sáng rõ, là một khu phố buôn bán, không có gì phải lo lắng.

Tề Hiền mở cửa xuống xe, trước khi đi bỏ lại một câu: “Đợi một chút.”

Quả nhiên chỉ chốc lát anh khiêng về một bó hoa, mở cửa xe vứt xuống trong ngực Mạc Dao Dao ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh lái xe: “Cho cô.”

Sở dĩ dùng cái từ “Khiêng” này, là bởi vì bó hoa này quá lớn, bên trong là đủ loại hoa hơn nữa còn có đủ loại trang trí, chỉ liếc nhìn cũng biết bó hoa này giá trị xa xỉ, ít nhất những thứ pha lê dùng để làm làm đẹp kia cũng tốn một khoản tiền. Mà Tề Hiên lại đặt bó hoa ở trên bả vai, xem ra giống như là hết sức khiêng một thứ gì đó.

Mạc Dao Dao không phải chưa từng nhận hoa, chẳng qua là lần này có chút khiến cho trong lòng cô run sợ: “Cái này để làm gì?”

Tề Hiên nỏ máy xe, không để ý chút nào nói: “Tôi vốn nghĩ, đưa cô về coi như là từ thiện cho việc cô làm thêm giờ, không nên lấy tiền. Để cho cô trả cô lại không đi, không thể làm gì khác hơn là đưa cho cô một bó bộ phận sinh dục.”

“Không ai nói cho anh biết anh nói chuyện rất thất đức sao?” Mạc Dao Dao tuyệt không làm bị bó hoa xinh đẹp này làm cảm động, ngược lại muốn một cái tát quất chết Tề Hiên. Mặc dù cánh nói bộ phận sinh dục này là chính cô nói cho Tề Hiên, nhưng anh ta cũng không cần phải đem một đồng lớn bộ phận sinh dục ném vào trong ngực cô như vậy, sau đó nhắc nhở cô, cô đang ôm một bó bộ phận sinh dục đấy.

Tề Hiên nhìn cũng chưa từng nhìn Mạc Dao Dao một cái, mà chuyên chú lái xe: “Trên căn bản không ai dám nói như vậy.”

Được rồi, cái người này thoát nhìn vẫn là tự biết rõ, biết mình là cái loại đức hạnh gì, đáng tiếc dùng cái chữ “Dám” đó khiến Mạc Dao Dao càng muốn quất anh ta rồi. Nếu như hiện tại bên cạnh Vạn Niên Thanh, khẳng định Mạc Dao Dao ngay cả nghĩ cũng không cần đã quất tới, nhưng bây giờ bên cạnh cô chính là Tề Hiên, cho nên chỉ có thể suy nghĩ một chút an ủi mình một cái là được. Dù sao giữa cô và Tề Hiên, chỉ có Tề Hiên khiến cô tức chết, không phải cô khiến Tề Hiên tức chết.

Chỉ là đầu lưỡi vẫn không thể rơi vào thế hạ phong, Mạc Dao Dao nói: “Trước kia vị cổ vấn quá tâm lý của tôi cổ vấn sư, người trên căn bản có thể tự kỷ giống như anh, năng lực nhận thức của bản thân đều có chút vấn đề, tôi đề nghị anh nên đi gặp một chút, không cần anh có thể trở nên bình thường, ít nhất có thể biết chính xác địa vị của mình.”

Khóe miệng Tề Hiên nhếch lên: “Nghe bạn trai Tô Tuyên nói?”

Mạc Dao Dao cũng không khó hiểu: “Phạm vi mạng lưới điều tra của anh cũng có cả Lý Đông sao?”

“Cũng không phải, chẳng qua là từ sau khi cô đi làm, không có việc gì đều lần lượt đưa danh thiếp cho Trác Từ, Tân Hòa, Lâm Giang, khiến tôi chú ý.”

“Có cần tôi cũng đưa danh thiếp cho anh hay không ta? Ta thật sự cảm thấy anh cần thả lỏng một chút.” Mạc Dao Dao lấy danh thiếp Lý Đông đưa cho mình lúc ấy từ trong túi ra.

Tề Hiên không nhận: “Không sợ tôi đi tìm Lý Đông gây phiền toái?”

“Sợ cái gì, anh không có việc gì rảnh rồi ày sao? Ami là xui xẻo đụng vào anh, tôi là do anh cần dùng tới, quan hệ giữa anh và Lý Đông là thế nào, anh không có chuyện gì lại đi tìm anh ấy gây phiền toái? Huống chi cái tự yêu bản thân gì kia đều là tôi dùng để chèn ép anh, cũng không phải anh ấy nói.” giọng nói Mạc Dao Dao rất chắc chắn, cô biết Tề Hiên không phải loại người như vậy.

Tề Hiên híp mắt một cái, thanh âm mang theo một tia vui vẻ: “Coi như cô rất hiểu rõ tôi.”

Mạc Dao Dao gật đầu: “Không có biện pháp, bị anh bức. Làm nhân viên lại không biết cấp trên ra sao sao có thể sống được, huống chi là cái loại đen tối như anh.”

“Tôi cho là cô đang khen tôi.”

“Thật không có khen anh.”

“Không có sao, tôi coi như là cô đang khen tôi.” Cùng loại lời thoại mặc dù không phải từ cùng một người, điều này chứng minh vào giờ khắc này, Tề Hiên không thể địch, mặc dù anh ta vẫn luôn là vô địch, nhưng giờ khắc này anh ta là vô địch đứng đầu.

Cuối cùng đã tới dưới tòa nhà cô, trước khi xuống xe Mạc Dao Dao đem hoa đặt ở chỗ ngồi, Tề Hiên gọi cô lại: “Hoa!”

“Chớ, một đồng lớn bộ phận sinh dục như vậy khiến cho tôi lại có bóng ma trong lòng.” Bó hoa kia vừa nhìn chính là giá trị xa xỉ, đừng nói 31 đồng rưỡi, 3150 đồng đều không thể mua được.

“Vậy cô định để trong xe tôi tạo thành bóng ma cho tôi?” Tề Hiên cầm hoa lên ném vào trong ngực Mạc Dao Dao: “Đây là bữa ăn khuya của cô.”

Mạc Dao Dao hết sức bất đắc dĩ ôm hoa đi lên tầng, phía sau nghe Tề Hiên đột nhiên hô một tiếng: “Mạc Dao Dao, ngày mai chớ tới trễ.”

Cũng không quay đầu lại nói một câu: “Nhớ rồi, ta còn muốn toàn bộ tiền thưởng chuyên cần đấy.”

-

Mạc Dao Dao tâm tình phức tạp ôm một bó bộ phận sinh dục to. . . . Không, là một bó to giá trị xa xỉ đi lên tầng. Còn chưa cầm chìa khóa cửa đã mở ra, lộ ra khuôn mặt có chút lo lắng của Vạn Niên Thanh.

Anh giang hai cánh tay nhào tới: “Dao Dao, trẻ như thế, lo lắng chết anh rồi !”

Mạc Dao Dao hết sức quen với hành vi của anh, nhanh chóng tránh ra, khiến Vạn Niên Thanh chụp hụt, bản thân mình nhân khe hở này đi vào, đồng thời ném ra một câu nói: “Không phải đã nói cho anh biết tối nay làm thêm giờ về muộn sao?”

“Thế nhưng trẻ như vậy người ta. A!” Vạn Niên Thanh đột nhiên hét to một tiếng.

“Thế nào?” Mạc Dao Dao đã sớm thấy nhưng không thể trách, về mặt hết sức bình tĩnh.

Về mặt kia của Vạn Niên Thanh giống như là người chồng phát hiện vợ mình vượt tường, mặt bất gian tại trận nói: “Dao Dao, làm sao người có thể ôm bộ phận sinh dục khác!”

Nói xong không nói lời gì đoạt lấy bó hoa kia từ trong ngực Mạc Dao Dao ném vào trong thùng rác, đồng thời kéo tay của cô , đỏ mặt nói: “Muốn sờ liền sờ của anh đây, hoa của anh chỉ để cho em sờ.”

Nói xong cũng đem túm tay Mạc Dao Dao hướng về □ của mình.

Mạc Dao Dao thấy nhưng không thể trách, bình tĩnh nhắc chân lên, anh ta không phải muốn sờ hoa ư, dùng chân cũng có thể.

Vạn Niên Thanh giả bộ rất đau lăn qua lăn lại trên mặt đất, thuận tiện dòm trộm cảnh tượng dưới váy cô một chút, đồng thời trong miệng kêu: “Ai ui, đau quá, a.”

Mạc Dao Dao không thể nhìn được nữa, dùng chân đá đá vào Vạn Niên Thanh trên đất, đồng thời nói: “Thứ nhất, anh ở dưới đất tôi không ngại, nhưng xin anh không nên lăn tới dưới chân tôi thuận tiện nhìn lên dưới váy tôi một chút đi.”

“Thứ hai, anh giả bộ đáng thương tôi không ngại, nhưng anh có thể chuyên nghiệp một chút hay không, không cần vừa kêu vừa lộ ra vẻ mặt rất sáng khoái?”

Sau khi cô nói xong Vạn Niên Thanh lập tức bò người lên, đứng ở trước mặt Mạc Dao Dao cúi đầu, dáng vẻ vô cùng nghe lời.

Mạc Dao Dao lôi kéo hắn đi tới bên cạnh thùng rác, chỉ vào bó hoa giá trị năm con số kia hiện tại biến thành đồ bỏ đi, nói: “Cuối cùng, anh ghen tôi không ngại, nhưng Vạn Niên Thanh anh có thể lấy giống trước tiên không?”

Vì sao nam nhân khác ghen đều là nhắm vào người, Vạn Niên Thanh nhà cô ghen là nhắm vào hoa chứ! gương mặt Mạc Dao Dao bắt đầu ửng đỏ.

Vạn Niên Thanh híp mắt nhìn bó hoa, trong lòng suy nghĩ, không như vậy có thể để cho cô vứt bó hoa quý như vậy sao?

Có câu nói, đạo cao một thước ma cao một trượng.

Đây chính là hình dung chân thật nhất về Vạn Niên Thanh và Mạc Dao Dao trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: SỢI DÂY

Mấy ngày trôi qua Mạc Dao Dao rốt cuộc phát hiện Tề Hiên không thích hợp.

Đầu tiên là đi làm, ngày hôm sau sau khi tặng hoa Mạc Dao Dao phát hiện một chiếc Lexus dừng trước cửa nhà mình, xe này cô nhìn rất quen mắt. Chính là chiếc xe Tề Hiên dùng chờ cô đi bệnh viện nói cho cô biết mình bất tri bất giác đã nợ nần chồng chất, vừa dùng chiếc xe này lôi kéo cô đi Provence uy hiếp cô muốn cô trở thành thư ký của mình, tối hôm qua ở trên chiếc xe này, Tề Hiên ném cho cô một bó bộ phận sinh dục.

Nói thật cô đối với chiếc xe này thật đúng là không có cảm tình gì.

Vậy mà hôm nay Tề Hiên lái xe tới đón cô đi làm , Mạc Dao Dao vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy anh nghiêng người dựa vào cạnh xe, nhìn thấy cô liền mở cửa xe, làm một động tác “Mời”, động tác vừa lịch thiệp lại tiêu sái.

Lúc ấy Mạc Dao Dao trước tiên nhìn phía bên trái một chút, lại nhìn qua bên phải, cuối cùng nhìn đằng sau một chút, cô bi ai mà phát hiện bên trong phạm vi tầm mắt của Tề Hiên chỉ có một mình mình, ngược lại phạm vi ngoài tầm mắt có không ít phái nữ từ 10 tuổi đến 60 tuổi vây quanh xem, một người trong đó chính là bác gái tầng dưới nhà cô.

Cô nhắm mắt đi tới hỏi: “Làm gì?”

“Sợ cô đi muộn, lên xe thôi.”

“Anh không sợ tôi đi sớm sao?” Mạc Dao Dao ngồi lên xe, lúc này cô cũng không thể mặc kệ Tề Hiên mà chạy tới chỗ chờ xe buýt. Trận thế này của anh ta, người mù cũng nhìn thấy.

“Điều tra chỉ ra mỗi ngày cô đều tám giờ ra khỏi cửa, tôi tới trước nửa giờ sẽ không bỏ lỡ, tôi tin tưởng phán đoán của mình.” Tề Hiên vừa nói vừa khởi động xe, giọng nói vẫn là chắc chắn tức chết người như cũ.

Mạc Dao Dao không dám hỏi tại sao anh muốn chờ mình, bởi vì Tề Hiên ân cần như thế đơn giản có hai nguyên nhân, một là đoán chừng anh lại muốn khiến Mạc Dao Dao làm chuyện gì, vì vậy giống như lần trước áp dụng chính sách gây ông đập lưng ông; hai là có thể anh cảm thấy thiếu mình một cái bánh bao công với một bát com đùi gà, có lẽ tặng hoa không hết nhân tình cho nên đón cô thêm lần nữa.

Trừ hai lý do ở trên còn có cái thứ ba, Mạc Dao Dao ngay cả ảo tưởng một cái cũng không dám, xác suất Tề Hiên sẽ thích cô cũng không khác gì giữa trời rơi vàng xuống.

Tiếp theo là trưa hôm đó, Mạc Dao Dao đang suy nghĩ xác định địa điểm ăn bữa trưa, Tề Hiên đi tới trước bàn làm việc của cô, gõ một cái lên bàn cô: “Đi cửa hàng Fastfood ngày hôm qua mua chút thức ăn về đây, lần này mua một chút, đỡ phải ăn không đủ no.”

Mạc Dao Dao nhìn hai vị trợ lý giương mắt mà nhìn sau lưng Tề Hiên, cũng kinh ngạc. Lại nói chuyện này luôn luôn không phải do cô phụ trách, trực tiếp do hai vị trợ lý đảm nhận, hôm nay vì sao ông chủ lại tự mình tới đây hạ lệnh? Hơn nữa cũng không cần cô phải cố ý đi ra ngoài mua, trực tiếp gọi điện thoại gọi đồ ăn mua ngoài là được, ngày hôm qua thì quá muộn cô mới mệt nhọc đôi chân của mình đi xuống.

Vì vậy Mạc Dao Dao không nhìn Tề Hiên ra lệnh, cầm điện thoại trên bàn làm việc lên bấm một dãy số: “Năm phần com thịt kho thêm năm bát canh, bánh bao hấp cộng thêm năm chén cháo trứng muối thịt nạc, thuận tiện thêm năm viên trứng mặn cùng dưa muối thịt nguội, tòa nhà Hoàn Vũ 1714, cảm ơn.”

Đề điện thoại xuống cô nói với Tề Hiên: “Không cần đi ra ngoài, có bên ngoài đưa tới.”

“Tại sao lại gọi năm phần?” Tề Hiên cũng không tức giận, mà là nhượng nhượng mảy, vẻ mặt bí hiểm.

Mạc Dao Dao nhìn một chút hai vị sau lưng Tề Hiên nói: “Tính cả tôi là bốn, anh bảo gọi nhiều hơn một chút, cho nên tôi gọi phần cho năm người.”

Trợ lý đặc biệt thứ nhất Trác Từ khước mắt co rút, đây được coi là phần cho năm người phần hay sao? Năm phần com đùi gà thêm năm cái bánh bao tính thế nào cũng là phần mười người? Coi như mọi người đều là đàn ông ăn nhiều một chút, nhưng cô cũng không thể coi người ta ăn như heo chứ?

So với Trác Từ chỉ quan tâm tới vấn đề thức ăn, trợ lý thứ hai Lâm Giang rõ ràng chú ý vấn đề cao hơn một chút, anh ta đang nghĩ, ông chủ luôn luôn không thích lãng phí, ngộ nhỡ còn dư lại sẽ do ai trả đây?

Quái dị là hai người bọn họ ai cũng không có nghĩ tới tại sao Tề Hiên lại để cho Mạc Dao Dao gọi bữa ăn, càng không nghĩ tới Tề Hiên có thể sẽ coi trọng tới một tiêu thư ký đặc biệt của mình. Đối với bọn họ mà nói, Tề Hiên mập mờ đùa giỡn với người khác, đơn giản chính là dầm rỗng hang hổ. Trong suy nghĩ của bọn họ, phương pháp giải quyết chuyện đại sự của ông chủ chỉ có một, chính là tiến hành phân tích đối với một đồng tài liệu hồ sơ phụ nữ, cuối cùng chọn ra một người phụ nữ cực kỳ có gia cảnh lại cực kỳ có giá trị đầu tư thân cận kết hôn, sinh con sau đó vì tương lai đứa con này mà thiết kế một kế hoạch bồi dưỡng chặt chẽ, cũng tính toán giá trị tiền đầu tư ban đầu với tiền lời sau này.

Sự thật chứng minh ý nghĩ của Lâm Giang có chút đáng tin, sau khi Tề Hiên nghe Mạc Dao Dao giải thích nói: “Ngộ nhỡ còn thừa lại, số tiền thức ăn thừa đó, người nào đặt người đó trả.”

Sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, Mạc Dao Dao cảm thấy không thể oán trách, ngồi ở trước bàn làm việc ngay cả đứng cũng không đứng lên, bình tĩnh trả lời: “Không sao, tôi đem bó hoa kia bán lại cho cửa hàng hoa, cũng đủ được mấy phần rồi.”

Mặt Tề Hiên trầm xuống, trợn mắt nhìn Mạc Dao Dao một cái, mang theo hai trợ lý lại trở về phòng làm việc, để lại cho cô một bóng lưng cực kỳ bất mãn.

Mạc Dao Dao âm thầm hối hận, so đo cái gì chứ, hoa kia sớm đã bị Vạn Niên Thanh vứt ra ngoài, số tiền ăn thừa buổi trưa hôm nay cô còn phải tự móc tiền túi. Cô lắc đầu một cái, hi vọng về sau Tề Hiên không nên để cho cô gọi bữa.

Trưa hôm đó còn dư lại hai phần com đùi gà cùng hai cái bánh bao, Mạc Dao Dao tự móc tiền túi thanh toán 50 đồng, thuận tiện đem mấy phần đồ ăn này gói lại, chuẩn bị mang về nhà buổi tối hâm nóng lại ăn.

Ai ngờ đêm đó Tề Hiên lại lưu Mạc Dao Dao lại làm thêm giờ, làm hại cô nhàm chán tham gia cuộc so tài Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe), trong lúc kích động còn nạp thêm 5 đồng, trong vòng hai giờ đã xài hết toàn bộ tiền.

Vừa khoảng mười giờ Tề Hiên kêu đói, Mạc Dao Dao đem com buổi trưa còn sót lại dùng lò vi sóng hâm nóng đưa cho Tề Hiên, lúc ấy Tề Hiên nhìn Mạc Dao Dao, ánh mắt không tiếng động mang theo chỉ trích. Mạc Dao Dao hơi ngửa đầu: “Lãng phí lương thực là đáng xấu hổ, tỷ đây là đang giúp anh tích đức.”

“Tôi nhớ à cô gọi nhiều đồ ăn bên ngoài, cuối cùng phần còn dư lại là để cho tôi ăn, rốt cuộc là ai đang giúp người nào tích đức?”

“Tôi phụng mệnh làm việc, anh lập công chuộc tội.”

Tề Hiên nhìn Mạc Dao Dao một lát, dùng lỗ mũi cười hừ một tiếng, sau đó cũng không có nói gì, ăn phần cơm thừa này.

Buổi tối như cũ là anh đưa cô về nhà, chẳng qua là không tặng hoa. Trên đường Tề Hiên không nói lời nào, cả đường Mạc Dao Dao kinh hồn táng đảm

-

Kéo dài như vậy sau ba ngày, Mạc Dao Dao coi như không nguyện ý thừa nhận cũng phải thừa nhận, Tề Hiên giống như thật sự coi trọng mình, mỗi ngày đi làm đưa đón, trọng trách gọi cơm buổi trưa từ trên người hai vị trợ lý chuyển sang người của, hơn nữa mỗi ngày cô đều phải bồi thường một ít tiền buổi trưa.

Hơn nữa hôm nay phát tiền lương, Mạc Dao Dao nhìn tiền lương nhiều hơn 167 đồng rưỡi khỏe mắt co rút mãi, mấy chữ này chính là tổng cộng số tiền mấy ngày nay cô móc tiền túi!

Sự thật ở trên không thể không khiến cho cô hoài nghi Tề Hiên là đang theo đuổi cô, nhưng là có cách theo đuổi người khác như thế này sao? Thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Cũng bởi vì Tề Hiên làm việc quá mức bí hiểm, Mạc Dao Dao không xác định được mục đích của anh, cho nên đối với nhất cử nhất động của anh chỉ có thể nhìn không dám ngả bài. Ngộ nhờ trong đầu Tề Hiên không biết tính cái mưu ma chước quỷ gì, mình lại hiểu lầm, như vậy mặt mũi cũng phải ném đi rồi.

Kể từ sau khi có cái suy nghĩ này, mỗi đêm sau khi Mạc Dao Dao làm thêm giờ trở lại nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Vạn Niên Thanh cảm thấy chột dạ, đối mặt với động tác đồng chân của anh, cũng không thể nào quên anh rồi. Đối với Mạc Dao Dao đột nhiên dịu dàng này Vạn Niên Thanh cũng không vui vẻ, mà là một buổi tối đứng ở bên giường Mạc Dao Dao buồn bã nói: “Dao Dao, vì sao gần đây em không đáp anh?”

Giọng nói kia biểu tình kia từ ngữ kia giống hệt như đúc đối với lần đầu tiên Mạc Dao Dao thấy Vạn Niên Thanh.

Mạc Dao Dao đang muốn ngủ, bị biểu tình kia của anh khiến cho lòng tư toàn thân dựng ngược, thiếu chút nữa cho là quỷ trong phim kinh dị từ trong TV bò ra ngoài. Sau đó Cô tỉnh táo một cái, lại vỗ vỗ đầu Vạn Niên Thanh giống như vỗ sủng vật: “Đối với anh không phải rất tốt sao, ngoan, ngủ đi.”

Kết quả Vạn Niên Thanh càng uất ức, mặt mũi mếu máo nói: “Em chưa bao giờ đối đối với anh tốt như vậy.”

Lời này nếu đối là người khác nói ra, Mạc Dao Dao sẽ hiểu thành ý tứ của anh ta là về sau em phải đối với anh tốt một chút; nhưng lời này từ chỗ Vạn Niên Thanh nói ra, ý này liền thay đổi thành: “Em đối với anh thật tốt quá, van cầu em giống như trước đây chà đạp anh đi!”

Mạc Dao Dao ở trong chăn nắm chặt nắm tay, cắn răng hỏi: “Vậy anh muốn làm gì?”

Vạn Niên Thanh nghe câu hỏi của cô, trượt một cái trượt vào trong chăn Mạc Dao Dao, đầu tựa vào trên vai cô, dùng giọng làm nũng nói: “Đối với anh khá hơn một chút nữa.”

Nói còn chưa dứt lời liền bị người ta một cước đạp xuống trên đất, anh còn chưa kịp hoan hô, liền bị Mạc Dao Dao túm cổ ném vào trong nhà vệ sinh, đặt lên trên nắp bồn cầu. Mạc Dao Dao nhìn Vạn Niên Thanh đang cố gắng lui thân để cho mình ngồi ở trên nắp bồn cầu, dùng giọng nói dị thường dịu dàng hỏi: “Có cần tôi mang tới sợi dây trói anh vào bên trên hay không?”

Ánh mắt Vạn Niên Thanh sáng lên, cầm thật chặt hai tay của Mạc Dao Dao nói: “Vậy thì thật là quá tuyệt vời!”

Mạc Dao Dao vung tay: “Thật xin lỗi, không có sợi dây.”

Vạn Niên Thanh vội vàng giờ tay lên kêu: “Anh có anh có!”

Nói xong lời Mạc Dao Dao đi vào phòng ngủ của mình, từ phía dưới tủ quần áo lôi ra một đồng dụng cụ S/M, roi da, hạng quyền, nhét miệng, cây nến nhiệt độ thấp, trói buộc mang.

Mỗi lần lấy ra một món mí mắt Mạc Dao Dao liền nhảy lên hạ xuống, đợi đến khi anh mặt mong đợi mà đem sợi dây đưa tới trong tay cô thì mí mắt Mạc Dao Dao thiếu chút nữa rút gân.

Lúc Vạn Niên Thanh nộp lên sợi dây còn lấy ra mấy tờ hình ảnh, hướng về phía Mạc Dao Dao khoa tay múa chân: “Anh thích nhất loại trói này, chỉ là cảm giác loại này sẽ kích thích hơn một chút, cái loại đó xem ra không tồi, thật là khó chọn a. Nếu không hai ta mỗi ngày thử một loại đi!”

Anh nhìn Mạc Dao Dao, đôi mắt lóe sáng trong suốt, bên trong tất cả đều là anh sao nhỏ lung linh.

Mạc Dao Dao khẽ mỉm cười, đem Vạn Niên Thanh chỉ mặc quần cộc xanh biếc xách lên, túm đến trên ban công ngay cả sợi dây cũng quăng ra ngoài, sau đó lập tức đóng cửa khóa lại.

Hướng về phía Vạn Niên Thanh đang dính vào phía sau cửa kính, Mạc Dao Dao cười đến hết sức ngọt ngào: “Vạn Niên Thanh, anh cứ ở ban công nghiên cứu thích biện pháp trói gì nhất một chút đi.”

Nói xong trở về ngủ, vừa đặt lên gối đã ngủ, suốt đêm ngủ ngọt ngào, ngay cả mơ cũng không mơ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: BỊ THƯƠNG

Trong nhà một M, công ty một S, Mạc Dao Dao cảm giác mình có thể khỏe mạnh khỏe mạnh lớn lên đến bây giờ không có một lần đi cầu viện Lý Đông đây thật là một cái kỳ tích! Đổi lại là người khác đoán chừng sớm đã bị này hai tầng lửa và băng này đẩy vào bệnh viện tâm thần rồi.

Giữa S và M là cái gì? Cô đã từng trả lời là từ miễn cảm, hiện tại câu trả lời của cô biến thành Mạc Dao Dao . Nói cách khác đại danh Mạc Dao Dao cô hiện tại đồng nghĩa với từ miễn cảm, phải đánh lên Mosaic, cấm chỉ nói ra.

Trong thời khắc tấn công bên trái bên phải này, kế hoạch dưỡng sinh của Vạn Niên Thanh rốt cuộc lấy được sự đồng ý của Tề Hiên, song phương đều thối lui một bước, rốt cuộc quyết định hiệp nghị.

Trong thời gian này Mạc Ngôn mai danh ẩn tích, đối với hành động việc làm cả Vạn Niên Thanh cũng không khẳng định cũng không giải thích, để mặc cho anh mượn danh tiếng Bình An đi khắp nơi lừa bịp, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu ép Tề Hiên nhượng bộ. Bọn họ từng suy đoán qua suy nghĩ của Mạc Ngôn, cho ra kết luận là anh ta đối với chuỗi sản phẩm này nhất định là coi trọng, chẳng qua là hạng mục của Bình An quá nhiều, thật sự không cách nào rút ra nhân lực vật lực tài lực tới ủng hộ cái kế hoạch này, cho nên mới phải tìm bên ngoài. Có chỗ dựa Mạc Ngôn ở sau lưng, kế hoạch dưỡng sinh nhất định là con cá béo, nếu như bọn họ không ăn, nhất định sẽ tiện nghi người khác.

Sau khi Tề Hiên phân tích qua tất cả văn kiện, quyết định lập tức ký hợp đồng. Vì vậy Mạc Dao Dao nghênh đón vào project lớn đầu tiên sau khi nhậm chức.

Nội dung Project rất đơn giản, chính là tìm tất cả hành động có thể ngăn trở Lý Tiêu.

Phải nói Lý Tiêu gần đây có thể mắc phải chứng tổng hợp thời mãn kinh, vừa gặp phải chuyện không hợp ý liền đi tìm Tề Hiên cãi lộn. Nếu như lúc ký hợp đồng bà ấy thật sự chạy tới quấy rối không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên Mạc Dao Dao đem hết tất cả vốn liếng cũng muốn ngăn cản bà ta.

Đầu tiên là muốn tìm ra Vô Gian đạo nằm vùng trong công ty của Lý Tiêu, cái này rất đơn giản, tùy tiện truyền ra tin tức bảo hôm nay Tề Hiên muốn ký hợp đồng, mật thám đó liền bị lôi ra. Đi ra ngoài lẩn lộn ai cũng sẽ chơi trò hai mặt, Mạc Dao Dao bỏ đi ý định muốn đuổi việc anh ta của Tề Hiên, cũng cho anh ta một cơ hội, muốn anh ta tung hỏa mù Lý Tiêu.

Vì vậy đến ngày ký hợp đồng, Vạn Niên Thanh mang theo không biết trợ thủ lừa gạt ở đâu và văn kiện nghênh ngang đi tới công ty Tề Hiên ký hợp đồng, Lý Tiêu lại bị một tin tức sai lầm đánh lừa đến Tùng Hạc lâu.

Tùng Hạc lâu là một quán rượu, rất nhiều công ty lớn chiêu đãi khách hàng cũng thích chọn ở chỗ này. Bởi vì nơi này an tĩnh, thoải mái, cấp bậc là quan trọng nhất.

Vốn ký hợp đồng nhất định là ở công ty, nhưng Mạc Dao Dao muốn vì vô gian Tiểu Suất Ca kia nói cho Lý tiêu, vì phòng ngừa bà tới gây chuyện, Tề Hiên quyết định không ở công ty ký hợp đồng, mời người đến Tùng Hạc lâu.

Mạc Dao Dao mang theo tiểu đội chuyên dụng ứng phó với Lý Tiêu của cô đứng ở trước cửa “Phong Hoa Tuyết Nguyệt” của Tùng Hạc lâu, nhìn thấy Lý Tiêu đi tới, lập tức nói: “Thật xin lỗi, bác gái già Lý, ông chủ đang nói chuyện vô cùng quan trọng, vì không để cho người khác hiểu lầm bà nghe trộm chuyện làm ăn cơ mật trở thành tội phạm làm ăn, tôi không thể để cho bà vào.”

Về mặt cô đặc biệt thành khẩn, một bộ dạng tôi là thật vì muốn tốt cho bà.

Hôm nay Lý Tiêu đoán chừng đã uống thuốc giảm áp trước mới tới, nghe cái câu “bác gái già Lý” kia của Mạc Dao Dao lại không hề nổi điên, cô hai cánh tay ôm ngực, đứng ở trước cửa tỉnh táo lạ thường nói: “Cô có mở cửa hay không?”

Mạc Dao Dao khẽ mỉm cười, dời ra khỏi cánh cửa: “Mở, chuyện Lý đồng sai bảo sao tôi có thể không làm.”

Lý Tiêu với Mạc Dao Dao từ lúc quen biết đến bây giờ cũng đã ba tháng, đây vẫn là lần đầu tiên bà ta thấy Mạc Dao Dao nghe lời như vậy, vì vậy có chút chần chừ: “Cô tính cái mưu ma chước quỷ gì đây?”

Hôm nay Mạc Dao Dao thật đúng là không có tính cái mưu ma chước quỷ gì, Tùng Hạc lâu cách xa với công ty Tề Hiên, coi như một đường đèn xanh cũng phải đi hơn nửa giờ, cho nên chỉ cần Lý Tiêu đi tới nơi này, cho dù thế nào bà ta cũng không có thời gian đi gây chuyện. Cô cũng không đáng lời kéo với bác gái này, dù sao cô cũng không cần được. Đầu năm nay ai còn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, đã sớm đều dùng trí hết rồi.

Lý Tiêu thấy Mạc Dao Dao cười đến không thích hợp, bước một bước dài xông lên đẩy cửa “Phong Hoa Tuyết Nguyệt” ra, kết quả bên trong một người cũng không có. Bà ta lập tức xoay người lại kêu lên với Mạc Dao Dao: “Bọn họ đang ở chỗ nào?”

Mạc Dao Dao vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Tùng Hạc lâu rất lớn, bà từ từ tìm đi.”

“Bọn họ không ở chỗ này?” Cuối cùng Lý Tiêu còn có chút đầu óc, thấy bộ dạng không có chút sợ hãi kia của Mạc Dao Dao, rốt cuộc mới phản ứng.

“Cuối cùng bà cũng thông minh một lần, đáng tiếc đã chậm.”

Lý Tiêu giận dữ, hướng về phía Mạc Dao Dao nói: “Cô chờ!”

Mạc Dao Dao gật đầu: “Ừ, tôi chờ.”

Nhưng việc đời luôn là vô thường như vậy, Mạc Dao Dao cảm thấy có Tề Hiên ở sau lưng làm chỗ dựa đoán chừng Lý Tiêu cũng không thể làm gì mình, chờ thì chờ chứ sao. Ai biết ông trời còn chưa cho cô thời gian chờ, một giây kế tiếp cô đã lăn xuống từ trên cầu thang.

Chuyện là như vậy, Lý Tiêu đi giày cao gót tức giận lại lo lắng lui về phía sau, bà ta muốn chạy về công ty. Ai biết bởi vì quá mau cũng bởi vì giày cao gót, bà ta mới bước hụt chân xuống cầu thang, mắt thấy sẽ té xuống. Lúc ấy Mạc Dao Dao ở bên cạnh bà ta, không chút suy nghĩ liền lôi bà ấy một cái.

Sự thật chứng minh, lực tác dụng giữa các vật thể quả nhiên là tác động lẫn nhau, cho nên Mạc Dao Dao kéo Lý Tiêu lên đồng thời cũng bị lôi xuống. Vì vậy chuyện chỉ trong nháy mắt diễn biến thành Lý Tiêu bình yên vô sự, Mạc Dao Dao xả thân cứu người lăn xuống cầu thang.

Trời đất chứng giám, cô thật không có vĩ đại như vậy, toàn bộ chuyện cô làm chính là thuận tay kéo Lý Tiêu một cái, chuyện này cho dù đổi lại là người nào cũng sẽ làm như vậy. Ai ngờ thế trọng giữa Lý Tiêu và Mạc Dao Dao chênh lệch cách xa, lực cản ma sát của Mạc Dao Dao với mặt đất không lớn bằng lực kéo của Lý Tiêu, cho nên bị kéo xuống xuống. Bản nhân Lý Tiêu cũng không phải là cố ý, loại tình huống lúc ấy đó bà ấy cũng không còn có ý định làm chuyện xấu.

-

Khi Mạc Dao Dao tỉnh lại, mình đã nằm ở trong phòng bệnh đơn của bệnh viện rồi. Lúc ấy cô chính trực nhìn trần nhà, cổ có chút đau, nghĩ muốn quay đầu quan sát hoàn cảnh bốn phía chung quanh, ai ngờ vừa muốn động liền bị người ngăn lại: “Đừng động, cổ cô bị trật, mấy ngày này đều không thể cử động.”

Người nói chuyện là Tề Hiên, nhưng Mạc Dao Dao không nhìn thấy anh, bởi vì hiện tại cô chỉ có thể nhìn trần nhà.

Cô cảm giác được trên cổ của mình hình như quần thú gi, muốn đưa tay lên sờ, vừa muốn lại bị Tề Hiên đè xuống: “Đừng động, tay phải cô gãy xương, khôi phục phải mất mấy ngày.”

Cô nháy mắt mấy cái, há hốc mồm, phát hiện rất may cổ họng mình không bị thương còn có thể nói chuyện, liền mở miệng: “Tôi còn có chỗ nào bị thương, anh nói rõ ràng một lần đi.”

Thanh âm có chút khàn khàn, còn mang một ít tiểu tụy, không có sắc bén như bình thường.

Tề Hiên đi vòng qua trước giường Mạc Dao Dao, ở phía trên nhìn xuống cô, khiến Mạc Dao Dao thấy rõ cái khuôn mặt có chút tóc đen kia biến thành gương mặt tuấn tú: “Còn có nhiều chỗ ngoại thương trên người, cũng may là trừ tay phải và cổ cũng không bị thương tới xương.”

Xem ra tay trái cùng hai chân không sao, quan trọng nhất phần eo và xương lưng không sao, như vậy vấn đề cũng không lớn. Mắt Mạc Dao Dao chuyển vòng quanh, phát hiện mình đang ở một chỗ lớn rất sạch sẽ, không có cảm giác âm ẩm giống như khu nội trú, liền mở miệng hỏi: “Bây giờ tôi đang ở chỗ nào vậy?”

“Bệnh viện, phòng chăm sóc đặc biệt.”

Nhất thời sắc mặt Mạc Dao Dao không còn bình tĩnh như vừa bắt đầu, vội vàng lộ ra ánh mắt tội nghiệp, cố gắng nhìn thẳng vào mắt Tề Hiên: “Đây có coi là tai nạn lao động không? Tiền thuốc thang có thể chi trả không?”

Mặt Tề Hiên càng đen hơn: “Thành thật dưỡng vết thương của cô đi, chuyện tiền nong nói sau.”

Vừa nghe hai chữ “nói sau” Mạc Dao Dao nóng nảy, vội vàng quơ quơ tay trái quần băng nói: “Tôi muốn đổi phòng bệnh.”

Tề Hiên tiến lên đè cô lại: “Calm miệng, thành thật ngoan ngoãn đi!”

Lúc này có người đẩy cửa vào, vừa thấy Tề Hiên đang đè lên cái tay trái chồng chất vết thương của Mạc Dao Dao, lập tức nói: “Đề cái móng vuốt kia xuống, cẩn thận tôi kiện anh ngược đãi người bị thương.”

Người phụ nữ có thể nói ra lời nói hung hãn như vậy chỉ có một mình Ami, Lý Đông đi đằng sau cô, hai người vừa nghe nói Mạc Dao Dao ngã xuống từ trên cầu thang lập tức chạy đến bệnh viện. Vừa thấy bộ dạng Tề Hiên giống như đang muốn tập kích phản tử tàn tật, Ami giận dữ sợ, cũng quên Tề Hiên đối phó với cô trước kia thế nào, trực tiếp lên tiếng cảnh cáo.

Mạc Dao Dao vừa nghe thấy Ami tới, vội vàng quơ quơ tay trái: “Ami, Ami!”

Ami vừa thấy lập tức tiến lên đề tay của cô lại, đồng thời khiển trách: “Có thể đang hoảng một chút hay không?”

Tề Hiên đứng ở một bên hừ một tiếng, tầm mắt rơi vào Ami đang đề tay Mạc Dao Dao, nói: “Có cần tôi kiện cô ngược đãi nhân viên của tôi hay không?”

Mạc Dao Dao cảm giác được ngọn lửa của Ami bên cạnh đang từ từ bùng lên, đoán chừng đã muốn vượt qua max rồi, vội vàng nói: “Ami, cậu giúp tớ nhìn xem khuôn mặt bị hủy chưa?”

Ami liếc mắt một cái, vỗ nhẹ gáy cô một cái: “Đã từng thấy nhảy lầu nát mặt, cũng chưa từng thấy ai lăn từ trên cầu thang lăn xuống lại có thể bị hủy dung, nghĩ gì thế!”

Mạc Dao Dao cau mày: “Đau.”

“Ồ đó giả bộ ít thôi, toàn thân cao thấp chỉ có gáy cậu không bị băng, đập vậy làm sao có thể đau.”

Mạc Dao Dao ở trước mặt Ami hết sức giả bộ con mèo con, méo máo nói: “Toàn thân đều đau.”

Hiện tại cái cô phải làm chính là hết sức giả bộ đáng thương phân tán tầm mắt của Ami, ngàn vạn lần không thể để cho cô ấy đánh nhau. cùng Tề Hiên Kẹp ở giữa một S với một M, cô còn có thể khách sáo dùng từ mẫn cảm, kẹp ở giữa hai S cô cũng chỉ có thể giả dạng làm O kêu “SOS” thôi. Hơn nữa dưới cái loại tình huống bị trọng thương này, thật lòng không đau hơn được nữa!

Hiển nhiên Tề Hiên cũng chú ý tới điểm này, anh cầm áo khoác lên nói với Mạc Dao Dao: “Nghỉ linh tinh ít thôi, tỉnh dưỡng nhiều vào, ngày mai tới thăm cô.”

Nói xong đẩy cửa đi, coi hai cái người sống Ami với Lý Đông thành không khí.

Anh vừa đi Ami lập tức giả vờ hừ hừ Mạc Dao Dao một chút: “Ồ đó giả vờ ít thôi, ở đây thật không đánh nổi cậu, dù sao tớ cũng phải chú ý tới tình trạng bị thương của cậu.”

“Ami cậu thật tốt.” Mạc Dao Dao lấy lòng cười.

Người này một khi bị thương liền dễ dàng trở nên yếu ớt, nếu không Mạc Dao Dao lúc nào lại có thể làm nũng với Ami như vậy, một lát nói tớ muốn ăn quả táo giúp tớ gọt vỏ, một lát nói tớ muốn uống nước giúp tớ uống, khiến Lý Đông bên cạnh nhìn thất mãi co rút. Lúc anh bị giải phẫu viêm ruột thừa cũng không có đãi ngộ này, bạn thân thật khiến cho người ta ghen tỵ!

Dĩ nhiên lời này anh không thể nói ra được, nói ra không chừng bộc phát đại chiến thế giới lần thứ mấy đấy.

Đang hưởng thụ niềm vui thú nô dịch Ami, cửa chợt bị đẩy ra, một người hùng hùng hổ hổ chạy vào vọt tới bên giường Mạc Dao Dao, mặt đau lòng nói: “Dao Dao, như thế nào rồi, không có sao chứ.”

Mạc Dao Dao vừa nhìn thấy người này lập tức biến sắc mặt, hăng hái nói: “Vạn Niên Thanh, cút tới trước mặt tôi, không nhìn thấy tôi không thể quay đầu sao!”

Giọng nói kia, thần thái kia, đâu còn có cái bộ dáng mèo con bị thương mới vừa rồi! Rõ ràng là nữ địa chủ xã hội cũ. Nhân vật chuyển đổi quá nhanh khiến cho Ami có chút không kịp phản ứng, Lý Đông nhân cơ hội tiến lên cầm tay Ami, mặt thần bí ý bảo cô đừng nói chuyện.

Vạn Niên Thanh vừa nghe Mạc Dao Dao hạ lệnh, vội vàng chạy đến trước mặt cô, nắm lấy tay trái vẫn còn hoàn hảo không bị tổn thương kia nói: “Dao Dao, anh tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: BỊ PHÁT HIỆN

Đối với việc mình vừa mở ra mắt là thấy Tề Hiên mà không phải Vạn Niên Thanh, trong lòng Mạc Dao Dao đang bùng cháy một ngọn lửa. Về phần nguyên nhân vì sao ngọn lửa này lại xuất hiện, hiện tại Mạc Dao Dao tàn phế cấp hai không có biện pháp tìm hiểu rõ ràng. Cô chỉ cảm thấy, dù sao Vạn Niên Thanh cũng là yêu quái, nên so với Tề Hiên càng phải rõ chuyện của tôi chứ? Luôn miệng nói yêu thích tôi, quay đầu lại tôi xảy ra chuyện, anh lại là người cuối cùng lần tới.

Nhận thức này khiến Mạc Dao Dao rất tức giận, cô nhìn Vạn Niên Thanh cầm lấy tay mình, tay trái ngăn lại tránh thoát khỏi tay của anh, sau đó cầm một nửa quả táo Ami đang gọt, ngay cả dao găm cũng xuống trước người Vạn Niên Thanh, vừa ném vừa nói: “Gọt!”

Trong quá khứ, mặc dù Mạc Dao Dao từng có trường hợp đặc biệt dựa theo mong ước của Vạn Niên Thanh chơi đùa S/M cường độ thấp, nhưng chưa bao giờ động tới vũ khí có tính sát thương như hôm nay lại còn nặng lời như vậy, hành động trực tiếp ném dao là chưa từng xảy ra. Vạn Niên Thanh nhận lấy dao lệ nóng doanh trùng: “Dao Dao, em quá nặng lời!”

Cũng không biết nước mắt này của anh rốt cuộc là uất ức hay là hưng phấn, căn cứ vào biểu hiện trong quá khứ của anh, Mạc Dao Dao có lý do hoài nghi anh là vì mới vừa rồi trong nháy mắt bị dao đâm sát qua tay kia kích thích cảm giác mà hưng phấn. Chưa khiến cho anh bị thương cũng coi như là đáng tiếc, nhưng Mạc Dao Dao vừa bắt đầu cũng hiểu rõ loại đồ chơi nhỏ này không đủ thương được Vạn Niên Thanh, cô mới dám vứt.

Vạn Niên Thanh cầm quả táo lên bắt đầu gọt, động tác thuần thục giống như anh vừa sinh ra đã bắt đầu luyện tập, xạch xạch mấy cái đã gọt xong, vỏ quả táo cũng không đứt.

Ami nhìn mình phần đầu nửa ngày mới gọt được vài đoạn mà còn kèm theo không biết bao nhiêu táo đi cùng, mờ trùng hai mắt, đứng cùng Lý Đông ở trước giường bệnh đóng giả bức phong nền lớn.

Vạn Niên Thanh lấy lòng đem quả táo đưa tới, Mạc Dao Dao há miệng, mặt có chút sưng, rất đau, cô vung tay lên: “Tôi muốn cắt thành miếng nhỏ chút vừa miệng ấy!”

“Vâng!”

Cái chữ “Vâng” Vạn Niên Thanh trả lời cũng rất lưu loát nha, giống như một ngày anh nói mấy trăm lần có thứ tự như vậy. Anh thuận tay cầm lấy mâm đựng trái cây, đem quả táo cắt thành những miếng nhỏ, sau đó tìm nửa ngày không tìm được cây tăm, liền nói với Mạc Dao Dao: “Không có tăm, anh dứt cho em ăn có được hay không?”

Mạc Dao Dao “Hừ” một tiếng coi như là ngầm cho phép, vì vậy Vạn Niên Thanh hưng phấn cầm một miếng lên dứt vào trong miệng Mạc Dao Dao.

Chuyện đến trình độ này Ami cảm giác mình không thể chơi trò tượng gỗ nữa, kể từ lúc người đàn ông này bước vào đã không coi trọng hai đại nhân vật còn sống là bọn họ, việc này có thể giải thích là do anh ta quan tâm Mạc Dao Dao đến trình độ không để ý tới người khác. Nhưng kể từ sau khi anh ta tới, Mạc Dao Dao liền đem khuê mật vừa mới một sống một chết phục vụ trở thành không khí, đây là việc không thể nào tha thứ nổi.

Chỉ là ở trong mắt Lý Đông đây không coi là lỗi gì không thể tha thứ được, anh cảm thấy trọng sắc khinh bạn thật là phẩm chất tốt, Ami nếu có cái phẩm chất tốt đẹp này thật tốt.

Ami kỳ quái hừ mũi một cái rồi hỏi: “Dao Dao, đây là người nào thế? Bạn việc nửa ngày cũng không thấy giới thiệu một cái?”

Chính lúc này Mạc Dao Dao đang há to miệng chờ táo Vạn Niên Thanh dứt, nghe Ami vừa nói như thế mới chính thức tỉnh ra từ trong phần nộ, phát hiện mình làm ra chuyện thập ác bất xá, cô lại vì Vạn Niên Thanh mà quên mất Ami! Đây quả thực là thiên lý bất dung!

Đối mặt với nụ cười của Ami bề ngoài thì ôn hòa kì thực tức giận đằng đẵng, Mạc Dao Dao cảm giác mình hiện tại đứng vào quả thật là tự mình tìm chết, vì vậy cô quyết định đem cái nhiệm vụ gian nan này giao cho Vạn Niên Thanh. Cô nuốt miếng táo xuống, lấy tay vỗ vỗ Vạn Niên Thanh: “AMY, bạn tôi, tự giới thiệu mình đi.”

Vạn Niên Thanh nghe lời để đĩa đựng trái cây xuống, xoa xoa tay, vươn tay hướng Ami, lộ ra một nụ cười làm ăn tình anh, cùng với bộ dạng nô tài vừa rồi tưởng như hai người: “Vạn Niên Thanh.”

Sau khi bắt tay, nụ cười của Ami vẫn không phai đi, Vạn Niên Thanh biết cô vẫn chưa thỏa mãn, liền lấy từ trong cặp tài liệu ra một tờ danh thiếp đưa cho cô. Ami dùng hai ngón tay nhận lấy danh thiếp, đưa tới trước mắt vừa nhìn, sau đó kéo ra một nụ cười xã giao: “Anh chính là Vạn Niên Thanh đó à, quan hệ cùng Dao Dao nhà chúng tôi thế nào vậy?”

Mạc Dao Dao chỉ cảm thấy lúc này vẻ mặt Ami giống như là mẹ chồng ác độc đang tra khảo, về phần tại sao lại có suy nghĩ quái dị này chính cô cũng không biết. Cô chỉ biết quan hệ giữa cô và Vạn Niên Thanh nếu để cho Vạn Niên Thanh trả lời, tuyệt đối sẽ là một bi kịch.

Đáng tiếc thân là nhân sĩ tàn tật cô không kịp ngăn trở nữa, Vạn Niên Thanh khẽ mỉm cười, đặc biệt lễ phép nói: “Tôi với Dao Dao trước mắt ở chung, quan hệ không rõ, bọn tôi là thật đấy.”

“Haaa...!” Ami cười, sau đó nhìn Mạc Dao Dao nói: “Ồ chung, là thật?”

Lúc này trong lòng Mạc Dao Dao ý nghĩ muốn chết cũng đã có rồi, vốn biết Vạn Niên Thanh miệng chó không mọc ra ngà voi nha! Cô vì sao mà nhất thời đứt gân não để cho anh ta trả lời vấn đề Ami hỏi chứ? Cặp mắt sáng như tia laser kia của Ami không biết quét ra cái gì đây.

Ami không phải Diệp Tu, loại lấy cớ này tuyệt đối không thể gạt được cô ấy, đầu óc Mạc Dao Dao trống rỗng, không thể làm gì khác hơn là vuốt đầu chơi kẻ hoàn binh: “Ai nha, đau quá, toàn thân đều bị thương. Tổ một quá, muốn ngủ.”

Mạc Dao Dao cảm thấy Ami cùng Vạn Niên Thanh ở trước mặt nhân sĩ tàn tật trình diễn, xuất diễn này thật sự là quá không có nhân đạo!

Thấy cô giả bộ bị thương, Ami lạnh lùng cười một tiếng, đứng ở đó vẫn không nhúc nhích giả bộ Mona Lisa. Vạn Niên Thanh lại là gấp gáp nhào tới, đòi dài với cô vô cùng tự nhiên. Anh lo lắng nằm ở bên giường Mạc Dao Dao, ân cần hỏi: “Có phải vết thương không? Có muốn gọi y tá hay không?”

Nói xong anh định giờ tay ấn chuông gọi y tá sẽ phải theo như hộ sĩ linh, bị Mạc Dao Dao một phát bắt được, việc này nếu gọi y tá tới xem trò vui đó mới thật sự bị gọi là bị người ngoài chế giễu đấy.

Ami lúc này cũng không giả bộ Mona Lisa nữa, vỗ vỗ bả vai Vạn Niên Thanh nói: “Đứng lên đi, không có nhìn thấy lực đạo cô ấy dùng quả táo ném anh sao, đủ phá vỡ kỷ lục môn đẩy tạ thế giới đấy, như thế mà còn nói toàn thân bị thương sao? Toàn thân bị thương mà động tác dùng móng vuốt dè anh lại không cho rung chuông sao lại mạnh mẽ như vậy chứ?”

Đã sớm nói ở trước mặt Ami không thể giả bộ nha, không tới một giây đã hiện nguyên hình rồi. Mạc Dao Dao cười khan, đối mặt với ánh mắt chăm chú của Ami, nói ra một phần sự thật: “Cũng không còn What?!, thật ra thì chính là khách trọ, phòng kia của tớ không phải đang để không sao, cho anh ta thuê rồi.”

“Chắc chắc!” Ami tiến lên ngắt nửa bên mặt không có bị thương của Mạc Dao Dao, “Cậu có thể cho nam giới thuê phòng sao? Thế thì trời rơi tuyết đó rồi?”

Mạc Dao Dao vừa muốn nói đây là họ hàng của tớ, tiện thể chăm sóc nhau linh tinh gì đó, Ami đã trực tiếp lên tiếng: “Cậu định nói anh ta là họ hàng chứ gì? Nói không chừng còn có thể là anh họ không có liên hệ máu mủ, tớ biết rồi.”

Việc này. Thật ra thì cậu ấy biết thuật đọc tâm sao?

Mạc Dao Dao hoàn toàn không còn cách nào, đối mặt với Ami cô nói gì đều vô dụng. Nhưng quan hệ giữa cô với Vạn Niên Thanh thật đúng là nói không rõ ràng được, mà việc làm sao Vạn Niên Thanh quen biết với cô cũng không cách nào nói. Cuối cùng cô chỉ còn dư lại một chiêu —— giả chết.

Cô và Ami nhìn nhau một lát sau đó, nhắm mắt lại đã ra động tác khò khò, chứng tỏ ta ngủ. Đồng thời lấy tay nhéo Vạn Niên Thanh, ý bảo anh chớ nói lung tung.

Ami dĩ nhiên chú ý tới hành động mờ ám của Mạc Dao Dao, nhưng thấy cô bày ra một bộ dạng lộn xộn chết không sợ phỏng nước sôi như vậy, chỉ có thể thôi. Vì vậy cô nói với Mạc Dao Dao: “Được, cậu cứ nghỉ ngơi trước, lúc nào vết thương tốt lên, cho cậu thời gian vài ngày, nhớ chế ra một lý do hợp tình hợp lý đấy.”

Tiếp theo cô nói với Vạn Niên Thanh nói: “Đại danh của anh tôi đã sớm nghe thấy rồi, chẳng qua không nghĩ anh lại quen biết với Dao Dao. Chuyện bên kia tôi vẫn chưa xác nhận, nếu tin tức tôi nhận được là thật thì cũng chớ trách tôi dùng gậy đánh uyên ương.”

Nghe thấy hai chữ “Uyên ương”, mi mắt Mạc Dao Dao giật giật, rất muốn nhảy dựng lên phản bác Ami, nhưng nghĩ tới tình huống bây giờ chỉ có thể nhịn xuống. Hơn nữa Ami rốt cuộc biết chuyện gì về Vạn Niên Thanh, vì sao giọng điệu nghiêm túc như vậy? Vạn Niên Thanh còn có chuyện mà là cô không biết sao? Hai người bọn họ cũng thẳng thắn gặp nhau đến tú Tiểu Hoa nông nổi, còn có cái bí mật gì có thể nói sao?

Ami mang theo vẫn chen miệng vào không lọt Lý Đông đi tới cửa, đột nhiên dừng bước lại quay đầu nói: “Đứng rồi, mới vừa rồi bận việc thiếu chút nữa đã quên rồi. Trước lúc nằm viện bác sĩ nói tốt nhất thông báo người nhà, tớ vừa nhìn bộ dáng cậu đã nghĩ phải tìm người chăm sóc cậu, vì vậy trước khi đến đã gọi điện thoại cho mẹ cậu. Bác thật là nhanh nhẹn, sáng mai ngồi máy bay đã tới rồi. Đến lúc đó cậu nghĩ nên làm thế nào giải thích với mẹ cậu chuyện ở chung với người khác đi.”

Nói xong rồi đóng cửa lại đi, cô vừa đi Mạc Dao Dao liền từ mờ mắt, vừa mới kích động định ngồi dậy, bị Vạn Niên Thanh lạnh tay lẹ mắt dè xuống: “Đừng kích động! Hiện tại phải tĩnh dưỡng!”

Mạc Dao Dao không an tĩnh được, từng té bào não của cô như nổ tung, đại não “Ong ong” vang dội, thật sự là không biết nên làm sao rồi.

“Mẹ tôi đến rồi! Mẹ tôi sắp tới rồi! !” Cô chỉ lặp đi lặp lại một câu nói này.

Vạn Niên Thanh không có ý thức được tầm quan trọng của việc này, còn rất vui vẻ nói với Mạc Dao Dao: “Cha mẹ sắp tới rồi, vừa đúng lúc gặp mặt.”

Nói xong cũng bị người vỗ một cái: “Đi em gái, cha mẹ vợ tên gì?”

Má phải bị đánh một cái tát, Vạn Niên Thanh lập tức đem má trái dâng lên: “Tát tiếp má còn lại đi.”

Mạc Dao Dao nội thương học máu, thiếu chút nữa trực tiếp buông tay nhân gian.

Mẹ cô mà tới nhìn thấy mình lấy được một người như vậy, có thể sẽ trực tiếp bóp chết cô, nhét trở lại vào trong bụng mình sinh ra một lần nữa!

Vấn đề rất nghiêm trọng, vì vậy cô hết sức nghiêm túc nói với Vạn Niên Thanh: “Vạn Niên Thanh, tôi cầu xin anh một chuyện, xem như tôi cầu xin anh!”

Kể từ quen biết đến bây giờ, Mạc Dao Dao chưa bao giờ cầu xin Vạn Niên Thanh, cũng chưa bao giờ dùng cái giọng nói nghiêm túc này nói chuyện. Vạn Niên Thanh cũng lập tức nghiêm nghị: “Nói đi, nói chuyện với anh sao phải cầu xin.”

“Anh. Bẩn mắt một thời gian, cho đến mẹ tôi đi rồi hãy xuất hiện. Những hành lý trong phòng của anh nhất định phải mang đi, ngàn vạn đừng để cho mẹ tôi nhìn thấy đồng đồ kia, tuổi bà ấy đã lớn, nếu bị thương thật thì không thể dậy nổi đâu!”

“Chẳng lẽ. Anh không thể nói mình là bạn trai của em được sao?”

“Bác bỏ!” Mạc Dao Dao kiên quyết hủy bỏ đề nghị của Vạn Niên Thanh, nếu cô đáp ứng thật mới là chuyện xấu !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: KHÔNG ĐƯỢC . . .

Thực ra anh chàng Vạn Niên Thanh này, muốn ngoại hình thì có ngoại hình, muốn tương lai có tương lai, muốn phong độ có phong độ, muốn chu đáo có chu đáo, ra được phòng khách xuống được nhà bếp, với Mạc Dao Dao thì lại có thời gian tiếp xúc lâu dài, tình cảm si mê không thay đổi. Đối tượng tốt như vậy đi đâu tìm được đây? Đáng tiếc là anh ta lại có hai khuyết điểm, mà có khuyết điểm thì cũng không có gì đáng ngại, đáng ngại là khuyết điểm ấy lại là khuyết điểm chí mạng. Đó cũng là lý do tại sao trong lòng Mạc Dao Dao, Vạn Niên Thanh không thể trở thành đối tượng lý tưởng được.

Thân phận của Vạn Niên Thanh là hoa yêu, điểm ấy chính là điểm chí mạng. Cùng thực vật nói chuyện yêu đương nhất định sẽ làm người ta cảm thấy có một bóng ma tâm lý. Hơn nữa, thực vật này còn là một cây hoa cuồng M. Ban đầu, Mạc Dao Dao vẫn luôn rối rắm về thân phận của Vạn Niên Thanh, từ xưa đến nay tình yêu giữa con người và yêu quái được mấy ai là có kết cục tốt đẹp? Nhưng mà qua thời gian, việc Vạn Niên Thanh không phải người mà là hoa yêu bây giờ chỉ là chuyện nhỏ không đáng để cô xem trọng nữa. Ngược lại, việc anh ta cuồng M mới thực sự là chuyện không thể chịu đựng được! Chỉ cần là người bình thường, ai vào trong nhà mà thấy một đồng dưng cụ S/M nhất định là gan cũng phải run sợ, nhất là tự dưng bất ngờ có một người đàn ông trần truồng cầm dây thừng nói với bạn: “Dao Dao, trời anh đi, trời thế nào thì tùy ý em!”. Mạc Dao Dao cảm thấy khẩu vị như vậy là quá nặng rồi, cô có chút không chấp nhận được.

Cô đã không chịu được, huống gì mẹ cô, bà ấy đang ở độ tuổi mãn kinh thần kinh có phần suy nhược, nếu bà mà thấy trong nhà cô xuất hiện mấy thứ như vậy, chắc chắn sẽ lập tức chạy đi đốt giấy tiền vàng bạc cho người cha đã khuất của cô, khóc lóc kể lể chính mình không tròn bổn phận, đem con dạy dỗ thế nào thành ra như vậy.

Mẹ Mạc không hung dữ, cũng không độc tài, chỉ là một người phụ nữ 50 tuổi hay than vãn mà thôi. Nhưng Mạc Dao Dao cảm thấy, thà rằng mẹ cô hung dữ còn hơn mong bà than vãn suốt ngày, bởi vì Mẹ Mạc mà lên con than vãn chính là vũ khí giết người, bà mà không đem chuyện Mạc Dao Dao từ lúc còn trong bụng mẹ cho đến hiện tại bây giờ than vãn kể lể tất cả một lần chắc chắn sẽ không dừng lại. Cuối cùng, bà còn thêm một câu nữa: “Là lỗi của mẹ, ba con chết sớm, mẹ một mình không thể chăm sóc tốt cho con...”

Bình thường con cái còn có lúc cãi nhau với mẹ, Mạc Dao Dao ngay cả việc này cũng không có, còn chưa kịp tức giận, Mẹ Mạc liền tự mình trách móc bản thân, nói bà không biết dạy dỗ con. Mỗi lần bà nói như vậy, Mạc Dao Dao liền lấy tay tát vào mặt mình, chứng tỏ là bà đúng, tất cả sai trái đều là do cô. Loại tình huống này, chắc chắn cuối cùng mẹ con cùng ôm nhau khóc lóc, không khóc đến lúc đói bụng không chịu nổi thì không dừng lại.

Hiện tại cô trở thành một kẻ tàn phế, mẹ cô không ngờ còn sang đây. Mặt khác, cô thực sự sợ Mẹ Mạc làm phòng bệnh này phát sinh ra lũ lụt. Mạc Dao Dao không muốn nhìn thấy mẹ cô than vãn khóc lóc, vừa thấy nước mắt của bà, cô chỉ mong sao đem chính mình, đưa con gái bất hiếu này đánh chết. Nhưng mà lần này, cô e đến cả việc đánh chính mình cô cũng không có khả năng.

Dưới tình huống như vậy, cô càng không thể để cho Vạn Niên Thanh làm cho mẹ mình tức giận, cho nên bất kể như thế nào cũng phải đem anh ta đuổi đi.

Vì để cho Vạn Niên Thanh hiểu được mà tự động tránh mặt, Mạc Dao Dao đem tình hình thực tế nói cho anh ta biết, cũng hết sức nghiêm túc yêu cầu anh ta ra ngoài ở vài ngày. Ai ngờ Vạn Niên Thanh nghe cô trình bày xong lại nói: “Những điều em nói anh đều biết, mẹ em anh đã gặp vài lần rồi, bà là người tốt, còn tưới nước cho anh nữa”.

Mạc Dao Dao ngẩn ngơ, mấy ngày nay Vạn Niên Thanh không quay về hình dạng thực vật nên cô cũng quên mất lúc trước, khi anh ta là chậu cây cảnh, Mẹ Mạc cũng đã từng tưới nước bón phân cho anh ta rồi. Nhưng việc cô sống cùng một chậu cây và việc cô sống cùng với một người đàn ông là hai việc hoàn toàn khác nhau, nên Vạn Niên Thanh vẫn không thể ở lại.

Nhưng anh ta lại nói: “Em bị thương nặng như vậy, mẹ em xoay sở một mình ở đây có được không? Chẳng lẽ em muốn bà nửa đêm không ngủ chăm sóc em?”

Mạc Dao Dao nghiêm mặt lại, mẹ cô yếu đuối, cô thực sự không muốn để bà khổ cực.

Vạn Niên Thanh vừa thấy có hi vọng liền thừa thắng xông lên, “Mẹ em anh nhìn đã biết, bà ấy thật sự thương yêu em, đúng kiểu để trên đầu sọ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, bây giờ bà thấy em giống như cái xác ướp, sẽ không ngất xỉu đấy chứ?”

“Em cũng đang lo đây, Ami sao lại kêu mẹ đến đây chi không biết nữa!”

“Ami cũng là có ý tốt, em như vậy một người chăm sóc làm sao được. Cũng do trước đó cô ấy không biết em còn có anh!” Vạn Niên Thanh vỗ vỗ ngực, bóng gió ám chỉ Mạc Dao Dao lẽ ra nên giới thiệu anh ta với Ami từ trước đó mới đúng.

“VẬY...em có thể làm gì bây giờ đây? Bây giờ thương thế cũng không thể lập tức tốt lên được. Cho dù anh dùng pháp lực đem em chữa khỏi, người khác cũng xem em là quái vật mà đem đi giải phẫu nghiên cứu, mẹ em không phải càng thêm lo lắng hay sao?”. Mạc Dao Dao hiện tại rất khản trương, suy nghĩ rối rắm đến mức không biết phải như thế nào.

Nhìn cô gái nhỏ đang rối rắm trước mắt, Vạn Niên Thanh cười hì hì, chỉ chỉ chính mình nói: “ Có anh đây! Anh có thể ra sân bay đón mẹ em, dọc đường còn có thể trấn an bà nữa!”

“Anh còn có thể giúp bà chăm sóc em, vậy là buổi tối bà ấy có thể nghỉ ngơi, không để bà ấy quá mệt mỏi.”

“Anh còn có thể nói tốt cho em trước mặt bà, nói em sống ở đây rất tốt, trường hợp lần này là ngoài ý muốn thôi.”

Vạn Niên Thanh nhìn Mạc Dao Dao với vẻ mặt chờ mong, đợi cô mở lời.

Hiện tại Mạc Dao Dao thực sự không còn cách nào khác, đề nghị này của Vạn Niên Thanh cũng có thể gọi là ổn nhất, cô nhẹ giọng nói: “VẬY...anh định giải thích với mẹ thế nào về quan hệ giữa em và anh?”

“Thì nói là bạn bè chứ sao, ai mà không có một hai người bạn chứ! Anh sẽ nói với mẹ em, vì em bị thương nên anh mới đến nhà em giúp em trông nhà, chờ em xuất viện thì dọn đi, dù sao đồ đạc của anh cũng không có bao nhiêu”. Vạn Niên Thanh cười chân thành, nhưng trong mắt Mạc Dao Dao, sao anh ta nhìn giống con sói đuôi to thế nhỉ ?!

Nhìn thấy ý Mạc Dao Dao bắt đầu dao động, Vạn Niên Thanh liền nói thêm một câu: “Mẹ em sức khỏe vốn đã kém, bây giờ lại lo lắng, chăm sóc cho em chắc chắn sẽ sinh bệnh, có anh ở đây, vừa an ủi lại vừa giúp đỡ bà, như vậy có phải tốt hơn không!”

Câu này đã làm cho Mạc Dao Dao hoàn toàn buông vũ khí, mím môi nói: “VẬY anh nhanh về nhà dọn hết mấy cái đồ đồ vật lung tung của anh đi, phải ném hết mấy cái thứ đó đi đấy, em không muốn mẹ nghĩ em là một đứa biến thái đâu”.

Vạn Niên Thanh gật đầu ngay lập tức, trả lời hết sức rõ ràng: “ĐƯỢC!”

Nhìn bóng lưng anh ta vội vã chạy ra ngoài, Mạc Dao Dao tự dưng cảm thấy có điểm gì đó không đúng. Nhưng mà đời này, mẹ cô là quan trọng nhất. Để tránh việc bà vừa vào phòng bệnh liền té xỉu lại phải thêm một phòng bệnh nữa, cô thì lại không thể làm gì, đành phải nhờ vào Vạn Niên Thanh vậy.

Vạn Niên Thanh về nhà dọn dẹp đồ đồ “yêu thích” của mình, Mạc Ngôn đột ngột xuất hiện sau lưng lên tiếng: “Không tốt”.

Vạn Niên Thanh xoay người đối diện Mạc Ngôn hỏi: “Cái gì không tốt? Tôi thấy có chỗ nào không tốt đâu. Mạc Dao Dao bị thương như vậy, anh còn cho người gạt tôi. Nếu không phải tôi tự nhiên có linh cảm xấu thì không biết đến khi nào mới biết được chuyện này!”

Mạc Ngôn nghiêm túc nhìn Vạn Niên Thanh : “Cô ấy là người, còn anh là yêu quái”.

“Thì như thế nào? Có quy định người và yêu không thể yêu nhau sao? Bây giờ đang đề cao việc tự do yêu đương, Liên Minh cũng không để ý nổi việc này, chỉ quy định là không làm lộ bí mật mà thôi.” Lời Vạn Niên Thanh nói đúng là sự thật, bây giờ giới yêu quái đang thịnh hành việc tự do, chỉ cần là yêu quái không được hại con người là được rồi, nguyên do cũng là vì xảy ra chuyện của Bạch Xà. Ban đầu Liên Minh cấm việc người và yêu yêu nhau rất nghiêm khắc, nhưng mà trên có chính sách dưới có đối sách. Không phải muốn yêu quái học tính cảm của con người sao? Thế nên...muốn hiểu được tình cảm con người, không cùng con người kết bạn sao được? lại không thể tiếp xúc thân mật? không thể tình một đêm?

Việc từ bạn bè, đến tiếp xúc thân mật, đến tình một đêm, cuối cùng tất nhiên là đến việc người và yêu yêu nhau rồi. Mà lẽ khi Liên Minh truy xét đến đây, chúng tôi cũng có cách nói khác, chúng tôi đâu có yêu đương, chúng tôi chỉ là bạn bè thôi, nói xong còn ngáy ngồ vô tội chớp chớp mắt nữa. Dù sao bây giờ cũng không giống ngày xưa, ngày xưa anh mà ngủ với người ta là phải cưới, chứ bây giờ nói không chừng người ta còn sợ anh (cô) đòi cưới người ta chỉ vì tình một đêm nữa kia, như vậy không phải chấm hết cuộc sống tự do hay sao?

Từ xưa đến nay con người yêu nhau đều lấy việc kết hôn làm mục đích. Bây giờ lại không kết hôn, không biết là phải làm sao cho đúng. Nếu trách móc họ không biết kiềm chế bản thân mà cùng con người phát sinh quan hệ thì sẽ có người đến vỗ vỗ vai Trưởng Lão của Liên Minh mà nói “ Ai chà, không phải ông còn có tư tưởng cổ hủ của mấy ông già nhà quê đấy chứ?”, ai cũng muốn tìm việc gì đó vui vẻ để bớt cô đơn, như vậy cũng không được hay sao? Tôi cô đơn, anh ta (cô ta) cũng cô đơn, an ủi lẫn nhau thì có làm sao đâu? Hơn nữa, an ủi con người cũng coi như là một cách tụy lụy ân đức. Việc tốt như vậy mà không cho chúng tôi làm, không phải là rất vô nhân đạo...không, là vô yêu đạo hay sao?!

Đối mặt với một đám yêu quái đã sống chung với con người, các vị trưởng lão cũng tức giận lắm chứ! Trách mắng trực tiếp bọn họ thì sao? “ Chúng tôi không có yêu nhau, mối quan hệ của chúng tôi là trong sáng nha, chẳng qua là tôi theo anh ta (cô ta) học hỏi cuộc sống con người mà thôi, không phải các vị trưởng lão vẫn muốn như vậy hay sao?”, nói chúng tôi phá vỡ qui tắc tình yêu con người và yêu quái, các vị trưởng lão không thể nói suông như vậy được, không có bằng chứng cụ thể, như vậy gọi là vu oan hãm hại. Các vị trưởng lão có thấy giấy đăng ký kết hôn không? Bây giờ không kết hôn chính là tự do, đâu có yêu đương.

Sau khi N vị trưởng lão vì tức giận mà chết, Đại Trưởng Lão của Hội Trưởng Lão thay đổi, đó là một vị cực kỳ anh minh, ông ấy rất coi trọng vấn đề này của Liên Minh, sau đó yêu cầu bỏ phiếu quyết định việc giữ hay bỏ quy định về tình yêu giữa người và yêu quái. Vì việc bỏ phiếu này không cần ghi rõ tên, nên hơn 90% số phiếu là phiếu đề nghị bỏ quy định, thắng lợi áp đảo. Ngoài ra việc hủy bỏ này áp dụng ngay ngày hôm sau, nên ngay ngày hôm sau đó có hơn mười đôi người-yêu dắt nhau đi đăng ký kết hôn, việc này làm cho các vị trưởng lão thuộc trường phái bảo thủ cực kỳ tức giận, các người không phải quan hệ nam nữ trong sáng hay sao? Sao chỉ chớp mắt biến thành yêu nhau vậy???

Lúc ấy thế nào cũng có người chạy đến nói: “Ồ hay, thời buổi này làm gì còn có mối quan hệ nam nữ trong sáng nữa chứ!”

Nghe đồn vì câu nói này mà thêm vài vị trưởng lão phái bảo thủ hôn mê bất tỉnh, vậy nên âm thanh phản đối đã nhỏ lại càng nhỏ hơn.

Sau khi trưởng thành, Vạn Niên Thanh đã lên Mạc Dao Dao đến chỗ Liên Minh nhận Chứng Minh Thư, lúc đó Đại Trưởng Lão đã nói với hắn một loạt qui định của người trưởng thành, Vạn Niên Thanh vừa nghe nói có thể tự do yêu đương đã kích động đến phát khóc, cũng đặc biệt dò hỏi xem vì sao lại thay đổi như vậy. Đại Trưởng Lão, người đặc biệt ủng hộ việc bỏ qui định ấy tự hào nói: “Bây giờ là thời đại mới, làm sao tuân thủ theo những qui tắc này được? No! Việc độc ác đó chỉ tồn tại ở thời cổ đại mà thôi!”

Vạn Niên Thanh tò mò việc Đại Trưởng Lão phát âm Tiếng Anh cực chuẩn, Đại Trưởng Lão cười cười thần bí nói: “Trước khi làm Trưởng Lão ta đã sống ở Mỹ một thời gian, còn yêu đương cùng một cô gái nước ngoài nữa. Nghe nói bên đó con yêu quái Dơi được gọi là Vampire, ta cũng muốn gặp mặt chào hỏi, nhưng mà lại tìm không được, chắc cũng như chúng ta trà trộn vào cộng đồng không lộ diện rồi.”

Thời buổi này, cả yêu quái cũng lưu hành việc Quốc tế hóa.

Sống dưới chế độ được ủng hộ, Vạn Niên Thanh cảm thấy việc yêu con người thực sự là không có gì không tốt, có thể nói là rất tốt đẹp nữa. Vậy mà cái tên Mạc Ngôn vốn ít nói này lại ngăn cản anh ta. Việc này làm cho Vạn Niên Thanh rất tức giận, anh ta tóm cổ áo của Mạc Ngôn nói: “Sau này anh không được xen vào chuyện tình cảm giữa tôi và Dao Dao nữa đấy!”

Mạc Ngôn nhìn thẳng vào mắt anh ta một lúc, ánh mắt đồng cảm: “Được, mặt kệ cậu.

Nhưng tôi nhắc trước cho cậu một câu, cậu sẽ bị tổn thương.” Mạc Ngôn dừng một lúc, hít sâu một hơi mới nói tiếp: “Giống như tôi.”

“Sẽ không!” Vạn Niên Thanh tuyên bố như đinh đóng cột. “Tôi không phải anh, Dao Dao cũng không phải cô ấy, chúng tôi sẽ sống bên nhau đến đầu bạc răng long.”

“Sau đó cậu nhìn cô ấy già đi, rồi chết đi, bản thân lại còn sống, lại còn sống mãi”. Mạc Ngôn tựa vào cửa sổ, nhìn vàng trắng non trên bầu trời, không nhiều lời nói ra vài câu: “Chỉ có một ngày là tròn, chỉ có trong nháy mắt là vui vẻ, còn dư lại tất cả đều là không trọn vẹn.”

“Chỉ có một ngày, vậy thì làm cho nó trở thành ngày hạnh phúc nhất, để cho khi sống trong những ngày không trọn vẹn sau đó có thể hồi tưởng lại ngày hạnh phúc nhất kia! Còn không đến cuối cùng, ngay cả việc hồi tưởng chúng ta cũng không có, ngay cả một ngày tốt đẹp để hồi tưởng cũng không có, như vậy là hạnh phúc sao? Như vậy sẽ tốt hơn sao?” Vạn Niên Thanh phản bác, trong mắt tất cả đều là tình yêu.

Mạc Ngôn ngậm ra một lúc, vẻ mặt luôn không khi nào thay đổi nay lại lộ ra nụ cười chua xót. “Tùy cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: CHO ĐI . . .

Đi đón Mẹ Mạc ngoài Vạn Niên Thanh còn có Ami, dù sao bà cũng là do Ami mời đến, mà cũng không thể để Mạc Dao Dao thương tật đi đón bà được. Chỉ là Ami không ngờ lại gặp được Vạn Niên Thanh, lúc hai người gặp nhau ở sân bay, Ami chỉ lạnh lùng cười.

Vạn Niên Thanh cảm thấy có chút khó hiểu, Ami không biết anh nhưng anh lại biết Ami. Lúc anh còn là cây cảnh, Ami không ít lần đến nhà Mạc Dao Dao, nhất là lúc cùng bạn trai trước chia tay, Ami đến hẳn nhà Dao Dao ở. Anh cảm thấy Ami là một người nhiệt tình ngay thẳng, còn có một chút khí khái của Vương Bá nữa, đặc biệt là rất quan tâm bạn bè.

Theo suy nghĩ của Vạn Niên Thanh, trong lần đầu tiên gặp mặt giữa anh và Ami, Ami lẽ ra phải thấy được anh là một người đàn ông trẻ tuổi mười tốt chuẩn mực, lẽ ra phải xúi giục Mạc Dao Dao chấp nhận anh, một chàng trai trẻ dù có đốt đèn lồng cũng không tìm được, cô ấy còn phải phải tuyệt đối giúp đỡ anh mới đúng. Ai ngờ tình huống thực tế trong suy nghĩ và thực tế khách quan lại khác nhau một trời một vực như vậy, Ami gặp anh lại cười lạnh, mà thông thường, chỉ khi nào cô ấy đối diện với người cô cực khinh bỉ, cô mới lộ ra nụ cười như thế.

Giờ đây... người giúp đỡ đã không có mà anh lại còn bị bao vây tứ phía là sao?! Thật là muốn bao nhiêu phiền muộn là có bấy nhiêu phiền muộn, không được, phải loại trừ hiểu lầm, phải làm cho Ami biết được anh là một thiếu niên tốt đẹp mới được!

Aizzzz... Vạn Niên Thanh không biết là, chỉ việc dựa vào ngoại hình của anh ta, đã không tính là thiếu niên nữa rồi. Thiếu niên thông thường là chỉ những đứa trẻ hơn mười tuổi chưa suy nghĩ chín chắn (Lăng Đầu Thanh(*)), có thể gọi là đứa con nít có chí tiến thủ. Còn như anh ta, cùng lắm chỉ có thể gọi là già mà không nên nét mà thôi.

(*)Chú thích Lăng Đầu Thanh:

Lăng Đầu Thanh [愣头青]:

Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẩu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do] : Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hường Thiên Túc Trung, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

(Theo Baidu)- Nguồn tham khảo: <http://chikarin1906.wordpress.com/>

Anh sửa sang lại quần áo, chắc chắn là không có chỗ nào thất lễ, liền đến trước mặt Ami thân thiện vươn tay ra: “Cô Tô, cô cũng đến đón bác à?”

Động tác này, giọng điệu này, dáng vẻ này, Mạc Dao Dao mà thấy chắc chắn sẽ rối loạn mất thôi. Đây có phải là cái tên hoa yêu cuồng M mặt dày mày dạn hay không? Quả nhiên là Vạn Niên Thanh có nhiều kênh, bên ngoài là kênh tình anh, bên trong... là kênh M + Kênh Hàm trư thủ (**) + Kênh nữ vương Mạc Dao Dao.

(**) Chí thích “Hàm trư thủ”: tay heo muối, từ dùng để chỉ bàn tay xấu xa của những kẻ chuyên sàm sỡ.

Ami nhìn tay Vạn Niên thanh đưa ra, cười lạnh nói: “Biết vì sao tôi có thành kiến với anh không?”

Vạn Niên Thanh rất trung thực trả lời: “Thật sự là không biết, tôi nghĩ mình cũng chưa làm gì để cô Tô phải ghét cả.”

Ami nhàn nhạt liếc Vạn Niên Thanh một cái, không để ý đến cánh tay anh vẫn đang đưa ra: “Khi chưa xác định rõ chuyện gì, tôi sẽ không nói. Nhưng vừa qua, tên của anh tôi nghe cứ như sấm bên tai. Hiện giờ tốt nhất anh không nên lôi kéo làm quen với tôi, chờ đến khi tôi đem mọi việc điều tra ra chân tướng, nếu đúng là sự thật thì đời này anh nên rút xa ra, đừng ở trước mặt Dao Dao lác lư qua lại. Nếu việc này là giả, thì tôi sẽ đến nhà nhận lỗi, lúc đó anh muốn đánh mắng thế nào cũng được.”

Lúc này Vạn Niên Thanh tự dung cảm thấy khó hiểu, tóm lại là tin đồn gì mà khiến cho Ami ghét anh đến mức dù vẫn chưa xác nhận rõ được mà đã như vậy? Anh là phần tử tri thức của thời đại mới, nghiêm túc nỗ lực làm việc, mọi người trong cơ quan đều thích anh, vậy thì lời nói xấu từ đâu mà có? Vậy nên anh cực kỳ chân thành hỏi lại: “Cô Tô, chúng ta hình như là có hiểu lầm gì đó thì phải?”

“Tôi không biết có phải hiểu lầm hay không, chỉ là bây giờ tôi sẽ không làm gì, mọi việc mà chưa rõ ràng, cho dù một ngày anh cũng đừng nghĩ đến việc có thể tiếp cận Dao Dao. Lần trước bị cái tên vô tình vô nghĩa Triệu Ngô Minh lừa dối, tôi không muốn bên cạnh Dao Dao lại có thêm một kẻ vô tình vô nghĩa nữa.” Ami vừa nói vừa cắn răng, vẻ mặt ân hận, cô cứ vì chuyện trước kia mà hối hận mãi.

Trí nhớ Vạn Niên Thanh lướt nhanh qua, anh còn nhớ rõ thằng cha Triệu Ngô Minh trèo cao lại chơi trò bắt cá hai tay kia, Ami đã nhắc đến tên kia như thế, có nghĩa là trước khi tên đó cùng Mạc Dao Dao chia tay, cô ấy có thể đã phát hiện ra có điểm mờ ám rồi, ai ngờ trước đây Triệu Ngô Minh lại che giấu qua loa như vậy. Sau khi sự việc bị phơi bày, lúc đó lại không kịp thời phát hiện tầm quan trọng của vấn đề, Ami chắc là hết sức tự trách bản thân. Như vậy tình huống bây giờ chính là một lần bị răn cản mười năm sợ dây thừng. Nhất định là có thông tin gì đó làm cho Ami hiểu lầm anh cùng với tên Triệu Ngô Minh kia có sai lầm giống như nhau rồi.

“Cô Tô, nếu tôi thật sự không thiện với lương tâm, thì bây giờ cô chính là đang làm tổn thương một thanh niên vô tội nội tâm yếu đuối đấy! Tại sao chúng ta không đem sự việc bày ra, tôi chết thế nào cũng phải biết rõ tội danh của mình chứ?”

Trong lúc nói chuyện tay Vạn Niên Thanh vẫn đưa ra, cứ như là không hề thấy mối vậy.

Ami cuối đầu nhìn tay Vạn Niên Thanh vẫn đưa ra, có chút dao động, nói: “Anh yên ổn vào làm việc, ngay cả thi thố cũng không có, cứ như vậy vào làm, không cần thử việc mà thành nhân viên chính thức. Ngày đầu tiên tiệc tùng cùng công ty, Mạc Ngôn tự mình đưa anh về nhà. Việc đó đã làm mấy người ngồi cùng tròn mắt. Tiền lương tháng đầu tiên của anh so với nhân viên kỳ cựu còn nhiều hơn, tháng thứ hai thì hạng mục lập tức do anh phụ trách, anh giải thích việc này như thế nào?”

“Vậy cô nghe lời đồn đãi giải thích như thế nào?” Anh có thể giải thích thế nào đây? Nói cho cô biết thật ra Mạc Ngôn là Đại Hắc, ngoài lạnh trong nóng, bị anh tình rất phát hiện ra rồi dựa vào?

“Quan trọng nhất, mấy năm nay Mạc Ngôn đều không có tiếng xấu truyền ra, có người nghi ngờ anh ta là thủy tinh (cà phê: là cái gì vậy trời!— mình đoán là gay không biết có phải không). Ngoại hình của anh thật đúng là không tệ.”

Vạn Niên Thanh bĩu môi: “Ngay cả tượng tượng tôi cũng không muốn!”

Nếu bị cái tên Mạc Ngôn rằng nhón kia chạm vào đóa hoa nhỏ mảnh mai của anh dù chỉ một chút thì thật sự đúng là bị kích. Hoa nhỏ của anh, ngoài Mạc Dao Dao thì bất luận kẻ nào cũng không được chạm lên!

Mặc dù hiện tại Vạn Niên Thanh là kiểu “nhân khuôn cầu dạng” (cà phê: mình dịch chữ này ra là “chó đội lốt người”, nhưng câu này lại là câu khen ngợi,

mình đọc nhiều truyện thấy người ta cũng dùng câu này khi khen ai đó, khó hiểu thật) giới giang khôn khéo. Nhưng mà nếu bỏ đi tầng da đó thì anh ta vẫn là một cây hoa chỉ biết nghiên cứu làm sao để có thể bị Mạc Dao Dao S thành M hoa thôi. Ba câu không rời sở trường.

“Tôi không phải đồ ngốc. Thời buổi này tuy rằng đam mỹ phổ biến thật, nhưng mà trong cuộc sống bình thường, đó cũng là số ít. Nhưng dù gì thì vẫn có lời đồn, tôi không thể không để ý.”

“Giữ chứ?” Anh và Mạc Ngôn có thể có quan hệ gì??? Ngoại trừ việc anh nợ tiền anh ta thì cũng chỉ có nợ tiền anh ta, và cũng chỉ nợ tiền anh ta.

“Mạc Ngôn có một cô em gái, anh với cô ta có quan hệ rất tốt thì phải. Có người chụp được ảnh các người cùng nhau ra khỏi khách sạn, Mạc Ngôn đã dùng số tiền lớn để cắt bài đó khỏi tạp chí phát hành. Nhưng tấm ảnh kia tôi đã thấy được. Lúc đó tôi còn chưa biết Dao Dao đã dính vào anh, nếu không ngay từ đầu tôi đã đem việc này bóp chết từ trong nôi rồi.”

Vạn Niên Thanh ngẩn ra, anh không ngờ lúc anh và Mạc Miêu Miêu ra khỏi khách sạn lại bị chụp lén. Cái ông Mạc Ngôn kiêu lời khó chịu kia coi vậy mà cũng làm không ít chuyện nhì! Nói thật chứ việc này nếu như bị Mạc Dao Dao biết, đến lúc đó bị hai người phụ nữ đuổi giết, anh cũng không biết bên nào so với bên nào đáng sợ hơn. Mạc Dao Dao khi giận lên không phải đáng sợ mà là tuyệt tình, anh không thể chịu được việc bị cô khinh bỉ và lạnh nhạt. Còn cái cô Mạc Miêu Miêu kia khi nổi điên. ... Vạn Niên Thanh rung mình một cái, đó không phải là hai kẻ hung bạo bình thường đâu. Cho dù anh là một đóa M hoa cũng không thể chịu đựng nổi được!

Ami lại nói tiếp: “Nói thật chứ tôi thấy tính chân thật của việc đó coi như cũng đã xác định được rồi, anh đừng nói với tôi anh cùng với một cô gái vừa có tiền vừa trẻ trung xinh đẹp chạy đến khách sạn chỉ để tâm sự thôi nhé?! Bây giờ tôi đồng ý với anh đợi khi chân tướng rõ ràng thì mới nói cho Mạc Dao Dao biết chính là giới hạn tối đa của tôi rồi, cũng chỉ vì Mạc Dao Dao bị thương nên tôi không muốn nó bị kích động thêm nữa. Được thôi, anh nói có thể cho tôi một lời giải thích, tôi sẽ xem xem anh có thể đem việc này giải thích như thế nào.”

Vạn Niên Thanh suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Cô cứ nói cho Mạc Dao Dao biết đi, tôi sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy, việc này cũng không thể nào giải thích với cô được”.

Ami nổi giận rồi, mấy kẻ bên cạnh Dao Dao sao toàn là thứ gì không vậy?!

“Ý anh là do tôi khó đối phó nên anh mới muốn giải thích cùng Mạc Dao Dao để dễ lừa gạt hơn?”

Đối mặt với sự chất vấn của Ami, Vạn Niên Thanh chân thành nói: “ Cho đến bây giờ tôi chưa hề lừa gạt cô ấy, cô ấy biết bí mật lớn nhất của tôi. Mà bí mật này không thể cho người khác biết, cho nên tôi chỉ có thể giải thích với một mình cô ấy. Tôi chỉ có thể nói với cô, lúc đó tôi với Mạc Miêu Miêu là hoàn toàn trong sạch, có một số việc không phải như mình nhìn thấy.”

Sau đó Vạn Niên Thanh không nói gì nữa, chuyên tâm nhìn bảng điện tử, chờ máy bay đáp xuống.

Ami nhìn Vạn Niên Thanh hồi lâu mới nói: “Tôi quyết định tạm thời giữ lại chuyện này, sau này sẽ nói sau. Dù gì hiện tại nó cũng đang bị thương, Bác Gái lại sang đây, vào lúc này cũng không thể không buông lỏng. Hơn nữa tôi tin anh cũng sẽ không làm gì một kẻ bị thương tật nên hiện tại cũng không cần phải gấp gáp.”

“Cô sẽ không ngăn cản tôi chăm sóc Dao Dao?!” Vạn Niên Thanh nhú mày.

Ami ngắc đầu cười: “Không ngại có thêm culi”

Vạn Niên Thanh vô cùng chững chạc quay đầu tiếp tục nhìn bảng điện tử, trong đầu lại hiện ra một bản Q Vạn Niên Thanh khác: khoa tay múa chân, giờ ngón tay chữ “V”, nháy audition.

Hoan hô, lại đánh hạ một người nữa. Đừng thấy Ami mang bộ mặt “không biết, tôi không tin về ngoài của anh” như thế mà lại chịu để cho Vạn Niên Thanh chăm sóc Mạc Dao Dao đang bị thương, thật ra là cô ấy đang cố tình cho qua thôi. Ai mà không biết phụ nữ yếu đuối nhất là khi cảm động chứ.

Kế hoạch “nông thôn bao vây thành thị” đang tiến hành hoàn mỹ, những người xung quanh giờ chỉ còn lại một mình Mẹ Mạc mà thôi. Vạn Niên Thanh ngẩng đầu nhìn bảng điện tử, trong lòng lại lại lẩm nhẩm: “Mẹ vợ à, người đến nhanh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: ANH HAI . . .

Trên thực tế, Mẹ Mạc cũng không yếu ớt như mô tả của Mạc Dao Dao. Bà là giáo viên trung học cơ sở môn lịch sử, ở bà có sự mềm dẻo của người phụ nữ truyền thống cùng với tư tưởng tiến bộ nhờ cách giáo dục của bố mẹ bà ngày xưa, ba mươi lăm tuổi bà tang chồng, một mình nuôi dạy 2 con khôn lớn. Đừng thấy một người phụ nữ mặc dù bề ngoài có vẻ yếu ớt như thế, nhưng thực ra đã sớm trải qua những sóng gió mà người bình thường khó có thể chịu được, vậy nên bất cứ chuyện gì bà cũng có thể nhìn thấu.

Sở dĩ Mạc Dao Dao có ấn tượng như vậy cũng bởi vì Mẹ Mạc không bị ảnh hưởng bởi tư tưởng trọng nam khinh nữ. Từ nhỏ đến lớn, Mẹ Mạc đối với Mạc Dao Dao đều hao tổn tâm tư hơn nhiều so với Anh Hai của cô. Cũng không phải bởi vì Mạc Dao Dao là đứa trẻ làm người ta phải lo lắng, trái lại Anh Hai Mạc Dương Dương của cô mới là như thế. Mạc Dao Dao quả thực chính là đại diện điển hình của sự gương mẫu.

Nói đến Mạc Dương Dương, anh ấy mới đúng là đứa trẻ làm người ta phải lo lắng. Ba tuổi leo nóc nhà dỡ ngói, năm tuổi đánh lộn ấu đả, bảy tuổi lấy đá đánh con người ta đi bệnh viện khâu ba mũi, chín tuổi biết chặn đường trẻ con nhỏ hơn trần lột tiền, mười ba tuổi sơ cấp ở lại một năm, mười lăm tuổi không biết từ đâu mua được cái bằng tốt nghiệp Trung Học Cơ Sở, mười tám tuổi ra ngoài làm việc bị bọn bán hàng đa cấp lừa gạt đem nhốt lại tiến hành tẩy não, sau đó anh ấy và mấy người bạn cùng gặp nạn bê hư song sắt chạy ra ngoài báo cảnh sát lúc nửa đêm, anh chính là một nhân vật truyền kỳ.

Mẹ Mạc luôn sợ đứa con này học điều xấu, kết quả Mạc Dương Dương từ lúc sinh ra đã bắt đầu đi lệch đường, đến khi mười tám tuổi có một lần cánh cửa của thế giới đen tối rộng mở chào đón anh ấy, vậy mà anh ấy lại đột nhiên không lệch đường nữa. Không chỉ cái tà quy chính mà còn giúp cảnh sát phá được một đường dây sản xuất những bằng thông báo tuyển dụng nhân viên làm bán hàng đa cấp, trở thành một nhân vật truyền kỳ ở thị trấn nhỏ của bọn họ. Sau đó anh gom góp tiền cùng người bạn gái không biết lừa được ở đâu mở KTV, bây giờ mỗi ngày đều lấy xe việt dã chở vợ con đi khoe khoang khắp nơi.

Mỗi lần gặp Mạc Dao Dao, câu đầu tiên nói chính là: “Dao Dao, đừng học đại học làm gì. Như anh đây, có làm theo khuôn mẫu đâu vẫn rất tốt đấy thôi. Đi theo anh bảo vệ, bảo kê cho em, sợ gì chứ, anh ở đâu cũng có anh em bạn bè chí cốt!”. Mỗi lần nói như vậy thì thế nào Mạc Dương Dương cũng bị Mẹ Mạc đánh cho im miệng sau đó bà lại tận tình khuyên bảo dạy dỗ: “Lao tâm giả tri nhân, lao lực giả tri vu nhân” (người lao động trí óc thông trị người khác, người lao động chân tay sẽ bị người khác thông trị) hiểu không hả? Cút qua một bên đi, đừng dạy hư em này! Thông thường khi gặp tình huống như vậy, Mạc Dương Dương đều rút cổ lại, gơ hai tay đầu hàng: “Lão Thái Thái ngài càng ngày càng dẻo dai, đánh người vẫn tàn ác như thế!”

Đáng sợ chính là, đời này Mạc Dương Dương lại lừa gạt được một cô bạn gái, sau lại lừa thẳng thành bà xã, lúc đó đang học Bác sĩ, nghe đồn là ngôi sao khoa Mắt, trường đại học còn chuẩn bị cử cô ấy đi nước ngoài học tập. Theo cách nói của Mẹ Mạc chính là Mạc Dương Dương không biết đã cho con gái nhà người ta uống thuốc gì; còn theo lời của Mạc Dương Dương chính là anh đã dạy ra một cô vợ ngốc, đời người chính là đăng cấp của đại học - học nghiên cứu thêm việc kết hôn - sinh con là thêm thi cử yện bác - nuôi con thêm sự yện bác thông tuệ. Cả đời tiêu phí trong sách vở, thật không biết người thông minh như vậy bị bao vây như thế nào mà thành cô vợ ngốc không biết nữa?! Còn theo cách nói của Mạc Dao Dao chính là mất chị dâu của cô bị mù! Đối với nghi ngờ của mọi người, bà xã của Mạc Dương Dương giả vờ đẩy đẩy mắt kính, sau đó lại tiếp tục nghiên cứu, quả thật rất ư là bình tĩnh.

Cũng bởi vì có tên Mạc Dương Dương ngang ngạnh luôn làm người ta lo lắng còn thêm bỏ nhà đi bụi kia nên Mẹ Mạc mới càng lo lắng cho Mạc Dao Dao bội phần, lo sợ cô lại học theo anh trai của mình. Đến khi Mạc Dương Dương học theo gương tốt, sau đó lại biết xây dựng sự nghiệp, lo sợ của Mẹ Mạc đối với Mạc Dao Dao lại thay đổi, sợ một ngày nào đó cô đột nhiên hư hỏng giống như Mạc Dương Dương đột nhiên tốt lên. Theo lời mô tả của Mạc Dao Dao về bà chính là phụ nữ của xã hội cũ luôn khổ sở, đối với con gái của mình lo lắng cả đời cũng chưa đủ. Còn theo lời của Mạc Dương Dương thì Mẹ Mạc là Boss cuối cùng cộng thêm chức năng Thái Hậu! Bước đi “long hành hồ bộ” (rồng bay hồ bước), dáng vẻ nào giống 52, rõ ràng là 25 tuổi mới đúng!

Từ những manh mối trên, có thể suy ra được 2 điểm, thứ nhất, Mẹ Mạc rất có khả năng chỉ ở trước mặt Mạc Dao Dao mới giả dạng thô trắng chứ thực tế bà là một con cọp cái; thứ hai, tiêu chuẩn đặt tên của Ba Mạc đã qua đời thật không tốt, ít nhất là bản thân Mạc Dương Dương hoàn toàn không muốn.

Sở dĩ giới thiệu cận kề về người Anh Hai này cũng bởi vì người đến lần này ngoài Mẹ Mạc còn có người anh dưng mãnh kia theo làm bạn cùng bà nữa. Mà Ami, Vạn Niên Thanh cũng như cả Mạc Dao Dao đều không biết là người anh này cũng đến.

Chuyện là thế này, ngày Mẹ Mạc nhận được điện thoại của Ami thì đứng ngồi không yên, tóm lấy cổ Mạc Dương Dương bảo anh nhanh chóng đặt vé máy bay, Mạc Dương Dương vừa nghe em gái mình bị người ta đẩy xuống lầu bị thương nặng, lúc đó anh liền nổi điên gọi điện cho mấy người bạn chí cốt bảo đi chặt chân người làm cô bị thương, kết quả bị Mẹ Mạc tát một cái mới tỉnh táo lại, ngay sau đó anh vỗ bàn nói: “Con đi với mẹ!”

Tóm lại là tại sao anh lại đòi đi theo Mẹ Mạc? Bởi vì bà xã ra nước ngoài họp, con trai sang nhà bà ngoại chơi, nếu ngay cả Mẹ Mạc cũng đi luôn, một mình anh ngu ngốc ở nhà thật sự là không có ý nghĩa gì nữa...

Nhưng đương nhiên anh phải đưa ra lý do đường hoàng rồi: “Mẹ, mẹ xem Dao Dao bị thương như vậy, một mình Lão Thái Thái mẹ cho dù có là nữ siêu nhân đi nữa cũng không thể khiêng được nó, có culi không phải tốt hơn sao?”

Cớ của anh và Vạn Niên Thanh lại giống nhau thế không biết! Nhưng mà anh còn có thêm một cớ nữa: “Sẵn tiện xem thử vị em rể công chức kia ra sao luôn!”

Anh vừa nói xong câu ấy thì Mẹ Mạc lại im lặng một lúc, cuối cùng mới run run nói: “Lúc Tuyền Nhi (nhũ danh của Ami) bảo mẹ đến có nói thêm là người em rể chưa có duyên gặp mặt kia bắt cả hai tay, Dao Dao và tên đó đã chia tay rồi! Bây giờ Dao Dao không có ai chăm sóc nên mới bảo mẹ đến”.

“Cái gì?! Để con kêu bạn con thiên thẳng đó!”

Ngay sau đó đã bị một cái tát làm tỉnh lại. Lúc ấy Mạc Dương Dương mới chịu nể nếp lên máy bay.

Khi hai nhân vật quan trọng cấp cao đến, người đón Ami nhìn thấy vẻ mặt Vương Bá của Mạc Dương Dương, mặt Ami có vẻ gì đó không kèm chế được. Vạn Niên Thanh thì chưa gặp qua Mạc Dương Dương bao giờ, nhưng cô thì biết, Mạc Dương Dương chính là một trong số ít người có thể khiến cho cô “rung động”, Tề Hiên là một, vì anh ta có thể lực lại ra tay tàn nhẫn, vậy nên Ami có phần kiêng dè anh ta. Còn Mạc Dương Dương, Ami là thật

lòng “sợ” chính là “sợ mất mặt”!

Mạc Dương Dương liếc một cái đã thấy được Ami, liền vẫy tay hô to: “Cô bé Cup 0.5A (hình như là size ngực thì phải ==), lâu rồi không gặp!”

Lúc đó Ami đã muốn tìm ngay một cái lỗ dưới đất để chui xuống! Cô không sợ kẻ phúc hắc, không sợ kẻ bỉ ổi, chỉ sợ kẻ ngu ngốc. Mà kiểu người như Mạc Dương Dương chính là đặc biệt thật thà, dũng cảm, lương thiện lại không biết che giấu, cũng chính là đặc biệt ngu ngốc! Muốn tìm thời cơ để trả thù anh cũng không có cơ hội, vì đi chung với anh toàn sợ bề mặt.

Vạn Niên Thanh khi nhìn thấy Mạc Dương Dương liền híp mắt, thấp giọng hỏi Ami: “Anh ta là ai vậy?”

Về mặt Ami phức tạp trả lời: “Anh Hai của Dao Dao. Anh... Tự câu phúc đi!”

“Sao tôi chưa nghe Dao Dao nói cô ấy có anh trai bao giờ nhỉ?” Vạn Niên Thanh kinh ngạc. Anh ở bên cạnh Mạc Dao Dao gần 2 năm, 2 năm qua anh cô cũng chưa tới thăm cô bao giờ, cô cũng không nhắc đến, thậm chí Mẹ Mạc khi đến thăm Mạc Dao Dao cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện của Mạc Dương Dương cả.

“Điều ngại mất mặt đấy, huống gì anh ta không cần hỏi cũng biết chắc chắn là sống rất tốt!” Ami cố gắng hết sức lui bản thân ra phía sau Vạn Niên Thanh, không để Mạc Dương Dương đến gần cô.

Lúc Mạc Dương Dương đến gần, tát một cái đẩy Vạn Niên Thanh qua một bên: “Người anh em, cản đường rồi!”

Vạn Niên Thanh khi chỉ là một cây hoa nhỏ thì Mạc Dao Dao mới có thể tùy tiện xách lên. Nếu bây giờ anh cũng là cây hoa, cái tát này có thể khiến anh bay đến tận Tây Bán cầu đấy! Lần này là Anh Hai của Mạc Dao Dao, vì anh muốn lưu lại ấn tượng tốt nên đã cố chịu đựng, nhưng mà lại đánh giá sai lực đạo, bị Mạc Dương Dương tát một cái văng đến bên cạnh cây cột, đập đầu vào nó, phát ra tiếng vang cực “tuyệt vời”.

Lúc ấy Mạc Dương Dương mới nhìn thoáng qua Vạn Niên Thanh, cũng không để ý đến Ami, tiến đến hỏi: “Người anh em, không chết đấy chứ!”

Vạn Niên Thanh lắc đầu: “Vẫn còn sống!”

“Ngại quá, tôi lỡ tay”. Mạc Dương Dương lấy tay cọ lên quần sau đó chìa tay ra với Vạn Niên Thanh: “Tay nhiều mồ hôi. Tôi là Mạc Dương Dương, có thể gọi tôi là Mạc Đại cũng được”.

Quả thực là một người rất thoải mái!

Vì muốn để lại ấn tượng tốt, Vạn Niên Thanh đổi tư thế, vươn tay bắt tay với anh ta: “Tôi là Vạn Niên Thanh, là bạn của Dao Dao, cùng với Tô Tuyền đến đón hai vị. Thế nào? Trên đường đi có vất vả lắm không? Bác gái đi đường xa như vậy thân thể có khỏe không?”

Thì ra cảm tưởng của Vạn Niên Thanh và Mạc Dao Dao về Mẹ Mạc là giống nhau.

Mạc Dương Dương nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Vạn Niên Thanh, nét mặt thể hiện sự vui vẻ, đưa tay khoát vai Vạn Niên Thanh nói: “Chú em này được đấy, bị anh tát một cái mà vẫn có thể dễ chịu như vậy, anh chưa từng thấy ai lần đầu gặp mặt lại có thể cười với anh, lần đầu gặp mặt mà có thể bắt tay thì cũng phải vòng vèo mới được, thông thường anh toàn phải đến bệnh viện trước rồi mới bắt tay sau. Dáng vẻ “nhân khuôn cầu dạn” (chó đội lốt người), anh thấy rất vừa mắt, sau này hai chúng ta là anh em, sống chết có nhau.”

Về mặt Ami vô cùng thê thảm, thì ra bạn bè chí cốt của Mạc Dương Dương toàn như thế này mà có.

Lúc này Mẹ Mạc cũng vừa đến, bà nhìn Vạn Niên Thanh, ngập ngừng một lúc, hỏi Ami: “Cậu trai này là...?”

Vạn Niên Thanh vừa nhìn thấy mẹ vợ tương lai đến, lập tức đi đến giới thiệu bản thân: “Dạ con chào Bác gái, con là Vạn Niên Thanh, là “bạn” của Dao Dao, Dao Dao đã giúp con không ít ạ.”

Anh nhấn mạnh chữ “bạn”, thật ra anh còn ước gì có thể thêm vào chữ “trai” nữa kia!

Đang lúc Mẹ Mạc nghi hoặc thì Mạc Dương Dương đi đến vỗ vai Vạn Niên Thanh: “Gọi Bác gái làm chi cho xa lạ, chúng ta là anh em tốt, gọi giống như anh là được rồi!”

Người bình thường mà gặp phải tình huống thế này thì thế nào cũng phân vân là có nên đem Mạc Dương Dương vào bệnh viện tâm thần để kiểm tra hay không, anh ta quá kinh khủng. Thực ra Mạc Dương Dương có thể hăng hái sống đến bây giờ, chủ yếu là bình thường anh ta làm việc đều dựa vào trực giác, rất ít khi dùng não để suy nghĩ. Mạc Dương Dương mà đánh ai chính là do anh nhìn thấy người kia không vừa mắt, anh mà hợp tác với ai thì chính là thấy vừa mắt, còn anh không phản ứng với ai đó thì đơn giản là do anh không cảm thấy gì ở người kia. Lẽ ra cái loại người chứng diện như Vạn Niên Thanh thì phải có khoảng cách mới đúng, có thể lơ qua thì nên lơ qua mới là người thông minh, nhưng anh lại thấy Vạn Niên Thanh thuận mắt, thứ cảm giác này quả thực rất không chính xác.

Mạc Dương Dương bị điên đã khiến Mẹ Mạc đủ xấu mặt, ai ngờ Vạn Niên Thanh nghe thấy anh nói vậy ngay lập tức thuận cột treo lên (đại khái là hùa theo) gọi: “Mẹ!”

Tiếng gọi mới thanh thúy thoải mái làm sao! Cứ như là đã luyện tập không biết bao nhiêu lần vậy!

Mẹ Mạc lập tức hóa đá, ngổn ngang trong gió luôn rồi!

Mạc Dương Dương hớn hờ: “Chú em rất dứt khoát nha!”

Vạn Niên Thanh một tay khoát vai Mạc Dương Dương: “Anh à, từ đây về sau chúng ta chính là anh em, mẹ anh chính là mẹ em, em gái anh với em chính là người một nhà!”

Vạn Niên Thanh không nói “em gái anh chính là em gái em” đó nha!

Ani cảm thấy lần này cô gặp phải mối nguy lớn nhất đời rồi! Hai tên ngốc này đi cùng nhau không phải sẽ làm Thiên băng đích liệt (trời sập đất nứt) sao?!

Vì vậy ngay lập tức cô túm lấy Vạn Niên Thanh: “Tôi có việc đi trước, anh dẫn họ đến thăm Dao Dao nhé!”

Sau đó xoay người giải thích với Mẹ Mạc: “Bác à, con có chuyện gấp, mọi người cùng đi với Vạn Niên Thanh nhé!”

Nói xong cũng không xoay đầu bỏ chạy một mạch, Mạc Dao Dao, mày tự cầu phúc đi, chị đây quản không nổi !

Mặc dù Ani là người rất nghĩa khí, nhưng mà ở một số thời điểm cô thấy nên bỏ chạy thì nhất định bỏ chạy, tuyệt đối không hề chần chừ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: GIẢ CHẾT...

Trong khi Vạn Niên Thanh ở sân bay đón người thì có một vị khách không ngờ được đến bệnh viện thăm Mạc Dao Dao. Người này là do Tề Hiên dẫn đến, Mạc Dao Dao thế nào cũng không nghĩ đến việc người đó lại đến thăm cô. Trong phút chốc cô thậm chí đã cho rằng người đó có phải là thầy cô ngã không chết nên mới chạy đến bồi thêm một cước nữa hay không.

Lý Tiêu đứng ở đầu giường Mạc Dao Dao nhìn cô với gương mặt không biểu cảm, ánh mắt bà ta càng làm cho Mạc Dao Dao thêm lo sợ. Cô bây giờ chính là hàng dễ vỡ, với thể trạng của Lý Tiêu chỉ cần thổi một cái thì cũng có thể tiêu diệt được cô rồi. Vì không có cách nào xoay đầu nên Mạc Dao Dao chỉ có thể dùng ánh mắt liếc Tề Hiên đang đứng bên cạnh cô, bắn ra tín hiệu cầu cứu, cũng không biết là tín hiệu cầu cứu xiêu vẹo đó có đến đúng chỗ hay không.

Tề Hiên vẫn không lên tiếng, Mạc Dao Dao đoán chắc là tín hiệu của cô không đến được rồi, người là do anh ta mang đến, điều này chứng tỏ là anh ta cũng đầu không lại! Mà nếu như anh ta có thể đầu lại thì việc gì còn tìm mình làm bia đỡ đạn chứ, so với việc tìm cứu viện thì cô tự thân vận động có vẻ đáng tin hơn rồi!

Vì vậy Mạc Dao Dao cố gắng nặn ra một nụ cười thân thiện, nhưng cố gắng hai lần vẫn không được, cái kiểu cười này so với khóc còn khó coi hơn! Với lại trên mặt vẫn chưa hết sưng nên vừa cười liền đau muốn chết!

Chiến lược khuôn mặt tươi cười chào đón phá sản, Mạc Dao Dao chỉ còn cách cố gắng dùng giọng điệu thân mật nói: “Chị Lý... Chị muốn làm gì?”

Lúc bình thường thì gọi là Bác Lý, lúc không bình thường thế này thì gọi là Chị Lý, dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Vừa nghe xong câu hỏi của cô, mặt “Chị Lý” liền co giật: “Cô vẫn nên gọi tôi là Bác Lý đi!”

Tuy lời lẽ không thân thiện nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng, Mạc Dao Dao vừa nghe liền thấy nghi ngờ, hình như hôm nay bà ta không phải đến kiểm chuyện thì phải!

Lúc này Tề Hiên, cái kẻ vẫn chơi trò im lặng là vàng này giờ mới lên tiếng: “Mẹ tôi đến để cảm ơn cô, lúc đó nếu cô không túm lấy bà, thì người nằm bệnh viện hiện tại là bà rồi. Hơn nữa nếu bà là người bị ngã thì nhất định bị thương không nhẹ.”

Câu nói cuối cùng kia không biết bóng gió gì mà Lý Tiêu vừa nghe xong đã lườm Tề Hiên, nhưng Tề Hiên lại không nhìn theo ánh mắt bà mà tiếp tục nói: “Mẹ, không phải mẹ bảo con dắt mẹ đến đây sao? Sao bây giờ không nói gì hết vậy?”. Lúc này Lý Tiêu cũng chẳng còn tâm trạng mà lườm Tề Hiên nữa, bà thấy Mạc Dao Dao bị băng bó thành một cục đồ sộ, gương mặt co rút sau đó bậm môi nói: “Cô cứ yên tâm ở đây, không cần bận tâm đến tiền thuốc men, tôi sẽ trả. Mà chắc là cô cũng chưa từng ở phòng bệnh tốt thế này đâu nhỉ? Coi như cô được lợi rồi!”

Mạc Dao Dao vừa nghe vậy thì rất vui vẻ, hóa ra bạn Lý đến cảm ơn mà còn ngại mặt mũi, dù sao cũng là thiên địch mà, được như vậy coi như cũng cố gắng lắm rồi. Mà cô cũng thấy yên tâm, Lý Tiêu mặc dù ngang ngược nhưng mà cũng không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm khó dễ. Muốn quyết đầu cũng đợi cô khỏi hẳn cái đá!

“Bác Lý nói vậy sao được, nếu như mà đem chỗ này thăng cấp thành khách sạn 6 sao, Bác có chịu đến đây ở không?” Tâm tình vừa thả lỏng là miệng

bắt đầu lẩm bẩm, hết cách, cô đã quen nói chuyện như vậy với Lý Tiêu rồi.

Vừa nghe cô nói vậy, mặt Lý Tiêu co gập cả buổi, lông mày dựng lên lại hạ xuống, lặp lại vài lần như vậy cuối cùng mới bình tĩnh được: “Tôi không thêm so đo với người bệnh, trong khoảng thời gian này tiền lương cô vẫn được trả bình thường, toàn bộ dựa theo qui định về giờ làm việc.”

“Cái đó... Việc này...”. Trong lòng làm công tác cả buổi trời vẫn không treo được một chữ “cảm ơn” lên miệng được. Mạc Dao Dao thấy bà ấy khó chịu như vậy cảm giác bản thân thật đuối lý, vội nói: “Cảm ơn, không cần khách sáo! Bác không cần bận khoăn, có lòng là được rồi!”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Lý Tiêu mới chuyển biến tốt hơn, khôi phục lại khí thế: “Được, cứ như vậy đi. Nhưng mà chuyện làm ăn tôi không đồng ý chính là không đồng ý, đây là hai việc khác nhau”.

Nói xong thì xoay người bước đi, đi rất nhanh, không khác chạy là mấy.

Lý Tiêu đi rồi, Mạc Dao Dao lại dùng ánh mắt liếc Tề Hiên, trong lòng thầm nghĩ sao anh ta còn chưa chịu đi? Lát nữa Vạn Niên Thanh và mẹ cô đến đây, Tề Hiên thấy mẹ cô thì không sao, chứ thấy Vạn Niên Thanh hình như không được hay cho lắm. Vì vậy cô nói bóng nói gió với Tề Hiên: “Hôm nay anh không có việc gì à? Tôi nhớ gần đây anh rất bận mà!”.

Tề Hiên kéo cái ghế bên ngồi bên cạnh giường Mạc Dao Dao: “Vốn là hôm nay định tìm Vạn Niên Thanh thảo luận kế hoạch, nhưng mà buổi sáng anh ta lại bận việc nên hẹn lại buổi trưa”.

Anh ta ngồi ổn định bên cạnh, biểu hiện rõ ràng là sáng nay không đi đâu.

Mạc Dao Dao thực sự muốn khóc, đừng có đùa như vậy chứ!

Nhưng mà cô còn chưa kịp khóc, cửa đã bị đẩy vào, vào trước là một anh trai tuổi chừng hơn ba mươi, cao hơn 1m8, bề ngoài tuy không đẹp trai bằng Tề Hiên và Vạn Niên Thanh nhưng cũng có thể khiến nữ sinh say đắm. Chỉ thấy anh ta hùng hổ bước đến trước giường Mạc Dao Dao, đẩy Tề Hiên đang ngồi bên cạnh như đẩy cái thùng một cái. “Dao Dao, nói anh biết, đứa nào làm em bị như vậy, anh ra mặt cho em?!”.

Trong phút chốc Mạc Dao Dao đã nghĩ đến chuyện đi chết, là kẻ nào đem con thú hoang này thả ra???

“Ngoài ý muốn thôi!” Mạc Dao Dao kiên nhẫn đáp.

“Ngoài ý muốn???” Mạc Dương Dương lập tức muốn đứng dậy ra ngoài: “Tìm đứa đó ở đâu đây? Anh tìm nó nói chuyện phải trái, ít nhất cũng phải đền tiền thuốc men với lại phí tổn thất tinh thần chứ!”

Mạc Dao Dao tuyệt vọng nhắm mắt lại. Được rồi, anh cô hôm nay là bình thường, biết đòi bồi thường chứ không phải đem người khác bẻ tay bẻ chân.

Tất nhiên, cũng nhờ sự giáo huấn của Mẹ Mạc trước đó!

Cái thùng Tề Hiên từ trên ghế đứng lên, mặt không đổi sắc, cứ như việc vừa rồi chưa hề xảy ra.

Lúc này từ phía sau có một cánh tay vỗ vào đầu Mạc Dương Dương một cái: “Nói cái gì vậy, đi ra ngoài anh đừng nói anh là con tôi, ngay cả ngoài ý muốn là cái gì mà cũng không hiểu nữa!”

Mạc Dương Dương rụt cổ lại, lập tức không ồn ào nữa. Sau khi Mẹ Mạc dùng khí thế mãnh liệt dạy dỗ Mạc Dương Dương xong, vừa thấy Mạc Dao Dao trên giường, nước mắt lách cạ lách cạ rơi xuống: “Dao Dao...con... Sao mà cứ làm cho mẹ lo lắng vậy! Ở một mình có bao lâu đâu mà biến thành thế này? Vậy...không có di chứng gì chứ con...?”

Khóc thê thảm như vậy làm cho người khác vừa thấy đã xót xa, dường như vị Thái hậu vừa nãy tát cái tên cao lớn thô kệch làm chuyện Mạc Dương Dương mà anh ta lại không dám ho he tiếng nào mà ta nhìn thấy dường như chỉ là ảo giác mà thôi.

Lúc này từ phía sau Mẹ Mạc xuất hiện thêm một anh trai hào hoa phong nhã nói năng lễ phép vỗ nhẹ vào vai bà an ủi: “Mẹ, không cần lo lắng, bác sĩ nói Dao Dao chỉ là bị ngoại thương, tĩnh dưỡng một hai tháng thì ổn thôi, một chút di chứng cũng không còn”. Mẹ Mạc nghe anh trai đó an ủi xong, tiếng khóc nhỏ lại: “Tiểu Thanh hả, cũng may còn có con, nếu không chỉ có Dương Dương với Dao Dao, mẹ cũng không biết phải làm thế nào nữa!”

Xem thái độ của Mẹ Mạc dường như đã quen với cách gọi như vậy rồi, không biết là trên đường đi đã xảy ra việc gì nữa. Quan hệ mẹ con thành lập trong nháy mắt, mà hai người Mạc Dao Dao và Mạc Dương Dương có vẻ lên cũng chưa hẳn có thể lay chuyển được quan hệ mẫu tử này.

Mạc Dao Dao bị thanh âm “Mẹ” như sét đánh làm cho ngoài chín trong sống, đầu óc hoàn toàn không thể phản ứng được gì. Cô không phản ứng thì cũng có người thay cô phản ứng, Tề Hiên cả buổi trời không ai để ý lên tiếng: “Mạc Dao Dao, không giới thiệu một chút đi?!”

Mạc Dao Dao nghiêm mặt trả lời: “Mẹ tôi, anh tôi”. Sau đó nhìn Mẹ Mạc cùng Mạc Dương Dương giới thiệu: “Ông chủ của con”.

Cô vừa nói xong, Mẹ Mạc và Mạc Dương Dương chưa kịp phản ứng gì, Tề Hiên lại hỏi: “Cô có hai anh trai, trong đó có một người họ Vạn?”

Mạc Dao Dao nháy mắt hai cái, ném một ánh nhìn biểu thị “Anh chờ đó!” với Vạn Niên Thanh. Sau đó nhắm mắt, duỗi thẳng hai chân, phát ra tiếng thở khò khè. Ngoài giả chết, cô có thể làm gì nữa đây?

Chương 32: TRỰC GIÁC...

Vạn Niên Thanh thấy Mạc Dao Dao già chết như vậy cũng muốn ngất luôn. Nhưng mà anh thật không nghĩ đến việc Tề Hiền đúng lúc này lại đến thăm Mạc Dao Dao, đúng mặt thế này cũng là ngoài ý muốn. Thực ra thì việc Tề Hiền biết Vạn Niên Thanh và Mạc Dao Dao biết nhau từ trước cũng không có gì, nhưng mà với Mạc Dao Dao thì hơi khó xử một chút, dù sao thì cô ấy cũng làm việc ở công ty anh ta, sau khi xuất viện thì vẫn phải đi làm ở đó. Mà Tề Hiền nếu như biết được Vạn Niên Thanh và Mạc Dao Dao biết nhau từ trước thì việc trước khi bàn điều kiện hợp đồng mà dựa vào quan hệ như vậy thì lại không công bằng, thậm chí là nghi ngờ Mạc Dao Dao. Việc gây nguy hại cho Mạc Dao Dao Vạn Niên Thanh đương nhiên sẽ không làm, nhưng mà rơi vào tình huống thế này, bảo anh giải thích làm sao đây?

Đúng lúc Mạc Dao Dao và Vạn Niên Thanh bó tay thì một nhân vật không ai ngờ đến lên tiếng giải quyết. Mạc Dương Dương đến trước mặt Tề Hiền, đánh giá Tề Hiền từ trên xuống dưới, trên ba lần dưới ba lần, ánh mắt cực kỳ vô lễ. Tề Hiền lúc này bị anh ta xem như cái thùng, bây giờ lại bị nhìn thế này, không thể không tức giận. Nhưng nghĩ đến việc ai kia có mối quan hệ trực tiếp với người bị thương, sợ làm Mạc Dao Dao khó xử nên anh cố gắng kìm con giận lại. Đáng tiếc Mạc Dương Dương lại không phải là người biết nghĩ như Tề Hiền, anh ta dạo quanh Tề Hiền một vòng, sau đó vuốt vuốt cằm nói: “Bây giờ không phải đang là giờ đi làm sao? Ông chủ bận rộn như vậy mà vẫn đến thăm nhân viên ư?”

Kẻ đang nằm giả chết Mạc Dao Dao vùng trộm mở một con mắt, ngạc nhiên chưa, anh mình vậy mà cũng biết hiện tại là giờ làm việc luôn!

Tề Hiền vững như núi: “Mạc Dao Dao là trường hợp đặc biệt, cô ấy vì cứu mẹ tôi nên mới bị thương, người làm con như tôi đương nhiên là phải đến cảm ơn cô ấy rồi! Với lại tôi cũng không phải tự nhiên bỏ việc, mà là vì người khác nên tạm thời bỏ việc mà thôi!”

Nói xong anh ta làm như vô ý liếc sang Vạn Niên Thanh, sau đó hỏi Mạc Dương Dương: “Tôi thực thắc mắc tại sao ba anh em nhà anh lại không cùng họ? Theo tôi biết thì vị tiên sinh này là họ Vạn?”

Tề Hiền nhìn Mạc Dao Dao đang giả chết, Mẹ Mạc gây lũ lụt (khóc đó!), Vạn Niên Thanh thì không đáng tin, cho nên đối tượng để anh ta nói lời khách sáo chuyển sang bạn trai thoát nhìn đầu óc không mấy sáng láng Mạc Dương Dương. Nhưng mà sự thật chứng minh anh ta đã sai lầm hoàn toàn - vì cái Mạc Dương không sáng láng không chỉ là đầu óc: “Anh nói là người kia? Đó là bạn tôi, theo tôi đến đây thăm em gái!” Mạc Dương Dương nói rất rõ ràng, mà cũng rất rõ ràng là anh ta đã quên mất tình huống lúc gặp Vạn Niên Thanh, Vạn Niên Thanh đã giới thiệu mình là bạn của Mạc Dao Dao. Trong suy nghĩ của Mạc Dương Dương, từ lúc Vạn Niên Thanh đón anh và Mẹ anh ở sân bay là bạn “nam” của Mạc Dao Dao, sau đó lại biến thành bạn của anh đến thăm em gái anh, quá trình này diễn ra rất tự nhiên và nhanh chóng.

“À,... cách gọi của anh ấy với bác gái...” Tề Hiền rõ ràng là không theo kịp cách nghĩ của Mạc Dương Dương. Mà nói chung, trên đời này người có cùng ý nghĩ với Mạc Dương Dương đã hiếm, thì việc người có thể đuổi kịp được ý nghĩ của Mạc Dương Dương, cơ bản là không tồn tại rồi!

“Bạn chỉ cốt của tôi đương nhiên phải gọi Mẹ giống tôi rồi! Mẹ tôi là mẹ anh ta, em gái tôi đương nhiên cũng là em gái anh ta!”. Vạn Niên Thanh tiếp lời ngay lập tức: “Người một nhà, chúng tôi đều là người một nhà cả! Tôi với anh ấy là người một nhà, thì người nhà của anh ấy cũng là người nhà của tôi!”

Kẻ đang giả chết trên giường Mạc Dao Dao bỗng dưng cảm thấy bị thương, tại sao cô lại gặp phải hai kẻ này?

Làm em gái của Mạc Dương Dương, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được tình huống đã xảy ra làm cho hai kẻ này có thể thân thiết với nhau như thế. Mạc Dương Dương chẳng có ưu điểm gì, sống chỉ dựa vào trực giác, nhưng trực giác lại cực chuẩn, bạn bè thời niên thiếu của anh trong mắt người khác tương lai chính là những phần tử bất hảo của xã hội, nhưng mà bất ngờ chính là những người này lớn lên lại không thành kẻ xấu, còn đi theo Mạc Dương Dương cũng nhau đẩy mạnh phát triển kinh tế. Nói đầu xa, ví dụ đại một người đi, trời sinh người đó phát triển khá chậm so với người khác, đến lớp 4 rồi mà 2+3 còn phải đếm ngón tay, bị giáo viên cho là trí tuệ kém phát triển, xem chút nữa bị đưa đến trường dành cho trẻ thiếu năng. Nhưng mà người này đánh nhau cực kỳ hung hãn, mà anh ta lúc ấy lại hay bị nhiều người ăn hiếp, mà ai dám ăn hiếp anh ta, thế nào cũng bị anh ta đè xuống đánh đến chết, người khác can thế nào cũng không buông tay, hơn nữa người bị anh ta đánh cũng không thể đánh trả được.

Nhưng mà sau này người đó cùng với Mạc Dương Dương bỏ học đi làm bị bọn bán hàng đa cấp lừa, một người chạy trốn một người chống đỡ, cuối cùng khi cảnh sát đến, người lừa bọn họ đã bị đánh đến mức không ra hình thù gì. Nếu lúc đó người kia không can lại bọn đó, Mạc Dương Dương chắc chắn chạy không thoát.

Kể từ đó Mạc Dương Dương càng tin tưởng vào trực giác của bản thân hơn so với trước kia. Người khác thì hâm mộ cái trực giác đó của anh, riêng Mạc Dao Dao thì chính là ác mộng, từ nhỏ đến lớn cô chịu không ít khổ cực đâu!

Lại nói đầu xa, chính là Ami, lúc ấy cô cùng với Ami học chung tiểu học, nhưng hai người chưa nói chuyện nhiều. Mạc Dương Dương học lớp 5, mỗi lần tan học thì đến đón em gái. Có một ngày, Ami gặp thoáng qua bọn họ, lúc đó Mạc Dương Dương nhìn chăm chăm Ami cả buổi, sau đó hung ác vỗ mạnh Mạc Dao Dao, làm cô quý xuống đất, đồng thời hung ác nói: “Em gái, đưa tiền đây, còn không tao đánh chết mày!”

Thời điểm trước khi Mạc Dao Dao học sơ trung, tiền tiêu vặt của anh em bọn họ đều do ông anh già Mạc Dương Dương cất giữ, lúc này tự dưng anh đòi tiền, cô bé mới học lớp hai Mạc Dao Dao bỗng dưng không biết phải phản ứng như thế nào. Mà mầm non chính nghĩa Ami nhờ vậy mới có cơ hội bộc lộ tài năng, vừa nhìn thấy có kẻ can đảm dám ở trước mặt cô giờ trò trăn lộn, cô ngay lập tức phóng đến cứu người, cũng không để ý rằng kẻ trăn lộn

kia so với cô to lớn hơn rất nhiều.

Cô ấy vừa chạy đến đá hai cước, Mạc Dương Dương liền bỏ chạy, để lại một kẻ ngơ ngác Mạc Dao Dao đứng đó. Sau đó Mạc Dao Dao và Ami trở thành bạn bè, có lần Mạc Dao Dao truy hỏi, Tiểu đại nhân Mạc Dương Dương lúc ấy đang ngồi trên ghế, chân gác lên bàn học của Mạc Dao Dao trả lời: “Anh vừa nhìn qua là biết hai đứa bây thế nào cũng hợp nhau, sau này coi chừng còn là chị em tốt, nên ra tay giúp đỡ một tí thôi!”

Sự thật chứng minh sau này quả thật Mạc Dao Dao và Ami trở thành bạn bè thân thiết, mà kẻ mới học lớp năm Mạc Dương Dương trong đầu chứa cái gì lại có thể nghĩ được như vậy?

Mạc Dao Dao nói anh là thú hoang, bởi vì anh chưa bao giờ dùng đầu óc để suy nghĩ, toàn bộ đều dựa theo bản năng; nói anh hoang dã cũng bởi vì anh cứ nghĩ thế nào là làm thế đó, hoàn toàn không theo khuôn khổ nào. Mà việc Ami bó tay với Mạc Dương Dương cũng là do cô ấy sợ hãi một ngày đẹp trời nào đó cùng đi trên đường, Mạc Dương Dương lại nhìn thấy một anh trai làng nào đó lại đem Ami ấn xuống đất để anh trai làng kia kịp thời anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó lại bảo anh trai làng kia là đức lang quân phù hợp của cô thì... Thật sự quá bị thương rồi! Bởi vậy, dùng mảnh như Ami mà còn phải kính nhi viễn chi với Mạc Dương Dương thì cũng đủ để chứng minh được trình độ hung mãnh không ai sánh bằng của anh.

Chính vì vậy nên Mạc Dao Dao mới càng không thể hiểu được, một kẻ cuồng M còn một kẻ siêu cấp dũng mãnh, chênh lệch nhau như Marianas Trench (Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana - theo Wikipedia) sao lại có thể cùng nhau? Chẳng lẽ đạo gần đây Mạc Dương Dương chuyển sang con đường cuồng S nên vừa vặn có thể ngược được kẻ cuồng M bên cạnh kia?

Mà bạn nhỏ Tề Hiền nhìn hai anh trai tốt bên cạnh với vẻ mặt không thể hiểu nổi, thế này là thế nào? Kẻ tính anh như anh lại hoàn toàn không thể theo được tư duy quỷ dị của hai vị trước mặt này. Anh lại nhìn sang Mạc Dao Dao, thấy cô đang len lén mở mắt nhìn trộm hai vị đang kể vai sát cánh liên hệ cảm tình bên cạnh, vẻ mặt khoa trương vô cùng, cũng không sợ là làm vẻ mặt như vậy sẽ khiến cho vết sưng trên mặt càng khó tan hơn.

Nhưng mà bây giờ Tề Hiền cũng hiểu được phần nào lý do Mạc Dao Dao giả chết như vậy, đổi lại anh của anh mà như thế chắc anh cũng giả chết. Bỗng dưng anh cảm thấy Tề Văn nhà anh thật may mắn, có được người anh trai đáng tin cậy như anh. Nhờ ý nghĩ này của Tề Hiền mà chúng ta có thể thấy được tầm ảnh hưởng cực đại của Mạc Dương Dương, thiếu chút nữa đã làm cho Tề Hiền chệch đường rồi.

Vạn Niên Thanh thấy sự việc đã được giải thích rõ ràng, sắp xếp ý lại lần nữa rồi nói với Tề Hiền: “Tề tiên sinh, hay là chúng ta tìm chỗ nói qua một chút về phần phía sau hợp đồng đi, ở chỗ này quấy rầy người bệnh lâu cũng không tốt.”

Hiển nhiên anh cũng nhìn thấy Mạc Dao Dao đang nhìn lén, cảm thấy cô cần được nghỉ ngơi, nhiều người làm phiền quả thật không tốt.

Tề Hiền gật đầu, anh cũng chỉ đến xem một chút thôi, ở lâu quá cũng không hay. Hai người vừa bước đến cửa, đột nhiên có người từ phía sau lên tiếng: “Đội một chút!”

Âm thanh cực rõ ràng, hoàn toàn không nghe ra việc trước đó người ấy khóc đến không thở nổi.

Mẹ Mạc túm áo Mạc Dương Dương nói với hai người ở cửa: “Đặt tên này đi luôn dùm Bác, nó ở đây cũng chỉ biết gây rối thôi!”

“Mẹ, sao lại con là tên này tên kia?” Mạc Dương Dương có vẻ rất bất mãn với cách gọi của Mẹ Mạc.

“Mạc Dương Dương! Câm miệng ngay!” Mẹ Mạc khí thế bức người, một ánh mắt cũng dè bẹp được con thú hoang kia xuống, nhưng sau đó anh ta lại hùng hổ phản ứng: “Mẹ, không nói đến Vạn Niên Thanh là bạn thân của con, lúc ở trước mặt người ngoài mẹ làm ơn gọi tên con bớt đi một chữ được không? Mạc Dương so với Mạc Dương Dương dễ nghe hơn nhiều mà!”

Năm đó lúc anh yêu cầu sửa tên lại, Mạc Dương Dương không nói không rằng đổi ngay thành Mạc Dương, bảo rằng như vậy mới “khỏe”. Bởi vậy mới nói công lực đặt tên cũng di truyền, anh ta so với Ba Mạc cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Nói với tôi cũng vô dụng thôi! Ai đặt tên thì tìm người đó nói chuyện!” Mẹ Mạc không thêm suy nghĩ mà trực tiếp trả lời như vậy với Mạc Dương Dương luôn.

Vạn Niên Thanh trùng lớn hai mắt, Dao Dao, em có chắc đây là vị thái hậu đậm chất phụ nữ truyền thống nhỏ nhẹ yếu đuối mà em vẫn hay nói không? Quả thật lý tưởng và thực tế luôn khác nhau một trời một vực mà.

Bởi vậy ta có thể suy ra được, ai ở cùng Mạc Dương Dương cũng có ngày trở nên không bình thường.

Mẹ Mạc tiến xong ba vị kia ra khỏi cửa liền phui phui hai tay vào nhau, tiếp đó liền trở lại bên giường Mạc Dao Dao tiếp tục công việc khóc lóc còn đang dở, khóc một lúc lấy hơi lại khóc tiếp, vừa khóc vừa kể lể quở trách Mạc Dao Dao từ khi mới sinh đến thời điểm cô bị thương ở thi hiện tại, làm cho người ta thấy rằng Mạc Dao Dao luôn không làm bà bớt lo lắng.

Mạc Dao Dao cảm thấy nếu so với Mạc Dương Dương thì cô tình tâm hơn rất nhiều chứ. Nhưng mà Mẹ Mạc lại luôn không đặt nhiều tâm tư vào Mạc Dương Dương, vậy việc cô giả vờ ngoan hiền để Mẹ Mạc yên tâm nhiều năm như vậy rốt cục có ý nghĩa gì đây?

Khóc cả buổi, tới khi đến giờ cơm trưa thì Mẹ Mạc cũng khóc đủ, dự định ăn chút cơm để bổ sung thể lực. Mạc Dao Dao đọc cho bà số điện thoại đặt cơm mà hôm qua vào đây cô đã hỏi xin hộ lý.

Ăn cơm xong Mẹ Mạc vuốt nhẹ đôi mắt sưng lên vì khóc một chút, sau đó nhìn sang Mạc Dao Dao hỏi: “Giải thích đi, Vạn Niên Thanh kia là sao? Mẹ

không biết từ lúc nào mà con có thêm một người bạn “nam” nhỉ?”

Mạc Dao Dao giật mình, thì ra là vì vấn đề này, cô ngại biện: “Còn không phải là anh em tốt của anh con sao?”

“Đừng có mà chối cãi, anh con mẹ còn không biết sao, chưa gặp mặt nó cũng có thể nhận là anh em tốt nữa là. Nó không nhớ nhưng mẹ đây trí nhớ rất tốt, Tiểu Thanh người ta là đến sân bay đón mẹ, nó còn nói là con kêu nó đến đón!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dao này nhân vật cực phẩm xuất hiện nhiều quá, nữ vương Dao Dao có vẻ áp đảo không hết được. Nhưng mà không sao, chắc là các bạn cũng thấy được, có cực phẩm anh trai Mạc Dương Dương, cũng có cực phẩm mẹ, dựa theo góc độ di truyền học, Mạc Dao Dao cũng sẽ không thua kém gì đâu, chỉ là đang dè dặt mà thôi. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: PHIÊN NGOẠI THỜI THANH XUÂN CỦA MẠC DƯƠNG DƯƠNG...

Từ trước đến nay Kiều Tiểu Tuệ luôn là người có kế hoạch. Mỗi ngày đều quy định giờ giấc thức dậy, giờ giấc rửa mặt ăn cơm, giờ giấc đến trường đi học, mười mấy năm chưa bao giờ thay đổi.

Khi gần thi đại học thì cô dành thêm nửa giờ trước khi rời giường để chạy thể dục, hết sức hăng hái.

Đáng tiếc kế hoạch không tồn tại lâu, ngay ngày đầu tiên thi vào trường đại học, Kiều Tiểu Tuệ đứng giờ rời giường, khi đang nhân nhả rửa mặt, Mẹ Tiểu Tuệ bắt ngờ: “Còn dư bao nhiêu thời gian đâu mà con chậm chạp vậy? Địa điểm thi và trường cách xa nhau lắm biết không?”

Kiều Tiểu Tuệ ngây người một chút, vội nhìn sang đồng hồ, phát hiện đồng hồ báo thức chạy sai nửa giờ. Cô lập tức hét lên vội vàng cầm sữa và bánh mì chạy ra khỏi cửa, thời gian từ khi ra khỏi nhà đến trường mất khoảng 40 phút.

Thật không thể ngờ được, nhờ vào việc đồng hồ chạy sai nửa giờ đã làm cuộc sống của Kiều Tiểu Tuệ từ đó rẽ sang một hướng không thể tưởng tượng được.

Đội vất vả một hồi thì xe bus mới đến, trên xe chật cứng người, Kiều Tiểu Tuệ dùng sức chín trâu hai hổ mới chen được lên xe, người vã đầy mồ hôi.

Mỗi một trạm lại có thêm người lên xe, xe lao đảo chạy về phía trước, vừa đến gần trường thì có một cặp lên xe, sau khi lắc lư 20 phút thì trên xe không còn lại mấy người, chỉ có Kiều Tiểu Tuệ trường học ở xa nên còn ngồi lại trên xe.

Tính toán lại thời gian, tính toán khả năng kẹt xe và sự hỗn loạn của đường xá, từ đây đến trường còn mất khoảng 20 phút nữa, như vậy thì quá sát giờ thi. Kiều Tiểu Tuệ quyết định thật nhanh, ở trạm tới, Kiều Tiểu Tuệ xuống xe chạy bộ khả năng sẽ đến trường nhanh hơn.

Ai ngờ sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra. Vì chỉ lo cắm đầu chạy cho nhanh đến nơi, khi chạy qua một ngõ nhỏ cô đã va vào một chiếc xe đạp mới công, mà còn là xe đua nữa.

Tốc độ cả hai đều rất nhanh, nên khi va vào nhau, Kiều Tiểu Tuệ bị thương không nhẹ, còn chiếc xe thì không bị gì, chất lượng thật không tồi mà!

Người trên xe vội vàng chạy đến chỗ cô, nhìn vết thương trên đùi của Kiều Tiểu Tuệ chảy máu không ngừng, vội nói: “Tôi mang cô đến bệnh viện.”

“Tôi muộn giờ thi đại học mất rồi. . .” Đến lúc này mà giọng nói phát ra của Kiều Tiểu Tuệ vẫn vô cùng bình tĩnh, còn lại có 5 phút nữa thôi.

Người kia mở to mắt, vỗ đùi: “Chỗ nào, tôi đưa cô đi.”

“Trường trung học 13.”

“Mẹ kiếp, là chỗ nào vậy, tôi không biết chỗ đó!” Từ sau khi tốt nghiệp sơ trung, anh chưa từng tiếp xúc lại với trường học, trừ bỏ những trường anh đã học qua, còn lại một trường anh cũng không biết!

“Tôi biết.” Kiều Tiểu Tuệ vẫn rất bình tĩnh, chỉ cần đến trước nửa giờ đầu tiên của giờ thi là được rồi. Với lại hôm nay thi ngữ văn, hai tiếng rưỡi, thông thường cô làm ngữ văn bấy nhiêu thời gian cũng đủ rồi.

“Chỉ đường nhé!” Người kia đặt Kiều Tiểu Tuệ ngồi sau xe, xé một đoạn vải trên tay áo xuống, quấn trên đùi Kiều Tiểu Tuệ: “Một lát sẽ không chảy máu nữa!”

“Ừm” cô gập đầu, loại vết thương ngoài da này, chỉ cần không trúng vào động mạch, không cần băng bó thì một lát sau máu sẽ ngưng chảy thôi.

Kiều Tiểu Tuệ ngồi sau lưng người kia, anh ta quả thực đã đem xe đạp biến thành Ferrari, cô nhìn thấy những chiếc xe máy bị anh bỏ lại đằng xa sau lưng mình. ...

Vừa nhìn thấy trường 13 thì cũng là lúc tiếng chuông cuộc thi vang lên, Kiều Tiểu Tuệ nhẹ nhõm thở một tiếng, cuối cùng cũng đến kịp giờ thi rồi.

Không ngờ người kia hỏi: “Tiếng đó là tiếng gì vậy?”

“Đây là tiếng chuông thông báo thi của trường 13, đi vòng qua là cửa Đông là đến cửa chính, phải đi khá xa nếu chạy nhanh một chút thì cũng được.”

“Mẹ kiếp! Đến giờ thi tới nơi rồi còn cửa lớn của nhỏ gì nữa, tôi không học trung học cũng biết con đường ngắn nhất là gì nữa đó!” Nói xong anh dựng xe, đem Kiều Tiểu Tuệ xuống, chỉ vào bức tường cao trước mắt: “Trèo tường đi!”

Kiều Tiểu Tuệ nhìn cái chân bị thương của mình, lại nhìn độ cao của bức tường, tự cảm thấy cho dù mình bình thường mạnh mẽ chắc cũng không leo được bức tường thế này.

“Nhìn gì vậy, có anh trai đây!” Người kia vỗ ngực, ôm Kiều Tiểu Tuệ chỉ lên vai mình: “Leo lên!”

Kiều Tiểu Tuệ là người khi đã quyết định điều gì thì không bao giờ do dự, đã bị người ta khiêng đến thế này rồi, còn do dự gì nữa đâu, bây giờ bám lấy đầu tường, dùng sức leo lên, sau đó mới tự hỏi, vậy làm sao xuống đây? Ai ngờ cô mới leo đến đầu tường, thì một chiếc xe đạp bay qua, trực tiếp rơi xuống đất, bánh xe từ tròn thành méo luôn rồi.

Lúc này người kia cũng đã ngồi trên đầu tường, ôm Kiều Tiểu Tuệ nhảy xuống, anh ta nhảy rất vững vàng nên Kiều Tiểu Tuệ hoàn toàn không thấy sợ hãi.

Ngay sau đó anh ôm Kiều Tiểu Tuệ đặt sau xe, hướng về trường học cách đó không xa chạy đi, bánh xe méo mó chạy đảo qua đảo lại, xóc nảy trên đường khiến dạ dày cô như muốn nhảy cả ra ngoài.

Tới chỗ, anh đẩy ngã xe, cũng không nghĩ, ôm Kiều Tiểu Tuệ chạy vội lên lầu. Bảo vệ muốn ngăn anh lại bị anh một cước đá văng, thừa lúc người kia chưa kịp phản ứng tiếp tục hướng tòa nhà chạy tới.

Vọt tới tầng cao nhất, anh mới cúi xuống hỏi: “Em thi phòng nào? Chỗ nào vậy?”

“Phòng 109, ở lầu 1...”

“Mẹ kiếp!” người kia chửi một tiếng, lại ôm người chạy xuống, tòa nhà này tổng cộng sáu tầng, từ lúc anh leo tường xuống tới giờ thời gian toàn đặt ở mấy tầng lầu.

Tới lầu một, liền thấy người bảo vệ gặp lúc này, anh ta còn dẫn thêm hai người nữa, xông lên: “Các người làm gì ở đây?”

Người kia không để ý, ôm người chạy còn nhanh hơn mấy người kia, đến phòng 109, một cước đá văng cửa phòng, la lên: “Ở đây còn một người, cô ấy đến muộn mấy phút thi thu bài cô ấy chậm mấy phút đấy!”

Kiều Tiểu Tuệ bị anh ta ôm trong ngực cảm thấy thật mất mặt. Phòng thi 2 giám thị cộng thêm tất cả thí sinh là 31 người, 62 con mắt nhìn chăm chăm cô, áp lực thật lớn mà, cô đem đầu vùi vào lòng người kia, không dám ngẩng lên. Thật may là trường thi không phân người học cùng lớp thi cùng, nếu không thì quá mất mặt rồi!

Sau khi ôm Kiều Tiểu Tuệ đến chỗ ngồi xong, người kia bị hai bảo vệ túm ra cửa, đằng xa còn nghe thấy tiếng anh ta: “Buông ra, tôi còn phải chờ cô ấy thi xong để mang cô ấy đến bệnh viện nữa!”

Cũng từ xa vọng lại tiếng quát của bảo vệ: “Ra ngoài kia mà chờ!”

Kiều Tiểu Tuệ cầm bài thi, tâm tư phiêu đảng, thật tiếc, còn chưa biết tên. ...

Sau khi thi xong, Kiều Tiểu Tuệ khập khiễng ra ngoài, nhìn cửa lớn bước chân có chút hư ảo.

Lúc này bên cạnh có tiếng gọi: “Cô bé què chân 109, tôi ở đây này!”

Cô quay đầu nhìn lại, người buổi sáng chờ cô trên chiếc xe đạp quái dị đang đứng bên tường canh chừng cái gì đó. Nói là canh chừng vì người kia cứ hết nhìn đông lại nhìn tây, như là đang trốn tránh ai.

Kiều Tiểu Tuệ bước thấp bước cao đến bên cạnh anh, anh vội chạy đến ôm cô: “Người bảo vệ của lúc này không cho tôi vào sân trường đợi, chắc chắn anh ta còn tức tôi lúc này đá anh ta một cái đó mà!”

Kiều Tiểu Tuệ muốn nói là trong thời gian thi, những ai đến đón thí sinh đều không được vào sân trường, tất cả đều phải đứng ở cổng, chỉ có người thân thông quảng đại như anh mới vào được thôi. Vào bằng cách nào thì cô có thể tưởng tượng được, vì ban đầu chỉ có bánh xe sau bị cong, bây giờ cả bánh trước cũng cong luôn rồi.

Cô bị anh đặt ngồi sau xe, tiếp tục xóc nảy chạy ra khỏi cổng, vượt qua tất cả thí sinh trên đường.

Sờ sờ cái mông bị đau, Kiều Tiểu Tuệ nhỏ giọng hỏi: “Đi đâu đây?”

“Đi bệnh viện.”

“À.”

Lúc xử lý miệng vết thương Kiều Tiểu Tuệ cũng cẩn thận quan sát người kia. Rất cao, dáng người không tồi, lúc này ngồi sau xe cô vụng trộm sờ soạng, có cơ bụng. Chân dài, quần vừa vặn hai chân, nhìn qua rất có sức bật, hèn gì chạy trốn nhanh như vậy, một cước lúc này của anh chắc người bảo vệ kia phải đau lắm...

Cô ngẩng đầu nhìn mặt anh, người kia cũng thấy cô đang nhìn trộm, anh nhếch miệng cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ, cực kỳ đáng yêu, trong nháy mắt giết chết Kiều Tiểu Tuệ, cô cũng muốn có răng khểnh nữa!

“Kiều Tiểu Tuệ, anh tên gì?” Trên đường xóc nảy trở về, cô hỏi anh.

“Anh Dương, gọi là anh Dương được rồi!”

“A. Dương Dương.”

“Mẹ kiếp! làm sao em biết anh tên Mạc Dương Dương? Không được, gọi là anh Dương thôi!”

“Dương Dương.”

“Mẹ kiếp!”

Kiều Tiểu Tuệ được công nhận là tài nữ, thi đậu đại học y là chuyện bình thường, dù mang vết thương ra trận cũng không ảnh hưởng đến năng lực của cô. Thi đậu đại học y là chuyện vinh dự của cả nhà, trong trường thi dán bảng vàng danh dự, ai gặp cũng đều chúc mừng, riêng chỉ có một người không vui.

“Em đi thủ đô anh nhớ em làm sao bây giờ?” Trước khi đi Bắc Kinh một ngày Mạc Dương Dương kéo người ra nói chuyện.

“Đưa ảnh chụp cho anh.”

“Mẹ kiếp! ảnh chụp không thể ôm, không thể hôn, không thể sờ!”

“Người thật anh cũng chưa hôn được, nhưng anh chụp anh có thể hôn đấy chứ!”

“Mẹ kiếp! Người thật anh mới hôn được chứ!” Mạc Dương Dương liền ôm Kiều Tiểu Tuệ giờ trò đùa bốn lưu manh, kết quả chưa kịp làm gì thì “Bẹp” bị người ta hôn một cái!

Kẻ luôn bư hân Mạc Dương Dương ngây người như phỗng tại chỗ, trước giờ toàn anh đùa giỡn người khác, vậy mà lần này lại bị người khác đùa giỡn! Kiều Tiểu Tuệ mặt không đổi sắc, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì nhìn Mạc Dương Dương.

“Mẹ kiếp! Anh bị đùa giỡn ư?!”

“Em chịu trách nhiệm!”

“Hả?”

“Không muốn sao? Vậy thì quên đi!”

“Muốn, muốn, muốn, muốn!” mấy chữ “muốn” liên tục mà âm điệu ngày càng cao hơn, Mạc Dương Dương lên lên phía trước ôm Kiều Tiểu Tuệ: “Hôn lại cái nữa!”

Kiều Tiểu Tuệ đẩy cái mặt sát mình ra: “Sau này còn cười xe đạp chở em không?”

“Có chứ!”

“Có đi Bắc Kinh thăm em không?”

“Đương nhiên rồi! Có chết cũng phải đi!”

“Sửa bánh xe đạp chưa?”

“Lười sửa, vẫn chạy rất tốt!”

“Được, vậy hôn đi!”

“Hà?”

“Lúc này em hôn anh. Giờ đổi lại là anh chứ!”

Sau này theo tổng kết của Mạc Dương Dương, sở dĩ anh cưới Kiều Tiểu Tuệ chính bởi vì cả thiên hạ này không ai theo kịp suy nghĩ của anh, anh luôn vượt quá mức qui định. Duy chỉ có Kiều Tiểu Tuệ là luôn suy nghĩ trước anh một bước, cười xe đạp cũng đuổi không kịp. Nghe đồn về sau anh mua xe việt dã là để đuổi kịp ý nghĩ của vợ, dù sao thì xe đạp cũng chậm quá mà.

Thời điểm lúc đầu hai người họ lấy nhau, người nhà Kiều Tiểu Tuệ sống chết không đồng ý. Đường đường là nghiên cứu sinh mà lại lấy một thằng lưu manh không ra gì.

Kiều Tiểu Tuệ nhanh chóng quyết định, đem Mạc Dương Dương kéo lên giường cởi quần áo:

“Làm gì vậy?”

“Sinh em bé, em nghiên cứu kỹ rồi, bình thường cứ như vậy là sẽ kết hôn được!”

“Mẹ kiếp! Em xem loại sách gì vậy hả?!”

.....

Mạc Dao Dao từng hỏi qua Kiều Tiểu Tuệ, tại sao cô lại chịu lấy mãnh thú như Mạc Dương Dương?

Kiều Tiểu Tuệ chỉ cười không trả lời, cô sẽ không nói cho người khác là cô coi trọng cái kẻ cười xe đạp quái dị đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CẨM DAO...

Mẹ Mạc quả nhiên không dễ dàng bị lừa, trên thực tế bất cứ ai cũng không thể dễ dàng bị lừa bởi lý do sức mẻ như vậy, chỉ là nhất thời cô không biết phải trả lời thế nào mà thôi. Phải biết là các cô gái đến khi đến tuổi lập gia đình đều có một giai đoạn hận mẹ của mình, trước kia mỗi lần Mẹ Mạc gọi điện thoại cho cô, đa phần câu nói đầu tiên đều là: “Dao Dao à, con cùng Ngô Minh gì đó khi nào kết hôn? Nếu không kết hôn thì sớm chia tay đi, tuổi xuân con gái đều có hạn. Con xem chị dâu con đó, nghiên nghiên cứu cứu cái gì đều bỏ qua hết, túm lấy anh trai con, con xem mà học theo đấy!”

Trên cơ bản Mạc Dao Dao chưa thấy qua người mẹ nào lại nói với con mình như thế, mà Kiều Tiểu Tuệ lớn hơn cô những 3 tuổi đấy, cho dù đến bây giờ lập gia đình vẫn chưa muộn, chỉ là nữ bác sĩ muốn tìm bạn trai quả thật là hơi khó một chút. Nhưng mà Kiều Tiểu Tuệ người ta xuống tay nhanh, năm cuối mang thai tốt nghiệp xong liền kết hôn, còn lợi dụng luôn thời gian mang thai học tập một chút, chuẩn bị thi cử, chờ em bé ra đời xong là sát ngày thi, mọi việc đều không chậm trễ. Nói thật Mạc Dao Dao cảm thấy Kiều Tiểu Tuệ mặc dù học cao nhưng đầu óc quả thật có vấn đề, nếu không tại sao lại vớ lấy anh trai cô kia chứ!

Mẹ Mạc và Mạc Dao Dao đều có cách nhìn giống nhau về đám cưới của hai nhà Mạc Kiều, không chỉ hai người cùng cách nhìn, ngay cả người nhà của Kiều Tiểu Tuệ cũng thấy như vậy, đứa trẻ này sao lại tìm chồng như Mạc Dương Dương kia chứ? Bởi vậy mới thấy được hình tượng của Mạc Dương Dương trong mắt mọi người sừng sững như thế nào.

Mà Mẹ Mạc không chỉ đánh giá thấp Mạc Dương Dương, ngay cả Mạc Dao Dao bà cũng đánh giá không ra làm sao cả. Mỗi lần Mạc Dao Dao về nhà, Mẹ Mạc ôm cô xong đánh giá cẩn thận một lần, sau đó vỗ vỗ cô nói: “Cười một cái xem”

Mạc Dao Dao nghe lời ngoác miệng cười, Mẹ Mạc bật người ngồi dậy phán một câu: “Có nếp nhăn rồi.”

Có ai ngoác miệng cười như vậy mà mặt không nhăn chứ?! Nhưng mà lời này cô cũng không thể nói với Mẹ Mạc, chỉ có thể ghen ghét căm nín mà thôi.

Mạc Dao Dao ghen ghét như vậy không phải chuyện của một hai năm, mà là từ sơ trung, khi cô cùng mấy nữ sinh khác đá một nam sinh hay ăn hiếp con gái xuống hồ, sau đó liền ghen ghét không dám tái diễn nữa. Khi đó Ba Mạc vừa mới mất không lâu, Mẹ Mạc một mình mang gánh nặng gia đình trên lưng, tính cách cũng không được sáng sủa như bây giờ, hơn nữa khi đó Mạc Dương Dương cũng không ra làm sao, ba ngày thì có hết hai trận ẩu đả đánh lộn, Mẹ Mạc tức giận mà một đầu tóc đen rụng chỉ trong một năm bạc đi một nửa.

Vốn dĩ cô đá tên kia xuống hồ cũng không phải chuyện gì lớn lao, xui xẻo là nam sinh kia trong lúc đó đang bị cảm, sau khi bị đá xuống hồ từ cảm mạo

chuyển sang viêm phổi, cha mẹ cậu ta tìm đến trường học, thân là người khởi xướng nên Mạc Dao Dao và Ami đứng ra nhận sai. Kết quả là Mẹ Mạc vừa phải bồi thường tiền thuốc vừa phải cúi đầu khom lưng xin lỗi người ta, về nhà cũng không trách mắng cô, chỉ ôm đi ảnh ba cô khóc lớn. Từ đó về sau Mạc Dao Dao không dám lại gây chuyện thị phi gì, cho dù có ghen khuấy muốn chết cũng phải duy trì hình tượng con gái ngoan ngoãn nhỏ nhẹ.

Sau này lúc cùng Triệu Ngô Minh yêu nhau, Mẹ Mạc lần nữa dằn dò con gái không được tùy tiện, làm Triệu Ngô Minh mặc dù có bạn gái nhiều năm nhưng vẫn phải dựa vào hai tay (Cà phê: là “tự xử” đó), quả thật so với bất kỳ người nào cũng ghen khuấy hơn cả. Đương nhiên cũng có lúc Mạc Dao Dao không chịu được Triệu Ngô Minh nhõng nhẽo mà đi thuê phòng, nhưng mà Mẹ Mạc canh giờ cực chuẩn gọi đến, hơn nữa không hề nói gì chỉ khóc mà thôi, khóc đến nỗi Mạc Dao Dao không chịu nổi phải bật dậy chạy về bỏ lại Triệu Ngô Minh một mình nằm trong khách sạn.

Không thể không thừa nhận là trực giác của Mẹ Mạc vô cùng chuẩn, cũng giống như Mạc Dương Dương đại khái cái này gọi là di truyền đi. Về phần trực giác của Mạc Dao Dao...Mấy trăm chậu hoa cô xăm xăm soi soi thế nào lại lựa ra một cây yêu quái, mọi người nói xem trực giác của cô có chuẩn không?

Dù là khi đó thật ghen khuấy, nhưng mà sau này cùng Triệu Ngô Minh chia tay, cô cảm thấy mẹ Mạc thực sự vô cùng anh minh, nếu không phải nhờ vài ba lần kiểm tra đột xuất của bà, nói không chừng bản thân đã tiến đi rồi. Mà bây giờ hai người họ chia tay, ít nhất ở phương diện thân thể, Mạc Dao Dao coi như cũng không thiệt.

Cũng chính bởi vì như vậy nên sau khi cùng Triệu Ngô Minh chia tay cô mới không có ý muốn trả thù, nếu mà đã cùng nhau leo lên giường rồi, cô đã sớm muộn đưa trẻ 3, 4 tuổi chạy đến khu cán bộ cao cấp ôm đùi Triệu Ngô Minh kêu ba ba.

Bởi vì chưa phát sinh ra chuyện gì, cho nên đến nay Mạc Dao Dao vẫn là một Mạc Dao Dao ngoan ngoãn, không làm chuyện gì khác người. Nhưng mà hôm nay dưới sự chất vấn của Mẹ Mạc, cũng có thể là do bị Mạc Dương Dương kích thích, cũng có thể là do bị thương dẫn đến não tàn, hoặc là do gần đây có nhiều chuyện phát sinh nên đầu óc không đủ dùng, tóm lại cô đã không tự chủ được nói ra lời mà bình thường tuyệt đối không nói:

“Mẹ, anh con chưa cưới có con vì con phải lập gia đình mẹ còn không nói gì, thì tại sao con tìm một người bạn trai có quan hệ thuần khiết đón mẹ mẹ lại có ý kiến chứ?!”

Mạc Dao Dao rất bất bình nha, tại sao từ nhỏ Mạc Dương Dương đã được nuôi thả còn cô lại bị nuôi nhốt chứ? Thật tình bản thân cô rất hi vọng mình được nuôi thả được không?

Có thể nghĩ như vậy, chứng minh Mạc Dao Dao và Mạc Dương Dương bản chất không khác nhau bao nhiêu, chỉ là so với Mạc Dương Dương cô có lý trí hơn một chút mà thôi.

Đối mặt với nghi vấn cũng có thể gọi là tâm bệnh nhiều năm của Mạc Dao Dao, Mẹ Mạc sờ đầu cô nói: “Bởi vì anh con hiếu động không bị ràng buộc, còn con luôn cam chịu ghen khuấy, mẹ thấy con ghen khuấy như vậy, càng muốn chăm sóc con hơn, dần dần trở thành thói quen luôn rồi.”

Nghe Mẹ Mạc triu mến giải thích mà Mạc Dao Dao muốn khóc: “Mẹ, mẹ có biết con bắt đầu ghen khuấy là khi nào không?”

“À...Mẹ nhớ con vốn rất hăng hái, người ta cho con một giọt mực con cũng rất vui mừng, chỉ là không biết tại sao từ khi sơ trung bắt đầu trở nên ngây ngô? Mẹ cũng cảm thấy rất kỳ quái, đã từng nghĩ có phải là do lúc đó ba con mất nên con mới chịu kích thích quá lớn là trở nên ngốc hay không, nên mới càng quan tâm con nhiều hơn.”

Mạc Dao Dao học máu, thế này...rõ ràng cô thấy mẹ khóc mới trở nên nhẩn nhẩn hơn, ai biết cuối cùng biến thành mẹ thấy cô ghen khuấy như nhân tài không được trọng dụng, càng chăm sóc cô hơn khiến cô phải ngày càng nhẩn nhẩn, thế này...rất cục là gà đẻ ra trứng hay trứng nở ra gà đây? Thì ra nhiều năm như vậy toàn nhờ hiểu lầm mà có được sao?

Mẹ Mạc là người luôn rất chấp nhất, bà mà muốn biết chuyện gì là không bao giờ có thể cắt được, thấy Mạc Dao Dao không thắc mắc nữa, bà lại hỏi tiếp: “Vậy cuối cùng Vạn Niên Thanh và con là quan hệ thế nào, nói mẹ nghe, để mẹ yên tâm một chút.”

Có thể là do Mạc Dao Dao bị kích thích quá độ, cũng có thể là không muốn nhẩn nại nữa, nghe mẹ cô hỏi như vậy, liền thuận miệng trả lời: “Là lớp xe phòng hồ.”

Dù sao cô cũng không thể mang chuyện Vạn Niên Thanh là một con yêu quái ở nhà cô không chịu đi mà nói ra, cũng không thể nói cho mẹ là cô bị một thằng cha M đàn áp, như vậy Mẹ Mạc sẽ có ấn tượng không tốt với Vạn Niên Thanh, nhưng mà tại sao cô lại không muốn Vạn Niên Thanh lưu lại ấn tượng không tốt với Mẹ Mạc, vấn đề này Mạc Dao Dao đề nấn không nghĩ tới.

“Sao?”

“Chính là đồ dự phòng, không tìm được đồ thích hợp thì thay vào, nếu tìm được đồ thích hợp thì vứt đi.”

“À, mẹ hiểu rồi.” Mẹ Mạc vẽ mặt như bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mạc Dao Dao rầu rĩ: “Mẹ hiểu gì?”

“Con vứt cái lớp xe Triệu Ngô Minh đi, đem cái lớp xe Vạn Niên Thanh thế vào, mẹ hiểu rồi.”

Mạc Dao Dao vẽ mặt cứng đờ, năng lực lý giải của mẹ cô là thế nào đây?!

Tại thời điểm Mạc Dao Dao vất óc ứng phó với mẹ Mạc, Mạc Dương Dương theo Vạn Niên Thanh và Tề Hiền ra khỏi bệnh viện.

Hai người bọn họ vốn định sau khi ra ngoài là đến công ty, trực tiếp đem kế hoạch hợp tác bàn những phương hướng cơ bản, ví dụ cách giải quyết sơ lược điều kiện thiết bị giai đoạn trước khi nhân viên đưa vào điều chế linh tinh. Ai ngờ Mẹ Mạc lại đẩy theo Mạc Dương Dương, vị này đi theo hai người bọn họ không nhả. Kỳ thật là, Mạc Dương Dương chưa bao giờ đến đây, đương nhiên sẽ theo người anh em chí cốt Vạn Niên Thanh dẫn anh đi dạo đây đó, nhưng mà quả thật Vạn Niên Thanh hiện tại có việc cần làm.

Vì vậy anh quay đầu nói với Mạc Dương Dương: “Hay là anh đi dạo trung tâm thành phố trước đi nhé, lát nữa em bàn công việc xong sẽ quay lại tìm anh!”

Ai ngờ Mạc Dương Dương trừng mắt: “Hai chúng ta là ai với ai chứ, chuyện của cậu chính là chuyện của anh, bàn cái gì thì cứ bàn đi, sợ gì chứ!”

Quả thật hiển nhiên anh ta đúng là không hiểu chuyện gì hết.

Tề Hiền liếc Vạn Niên Thanh một cái, xoay người chăm chú nhìn bảng quảng cáo ven đường, bóng lưng rõ ràng nói: Người anh em, tự cậu giải quyết đi.

Vạn Niên Thanh vuốt mồ hôi nói với Mạc Dương Dương: “Bọn em đang nói chuyện quan trọng, không thể có người ngoài can thiệp vào.”

“Sao lại coi anh là người ngoài chứ!”

“... Thế này...” Vạn Niên Thanh phát hiện bản thân anh rất khó để làm anh vợ tương lai thông suốt được, Mạc Dao Dao sẽ không như thế, chính mình nói một câu cô ấy sẽ phản ứng lại ba câu, vậy người cùng một cha một mẹ sinh ra, Mạc Dương Dương rốt cuộc có phải là đột biến gen hay không, thế nào lại khó hầu hạ đến vậy chứ?

“Là thế này, lần này em cùng Tề Hiền bàn việc, chủ yếu là do ông chủ của em giao cho, em chỉ là người làm công, thật sự là thân bất do kỷ.” Vạn Niên Thanh thở dài một tiếng, tỏ vẻ vô cùng đau khổ. Anh cũng thật không biết xấu hổ mà, anh với Mạc Ngôn thì cũng chỉ có Mạc Ngôn mới vì anh mà phải thân bất do kỷ thôi, chứ làm gì đến lượt anh phải thốt lên câu đó chứ!

“Ông chủ của em cũng thật không trọng nghĩa gì hết mà, nghi việc đi, đi theo anh, anh cam đoan sang năm em nhất định có thể mua được BMW, nếu không đủ tiền anh cho em mượn, không phải cũng chỉ có mấy ngàn thôi sao.” Mạc Dương Dương vỗ ngực, nghe nói năm đó lúc anh mua xe, cầm đi hai ngàn mà muốn mua BMW, lúc ấy người bán xe choáng váng, cũng không biết anh ta là đang giỡn chơi hay là đến cướp bóc nữa? Kết quả Mạc Dương Dương giờ ra một xấp tờ quảng cáo khoảng một đót tay, các người không phải nói bán xe BMW giá 2000 sao?

Vạn Niên Thanh vừa nghe Mạc Dương Dương nói vậy, bật người dậy tỏ vẻ vui mừng: “Theo anh đương nhiên tốt rồi, nhưng mà em cùng ông chủ đã ký hợp đồng, nếu em bỏ dở thì phải bồi thường tiền. Hiện tại hạng mục này là do em phụ trách, em đang mang một việc quan trọng, chắc chắn ông chủ sẽ không cho em từ chức đâu.”

“Ông chủ em thật buồn xin, để anh nói chuyện với ông ta, không phải là chuyện riêng sao?” Mạc Dương Dương lại vỗ ngực.

Vạn Niên Thanh lập tức thuận cột leo lên: “Vậy em cảm ơn anh Dương, chuyện của em liền giao cho anh, anh nhanh chóng tìm ông chủ em nói chuyện đi.”

“Đi thế nào đây?”

Ánh mắt Vạn Niên Thanh dừng ở ngoài đường, đưa tay vẫy một chiếc xe ba bánh, tài xế là một ông cụ tầm 50 tuổi, miệng ngậm điếu thuốc.

Anh nhét Mạc Dương Dương vào xe xong: “Bây giờ là thời gian đi làm, lại kẹt xe, ngồi xe kéo tay là nhanh nhất, từ từ mà đi, tầm khoảng hai tiếng là tới.

Mạc Dương Dương gật đầu, “Anh biết rồi, năm xưa anh đưa bà xã anh đi thi cũng đi thế này.”

Sau đó Vạn Niên Thanh xoay người hỏi ông cụ: “Ông ơi, đi XXX Building bao nhiêu ạ?”

“20”

Sau đó vừa trả tiền vừa nói nhỏ bên tai ông cụ: “Ông ơi, đi chậm một chút nhé, đặc biệt đi đường vòng vèo ấy, càng lâu đến nơi càng tốt.”

Cụ ông cũng là nhân tình, nghe Vạn Niên Thanh nói vậy liền nhếch miệng nói: “100”

“Mẹ kiếp!” Vạn Niên Thanh nhét tiền cho ông cụ xong, sau đó nói với Mạc Dương Dương: “Đến nơi anh đến chỗ cô tiếp tân nói là em Vạn Niên Thanh bảo anh đến gặp ông chủ nhé, cứ nói tên em ra là được rồi.”

“Đi đi, chờ tin tốt của anh.” Mạc Dương Dương vỗ đùi, ông cụ bắt đầu chậm chậm kéo xe lê lết đi.

Nhìn thấy Mạc Dương Dương và ông cụ biến mất ở chỗ rẽ, Vạn Niên Thanh bật người móc điện thoại trong túi ra: “Này, phòng tiếp tân phải không, lát nữa sẽ có một người tên Mạc Dương Dương đến tìm ông chủ, anh ta sẽ báo tên tôi ra. Đến lúc đó mọi người nói cho anh ta là ông chủ đang ở quán cà phê XXX trong trung tâm thành phố nhé, còn không thì bảo anh ta chờ người quay lại.”

Treo điện thoại sau khi sắp xếp mọi việc xong, anh nói: “Xong, chúng ta đi thôi.”

Tề Hiên quay đầu, đánh giá Vạn Niên Thanh một cái: “Tôi nhớ kỹ rồi.”

Những lời này thật khó hiểu, Vạn Niên Thanh cũng không biết ra làm sao.

Tề Hiên thấy anh không hiểu mô tê gì, tiếp tục nói: “Tôi nhớ kỹ hai việc, thứ nhất là vì bạn bè không tiếc cả mạng sống, bị dao đâm toàn do bạn bè mà ra, thứ hai, tôi sẽ không để người khác có cơ hội vì tôi mà phải “vì bạn đỡ đao” đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: CHỖ Ở...

Tám giờ tối là lúc Vạn Niên Thanh và Mạc Dương Dương trở lại, Mẹ Mạc và Mạc Dao Dao đã gọi đồ ăn ở ngoài rồi, thấy hai người bọn họ về, Mẹ Mạc đứng dậy đón: “Ăn tối chưa?”

Mạc Dao Dao thấy mẹ Mạc phản ứng như vậy trong nháy mắt trở nên tuyệt vọng, từ trước tới giờ Mạc Dương Dương không hề được cái đãi ngộ này, bình thường toàn phải tự vào bếp kiếm đồ ăn, có thì có cái mà ăn, còn không thì nhịn đói. Bởi vậy đối tượng để Mẹ Mạc chào đón ở đây tuyệt đối không phải Mạc Dương Dương, chỉ là tại sao một người ngoài như Vạn Niên Thanh lại được đãi ngộ như vậy chứ?

Ồ, không đúng rồi, Vạn Niên Thanh bây giờ đã không còn là người ngoài nữa, đều đã mở miệng gọi mẹ luôn rồi, thậm chí tần suất gọi so với Mạc Dương Dương còn nhiều hơn, cứ như là đời này chưa bao giờ được gọi mẹ vậy. Mà cũng đúng, với thân thể của Vạn Niên Thanh thì đúng là đời này chưa gọi mẹ với ai. Theo phân tích của Mạc Dao Dao, thì câu đầu tiên khi Vạn Niên Thanh biến thành người là: “Dao Dao, sao em lại không đáp anh?”

Thái độ nhiệt tình quá mức của Mẹ Mạc khiến cho Mạc Dương Dương hừ một tiếng, bình thường anh ta chưa bao giờ thể hiện như vậy, có loại thái độ này tuyệt đối là có gì đó bất thường.

Mạc Dao Dao còn đang nghi hoặc thì Vạn Niên Thanh đã đi đến vỗ vỗ vai Mạc Dương Dương: “Anh à, thật không phải, em không ngờ tiếp tân hôm nay là cô gái hôm trước bị em từ chối, nên mới làm hại anh phải ngồi một mình cả buổi trưa ở quán cà phê.”

An ủi xong Mạc Dương Dương xong anh quay đầu nói với Mẹ Mạc: “Mẹ không cần lo lắng đâu ạ, bọn con đã ăn ở ngoài rồi mới trở về đây.”

Nháy mắt Mạc Dao Dao đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra, chắc là chiều hôm nay Vạn Niên Thanh và Tề Hiên bàn công việc, không ngờ lại bị Mạc Dương Dương đeo theo, nên mới kiếm cớ lừa anh đi khỏi chứ gì. Tuy là không biết Vạn Niên Thanh dùng cách gì lừa được Mạc Dương Dương đi khỏi, nhưng cô cũng tuyệt nhiên không chút đồng tình với anh mình, ai kêu lúc nhỏ anh toàn nường ếch ăn một mình, lại để cô ăn chuồn chuồn nướng cơ chứ....

Thật xấu xa, cũng không lo em gái mình ăn bậy bạ mà bị gì nữa!

Không riêng Mạc Dao Dao không đồng tình, ngay cả Mẹ Mạc cũng không có chút ý tứ xót thương nào nữa ấy chứ, bà vỗ tay: “Không phải chỉ đợi một chút thôi sao, cũng có phải là bị trói đầu, tức giận gì chứ, đàn ông con trai để ý chi chút chuyện vặt đó!”

Mạc Dao Dao thì lại cảm thấy anh cô như vậy mới đúng, chứ còn không để ý nữa là thành vô tâm luôn rồi!

Vạn Niên Thanh lúc này còn mặt dày giả vờ khuyên mẹ Mạc: “Mẹ, thật ra cũng là do con không đúng, khoảng một lúc sau con cũng định gọi cho anh, nhưng mà ban đầu lại quên lưu số điện thoại mất.”

“Không sao đâu con, Mạc Dương Dương nhà chúng ta trừ số điện thoại vợ nó thì số của ai nó cũng không nhớ, ngay cả số của nó cũng vậy, nên con có hỏi nó cũng như không thôi.” Mẹ Mạc dường như quên đi chức năng vốn có của cái gọi là danh bạ điện thoại luôn rồi nên mới một lòng một dạ thay Vạn Niên Thanh nói đỡ.

Mạc Dương Dương gãi đầu không nói, anh cũng không muốn bị mẹ Mạc mở lớp huấn luyện đặc biệt giúp mình nhớ số điện thoại đâu. Thực ra anh có thể nhớ được số điện thoại của Kiều Tiểu Tuệ là do cô kiên trì bắt Mạc Dương Dương một ngày sáng trưa tối nhai đi nhai lại, cộng thêm nửa đêm ôn tập lại một lần, ròng rã một tháng trời anh mới có thể ghi nhớ. Mạc Dương Dương đối với con số thật không nhạy cảm, vượt qua 5 số thì đừng mong anh nhớ được.

Thấy Mạc Dương Dương không nói gì, mẹ Mạc kéo tay Vạn Niên Thanh ngồi bên giường Mạc Dao Dao, đẩy Mạc Dao Dao một cái: “Xích qua bên kia một chút.”

“Mẹ, Tề Hiên đã yêu cầu kê thêm giường cho người đến chăm sóc con, mọi người ngồi trên cái giường trống bên kia đi.” Mạc Dao Dao bình tĩnh trả lời, từ ngày biết Vạn Niên Thanh, Mạc Dao Dao cái gì không học được nhưng đã bắt đầu học được cách bình tĩnh.

“Ừ ha, bên kia rộng hơn.” Mẹ Mạc lại kéo tay Vạn Niên Thanh qua cái giường trống bên cạnh, nhìn anh một lúc, bà nói: “Đứa trẻ này thật là đẹp trai, chỗ nào nhìn cũng thấy đẹp.”

Cụ thể chỗ nào là chỗ nào Mạc Dao Dao cũng không thèm để ý, chỉ là cô biết mẹ cô bây giờ chính là mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thuận mắt thôi.

“Thanh à, quê con ở đâu vậy? Ba mẹ ở nhà làm gì ha?” Mẹ Mạc bắt đầu điều tra bối cảnh gia đình.

Vạn Niên Thanh cười híp mắt, nói bừa tên một địa phương, sau đó thấp giọng nói tiếp: “Ba mẹ con mấy năm trước đã qua đời, mấy năm nay con đều nhờ bà con bạn bè chăm sóc thôi ạ.”

Anh cũng không tính là nói dối, cái cây Vạn Niên Thanh tạo ra hạt giống là anh không biết đã chết từ đời kiếp nào, từ khi anh tu luyện thành yêu tinh đến nay toàn lẫn lộn trong liên minh, cũng coi như là dựa vào bà con bạn bè chăm sóc.

Ai ngờ vừa nghe anh nói thế lại khiến tinh mẫu tử của Mẹ Mạc trào dâng, bà vỗ vỗ tay Vạn Niên Thanh, nước mắt tí tách rơi: “Đứa trẻ này, sao lại khổ như vậy chứ! Mấy năm nay chắc cũng không dễ dàng gì đúng không con? Trách sao lại dễ dàng gọi mẹ đến vậy! Không sao, từ nay về sau bác chính là mẹ của con!”

Vạn Niên Thanh gật đầu liên tục: “Mẹ!”

Sau đó hai người bắt đầu ôm nhau khóc lớn, cứ như là mẹ con thất lạc nhiều năm tìm lại được. Mạc Dương Dương méo mặt nhìn hai người bọn họ, tương tự như vậy, Mạc Dao Dao cũng méo mặt xem diễn như Mạc Dương Dương. Anh ngồi ở một góc giường nhỏ giọng nói: “Anh nghĩ chắc là mẹ muốn sinh thêm đứa nữa hay sao ấy? Nhưng mà vì sinh không được nên mới nhận con nuôi đúng không?”

Mạc Dao Dao trừng mắt nhìn anh, nhiều khi Mạc Dao Dao thật muốn đem đầu Mạc Dương Dương bỏ ra xem chứa gì trong đó, không chừng không có óc mà chứa toàn bông.

Cảm thấy khóc như vậy có vẻ cũng đủ, Mẹ Mạc mới dùng ánh mắt dịu dàng, giọng điệu cực kỳ nhỏ nhẹ hỏi Vạn Niên Thanh: “Tiểu Thanh à, làm sao mà con quen được với Mạc Dao Dao vậy?”

Mạc Dao Dao trở nên khẩn trương trong nháy mắt, sợ Vạn Niên Thanh lại trả lời giống như lần trước trả lời với Diệp Tư: “Tôi là do Dao Dao mua về!”

Cô vừa định mở miệng cất lời, thì Vạn Niên Thanh đã nói trước: “Con và Dao Dao quen nhau ở cửa hàng bán hoa cảnh ạ.”

Mạc Dao Dao nhẹ nhàng thở ra, xem ra Vạn Niên Thanh vẫn còn biết tức thời, còn biết ai là người nói được, ai là người không được nói. Cũng đúng, nếu như ngay cả điều ấy mà anh ta còn không biết, sao có thể làm việc với Tề Hiến cơ chứ.

“Cửa hàng bán hoa cảnh sao... rất có ý nghĩa, tên con cũng không phải là một loài hoa sao, là ai đặt tên cho con vậy?”

Vấn đề này thật khó trả lời, rốt cuộc cái tên Vạn Niên Thanh này là ai đặt có vẻ đã bị dòng chảy lịch sử cuốn đi từ đời kiếp nào rồi, Vạn Niên Thanh có muốn tìm cũng không được ấy chứ.

Vì vậy anh trả lời: “Con cũng không biết ạ, chỉ là từ khi bắt đầu hiểu biết thì mọi người đã gọi con như vậy rồi.”

Nghe xong lời này thì Mạc Dao Dao hoàn toàn yên tâm, chắc là Vạn Niên Thanh sẽ không gây ra chuyện vớ vẩn gì nữa đâu, tùy ý Mẹ Mạc muốn xem con rể thế nào thì xem đi. Dù sao nếu Vạn Niên Thanh cư xử không tốt với cô, thì cô lại nói với Mẹ Mạc là chia tay rồi là được rồi, thời buổi này cưới nhau rồi còn ly hôn, huống chi chỉ là cái lớp xe dự phòng.

Vậy là Mẹ Mạc cứ cùng Vạn Niên Thanh hai người ngồi tám chuyện trong nhà ngoài ngõ, không đến một giờ sau gương mặt Mẹ Mạc đã tỏa sáng lấp lánh, bà nhìn Vạn Niên Thanh với ánh mắt ngày càng dịu dàng, đừng nói là vượt qua Mạc Dương Dương, dần dần đã có xu hướng vượt qua luôn cả Mạc Dao Dao luôn rồi.

Ngoại hình tốt, nhân phẩm tốt, công việc tốt, có năng lực, nhìn qua có vẻ rất si mê Mạc Dao Dao, Mẹ Mạc đã quan sát rất kỹ, từ khi bước vào phòng đến giờ, ánh mắt Vạn Niên Thanh không hề rời khỏi Mạc Dao Dao, cho dù là đang cùng bà nói chuyện nhưng dư quang cũng vòng quanh trên người Mạc Dao Dao mà thôi.

Con rể tốt như vậy có đốt đèn cũng chắc gì tìm được, Mẹ Mạc càng lúc càng vui vẻ, đến hơn mười giờ mà vẫn không buồn ngủ, vẫn còn lôi kéo tay Vạn Niên Thanh nói chuyện.

Bà không buồn ngủ nhưng Mạc Dao Dao thì có, thuốc của cô vốn có thành phần gây buồn ngủ, chưa đến mười một giờ đã bắt đầu ngáp liên tục rồi, chỉ là hai người bên kia vẫn còn đang thăng hoa trong tình mẫu tử chân chính, nói cách khác là Mẹ Mạc ở tuổi bán trăm mới nhận được một đứa con nuôi. ...

Cuối cùng Mạc Dao Dao không chống đỡ được nữa, thấp giọng nói: “Con buồn ngủ quá!”

Mẹ Mạc vẫn còn biết quan tâm con gái, nghe cô nói vậy vội vàng đứng dậy giúp cô vén chăn, bây giờ là cuối thu, thời tiết đã chuyển lạnh, không đắp chăn cẩn thận dễ bị cảm lạnh thì không tốt chút nào.

Đương nhiên Vạn Niên Thanh cũng rất đau lòng Mạc Dao Dao, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi cũng biết là người bệnh thể lực rất kém, trước kia cô đều đi

ngủ lúc 11h, Vạn Niên Thanh cũng đã quen như thế nên cứ nghĩ vẫn chưa đến mười một giờ nên có lẽ không sao.

Mẹ Mạc vén tốt chăn cho Mạc Dao Dao xong, cũng trải cẩn thận cái giường còn lại xong, bà nói: “Chúng ta cũng nên đi ngủ thôi, ngủ muộn quá sẽ ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác.”

Vạn Niên Thanh gật đầu: “Mẹ, người ngủ ở đây đi.”

Nói xong kéo cái ghế duy nhất trong phòng ngồi xuống nhắm mắt lại. Ai ngờ lúc này Mạc Dương Dương lại lôi Vạn Niên Thanh dậy, sau đó đặt mông ngồi lên ghế: “Tôi nay để anh ngủ ở đây, chú về nhà nghỉ ngơi đi.”

Vạn Niên Thanh trợn mắt há mồm nhìn Mạc Dương Dương đã cướp ghế còn đuổi người, nhận ra rằng bản thân ngay cả quyền chăm sóc Mạc Dao Dao cũng không có. Anh còn định lần này cố gắng lấy lòng Mẹ Mạc, rồi dựa vào đó mà có thể bên cạnh Mạc Dao Dao, ai ngờ ở đâu nháy ra cái ông Mạc Dương Dương này cơ chứ!

Vốn tưởng tạo ra mối quan hệ tốt với anh vợ thì sau này sẽ dễ dàng phát triển hơn, ai ngờ ngay cả cái phúc lợi nhìn trộm Mạc Dao Dao cũng không có, cái ghế duy nhất cũng bị Mạc Dương Dương cướp đi.

Lúc này Mẹ Mạc lên tiếng: “Tiểu Thanh con muốn ở lại đây à? Không sao, để mẹ đến ở nhà Dao Dao là được rồi.”

Mạc Dao Dao lau mồ hôi, Mẹ Mạc cũng thật dừng mảnh quá đi! Sao chưa gì đã bán đứng con gái mình vậy chứ?!

Vạn Niên Thanh đương nhiên không thể để Mẹ Mạc đi rồi, người ta đến đây vốn là để chăm sóc Mạc Dao Dao mà, để chính chủ đi rồi, hai ông đàn ông ở đây thì làm được gì cơ chứ?! Vì vậy anh nói: “Không thì anh Dương đến nhà Dao Dao ở đi, để anh Dương nghỉ ngơi cho khỏe, đêm nay để em trực đêm”

Mẹ Mạc lén đá Mạc Dương Dương một cái, sau đó nói: “Để Dương Dương một mình không ổn, nó là thằng mù đường, không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc gì đâu, sáng mai chắc chắn không tìm được đường. Vậy thôi để mẹ đi với nó vậy, con một mình ở đây đi.”

Càng nói càng quá đáng mà, Mạc Dao Dao đang đang định lên tiếng thì Mạc Dương Dương đã nói trước: “Mẹ, sao mẹ đá con vậy?”

Lúc này mẹ Mạc đầu đầy hắc tuyến -_-|||, sao bà lại sinh ra thằng con ngu thế không biết? Đã vậy thằng con ngu ngốc đó còn hỏi tiếp: “Vội lại nếu không tìm được đường thì con có thể gọi xe mà?!”

Hiển Nhiên anh vì hai chữ “mù đường” mà bức bối.

Mạc Dao Dao cảm thấy không thể nhịn cũng không cần phải nhịn nữa, nếu nhịn nữa thì một người là mẹ một người là anh của mình sẽ đem mình đi bán mất thôi. Vì vậy cô vỗ giường một cái, định hấp dẫn sức chú ý của mọi người trong phòng, nhưng mà cô lại quá tay, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Mẹ, mẹ ở đây giúp con, lỡ nửa đêm có chuyện gì lại không có một người phụ nữ nào bên người thì không ổn đâu.”

Cô lại chỉ tay vào Mạc Dương Dương: “Anh, đi về nhà em đi, ở đây chỉ thêm phiền thôi.”

Vạn Niên Thanh vừa nghe vậy đã vui mừng cười toe toét, ai ngờ lúc này ngón tay Mạc Dao Dao lại chỉ đến anh: “Anh, đem kẻ mù đường này về nhà tôi, sau đó đi đâu thì đi. Tôi cũng có phải bệnh nặng nề gì đâu, và lại ở đây cũng chẳng phải là trong rừng trong núi, có bác sĩ y tá ở đây rồi, trực đêm cái gì nữa chứ?!”

Vạn Niên Thanh hoàn toàn đau khổ, anh bây giờ không chỉ bị tước đi phúc lợi nhìn lén, ngay cả nhà cũng không thể trở về. Đi đâu thì đi, vấn đề là “đi đâu” của anh là đi đâu bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: XUẤT VIỆN. . .

Editor : Song Ngư nhi.

Beta : cafesang

Trong cả một tháng Mạc Dao Dao ở viện, cô bị nhóm "3+1" bắt nằm trên giường suốt cả ngày, không để cho cô làm bất kì việc gì. Vì vậy mà thiếu chút nữa thì người cô đã bị mọc meo rồi.

Cái nhóm "3+1" này là như vậy, lấy mẹ Mạc cầm đầu tổ ba người, lại cộng thêm một người nữa là Tề Hiên. Mà ddlqd trong tổ ba người này, vì căn bản Mạc Dương Dương sẽ không được phát biểu ý kiến, khi mẹ Mạc ra lệnh gì thì hần sẽ làm theo, rất nghe lời. Về phần Vạn Niên Thanh thì ngược lại, anh

rất đồng tình với Mạc Dao Dao, nhưng dù sao thì mẹ Mạc làm thế cũng là vì muốn tốt cho cô. Ai bảo Mạc Dao Dao mới nằm viện được hai ngày đã muốn xuất viện, vì thế mà thiếu chút nữa là cô đã làm vỡ miệng vết thương vừa khép lại.

Nhưng mà bất nằm viện cả tháng chỉ vì loại vết thương này như thế, quả thật là quá dài. Thật ra vết thương của cô chỉ cần nằm viện quan sát một tuần là có thể về nhà tĩnh dưỡng. Chẳng hiểu sao Tề Hiên sống chết không đồng ý, bắt Mạc Dao Dao phải ở bệnh viện đến khi vết thương khỏi hẳn mới thôi. Còn mẹ Mạc thì cảm thấy nếu không cần lo tiền nằm bệnh viện thì nằm lâu ở đây ddlqđ cũng tốt, dù gì cũng phải chờ đến khi cô cô khỏi hẳn, chỗ bị trật khớp đó là nguy hiểm nhất.

Thế nên vì vậy mà Mạc Dao Dao đã sống cuộc sống của sâu gạo suốt một tháng, mỗi ngày chỉ có hai việc : ăn cơm và ngủ. Đến hơn hai mươi ngày, cô cảm thấy toàn thân trên dưới của mình hình như cũng có mùi nằm mốc rồi.

Vì không thể nhịn được nữa, nàng len lén bắt Vạn Niên Thanh nghĩ biện pháp để cho mình được xuất viện, dù sao về nhà tĩnh dưỡng nàng còn có thể xem TV, chơi máy tính hoặc cái gì khác, chứ cứ ở bệnh viện ddlqđ suốt ngày nhìn mẹ Mạc, hoặc là nhìn người có chứng động kinh như Mạc Dương Dương.

Lúc ấy Vạn Niên Thanh cười xấu xa một tiếng, chỉ mặt của mình, nói: "Hôn anh một cái đi."

Mạc Dao Dao hôn một cái vào lòng bàn tay trái của mình, sau đó giáng xuống một bạt tai: "Hôn xong rồi."

Vạn Niên Thanh vuốt mặt của mình, không hề thỏa mãn, hiện giờ Mạc Dao Dao đánh người càng ngày càng nhẹ rồi, cô tát không khác gì vuốt mặt anh. Vì vậy Vạn Niên Thanh lại tiếp tục đưa mặt qua, nói: "Hôn ddlqđ lại đi."

Sau khi Mạc Dao Dao vừa đá, vừa đập "phục vụ" anh xong, Vạn Niên Thanh hài lòng đi tìm bác sĩ trưởng rồi. Đầu năm nay, bệnh nhân nằm viện càng lâu thì tiền bệnh viện kiếm được càng nhiều, khó có lúc gặp người như Mạc Dao Dao, có thể ở mà lại không muốn ở, lại còn không phải quan tâm đến tiền viện phí. Bác sĩ đương nhiên là không muốn cô ra viện, nên nói với Vạn Niên Thanh ddlqđ rằng quyền quyết định là của Tề Hiên. Vạn niên Thanh chỉ mỉm cười, khoác vai vị bác sĩ hơn 50 tuổi kia vào phòng làm việc, cùng nhau nói chuyện riêng trong nửa tiếng. Sau khi ra ngoài, khuôn mặt vị bác sĩ kia xám trắng, lấy điện thoại ra báo với Tề Hiên rằng tình trạng bây giờ của Mạc Dao Dao đã không cần phải nằm viện nữa rồi, hơn nữa, nếu như nằm bệnh viện quá lâu thì sẽ làm cho tinh thần của cô bị ảnh hưởng, làm cho vết thương hồi phục càng chậm.

Trời mới biết trong nửa giờ kia Vạn Niên Thanh đã làm cái gì!

Vì bác sĩ trưởng cũng đã nói như vậy, nên dĩ nhiên đoàn quân "3+1" không phản đối. Mấy người dọn dẹp một chút ddlqđ rồi chuẩn bị xuất viện. Trong lòng Mạc Dao Dao tràn đầy kích động chờ đợi đến lúc trở về nhà, nghĩ lại thì cô cũng gần một tháng không ở nhà rồi.

Lại nói, người thuê chung phòng với cô cũng đã một tháng không có về nhà, vì Mạc Dương Dương chiếm nhà của Mạc Dao Dao, mẹ Mạc có lúc mệt mỏi cũng sẽ về đó nghỉ. Thế nên, trong một tháng ddlqđ này, Vạn Niên Thanh cũng không có trở về nhà, trời mới biết hắn ở tạm nơi nào trong một tháng.

Vì vậy, trong buổi tối trước ngày Mạc Dao Dao chuẩn bị xuất viện, xảy ra một chuyện bất ngờ.

Hôm đó Vạn Niên Thanh ra ngoài mua đồ ăn cho mọi người, Mẹ Mạc và Mạc Dương đi làm thủ tục xuất ddlqđ viện, Mạc Dao Dao một mình trong phòng chờ đợi phút giây được về nhà thì di động vang lên.

Nhưng đây không phải tiếng chuông di động của cô! Cô quét mắt một vòng, phát hiện đầu giường của mình là một cái cặp đựng công văn, tiếng chuông di động phát ra từ chiếc cặp đó.

Đây là cặp đựng công văn của Vạn Niên Thanh, nhưng mà Mạc Dao Dao nhớ là Vạn Niên Thanh cầm theo di động ra ngoài mà, sao ở đây lại còn một cái nữa?

Cô đột nhiên nhớ ra trước kia Vạn Niên Thanh có nói qua với mình là anh có 2 cái di động, một cái là chuyên dụng cho Mạc Dao Dao. Vậy cái Vạn Niên Thanh cầm đi là cái dùng với đồng nghiệp rồi, vì lúc anh đi Mạc Dao Dao còn thấy anh tiếp điện thoại của đồng nghiệp.

Vậy tiếng di động vang kia hẳn là cái điện thoại mà chỉ có một người là Mạc Dao Dao biết số trong truyền thuyết kia, ddlqđ nhưng Mạc Dao Dao hiện tại không có gọi mà.

Tiếng chuông vang một lúc, cuối cùng cũng ngưng. Mạc Dao Dao suy nghĩ một lúc, quyết định nếu trước khi ba người kia về, mà điện thoại lại vang nữa thì cô sẽ tiếp, nhìn xem ai là người có được số điện thoại chuyên dụng của Mạc Dao Dao cô.

Vừa ra quyết định xong, điện thoại liền vang lên, tần suất gọi cứ như là đòi mạng. Mạc Dao Dao không chút do dự mở cặp lấy điện thoại, nhìn tên, là số lạ.

Ma xui quỷ khiến cô nhấn nút nghe, còn chưa mở miệng, đã nghe một giọng nữ từ điện thoại truyền ra: "Vạn Niên Thanh, khi nào anh tới lấy hành lý vậy? Không phải anh đã nói ngày hôm nay sẽ đến lấy sao? Thế sao bây giờ còn chưa đến?"

Mạc Dao Dao không trả lời, giọng cô gái kia nghe rất êm tai, nghe thấy âm thanh của cô gái kia Mạc Dao Dao đã có thể ddlqđ liên tưởng ngay đến một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người."

Cô gái bên kia đầu dây thấy không ai trả lời, hỏi tiếp: "Anh bị câm à? Yên tâm đi, nhìn thấy công lực thâm hậu của anh hôm ở trong khách sạn, tôi sẽ không thu tiền nhà đâu."

Mạc Dao Dao không hề nghĩ ngợi trực tiếp treo điện thoại, nhanh chóng tắt máy rồi bỏ lại điện thoại vào cặp của Vạn Niên Thanh, tiếp tục nằm trên giường.

Người trở về đầu tiên là Vạn Niên Thanh, chắc là thủ tục bên kia có hơi rắc rối, vừa phải sao chép quá trình nằm viện, rồi phải đóng dấu chi phí nên phải ngồi đợi một chút. Mạc Dao Dao thấy Vạn Niên Thanh đẩy cửa vào phòng, trên tay mang theo một đồng hồ ăn, nhìn anh một cái, sau đó làm như không có chuyện gì phát sinh nói: "Lại là đồ ăn nhanh, lâu rồi không ăn cơm tự mình nấu."

Vạn Niên Thanh đem túi đồ ăn đặt ở đầu giường, ngồi bên giường Mạc Dao Dao: "Không sao, chờ đến ngày mai trở về anh sẽ nấu một bàn tiệc lớn cho em, nhưng mà không thể nấu cay với nhiều dầu mỡ được, không tốt cho quá trình hồi phục."

"Cũng lâu rồi không ăn cơm anh nấu, chắc cũng một tháng rồi nhỉ? Đứng rồi, một tháng qua anh ở đâu vậy?" Mạc Dao Dao giống như chỉ vô tình hỏi qua.

"À... Anh thuê một phòng bên cạnh trường đại học một tháng."

"À" Mạc Dao Dao gật đầu không hỏi nữa, chỉ mở túi đồ ăn lấy một cái bánh bao nhân thịt ra ăn. Tay phải cô mặc dù không còn bị treo trên cổ nữa, nhưng cũng chưa sử dụng lưu loát được, không thể tùy ý. Vết thương động gân cốt phải điều dưỡng một trăm ngày, không thể trong một tháng mà linh hoạt lại được. Nhưng mà tay trái thì chỉ bị thương ngoài da, chưa đến một tuần đã khỏi hẳn, qua nửa tháng thì ngay cả vết sẹo cũng không còn, cho nên mấy ngày nay Mạc Dao Dao toàn ăn cơm bằng tay trái, cố gắng ăn những loại đồ ăn mà không cần dùng đến đũa.

Vạn Niên Thanh mơ hồ cảm thấy Mạc Dao Dao hôm nay có vẻ kỳ lạ, mà cụ thể kỳ lạ ở chỗ nào thì anh không thể nói rõ được, anh chỉ có thể ngồi bên giường cô, cùng cô nói chuyện phiếm: "Mẹ và Anh Hai chiều nay lên máy bay đúng không?"

"Ừ."

Mẹ Mạc và Mạc Dương Dương chờ Mạc Dao Dao xuất viện rồi mới về, ở đây ngây ngốc một tháng rồi, Mạc Dao Dao cũng không còn gì đáng ngại nữa, vì vậy mới nói với Vạn Niên Thanh có thể này mai sẽ quay trở về.

Nhưng mà Mạc Dương Dương với việc về nhà này lại không tích cực chút nào cả, bà xã xuất ngoại vừa về đã chui vào nghiên cứu đề tài gì đó, cả ngày xuất quỷ nhập thần. Con trai thì bị nhà ngoại giữ luôn không thả, sợ bị Mạc Dương Dương ảnh hưởng đến quá trình phát triển, cho nên chỉ dựa vào một hai câu thì không dễ dàng thả người. Bà xã và con trai không ở nhà nên Mạc Dương Dương ngay cả một chút ý định trở về cũng không có. Ở đây vui hơn, có em gái nằm trên giường không làm gì có thể tùy ý ăn hiếp, có mẹ già ăn hiếp lại mình, còn có người anh em mới nhận thức ăn hiếp nhau, còn có những bệnh nhân khác cùng mình tiêu phí thời gian nữa.

Mấy ngày nay có Mẹ Mạc và Vạn Niên Thanh cùng nhau chăm sóc Mạc Dao Dao, Mạc Dương Dương thì chỉ là kẻ ăn không ngồi rồi, cả ngày không có việc gì. Vốn anh còn cảm thấy mình rảnh rỗi sắp thành cây nấm, bỗng dưng nhớ đến bà xã nhà mình học về khoa mắt, vì vậy mỗi ngày đều chạy đến khoa mắt quan sát học tập, làm cho người trong khoa thiếu điều muốn quỹ xuống, anh cứ gây sức ép như vậy, về sau chắc khoa này chả còn nổi bệnh nhân nào....

Về sau nhờ một y tá mà chuyện này rơi vào tai Mạc Dao Dao, nhân cơ hội có đủ mặt mọi người Mạc Dao Dao nói: "Anh hai, hay là anh về đi, ở đây có mẹ và Vạn Niên Thanh là được rồi, công việc ở nhà không có anh ddlqđ sao được?"

Mạc Dương Dương liền khoác tay: "Không sao cả, mấy tiểu tử bên kia coi giúp anh là được rồi."

Mạc Dao Dao rất muốn nói: Nhưng nếu không có anh ở đây thì bệnh viện mới làm ăn tốt hơn được....

Vì vậy cô nói: "Anh không sợ bị bòn rút, khiến cái cửa hàng của anh thu được có mấy đồng tiền lời còm cõi như bán đồ via hè hay sao, lấy gì nuôi vợ nuôi con đây chứ?"

Nói lợi nhuận như bán đồ lẻ đường là hơi quá, từ khi Mạc Dương Dương chạy khỏi chỗ bán hàng đa cấp thì bắt đầu xây dựng sự nghiệp, bây giờ đã qua mười hai năm, cũng đã tạo ra một góc thiên hạ khá lớn rồi. ddlqđ Anh ở nhà bắt đầu từ từ làm nên, từ từ học hỏi các kiến thức về trang trí nội thất, cuối cùng trực tiếp mở cửa hàng trang trí nội thất, mấy năm nay ở quê nhà Mạc Dao Dao, ở mảng trang trí nội thất thì anh cô coi như là bá chủ ở đó.

Nhưng mà trong lòng cô cái cơ sở của anh mãi mãi vẫn là cửa hàng via hè, bởi vì cô vĩnh viễn không quên được cái cảnh ngày anh cô khai trương, cửa hàng của anh đối diện một công ty trang trí nội thất, cửa hàng anh cướp mỗi làm ăn của người ta, ép cho công ty người ta đóng cửa. (Càfe: Ở đây ý là cách làm kiểu chợ búa)

Ông anh Mạc Dương Dương này, làm ra được chuyện gì tốt thì Mạc Dao Dao không biết, chứ bản lĩnh phá hoại của anh thì ddlqđ đứng hàng đầu, công ty trang trí nội thất kia bởi vì bị anh khuấy đảo, mà cuối cùng công ty bọn họ phá sản. Mạc Dao Dao từng thấy mấy huynh đệ dưới tay anh Hai mình nước mắt nước mũi ròng ròng, vừa khóc vừa nói: "Anh Dương, anh làm ơn chỉ phụ trách ứng phó với công ty cạnh tranh bọn mình là được. Còn chuyện làm ăn, coi như bọn em cầu xin anh, xin anh ngàn vạn lần đừng những tay, tiền vốn của chúng ta không có nhiều, thật sự không bồi thường nổi đâu!"

Cũng vì cái bản tính này, mà đối mặt với chất vấn của Mạc Dao Dao, Mạc Dương Dương có thể vô cùng tự hào vỗ ngực nói: "Không sao, nếu như anh không có ở đó, có khi bọn họ có thể kiếm được nhiều hơn. Cứ cho ddlqđ là anh bị bòn rút đi nữa, thì vẫn còn tốt hơn để anh tự mình trông coi chuyện làm ăn nữa ấy chứ."

Như vậy mà anh còn cho là chuyện đáng để khoe ra nữa chứ!

Có lẽ là trời sinh Mạc Dao Dao có khả năng tiếp xúc được nhiều với loại người như Mạc Dương Dương, nên đối phó loại người như thế, trong đầu của cô có rất nhiều phương pháp. Cô thấy cái về làm sao cũng không thể ảnh hưởng của Mạc Dương Dương, thì lập tức gọi điện cho Kiều Tiểu Tuệ.

Kiều Tiểu Tuệ nhận được điện thoại, ngay dldq lập tức gọi cho Mạc Dương Dương: "Bây giờ anh đang ở chỗ nào?"

"Anh đang ở cùng Dao Dao. Vợ à, anh nhớ em lắm!" Mạc Dương Dương vừa nghe thấy giọng nói của Kiều Tiểu Tuệ ở đầu bên kia, lập tức cười không khép miệng lại được. Một tháng này, anh chưa từng cười vui vẻ như vậy.

"Nhớ em thì mau trở về đi." Kiều Tiểu Tuệ dldq vừa ngồi trước máy vi tính phân tích số liệu, vừa ăn đồ ăn, không biết là bữa sáng hay là bữa tối nữa, vừa gọi điện thoại cho Mạc Dương Dương.

"Được! Anh sẽ trở về ngay lập tức!" Sau khi để điện thoại xuống, lập tức nói với Mạc Dao Dao: "Chùng nào em xuất viện vậy, nhanh lên đi!"

Nhìn đi nhìn đi, đây là kiểu anh trai gì!

Vừa nghe thấy Mạc Dương Dương phải trở về, Mạc Dao Dao sắp xuất viện, mẹ Mạc cũng không ngồi yên: "Dương Dương, lúc trở dldq về, thuận đường đưa mẹ trở về cùng đi, dù sao vết thương của Dao Dao cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi."

"Mẹ, sinh hoạt hàng ngày của con vẫn còn rất bất tiện mà." Mạc Dao Dao chỉ chỉ tay phải của mình còn chưa khỏi hẳn, ngay cả việc mặc quần áo cô cũng cần phải có người giúp một tay, nếu như dùng lực quá lớn sẽ ảnh hưởng tới sự khôi phục của vết thương.

Nào ngờ mẹ Mạc mẹ vỗ vai trái của cô nói: "Không phải còn có Tiểu Thanh đó sao?!"

Sau đó dùng giọng nói mà tất cả đều có thể nghe thấy nói khẽ với Vạn Niên Thanh: "Nhớ nắm lấy cơ hội!"

Nhìn đi nhìn đi, đây là kiểu mẹ gì vậy!

Mạc Dao Dao bỗng dưng cảm thấy, mình có thể khỏe mạnh lớn đến bây giờ, quả thật không dễ dàng gì!

Tác giả có lời muốn nói: Về chuyện cú điện thoại kia ~~~

Chương sau sẽ giải thích ~~~

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: THAY ĐỔI. . .

Editor : Song Ngư nhi.

Beta : cafe_sang.

Ngày Mẹ Mạc và Mạc Dương Dương đi, Vạn Niên Thanh và Mạc Dao Dao cùng nhau ra tiễn. Thật ra thì vết thương của Mạc Dao Dao đã tốt hơn rất nhiều, trừ cánh tay phải của cô còn có chút bất tiện khi cử động ra thì còn lại đều không ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày. Thế nhưng Tề Hiên lại mở rộng cửa hậu (ví với việc làm tiêu cực, đại khái là đi cửa sau, thiên vị), cho cô nghỉ tận 1q hai tháng để nghỉ dưỡng, hơn nữa còn là nghỉ phép có lương! Mạc Dao Dao vô cùng hoài nghi về tương lai của mình trong vòng năm năm tới, có khi nào tất cả những ngày nghỉ được phép, cùng với những ngày nghỉ đông của cô đều bị anh ta trừ hết sạch rồi hay không, chứ làm gì Tề Hiên có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội tốt này được chứ?

Mẹ Mạc cũng đã nghĩ đến vấn đề này, cho nên trước khi đi bà có kéo tay Mạc Dao Dao nói: "Tết năm nay, nếu như con không xin nghỉ được, thì không cần phải về."

Bà nói xong nước mắt cũng "tí tách, tí tách" rơi xuống, Mạc Dao Dao thật sự không chịu nổi bộ dạng này của bà, cô hạ quyết tâm nói: "Mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ xin nghỉ phép ở công ty, để về nhà thăm mẹ!"

Bây giờ cũng đã cuối tháng mười một, Mạc Dao Dao còn một tháng nghỉ phép nữa, đến lúc đi làm lại cũng đã là cuối năm, lại xin nghỉ thêm nữa chính xác là mơ mộng hão huyền (*). Nhưng Vạn Niên Thanh nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kiên định của Mạc Dao Dao, cứ như cô cực kỳ chắc chắn rằng 1q mình có thể xin nghỉ được, không biết là cô đang tính toán cái gì đây nữa.

(*) Nguyên văn: "Si nhân thuyết mộng" : đây là câu tục ngữ Trung Quốc, nghĩa là "người ngốc nói mê", ý nói chuyện viễn vông, vớ vẩn, hão huyền, sẽ không thành sự thật. . .

Mấy hôm nay, cứ rảnh rỗi một chút là Mẹ Mạc lại lôi kéo Vạn Niên Thanh ngồi tám chuyện với bà, nội dung chủ yếu chính là cuộc sống của Mạc Dao Dao từ thời thơ ấu, đến thời thiếu niên, thanh niên, thậm chí là tất tần tật các chuyện phát sinh hồi năm ngoái. Tóm lại là cội nguồn gốc gác đều bị xới lên cả. Mà tên Vạn Niên Thanh kia thì lại nghe rất nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe từng chút một, chỉ thiếu điều lấy bút ra để điền cuồng ghi chép lại mà thôi. Nhưng mà vì ngại Mẹ Mạc ở trước mặt, nên mới không dám to gan làm vậy. Chỉ là có lúc Mạc Dao Dao thấy anh lên lúc giấu đi động phía sau lưng, đoán chừng là đang ghi âm lại.

Thông qua việc ngồi nghe mẹ Mạc tự thuật, rốt cuộc Vạn Niên Thanh đã phát hiện ra rằng : Mạc Dao Dao trước kia và Mạc Dao Dao bây giờ anh biết, hình như có chút không giống nhau. Theo lời mẹ Mạc nói, thì Mạc Dao Dao trước kia rất ngoan ngoãn, có hơi ngốc, lại rất dễ bị lừa. Cứ mỗi lần Mạc Dương Dương muốn lừa cô, thì nhất định cô sẽ bị mắc mưu. Có một lần, Mạc Dương Dương đi bắt chuẩn chuẩn nướng cho cô ăn. Sau đó mẹ Mạc thấy miếng của Mạc Dao Dao đen kịt, vì vậy mà phát hiện ra con trai mình lại bắt nạt em gái. Nên bà đã dạy dỗ Mạc Dương Dương ngay tại chỗ. Mạc Dương Dương bị bà đánh rồi phạt đứng và không cho ăn cơm tối. Nhưng Mạc Dương Dương nhớ rõ, ngày đó anh thấy Mạc Dao Dao ăn chuẩn lạt chuẩn nướng xong thì cô đã ra bờ sông rửa tay rửa mặt rồi mà. Nhưng tại sao khi cô về đến nhà, thì miếng của cô lại đen nhem thế nhỉ? Cái vấn đề này đã làm cho anh suy nghĩ mãi, và nó đã trở thành một trong những câu đố chưa có lời giải trong cuộc đời của Mạc Dương Dương. . .

Chuyện nhiều không kể xiết, Vạn Niên Thanh lên lút ghi âm và dùng bút ký để ghi lại, nhưng rồi lại phát hiện ra, dường như từ lúc bắt đầu vào trung học thì loại chuyện như vậy không xảy ra nữa. Mà cũng từ khi ấy thì Mạc Dao Dao lúc đó đã thống nhất với Mạc Dao Dao hiện tại. Rồi, hai ngày trước, khi anh nghe Tề Hiên cùng Mạc Dao Dao nói chuyện, nội dung chủ yếu chính là lắng về Lý Tiêu. Vì gần đây Mạc Dao Dao không có ở công ty, nên bà ta lại lén lỏi, chạy đến công ty Tề Hiên lật tung chỗ hồ sơ tài liệu, rồi uy hiếp trợ lý, bắt họ không được hỗ trợ dự án hợp tác của Tề Hiên và Vạn Niên Thanh. Theo suy nghĩ của Lý Tiêu, hợp đồng đã ký cũng không sao, chỉ cần xảy ra một chút chuyện không may gì đó, thì tùy lúc bọn họ đều có thể rút tiền về. Tề Hiên đang rất nhức đầu về chuyện này. Lúc ấy Mạc Dao Dao vô cùng bình tĩnh, nhấp một ngụm nước lọc, nhàn nhạt nói: "Chuyện này cũng dễ thôi, đưa bà ta sang ở cùng với Tề Văn mấy ngày, không phải là xong rồi sao."

Tề Văn đang du học ở Pháp, còn đến hai năm nữa mới có thể tốt nghiệp. Đối với đứa con gái duy nhất này của mình, Lý Tiêu quả thật là yêu còn hơn mạng, có thể nói là muốn đào cả tim gan phổi của mình ra cho con. Quan hệ của Tề Hiên và Tề Văn không được tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá kém. Vì dù sao thì bọn họ cũng có quan hệ máu mủ, nên hai người đối xử với nhau vẫn như anh em. Ít nhất Tề Hiên vẫn rất chăm sóc Tề Văn, mà Tề Văn cũng hết sức tôn trọng kính người anh trai này của cô. Sau khi Mạc Dao Dao nghe Tề Hiên hơi hột nói qua về quan hệ của anh ta và Tề Văn, thì bỗng dưng cô nhận thấy quan hệ của mình và anh trai quả thật là bất bình thường đến mức không có giới hạn.

"Dù bà ta có nhớ Tề Văn, thì bà ta cũng sẽ không đi vào lúc này." Tề Hiên hiểu rất rõ Lý Tiêu, tuy rằng khả năng phán đoán của người này kém một chút, nhưng lại rất cố chấp và kiên trì. Nếu không thì bà ta đã không nhẫn nhịn qua mấy năm nay được.

"Rất đơn giản, nói với bà ấy là Tề Văn đang yêu một anh chàng người Pháp đẹp trai hoặc là một du học sinh người Trung Quốc gì đó, mà trước đó người này đã có quan hệ yêu đương với nhiều bạn gái hoặc là bạn trai. Anh cho người giả vờ điều tra chuyện này, rồi làm cho Lý Tiêu vô tình thấy được, bảo đảm bà ta sẽ là người đầu tiên bay qua." Mạc Dao Dao tiếp tục uống nước lắng lọc, giọng nói đều đều không thay đổi.

Tề Hiên hơi đen mặt: "Về phương diện này thì Tề Văn có yêu cầu cao lắm, nó sẽ không tùy tiện vậy đâu".

"Tôi có nói chuyện này là thật sao? Bây giờ chẳng qua là anh đang lo lắng cho em gái, nên mới cho người điều tra các mối quan hệ của em gái mình một chút. Nhưng mà lúc chưa có kết luận chính xác thì đã bị mẹ anh phát hiện, bà ta cũng không chịu phân biệt đúng sai gì, thì đã chạy sang bên ấy rồi. Chuyện này chẳng liên quan gì tới anh cả. Về phần anh điều tra người nào, thì phải là người mà cô ấy thường tiếp xúc nhất trong những người mà em gái anh quen. Anh lắng nhớ tìm người có điều kiện tốt một chút là được, tốt nhất là người Pháp, theo tôi biết, người Pháp rất lãng mạn."

Nhìn xem, kế hoạch quá hoàn mỹ, người đã qua đến bên ấy rồi, phỏng chừng còn phải điều tra thêm lần nữa, rồi còn vì nhớ nhung và lo lắng cho con, cộng thêm phòng ngừa sự việc như vậy phát sinh, nói không chừng Lý Tiêu sẽ ở bên Pháp lâu hơn nữa ấy chứ. Mà nếu như chuyện xảy ra đúng như vậy thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Tề Hiên cả, dù sao thì cũng không phải tự dưng anh ta muốn lấy chuyện này để làm lý do lừa Lý Tiêu đi, vì rõ ràng anh ta đã giấu hết tài liệu rồi. Ai bảo Lý Tiêu chạy đến lật tung phòng làm việc của anh ta lên, anh ta có muốn giấu cũng không giấu được! Quan trọng nhất là, loại chuyện này lại chẳng ảnh hưởng gì tới thanh danh của Tề Văn cả, nói trắng ra thì cũng chỉ là do Tề Hiên và Lý Tiêu quá lo lắng mà thôi.

Sau khi nghe xong kế hoạch của Mạc Dao Dao, Tề Hiên nhìn cô với ánh mắt vô cùng phức tạp một hồi lâu, giống như đang nhìn lắng một người xa lạ, dần dần một lúc mới nói được một câu: "Tôi luôn cho rằng cô là khắc tinh trời sinh của mẹ tôi, không ngờ hóa ra không phải là do trời sinh." (Càfe: có nghĩa là Tề Hiên luôn cho rằng Mạc Dao Dao là khắc tinh trời sinh của Lý Tiêu, nhưng cuối cùng nhận ra không phải do trời, mà là do chính bản thân Mạc Dao Dao có bản lĩnh.)

Mạc Dao Dao cười khan một cái, thật ra thì có rất nhiều việc cô chỉ không muốn làm, chứ không phải là không làm được. Trước đó, cô đã sớm nghĩ ra đòn sát thủ đơn giản nhất để đối phó với Lý Tiêu là Tề Văn rồi. Chồng ngoại tình, con trai thì không phải con ruột, nên tình yêu thương của bà ngoài dành trọn cho Tề Văn ra thì làm gì còn ai khác nữa. Chẳng qua biện pháp này lại là nhất lao vĩnh dật (**), trong lúc cô còn chưa tìm được công việc vừa ý, mà làm việc ở công ty của lắng Tề Hiên thì lương vừa cao lại an nhàn, có gì cô lại không làm cơ chứ?

(**)"Nhất lao vĩnh dật": một lần vất vả, cả đời nhàn nhã. (Chỗ này có thể hiểu là đối với chuyện của Lý Tiêu, ngay từ đầu Mạc Dao Dao đã có cách giải quyết nhanh gọn lẹ 1 lần rồi, nhưng vì công việc ở công ty Tề Hiên lương vừa cao làm việc lại nhàn, nói chung là chỉ ngồi chơi và chuyển đối phó với Lý Tiêu. Nếu giải quyết Lý Tiêu sớm, tức là câu "nhất lao vĩnh dật", thì chẳng còn việc gì để làm nữa, nên Mạc Dao Dao mới thông thả mà không giải quyết dứt điểm Lý Tiêu)

Chương 38: SỰ KHẢO NGHIỆM

Editor : Song Ngư nhi.

Nhưng mà với chuyện này thì Vạn Niên Thanh khó lòng mà giải thích rõ ràng được. Bởi vì số điện thoại chỉ dùng để gọi cho Mạc Dao Dao thì chỉ có lưu một số điện thoại của Mạc Dao Dao, hơn nữa số điện thoại của hắn thì chỉ cho một mình Mạc Dao Dao biết mà thôi. Cho nên khi hắn nhìn thấy số điện thoại xa lạ hiện trên màn hình đó, thì đã đờ ra, đây là số của người nào chứ? Có lẽ nào đây là một trò đùa của ai đó không? Nhưng làm sao mà người làm ra trò đùa này, lại có lqđ thể biết được chính xác thời điểm mình gọi đến thì Mạc Dao Dao sẽ nhận thay hắn chứ, điều này có thể sao?

Mà một phần khác cũng là bởi vì Mạc Dao Dao, vì cô chưa hề nói với hắn về nội dung của cuộc điện thoại hôm đó mà lúc cô gái lạ kia gọi đến là gì. Cô không nói ra là tại vì sợ sau khi Vạn Niên Thanh biết nội dung cuộc điện thoại là gì sẽ nghĩ đại ra một cái lí do nào đó rồi nói với cô. Bởi vì hắn không có căn cứ nào cả để nghĩ ra một lí do, chính vì không biết gì cả, nên sẽ là rất khó khăn nếu muốn nghĩ ra một cái cớ để lấp liếm cho qua.

Vạn Niên Thanh nhăn nhó nửa ngày, sau khi đã lục tung trí nhớ của mình rồi lại đắn đo suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra được gì, cuối cùng chỉ có thể quay ra nhìn Mạc Dao Dao với vẻ mặt không hiểu, nói: "Anh thật sự không biết số điện thoại này."

Mạc Dao Dao vốn đang muốn nổi giận, nhưng mà cô nhìn biểu hiện của Vạn Niên Thanh lại không giống như là đang lqđ nói dối. Cô suy nghĩ một chút, rồi đổi lại một câu hỏi khác: "Mà em còn chưa hỏi trong một tháng này anh đã ở đâu, anh nói là anh thuê nhà ở gần đại học phải không. Vậy cụ thể chỗ đó là ở chỗ nào?"

Theo cái nhìn của Mạc Dao Dao, nếu Vạn Niên Thanh lấy lí do này, thì cô lại không thể tin được. Bởi vì sở thích lớn nhất của Vạn Niên Thanh chính là cời trường chạy lung tung. Nếu như có người nào đó có thể thuê nhà chung với cái người này, thì không phải là quá buồn cười rồi sao? Mà bên cạnh đó, thì chính là theo trực giác của cô, trực giác nói cho Mạc Dao Dao biết, Vạn Niên Thanh sẽ không đi thuê nhà bên ngoài theo từng ngày.

Vạn Niên Thanh gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Thật ra thì. . . anh ở nhà của Mặc Ngôn. Nhưng mà hắn lại thu tiền anh thuê phòng theo từng ngày. Mà nhà hắn ở gần trường đại học, vì vậy nên những điều anh đã nói. .

Tính là nói dối, phải không?"

Đúng là không tính, nhưng mà nếu như anh ở nhà của Mặc Ngôn thì cần gì phải giấu giếm chứ? Mạc Dao Dao vương tay: "Anh gọi cho Mặc Ngôn đi."

Vạn Niên Thanh ngay lập tức gật đầu một cái, không có chút chột dạ nào, thần nhiên mọc điện thoại ra, bấm số điện thoại của Mặc Ngôn. Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Mạc Dao Dao đã cầm lấy điện thoại của hắn. Cô nghe thấy ở đầu dây bên kia lúc nghe máy lại im lặng không lên tiếng, thì cũng biết là Mặc Ngôn đã nghe máy. Cô nói chuyện thẳng với hắn, không vòng vo: "Mặc Ngôn, tôi muốn biết trong mấy ngày nay tôi ở bệnh viện, Vạn Niên Thanh đã ở đâu?"

"Không biết."

"Nhưng mà hắn nói hắn ở nhà của anh."

"Không có."

Cô vừa nói xong thì điện thoại bên kia liền cúp, Mạc Dao Dao cầm điện thoại nhìn Vạn Niên Thanh. Hồi nãy cô đã bật chế độ hands-free (chế độ loa ngoài), nên chắc chắn Vạn Niên Thanh đã nghe rõ mọi điều cô vừa nói với Mặc Ngôn.

Mặt Vạn Niên Thanh khóc không ra nước mắt, hồi lâu không nói được gì. Biểu hiện này nếu ở trong mắt người khác, thì chính là chột dạ, không biết nên làm gì tiếp theo. Nhưng Mạc Dao Dao không hề tức giận, mà vô cùng dịu dàng, trả di động vào lại trong túi áo của hắn, thuận tiện duỗi tay ra chỗ bên hông hắn, lấy chìa khoá nhà mà cô và Vạn Niên Thanh đang thuê ở chung.

"Anh đi tìm Mặc Ngôn để đối chứng lời nói trước đi đã, rồi sau đó thì hãy tới tìm em để lấy lại chìa khoá nhé." Mạc Dao Dao nói chuyện vô cùng dịu dàng, sự dịu dàng mà Vạn Niên Thanh từ lúc biết cô đến giờ chưa từng thấy trước đây.

Dù vậy nhưng Vạn Niên Thanh tình nguyện cô đem mình treo ngược lên để đánh ra cũng không muốn cô lấy lại chìa khoá nhà. Dĩ nhiên, đối với Vạn Niên Thanh mà nói, việc bị treo ngược lên để quất roi, thì tuyệt đối không phải là trừng phạt.

"Dao Dao... em không cần anh rồi à?" Vạn Niên Thanh đứng sau lưng của Mạc Dao Dao khẽ giọng nói, giọng nói của anh vô cùng tủi thân.

Mạc Dao Dao quay đầu lại nhìn thấy hình ảnh như chú chó nhỏ bị chủ vứt bỏ của hắn, chỉ còn thiếu mỗi hai cái tai trên đỉnh đầu nữa là giống y hệt. Nếu như bên cạnh anh còn để thêm cái băng "Xin hãy nhận nuôi tôi", thì cô tin chắc rằng sẽ có rất nhiều người tình nguyện mang chú chó tội nghiệp này về nuôi đây.

Thật ra thì cô không tức giận, thật sự không hề tức giận một chút nào. Nếu như Mặc Ngôn nói Vạn Niên Thanh đang ở nhà hắn, thì chắc chắn cô sẽ

hoài nghi hai người này đã thông đồng với nhau trước rồi. Nhưng Mặc Ngôn lại tỏ rõ là mình chẳng liên quan gì đến chuyện này, còn Vạn Niên Thanh lại vẫn có thể dám gọi điện thoại cho hắn, đây mới chính là vấn đề mà cô đang quan tâm. Nhất định một trong hai người có một người đang nói dối, cho nên Mạc Dao Dao quyết định tạm thời chưa tức giận, chờ đến lúc biết rõ mọi chuyện thì sẽ tính sổ tiếp với hắn.

“Em không thể nói mình muốn thu hồi lời vừa rồi, phải không?” Mạc Dao Dao giờ chìa khoá trong tay lên nói: “Em cho anh một cơ hội, để xem anh nắm bắt như thế nào.”

Cô không muốn nổi giận với hắn, mà cũng không cần thiết phải nổi giận. Nếu như Vạn Niên Thanh còn để ý cô, thì chiếc chìa khoá này có ý nghĩa rất quan trọng với hắn, thì hành động này của cô chính là một sự cảnh cáo và dạy dỗ hắn. Để xem sau này hắn còn dám nói dối cô không, còn nói cái gì mà thuê phòng theo ngày, còn nói cái gì là số điện thoại chỉ dùng riêng để gọi cho cô chứ! Nếu như Vạn Niên Thanh không còn để ý cô nữa, thì việc cô lấy lại chiếc chìa khoá này sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Dù sao trong thời gian qua, quan hệ giữa cô và hắn cũng chưa có gì cả, mối quan hệ chưa bắt đầu thì đã kết thúc.

Vạn Niên Thanh ở sau lưng cô, dù thấy cô đi càng ngày càng xa, nhưng mà lại không dám đuổi theo, không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng nói theo: “Dao Dao, để anh đưa em về!”

Mạc Dao Dao ngay cả đầu cũng không quay lại, khoát tay áo nói: “Tôi tự bắt xe về.”

Mặc dù từ nếu bắt xe từ sân bay thì sẽ tốn nhiều tiền hơn một tí, nhưng mà gần đây cô lại đang có dư khá nhiều tiền. Dù nằm viện một tháng nhưng vẫn có tiền lương và tiền thưởng vì đã làm việc chăm chỉ, nhiều lúc cô nghĩ, cô việc của mình là nằm viện sao?

Cho đến khi bóng lưng của Mạc Dao Dao bóng lưng biến mất thì chú chó vừa mới bị vứt bỏ, Vạn Niên Thanh, mới tỉnh lại, hắn đã bị một tên không biết làm được chuyện tốt gì, chỉ biết cắn người hại mà! Không đợi hắn bực phát cơn giận của mình, thì hai người đứng gần đã vỗ tay một cái, một người A nói: “Đây, nhìn xem, chia tay rồi đấy thôi? 100 tệ (1) đâu.”

(1): 1 nhân dân tệ = 3 426. 91 VND ~> 100 nhân dân tệ = 300 426.92 VND.

Một người B khác: “Chàng trai à, anh quả thật quá vô dụng rồi, có đáng để đẹp trai như vậy, thế mà đến một người phụ nữ con không giữ được. Nếu tôi có diện mạo này của anh, thì đừng nói một người, mười người cũng có thể giữ được.”

Người B đang muốn lấy tiền ra, thì Vạn Niên Thanh đè lại tay hắn, nói với người A: “Tôi đưa thêm 100 tệ nữa, cược với anh 200 tệ, trong vòng một năm, hai chúng tôi chắc chắn sẽ kết hôn.”

Người A nhìn Vạn Niên Thanh như nhìn thấy quỷ: “Hai chúng tôi sắp máy bay rồi, vì nhàm chán nên mới...”

“VẬY thì hai người hãy để lại số điện thoại và địa chỉ để tôi gửi thư, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc và phát thiệp cưới đến cho các anh.” Vạn Niên Thanh nói xong, rất dứt khoát lấy điện thoại từ túi quần người A, lưu số điện thoại của mình vào, sau đó quay người rời khỏi sân bay, bóng lưng rời đi hết sức tiêu sái.

Người B nhìn bóng lưng Vạn Niên Thanh rời đi, thì cất lại 100 tệ vào túi, hỏi người A: “Tôi cược thêm lần nữa với chú được không?”

“Im đi, anh muốn tôi phải đền tiền đến chết sao?”

Lúc Vạn Niên Thanh tới sân bay là lái xe tới, xe của hắn một chiếc Hummer 8 mới cứng, giống như xe thiết giáp vậy, đây là vì hắn muốn đưa mẹ Mạc và Mạc Dương Dương đi, nên đã mượn của Mạc Miêu Miêu. Rõ ràng là một giống cái vậy mà lại còn dòng xe Hummer, một hãng xe nổi tiếng về tốc độ và sự mạnh mẽ vô cùng, đúng là Mạc Miêu Miêu đã hết cách cứu chữa rồi.

Hắn lái xe như điên, phi thẳng đến nhà Mặc Ngôn, hắn vượt qua chín đèn đỏ, làm hỏng hai cái đèn giao thông, và ở phía sau xe hắn có một loạt các xe cảnh sát giao thông đang đuổi theo sát sao. Hắn không sợ, vì dù sao đến lúc bị phạt thì cũng là do Mạc Miêu Miêu chịu, có hỏng xe thì cũng là xe của Mạc Miêu Miêu, hắn còn sợ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dâm Dục Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Chương 38 (2)

Tiện tay dừng xe ở bên ngoài khu biệt thự, dễ dàng cắt đuôi xe của cảnh sát giao thông. Tiếp đó hắn đi bộ đi vào, nhân viên an ninh trước cổng đã quen với hắn, còn cố ý hỏi hắn có muốn cắt xe vào lại giúp hắn hay không. Vạn Niên Thanh đưa một xấp tiền: “Không cần, lát nữa nếu có cảnh sát giao thông tới hỏi thì anh hãy bảo xe này là của Mặc Ngôn, hiểu chưa?”

Nhân viên an ninh còn khá trẻ tuổi thu tiền vào túi, vui vẻ đáp lại: "Tôi hiểu rồi."

Cả một đoạn đường Vạn Niên Thanh chạy như điên đến nhà Mặc Ngôn, chẳng thèm gõ cửa, ngay lập tức đập một cước phá nát cả cửa chống trộm trước mặt mình. Sau khi tiến vào xác định được vị trí của Mặc Ngôn, thì nhảy lên lầu hai, chạy tới nín cồ áo sơ mi màu đen của Mặc Ngôn hỏi: "Sao anh lại làm như thế?"

Mặc Ngôn đang ngồi trong thư phòng viết gì đó, anh còn dùng bút lông để viết. Khi anh nhìn thấy Vạn Niên Thanh đi tới, thì nhanh chóng để bút đang cầm trong tay xuống, thứ đang viết thì để vào trong ngăn kéo bàn, còn thuận tiện làm thêm một tầng kết giới để bảo vệ, động tác như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Vạn Niên Thanh cũng không chú ý tới những thứ kia, anh ngay lập tức nhảy lên cái bàn mà Mặc Ngôn đang ngồi, để hưng sư vấn tội.

Mặc Ngôn nhìn hấn, trông mắt đen bình tĩnh như nước.

"Khảo nghiệm." Hấn chậm rãi mở miệng, vẫn lời ít ý nhiều như cũ.

"Khảo. . ." Vạn Niên Thanh thiếu chút nữa thì đã ngã từ bàn xuống, hình như hấn chợt nhớ ra một chút ấn tượng thoáng qua trong đầu của mình về điều này rồi.

Nghe nói vì những phần tử bảo thủ của Hội Trưởng Lão còn chưa đồng ý hoàn toàn chuyện kết hôn này, nên cuối cùng họ nghĩ ra cái trò khảo nghiệm này. Nói trắng ra là họ sẽ dùng hết tất cả mọi cách để phá hoại quan hệ của hai người, nói cho oai thì đây là khảo nghiệm của tình yêu. Mấy lão lqđ già đó còn nói, dù sao cả đám các ngươi đều suốt ngày khóc lóc, gào thét nói là chúng tôi là thật sự rất yêu nhau, dù xảy ra chuyện gì thì tình yêu của chúng tôi đều sẽ không thay đổi, nếu vậy thì việc phải trải qua khảo nghiệm thì tính là cái gì chứ?

Cho nên mới nói, thời đại ngày nay rất văn minh, thế nên không chỉ có đám yêu quái trẻ ranh các ngươi tiến bộ, còn có cả những lão yêu kia nữa, bọn họ cũng phải tiến bộ theo chứ! Điều này làm cho những tiểu yêu quái muốn kết hôn kia vô cùng bất đắc dĩ, mấy lão muốn tiến bộ có thể tiến bộ ở chỗ khác được không?

Chỉ là chuyện này là do Hội Trưởng Lão đã bỏ phiếu thông qua, nên việc không cảm việc người và yêu yêu nhau đã là cực hạn rồi, vì vậy lần này nếu không cho các trưởng lão một chút mặt mũi thì không được. Hơn nữa Đại Trưởng Lão, người vẫn luôn ủng hộ việc tự do yêu đương lại cũng đồng ý cho chuyện này, bởi vì ông cho rằng, nếu tình yêu mà không thể trải qua được khảo nghiệm lqđ thì không thể coi là tình yêu chân chính. Dù sao tình yêu giữa người và yêu vốn cũng đã là một thứ sẽ phải trải qua muôn vàn khó khăn, trắc trở, nếu như không khảo nghiệm nó trước, thì nếu tương lai xảy ra điều gì gây trở ngại, thì cũng sẽ rất đau khổ. Cũng giống như lúc Hứa Tiên phát hiện nương tử là rắn thì đã bị hù chết đó. Kết quả cuối cùng thì liên minh yêu quái của bọn họ sẽ bị liên lỵ và bị liên minh đạo sĩ đuổi giết.

Nếu Mặc Ngôn đã khẳng định đây là khảo nghiệm, thì mọi việc làm lúc này của hấn cũng chính là chỉ thị của Hội Trưởng Lão, và cú điện thoại kia. . .

Khi Hội Trưởng Lão đã ra tay, nếu chỉ là một số điện thoại dù bí mật thế nào, thì có là cái gì!

"Em gái mi chứ!" (2) Vạn Niên Thanh vô cùng buồn bực ngồi ở trên bàn, hấn quả thật rất muốn giết chết Hội Trưởng Lão kia, hấn muốn biết trong đầu của đám người đó rốt cuộc nghĩ cái gì, mà lại có thể nghĩ ra cái chủ ý cầu huyết này chứ !

(2) : Đây là một câu chửi tục ~

"Nói em gái của ai đấy?" Một bóng dáng mảnh khảnh, thon dài đi từ cửa ra, cô cúi đầu nhìn móng tay sáng bóng như lqđ thủy tinh của mình. Vạn Niên Thanh liếc nhìn, móng tay của cô dưới ánh mặt trời phản quang vô cùng xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác âm trầm, đáng sợ.

Vạn Niên Thanh nuốt ngẹn một nước miếng: "Tôi nói em gái của Hội Trưởng Lão."

Cô gái từ từ mở miệng, thanh âm có chút ngọt, làm cho người ta có cảm giác như đang được gãi ngứa ở trong lòng: "Lần sau đừng nói em gái nữa, nhớ nói anh trai mi."

Vạn Niên Thanh gật đầu một cái, nhìn Mặc Ngôn nói: "Anh trai mi chứ!"

Mặc Ngôn trừng mắt liếc hấn một cái, chỉ là ở trước mặt của Mặc Miêu Miêu, hấn cũng không dám nói gì.

Vì trên danh nghĩa, Mặc Miêu Miêu là em gái của Mặc Ngôn, cho nên cô không thích nhất là ở trước mặt mình, có người nói lqđ em gái mi, bởi vì như thế sẽ làm cho cô cảm giác như đang nâng mình vậy. Chỉ là nếu Vạn Niên Thanh nói anh trai mi. . . Thế thì không phải là có chút đam mỹ rồi nhĩ ?

Nhưng mà bây giờ, ở trước móng vuốt sáng loáng của Mặc Miêu Miêu thì sẽ không có ai dám phản bác.

"Chiếc xe kia của ta bị kéo đi rồi." Cô nhìn Vạn Niên Thanh, nói chậm rãi, đồng thời từ từ ngồi xuống ghế vô cùng ưu nhã, vẫn vuốt ve móng tay của mình như.

"Chuyện này. . . Cái đó. . . Nếu không thì ngươi chờ khi ta có tiền, ta sẽ mua lại cho ngươi một chiếc khác nhé?" Vạn Niên Thanh có chút chột dạ, chắc khoảng một lát nữa sẽ có người tới tìm Mặc Ngôn để đòi tiền phạt.

Cô gái ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tinh xảo của nàng lộ ra một nụ cười yếu ớt: "Không cần, dù sao khi người lạ kiếm được tiền, thì cũng sẽ đều vào túi của anh ta thôi, người nợ anh ta bao nhiêu tiền rồi hả ?"

Vạn Niên Thanh lắc đầu một cái nói: "Hắn không viết giấy nợ thì ai biết ta nợ bao nhiêu?"

Thì ra ngay từ đầu, hắn đã định nợ tiền không trả.

Mặc Ngôn ngược lại không có tức giận, nhưng mà lời nói mà hắn nói ra còn có tính uy hiếp hơn so với Mặc Miêu Miêu: "Sẽ có người báo thù thay ta."

"Chuyện gì?" Vạn Niên Thanh đề cao cảnh giác.

"A, đúng rồi, ngày hôm qua Hội Trưởng Lão đã nói rằng sẽ cho một người đến làm cha của người. Chờ đến lúc người và Mặc Dao Dao quyết định kết hôn, thì nhờ dẫn theo người cha này đến Mặc gia cầu lễ hôn." Mặc Miêu Miêu vừa nói, vừa đặt móng tay ở trên lưng ghế sofa bắt đầu cào, rất nhanh ghế sofa kia đã bị cào rách.

"Mẹ nó chứ! Ta đã nói với mẹ của Dao Dao mình là cô nhi!"

"Vậy thì là cha nuôi, có rất nhiều cách gọi." Móng vuốt Mặc Miêu Miêu đã cào đủ, chuyện cô cần nói thì cũng đã nói xong rồi, thì vô cùng ưu nhã đi ra ngoài.

Vạn Niên Thanh chờ khi bóng lưng của cô đã đi xa, nhìn chiếc ghế sofa đã bị cào rách thảm hại, thấp giọng nói với Mặc Ngôn: "Người trông coi nàng như vậy thế à? Mấy ngày trước thì gọi điện thoại để cho ta lễ tẩm nàng từ trong khách sạn ra đấy. Họ chó mèo nhà các người không phải đều là tới mùa xuân mới là động dục sao? Tại sao nàomới mùa đông mà nàng đã bắt đầu mang người đi thuê phòng rồi hả ?"

Mặc Ngôn trừng mắt liếc hắn một cái, nhắc chân muốn đạp, lại bị Vạn Niên Thanh nghiêng mình tránh thoát: "Lần trước là vì đang trước mặt ở Dao Dao, là ta muốn để cho nàng đau lòng nên mới để cho người đạp, nếu không thì sẽ không có chuyện ta thua người đâu."

Mặc Ngôn nhú nhú mày: "Không phải thuê phòng."

"Vậy tại sao nàng lại lôi một người đàn ông vào khách sạn chứ? Còn người thì vội vã kéo ta đến đánh một trận, rồi dẫn nàng ra ngoài còn gì."

"Hôm đó là nàng đi đoạn tử tuyệt tôn tên kia, bảo người đi giúp nàng hạ giận, bởi vì nếu để nàng động thủ thì hậu quả rất lễ nghiêm trọng."

"Em gái người! Không đúng, anh người!"

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đã đoán được Mặc Ngôn là yêu quái gì rồi, vậy còn Mặc Miêu Miêu thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 39 (1) : Cãi nhau.

Từ nhà Mặc Ngôn ra ngoài, Vạn Niên Thanh bắt đầu phiền muộn, một là không biết phải làm như thế nào để giải thích về chuyện khảo nghiệm này với Mặc Dao Dao, hai là lo lắng Hội Trưởng Lão sẽ phái người tới làm "cha" của mình. Hắn thật sự không hiểu được, tại sao những Trưởng lão kia luôn muốn ngăn cản tình yêu giữa người và yêu, lại còn bày đặt làm ra chuyện phải khảo nghiệm tình yêu, chẳng lẽ bọn họ đã đến thời kì mãn kinh? Liệu hắn có cần thông qua lần nghiên cứu phát triển sản phẩm bảo vệ sức khỏe này của mình, thuận tiện cũng làm ra luôn một loạt sản phẩm để chữa trị những biểu hiện của thời kì mãn kinh để đưa cho Hội Trưởng Lão để làm quà tặng?

Ách. . . Hắn chỉ đùa một chút thôi, nếu như thật sự đưa thứ đó tới, thì một giây kế tiếp, hắn sẽ “được” hóa thành bụi ngay đấy.

Vạn Niên Thanh vốn định là từ chỗ Mặc Ngôn hỏi ra người mà ở trên sẽ phái tới làm cha mình là ai, hỏi trước để hắn còn chuẩn bị sẵn sàng cho tốt. Nhưng đối với câu hỏi này của hắn, thì tên Mặc Ngôn kia lại Ngư chỉ cười không nói, nói trắng ra là chó không sửa, sống chết cũng không nạy ra nổi một câu từ miệng hắn ta. Chỉ là vẫn nhìn ra được ánh mắt có phần lớn là há hê cười lớn trên nỗi đau của người khác và chỉ có thêm một chút xiu đồng tình nho nhỏ mà thôi, Vạn Niên Thanh như thấy được tương lai bi thảm của mình.

Hắn dùng răng của Mặc Ngôn và móng vuốt của Mặc Miêu Miêu để đánh cuộc, chắc chắn hai anh em nhà này, tuyệt đối không phải bị Hội Trưởng Lão gọi điện bức hiếp, mà là cam tâm tình nguyện và cũng tích cực chủ động đón nhận cái nhiệm vụ này. Vạn Niên Thanh rất thất vọng, không sợ đối thủ mạnh như thần mà chỉ sợ đồng đội của mình ngu như heo, không sợ đồng đội ngu như heo mà chỉ sợ kẻ địch ngay bên cạnh mình, huống chi bên cạnh hắn còn có hai phần tử nằm vùng, con đường phía trước của hắn thật lắm gian khổ .

Nhưng những điều này cứ để nói sau, cái người tới làm cha đó chưa tới thời điểm đàm hôn luận giá thì chắc là sẽ không xuất hiện, việc cấp bách bây giờ là phải giải thích với Mặc Dao Dao.

Kể từ sau khi Mạc Dao Dao vào bệnh viện thì chẳng có chuyện tốt gì đến cả, cho tới hôm nay, việc duy nhất khiến Vạn Niên Thanh vui vẻ chính là chuyện xe của Mạc Miêu Miêu bắt, với việc Mạc Ngôn bị phạt tiền thì có thể coi là hai chuyện vui.

Đến trước cửa tòa nhà, Vạn Niên Thanh hít một hơi thật sâu, sải bước đi vào hành lang. Hắn quyết định sẽ nói thật, bởi vì khi nói một lời nói dối thì sẽ phải dùng đến trăm ngàn lời nói dối khác để che dấu nó, hắn đã ném tư vị đó rồi, không muốn ném nó nữa đâu. So với việc phải liên tiếp nói dối, thì nói thật ra sẽ dễ dàng hơn.

Tiếng gõ cửa vang lên lúc Mạc Dao Dao đang vô cùng nhàm chán, nằm ở trên giường xem ti vi, trong phòng Vạn Niên Thanh có một cái giường, đại khái là quần áo của hắn cùng những thứ kia đạo cụ quý lqg*Ngư dị kia, Mạc Dao Dao nhìn thấy nó sẽ không biết vì sao cảm thấy phiền lòng, giọng nói của cô gái trong điện thoại kia vẫn không ngừng vang ở bên tai của cô —— Khách sạn, khách sạn, khách sạn. . .

Khi tiếng gõ cửa vừa vang lên, thì cô cũng biết là Vạn Niên Thanh đã trở lại, nhưng mà cô không muốn ra mở cửa, liền nghiêng người, dựa vào trong chăn, mặc cho hắn tiếp tục gõ cửa.

Vạn Niên Thanh gõ tới năm phút đồng hồ vẫn không ai ra mở cửa, hắn cảm giác được Mạc Dao Dao vẫn còn ở trong phòng, biết cô còn đang tức giận, liền nói to vọng vào: "Dao Dao, em muốn nghe anh giải thích thì cũng phải trước mở cửa đã chứ!"

Mạc Dao Dao nghe được tiếng hắn nói, trên thực tế nếu như Vạn Niên Thanh muốn cho nói cho cô nghe, thì cũng không cần cao giọng kêu như thế, thì cô cũng có thể nghe được, chỉ là cô muốn để Vạn Niên Thanh biểu hiện thành ý mà đứng ở ngoài hành lang đến chạng vạng tối lớn tiếng nhiều lần thôi.

Mạc Dao Dao bật tới kênh đang chiếu《 Khuyên Thế Hoàng Phi 》，nàng lười biếng bỏ điều khiển ti vi xuống, cô cảm thấy mình thật sự là thiếu não mà, cho dù nhìn hai siêu sao đẹp trai, vô cùng bỏ mắt, thì cô vẫn cảm thấy Vạn Niên Thanh còn đẹp trai hơn với bọn họ, ít nhất là ở trong mắt cô là vậy.

"Dao Dao, sao em vẫn không nói gì? Em không có sao chứ? Vết thương của em có bị sao không? Khi em về nhà thay quần áo không có bị sao chứ?" Vạn Niên Thanh tiếp tục tại ngoài cửa nói.

Mạc Dao Dao gần như là đã vui hết mình trong chán rồi, hôm nay, lúc cô về nhà thay quần áo quả thật đụng phải tay phải của mình rồi, rất đau, trong nháy mắt, cô thật sự rất sợ mình làm cho chỗ xương mới vừa Ngư tốt lên ở tay phải bị lệch ra khỏi vị trí. Đúng như theo câu nói vô cùng vui vẻ của một M nào đó nói, về sau việc thay quần áo, tắm rửa, tất cả hoạt động sinh hoạt của Dao Dao đều phải phụ thuộc vào anh. . .

Về việc tắm rửa, cô không hề có ý định sẽ phụ thuộc vào Vạn Niên Thanh, nhưng việc thay quần áo không thể thiếu hắn giúp đỡ cô, tại sao bây giờ nhà cô lại không có người nào khác ở? Mùa đông sắp đến, sẽ phải mặc quần áo nhiều, cánh tay của cô sẽ đau chết mất.

Được rồi, là do cô vô lý nháo loạn, rõ ràng là cô đuổi Vạn Niên Thanh đi chát vẫn Mạc Ngôn, cũng là cô không để cho Vạn Niên Thanh đưa mình về nhà trước rồi mới đi tìm Mạc Ngôn. Nhưng mà tại sao hắn lại cứ nghe lời cô như vậy? Nếu như nghe lời như vậy, thì tại sao lại không nghe lời cô mà nói dối? Cô tiếp tục chôn mình vào trên giường, càng ngày càng không thể tự thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, sự hoài nghi lại càng vậy hăm cô xuống nhanh hơn, bây giờ Ngư nó đã kéo cô xuống dưới gầm giường hoặc có thể là xuống tận lầu dưới rồi. Có một số việc một khi mơ hồ cảm nhận được, sẽ có thể phát triển nhanh như thế nào đấy?

Vạn Niên Thanh ở ngoài cửa len lén sử dụng pháp lực nhìn trộm một chút, trên nguyên tắc là không được phép dùng Thấu thị nhãn nhìn lên người cùng giới tính, thậm chí là khác phái cũng không được nhìn, nếu bị phát hiện sẽ bị phong ấn pháp lực mười năm. Chỉ là Mạc Dao Dao là lão bà tương lai của Vạn Niên Thanh hắn, nhìn lên một cái cũng không coi là nhìn lên đâu nhỉ.

Hắn nhìn thấy Mạc Dao Dao ngán người ở trên giường, trên ti vi đang xuất hiện một người ngôi sao rất đẹp trai, nghe nói gọi là Nghiêm Khoan, đây là chính là một trong những thiên nhan của tứ đại mỹ nam gi đó. . .

Vì vậy, nội dung hắn kêu gào bắt đầu thay đổi: "Dao Dao! Em nếu muốn nhìn thấy trai đẹp thì hãy ra mở cửa đi, ngoài cửa có một người, tuyệt đối so với người mà em đang nhìn thấy trên TV còn đẹp trai hơn, còn có thể cho em xem hoa! Bảo đảm hoa của anh là loại xinh đẹp nhất trên thế giới!"

Mạc Dao Dao sau khi nghe xong, không chút suy nghĩ nói lại một câu, giọng nói không lớn, nhưng mà cô biết Vạn Niên Thanh có thể nghe được: "Thôi đi, hàng ngày đều nhìn thấy anh nên chán ngấy rồi, huống chi cũng không biết có khi còn chưa nở hoa, biết không chừng thì nó đã bị con ong mật nào đó hái đi rồi."

Vạn Niên Thanh vừa nghe thấy thế thì huyết khí lên não rồi, hắn sống đến tận bây giờ mới nở hoa lần đầu tiên, là vì Mạc Dao Dao nên mới nở, cho tới bây giờ, hắn chưa từng cho người khác sờ qua, biết rõ là cô đang nói Ngư để làm hắn tức giận, nhưng hắn vẫn rất đau lòng mà, dù là hắn rất thích M, cũng thì cũng sợ đau lòng đấy! Vì vậy hắn lớn tiếng kêu: "Dao Dao, em biết là anh không hề như vậy, lúc mà em sờ nó đùa giỡn anh, chính là lúc mà anh cái gì cũng không biết mà? Lúc ấy anh còn chưa biến thành người! Lúc mà anh còn chưa không biết gì cả, thì đã bị em. . ."

"Anh đi đi, ai bảo anh cuồng khoa thân chứ!"

"Anh không đi, là bởi vì em muốn nhìn thấy nơi quan trọng nhất của anh, nên anh mới để cho em xem chứ!"

"Anh. . ."

"Em. . ."

Vì vậy cuộc đối thoại càng ngày càng trở nên xấu xa, bắt đầu phát triển tới độ không thể tưởng tượng nổi. Lúc mới đầu, Mạc Dao Dao còn đang tức giận, sau đó thì cô lại không biết nên nói gì nữa rồi, tóm lại là lửa giận của cô đã bị lời nói của Vạn Niên Thanh dập tắt.

Cuối cùng vẫn là bác gái lớn tuổi hay buồn truyện, có tính tình thiện lương, hòa ái, lấy việc giúp người làm niềm vui cuộc sống ở lầu dưới không Ngự chịu nổi nữa. Lúc bác gái ấy đang chậm rãi leo lên lầu, thì nghe thấy Vạn Niên Thanh nói đồng đặc tuyên bố một câu: "Em có ra mở cửa hay không? Không ra thì anh cởi hết quần áo để cho người khác nhìn đấy!"

"Có giỏi thì anh cởi đi ! Dù sao thì anh cũng là đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dâm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 39 (2) : Cãi nhau.

Diễn biến cuộc đối thoại đã tới đây rồi, thì Vạn Niên Thanh đâm lao thì phải theo lao, ngay lập tức hấn bắt đầu cởi tây trang bên ngoài của mình. Hấn đã sớm rất ghét loại quần áo có màu tím này rồi, vừa không thoải mái lại vừa khó coi, tại sao tây trang không có màu xanh lá cây vậy!

Hấn cởi áo khoác, rồi bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, lúc đang cởi thì phát hiện có điều gì đây không thích hợp, tại sao lại có thêm Ngự tiếng hít thở của một người nữa chứ? Mà tiếng hít thở đó còn rất dồn dập, khẩn trương. Vạn Niên Thanh quay lại nhìn về hướng tiếng hít thở phát ra, thì thấy ——

Trên nét mặt già nua, đầy nếp nhăn như hoa cúc của một bà gái đã khá lớn tuổi, đang tràn đầy sự mong đợi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước lồng ngực của hấn.

Vạn Niên Thanh nhảy lên ngay tại chỗ đang đứng, ngay lập tức lùi về phía sau, trong chớp mắt hấn nhặt lên áo khoác bị mình vứt bỏ không thương tiếc ở trên đất, ôm vào trước ngực, vô cùng cảnh giác nhìn bà cụ. Nói thật, hấn làm yêu quái nhiều năm như vậy, đây là lần đầu bị người khác dọa đến độ lùi về phía sau, chỉ với một ánh mắt.

Bác gái nhìn quét qua lồng ngực Vạn Niên Thanh một cái nữa, tiếc hận thở dài, sau đó Ngự đến gần nói: "Cháu trai, cháu cùng cô gái trong nhà đó cãi nhau sao?"

Vạn Niên Thanh lui về phía sau mấy bước, lui đến sát người vào trên cửa đối diện, đến khi không thể lui được nữa, mới run rẩy nói: "Cô ấy không chịu mở cửa cho cháu."

Bác gái tiến lên trước, vỗ vỗ bả vai rắn chắc của Vạn Niên Thanh: "Cháu trai, vóc người của cháu không tệ. . . Không đúng, bác đang muốn nói gì ấy nhỉ? À, con gái mà, cháu dễ dàng một tí, cố gắng nghe theo lời cô ấy nói một chút, thế nào mà chả giải quyết xong. Nhưng tuyệt đối đừng tức giận mà không suy nghĩ, đòi cởi quần áo, cái thói quen này không tốt đâu. Nhưng nếu mà vào khi mùa đông lạnh buốt, hoặc vào giữa trời hè, thế thì cũng tạm được. . ."

Vạn Niên Thanh lập tức gạt đầu như giả vờ, nhanh như tia chớp vòng qua người bác gái, gõ cửa như Ngự đang muốn đòi mạng ai: "Dao Dao ơi, em mau mở cửa cho anh đi, bác gái ở lầu dưới bị hai chúng mình làm ồn ảnh hưởng tới, cho nên đã đi lên nhắc nhở này."

Lầu này cách âm không tốt chút nào, nhưng muốn Mạc Dao Dao nghe rõ tiếng nói chuyện ở ngoài cửa cũng cần phải có kỹ thuật. Đoán chắc, cũng chỉ có Vạn Niên Thanh mới có khả năng truyền âm thanh vào tận trong chỗ cô ngồi như vậy.

Mạc Dao Dao vừa nghe nói tới bác gái ở lầu dưới đi lên nhắc nhở, thì biết chuyện không ổn rồi, muốn cãi nhau thì cũng phải vào trong phòng cãi nhau thôi.

Cô vội vã nhảy xuống khỏi giường để chạy ra mở cửa, Vạn Niên Thanh ở ngoài cửa đang uất ức đứng ôm áo khoác, mặt vô cùng tang thương vì bị người khác Ngự đùa giỡn. Hấn vừa nhìn thấy Mạc Dao Dao mở cửa, ngay lập tức chạy nước rút, trốn vào trong phòng, đầu cũng không dám ngoảnh lại.

Bác gái người đứng ở ngoài cửa, nhưng cổ vẫn nhướn vào trong phòng nhìn quanh, Mạc Dao Dao tròn tròn cặp mắt nhìn bà hỏi: "Bác à, bác đang nhìn gì vậy?"

"À, không có gì, thẳng nhóc kia không tệ. . . Không đúng, bác đang muốn nói là hai cháu đừng cãi nhau to tiếng như vậy nhé, sẽ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, mà tim của mấy ông bà già ở chỗ này không được tốt lắm đâu."

Mạc Dao Dao có chút xấu hổ gạt đầu: "Ngại quá, cháu sẽ không thế nữa đâu."

Cùng bác gái nói chuyện một lát, sau đó thì bác gái ở lầu dưới cũng đi xuống lầu, vừa xuống lầu, còn vừa uốn éo cổ nhìn trong vào phòng nhìn, làm cho Mạc Dao Dao sợ tới mức nhanh chóng đóng chặt cửa lại. Tại sao khi cô nhìn thấy tầm mắt ấy của bác gái, thì lại cảm thấy sợ hãi nhỉ?

Vạn Niên Thanh thấy Mạc Dao Dao đóng cửa, lập tức liền từ phòng lao ra, ôm lấy eo nhỏ mềm mại của cô Ngự không thả: "Dao Dao, anh sai rồi, anh không nên cởi quần áo trước mặt người khác, hoa của anh vĩnh viễn chỉ để cho em xem."

Mạc Dao Dao cũng không biết làm sao mình lại bớt giận rồi, có thể là bởi vì họ mới vừa cãi nhau xong, cô vỗ vỗ đầu Vạn Niên Thanh, nói: "Được rồi,

anh đứng lên đi."

Vạn Niên Thanh ngừng lên nhưng vẫn không chịu buông cô ra, dính vào trên người Mạc Dao Dao, nói: "Dao Dao, lần này em nhất định phải tin tưởng anh, chúng ta gặp phiền phức lớn rồi."

Chúng ta? Mạc Dao Dao nhú mày, mặc dù cô có bày tỏ rằng mình thích Vạn Niên Thanh, nhưng mà còn chưa tới mức độ biến thành "chúng ta" Ngu chứ nhỉ? Nhưng cô nghe thấy lời Vạn Niên Thanh vừa nói nên hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy? Lời anh nói với em khác với lời Mạc Ngôn nói hả?"

"Không có, từ cuộc điện thoại của Mạc Miêu Miêu gọi đến cho em, cho đến lời phủ nhận của Mạc Ngôn, đều là do chủ ý của Hội Trưởng Lão có lòng dạ hiểm độc. Không chỉ thế, bọn họ còn sẽ phái người tới làm "cha" cho anh nữa!" Hấn nói hết sức uất ức, vừa nói, đôi tay vừa vuốt ve người Mạc Dao Dao, cầu xin an ủi, chỉ là đầu năm nay chỉ khi bị hồ "thăm hỏi", mới phải cần an ủi chứ?

Một bên hấn vừa nói nhưng ăn bớt đi được một số chuyện, lại cũng thuận tiện tô vẽ thêm hình tượng chú chó có bụng dạ đen tối của Mạc Ngôn.

"Một lớn, một nhỏ, hai anh em đen tối và xấu xa nhà đó, không có một ai nào là yêu quái tốt cả, cả hai đều là kẻ xấu xa!"

Đối với cả đồng lời hấn nói ra, Mạc Dao Dao chỉ có một nghi vấn: "Mạc Miêu Miêu là ai?"

"Là em gái Mạc Ngôn nhận nuôi, bởi vì cả hai đều có màu đen, cho nên đều lấy họ Mạc. Mạc Miêu Miêu chính là người mà ngày đó gọi điện cho em, số Ngu điện thoại đó Hội Trưởng Lão có thể dễ dàng tra ra được. Anh thật sự không có nói cho người khác biết." Nói xong thì đầu cọ cọ trước ngực của Mạc Dao Dao, cầu xin an ủi. Ách . . . Thật mềm.

"Đầu anh vừa cọ đi đâu đấy!" Mạc Dao Dao đẩy hấn một cái: "Vậy tại sao lúc trước anh gạt em, nói là mình thuê phòng ở bên ngoài theo ngày ở gần đại học?"

"Đó không phải là bởi vì Mạc Miêu Miêu sao. Lần trước anh đi khách sạn là muốn ngăn cản cô ấy mài móng vuốt, muốn đoạn tử tuyệt tôn người ta thì bị An nhìn thấy, cô ấy nói rằng sẽ nói cho em biết. Anh hiểu biết rõ em sẽ phải tin tưởng anh sẽ không có gì với Mạc Miêu Miêu. Nhưng mà nếu như em biết Mạc Ngôn còn có một cô em gái, anh sợ em không sẽ vui chứ sao." Vạn Niên Thanh uất ức mím mím miệng, đồng thời dùng ánh mắt mong chờ nhìn Mạc Dao Dao nói: "Anh bảo đảm sẽ không bao giờ phạm sai lầm nữa! Để bảo đảm anh sẽ được dạy dỗ tốt, Dao Dao, em có cần thử một chút những thứ ở trong rương kia của anh không? Chúng ta có thể thử từng bước, từng bước . . ."

Mạc Dao Dao không thêm đề ý đến những lời phía sau của hấn: "Một lần cuối cùng thôi, về sau anh vĩnh viễn không nên gạt em, nếu không người sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn sẽ là anh đấy!"

"Vậy. . . Những lời em nói lúc trước ở sân bay sẽ phải coi như không có gì hết sao?" Vạn Niên Thanh Ngu nhìn Mạc Dao Dao, vẻ mặt giống hệt như là của chú chó Nhật chờ đợi chủ nhân cho ăn.

Mạc Dao Dao len lén cười, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Đề em suy nghĩ lại một chút."

"Thế à. . . Vậy em muốn nghĩ bao lâu nữa?"

"Anh nhìn đồng hồ thì biết."

.....

Vì vậy, lần đầu tiên Mạc Dao Dao và Vạn Niên Thanh Ngu cãi nhau, thì đã được một ánh mắt của bà cụ đang sống ở lầu dưới hóa giải như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 40 (1) : Hơn cả ái muội

Sau khi mẹ Mạc và Mạc Dương Dương rời đi, Mạc Dao Dao cũng được xuất viện, đây là lần ở chung sau đầu tiên sau một tháng xa cách của họ, nên Vạn Niên Thanh rất hưng phấn, sau khi hấn nhảy nhót tung tăng khắp trong phòng, thì Mạc Dao Dao cảm thấy hấn ta không phải yêu Ngu quái hoa, mà phải là yêu quái khi mới đứng, nói không chừng còn có chút liên hệ máu mủ với Tôn đại thánh nữa, dù sao lúc Lục Tiểu Linh Đồng còn trẻ cũng một người khá là đẹp trai.

"Anh quá high [nguyên gốc đó, hiểu như "quá phôn, quá phấn khích" nha] à?" Khi đến lần thứ tư bản bút ký của Mạc Dao Dao đặt ở bên cạnh bị hấn thổi bay, thì rốt cuộc cô không nhịn được nói một câu. Thật ra thì Mạc Dao Dao biết Vạn Niên Thanh sẽ không làm hỏng bản bút ký của cô, vì người này thật sự còn tinh táo hơn cả cô, nên lần đầu tiên khi gặp hấn, trong lúc cô vì quá kinh sợ đến độ muốn dùng bản bút ký này đập hấn, hấn còn cố ý tiến lên ngăn cản cô và nói bản bút ký quá quý giá, cô không thể dùng nó đập hấn.

Hiện giờ Mạc Dao Dao đang cảm thấy trong nhà mình đang vô cùng thiếu một viên gạch, chắc chắn hôm nào đấy, cô phải đi đến chỗ công trình kiến trúc

đang thi công nào đó, để lấy một xe chở gạch trở về nhà, ngày ngày cô ném gạch còn có thể luyện lực cánh tay và độ chuẩn xác khi ném, nói không chừng, ở thể vận hội Olympic vài năm sau, cô gái vô địch thể giới ở môn nâng tạ sẽ là cô, Mạc Dao Dao nữa ấy chứ.

Vạn Niên Thanh vẫn cười từ trên giường nhảy đến bên cạnh Mạc Dao Dao, khoảng cách vài mét ở trước mặt hắn cũng không khác mấy millimet lắm. Mạc Dao Dao cảm thấy khả năng cô trở thành người vô địch thể giới môn đẩy tạ là rất thấp, nhưng khả năng Vạn Niên Thanh trở thành người đàn ông đạt danh hiệu vô địch thể giới ở nhảy xa là trăm phần trăm, nhưng với điều kiện là sau đó, sẽ không có người của Ngự liên minh truy sát hắn. "Dao Dao, rất lâu, rất lâu rồi anh không được ở cùng một phòng với em rồi, sao có thể không kích động chứ." Vạn Niên Thanh tiến lên kéo tay của Mạc Dao Dao, đôi mắt lóe sáng long lanh, khi nói hai chữ "rất lâu" thì giọng nói của hắn vô cùng ủy khuất, giống như đó không phải là một tháng mà là một thế kỷ.

Mặt Mạc Dao Dao co giật: "Thì ra là anh muốn hai người chúng ta ở chung một nhà sao? Xin anh nhớ là nhà này có hai phòng ở, anh một phòng, em ở một phòng."

Vạn Niên Thanh vô cùng mất mát cúi đầu, trong miệng lẩm bẩm: "Đã ở cùng nhau được một khoảng thời gian dài rồi, vậy mà cũng không được. . ."

"Ở cùng một phòng cũng được." Đột nhiên Mạc Dao Dao nói.

"Thật sao!" Vạn Niên Thanh ngay lập tức ngừng đầu, đôi mắt to ngập nước, trong mắt có một chút mong đợi.

"Đương nhiên được, chỉ cần tối nay anh biến thành hoa rồi ngủ trên đất ngủ một đêm là được, chẳng phải trước kia chúng ta cũng đã làm vậy rồi, không phải sao?." Mạc Dao Dao cười xấu xa một chút.

"Dao Dao, em thật xấu, như vậy chẳng phải là được nhìn mà không được ăn sao, so với việc không nhìn thấy, còn khó chịu hơn."

"Vậy thì anh về phòng của mình mà ngủ, đừng nhảy loạn ở trong phòng của em" Mạc Dao Dao phát hiện, bây giờ sức chịu đựng của mình đã cứng như tường bê tông rồi, cho dù xảy ra động đất 7 cấp thì cũng không sao cả. Tên này còn dám ở trước mặt mình nói muốn "ÁN" cô, rõ ràng còn đòi ở cùng một phòng với cô, mà Ngự vẫn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra như vậy, cô thật sự không phải người bình thường mà !

"Dao Dao, em không muốn tắm sao?" Vạn Niên Thanh nhìn từ trên xuống dưới khắp người của cô, cười đến không có ý tốt.

Tắm sao, đương nhiên là muốn tắm, còn nhất định phải tắm thật sạch, tắm thật kĩ càng. Suýt chút nữa thì cô đã bị nghẹn chết vì một tháng này, một tuần trước, khi lần đầu tiên cô cùng tắm với mẹ Mạc, cô cảm thấy khắp người mình rất thoải, vì bác sĩ sợ ảnh hưởng tới vết thương nên không để cho tắm, trong khoảng thời gian này, vẫn luôn là mẹ Mạc lau người giúp cô. Không dễ dàng gì cô mới được bệnh viện thả ra, Mạc Dao Dao có cảm giác mình đã được sống lại, nhất định cô phải tắm rửa sạch sẽ dưới vòi hoa sen, và phải ngâm mình trong nước nóng một canh giờ [1 canh giờ = 2 tiếng] !

Chỉ là có một gốc cây họ có rõ ràng là muốn chơi tắm uyên ương mà, Mạc Dao Dao dĩ nhiên sẽ không để cho hắn được như Ngự ý, sau một cái tát "hôn" trên mặt hắn xong thì nói: "Đừng nằm mơ nữa, em chưa từng nghe qua rằng thực vật thích tắm đâu."

"Thực vật cũng cần phải có sự trao đổi vật chất mà!" Vạn Niên Thanh lớn tiếng kháng nghị, cũng bày tỏ rằng vì cần có sự trao đổi vật chất với bên ngoài, nên cơ thể sẽ có vết bẩn, nên mình nhất định phải mỗi ngày tắm rửa sạch sẽ.

Mạc Dao Dao lấy ra bình nước tưới cây, hướng phía hắn nện ra hai câu: "Mau đến đây! Để em giúp anh làm sạch lá cây."

Vạn niên thanh chật vật né mấy cái, chỉ là khi Mạc Dao Dao thấy hắn tránh ra chỗ nào là lại phun nước ra chỗ hắn tránh đấy, chưa từng thấy phương pháp tránh câu Vạn Niên Thanh đó chính là trực tiếp đi vào hòng súng. Hơn nữa hắn còn vừa tránh, vừa kêu mấy câu "A ~ đừng mà ~". Mấy loại câu kiểu này thường được nghe thấy khi cả hai người đang rất thoải mái và cùng một lúc kêu lên, vì nó nên đã làm cho Mạc Dao Dao không khỏi phun về phía mặt của "tác giả" câu mấy tiếng kêu kì lạ kia thêm mấy cái, phun chết tên này đi, phun chết cái cây đáng chết này đi!

Khi Vạn Niên Thanh về nhà thì lập tức đã cởi tây trang ra, chỉ còn có một thứ duy nhất mặc trên người, đó chính là chiếc quần đùi có màu xanh biếc vạn năm không thay đổi, chẳng qua là gần đây ông quần càng lúc càng ngắn, chiếc quần đùi từ chỗ chiếc quần tứ giác thì nay đã biến thành chiếc quần lót tam giác rồi, Mạc Dao Dao vô cùng hoài nghi có khi nào, chiếc quần đây sẽ biến thành chỉ còn là chiếc đai lưng có màu xanh lá cây ở Ngự ở dưới người của hắn không, ngay cả từ "mẫn cảm" cũng không thể miêu tả hết được hình dáng của chiếc đai lưng đó đâu nhỉ .

Chơi một lát thì trên người hắn có chút ướt, trước ngực có những giọt nước lăn xuống dưới, một giọt lại một giọt rất trong suốt, giống như giọt sương buổi sáng sớm vậy.

Làn da của Vạn Niên Thanh hơi có màu lúa mạch, nhìn qua rất khỏe mạnh, không biết từ lúc nào, trước ngực của hắn lại có một chút cơ ngực, trên bụng có thể nhìn thấy cơ bụng sáu múi hoàn mỹ, cô thật sự không biết, một yêu quái hoa như hắn, từ trước đó cho tới bây giờ, không hề vận động, chỉ biết ở trong chậu hoa quang hợp thì làm sao lại có nhiều cơ bắp đến vậy cơ chứ. Chỉ là quả thực nhìn rất đẹp, giọt nước ở chỗ lồng ngực giống như là những giọt mồ hôi sau khi vận động sẽ xuất hiện ở trước ngực, vô cùng. . .

Hấp dẫn.

Trong đầu Mạc Dao Dao đột nhiên xuất hiện ra cái từ này, không hiểu vì sao mặt của cô đỏ lên, bỏ xuống bình tưới cây xuống đất không muốn chơi nữa, cô xoay người để đi vào phòng tắm tắm.

Ai ngờ lại bị một đôi cánh tay hữu lực ôm vào trong ngực, cơ thể không mặc gì của Vạn Niên Thanh gần như dán sát vào người cô, Mạc Dao Ngự Dao cảm nhận rất rõ ràng được có một thứ gì đó đang thay đổi.

Không phải chứ, như vậy cũng có thể sao! Mạc Dao Dao khóc không ra nước mắt, không hổ là cực kỳ M, thật là ngược hần thế nào mà hần lại hưng phấn như thế chứ.

"Dao Dao, Dao Dao." Từ phía sau lưng cô, Vạn Niên Thanh hôn mái tóc dài của cô, từ đỉnh đầu đến chỗ tai, hần vệt tóc ra, hôn nhẹ gáy của Mạc Dao Dao, đôi môi như lửa nóng vừa chạm đến làn da ở gáy của Mạc Dao Dao, không biết vì lý do gì mà thân thể của cô run lên một cái, so với việc lỗ tai của mình bị liếm và hôn lại càng làm cơ thể hưng phấn thêm.

Gáy là chỗ nhạy cảm của Mạc Dao Dao, điều này Triệu Kiến Minh cũng không biết, dù sao hai người bọn họ không có súng thật đạn thật qua, mà vị trí này cũng không phải dễ tìm như thế. Trước khi là bởi vì Ami luôn thích từ phía sau cầu cô, nên Mạc Dao Dao nên mới phát hiện ra gáy cầu mình nhạy cảm hơn so với những chỗ khác, lúc ấy cái gì cũng không hiểu, chỉ là Ngự sau này khi đã học qua kiến thức phổ thông thì mới hiểu chỗ đó là vùng mẫn cảm, kể từ đó cô không bao giờ cho người khác chạm vào chỗ đó. Ngay cả lúc sống cùng Triệu Kiến Minh, vì cố gắng giữ tinh tảo, rất ít khi cô để cho hần hôn mình từ phía sau.

Vạn Niên Thanh nhận thấy được cơ thể Mạc Dao Dao cứng ngắc, hần dùng lực mút vào một chút, hàm răng khê chạm vào da, mang theo sự đau đớn rất nhỏ rồi hôn sâu, khiến cho Mạc Dao Dao không khỏi khê kêu lên một tiếng: "A ~"

Tiếng kêu này mang theo độ rung, thật thấp, có chút đè nén, lại mang theo sự sợ hãi khó hiểu cùng mong đợi.

Vạn Niên Thanh bị một tiếng này kích thích làm cho toàn thân nóng lên, bàn tay đầy lửa nóng đi vào trong áo ngủ của Mạc Dao Dao, không ngừng vuốt ve thân thể mà mình đã khát vọng từ rất lâu này, đồng thời đôi môi của hần cũng không rời đi gáy của cô, hôn đến độ làm cho khắp người cô tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 40 (2) : Hơn cả ái muội

"Không. . . A. . . Không cần. . ." Mạc Dao Dao nói không hết được một câu hoàn chỉnh, giọng nói mang theo chút đè nén lại là âm thanh hơi run run này của cô đối với Vạn Niên Thanh mà nói, quả thật nó chính là liều thuốc kích thích mạnh nhất, tay của hần sờ tới trước ngực của Mạc Dao Dao, đột nhiên dừng lại ở phía trên đó.

"Dao Dao, em. . . Không có mặc. . ." Giọng nói Vạn Niên Thanh khàn khàn lại trầm thấp, và cũng thật là. . . quyến rũ muốn chết mà.

Cô. . . Chẳng qua là vì trong khoảng thời gian ở bệnh viện kia, cô không có mặc nó, nên bây giờ có chút không quen khi mặc thôi. Thế nên sau khi về nhà, cô lại cảm thấy vì trên tay còn có vết thương, nên việc cởi và mặc không có tiện, vì thế cô đã cởi nó xuống, và thay một cái áo ngủ khá thoải mái mà thôi, ai ngờ Vạn Niên Thanh, người từ trước đến vẫn nghe lời lại hóa thân làm người sói, không chờ tới lúc trăng rằm thì đã biến thân, làm cho cô giống như cởi quần áo, chờ hần lâm hạnh vậy.

"Bỏ tay xuống!" Mạc Dao Dao cắn răng, rốt cuộc nói ra một câu đầy đủ, nhưng bởi vì chỗ nhạy cảm bị hần niết ở trong tay, cho nên có vẻ khí thế hơi yếu.

"Không bỏ." Khó có được lần đầu tiên Vạn Niên Thanh không nghe lời, sau khi nói xong thì bàn tay liền bắt đầu di chuyển, nhẹ nhàng niết và bóp ở nơi đó.

Tay của Vạn Niên Thanh cũng không nhỏ, vốn dĩ là một yêu quái thì sẽ không có chút vết sẹo hoặc là vết chai nào, nhưng tay của hần lại có chút thô ráp, không giống như lúc nhìn bề mặt trơn mịn như vậy, bàn tay này giống như là lá cây của thực vật, thoạt nhìn là trơn nhẵn, nhưng thật ra thì lúc sờ lên thì sẽ phát hiện phía trên có rất nhiều lông gai ngắn.

Độ thô ráp như vậy lại sẽ vừa đủ để kích thích khi chạm vào chỗ da thịt hết sức nhạy cảm của Mạc Dao Dao, ngón tay thon dài đột nhiên chạm xẹt qua phần đỉnh nho nhỏ nhô lên, xúc cảm thô ráp khiến Mạc Dao Dao không ngừng được thanh âm, từng tiếng thật nhỏ thật thấp đang trong miệng cô phát ra.

Môi của Vạn Niên Thanh vẫn không rời phần gáy của Mạc Dao Dao, một tay vuốt ve ở trước ngực cô, một tay chế trụ thật chặt hông của cô, không để cho cô chạy trốn mất hoặc là bởi vì đùi mềm mà ngã nhào.

Cảm giác của Mạc Dao Dao với không gian xung quanh đã hoàn toàn biến mất, hầu như không còn gì, chỉ có thể cảm giác được đôi môi như nóng của Vạn Niên Thanh và ngón tay đang không ngừng khiêu khích cô. Lý trí còn sót lại nói với cô rằng phải đẩy Vạn Niên Thanh, nhưng ở đáy lòng lại mơ hồ có sự mong đợi không biết hành động tiếp theo của Vạn Niên Thanh sẽ là gì.

Cũng không biết kéo dài bao lâu, khi Vạn Niên Thanh đã sờ đủ phần hai đoá hoa ở trước ngực, thì để bàn tay từ trong áo ngủ ra, suy nghĩ hiện giờ của Mạc Dao Dao đang rất loạn, một mặt là thờ phào nhẹ nhõm, một mặt lại kỳ vọng hần sẽ tiếp tục vuốt ve xuống dưới, lại một khác là sợ muốn chết vì không biết hần sẽ còn sờ tiếp chỗ nào nữa, và một mặt nữa lại khá mong đợi chuyện tiếp theo có thể đã xảy ra !

Thật là. . . Loạn hết cả rồi.

Ai ngờ Vạn Niên Thanh không có tiến thêm một bước xâm lược nữa, mà lại đưa bàn tay đi lên trên, chạm vào đôi môi của Mạc Dao Dao, ngón tay khẽ vuốt cánh môi, chút nhẹ chút nặng, lực đạo thay đổi nhịp nhàng làm cho đáy lòng Mạc Dao Dao đẩy lên khát vọng. Đây. . . Thật sự hắn không có lén lút luyện tập trước đây chứ? Đang lúc mơ hồ, Mạc Dao Dao nghĩ lung tung.

"Dao Dao, chúng ta. . . Còn chưa từng hôn nhau hi?" Đôi môi Vạn Niên Thanh rời khỏi gáy của Mạc Dao Dao, nói nho nhỏ ở bên tai cô.

"Không nhớ nữa. . ."

"Không nhớ ?!" Thanh âm của Vạn Niên Thanh rõ ràng rất bất mãn.

"Hiện giờ. . . Suy nghĩ của em không rõ lắm ràng. . ." Mạc Dao Dao không biết mình đang nói cái gì nữa rồi, trong đầu tự nhiên xuất hiện một câu nói, tốc độ này cũng quá nhanh, quá nhanh, quá nhanh nhà! Nhưng cô tình cô lại không muốn cự tuyệt.

"Vậy để anh giúp em suy nghĩ kĩ cho."

Mạc Dao Dao còn chưa nhận thức được Vạn Niên Thanh đang nói cái gì, thì người của cô đã bị xoay die ndan leq uydon lại, cơ thể rơi vào một lồng ngực ấm áp, môi thì bị một đôi môi như lửa nóng che lại.

Triền miên, chỉ còn lại sự triền miên.

Môi cùng môi đụng chạm, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, không rõ biết được lưỡi người nào ở trong miệng của người nào, đụng phải hàm răng là ai, đâu là cánh môi, còn đâu là đầu lưỡi.

Mọi suy nghĩ của Mạc Dao Dao bất thành linh đều biến mất, trong đầu một mảnh trống không, chỉ còn lại đôi môi Vạn Niên Thanh, cùng với lực đạo đang ôm chặt lấy người của cô.

Không tự chủ được giờ tay lên muốn ôm người này, muốn đáp lại nhiệt tình của hắn, tất cả điều ấy đều là tự nguyện, Mạc Dao Dao không có chút giãy giụa nào.

Ai ngờ vì cô quá xúc động, mà lại quên mất tình trạng tay phải của mình, lúc giờ cánh tay lên muốn ôm hắn thì truyền tới đau đớn kịch liệt khiến ngay lập tức Mạc Dao Dao thanh tỉnh trở lại, cô "A" một tiếng. Vạn Niên Thanh nghe thấy tiếng này không hợp lý, vội vàng buông cô ra, ân cần hỏi: "Sao thế?"

"Tay bị thương." Mặt Mạc Dao Dao có chút hồng.

Vạn Niên Thanh không dám chạm vào cánh tay phải của cô, chẳng qua là ở trong hư không làm ra động tác chuẩn bị đỡ lấy nó, chau mày, chỉ chốc lát sau Mạc Dao Dao cảm giác được cánh tay ấm áp, không còn đau đớn như vừa rồi nữa.

"Anh. . ." Cô có chút kinh ngạc.

"Chỉ là một chút pháp thuật đơn giản thôi, nhưng không thể dùng thường xuyên, yếu khí không tốt với thân thể của em, tốt nhất vẫn là tự mình hồi phục."

Vạn Niên Thanh thấy Mạc Dao Dao không đau nữa, ôm hông của cô nói: "Bây giờ, áo của em gần như là bị anh cởi ra hết rồi, việc tiếp theo, hình như là tắm nhỉ?"

Lúc này Mạc Dao Dao đã khôi phục tinh táo, vỗ mạnh lên trên ngực của hắn một cái, âm thanh phát ra khá thanh thúy đấy.

"Em đi tắm! Còn anh thì tự mình giải quyết." Mạc Dao Dao xoay người đi vào phòng tắm, không hề nhìn lần nữa về chỗ hoa nở ra của Vạn Niên Thanh đang giống như cái lều nhỏ.

Lập tức Vạn Niên Thanh không có hơi sức, nằm ở ghế sa lon, cắn răng nghiền lợi kêu về phía với phòng tắm: "Mạc Dao Dao, anh không thêm so đo cùng với người tàn tật, anh sẽ chờ đến khi em khỏi hẳn phải."

"Ừ, chờ đến lúc đó xem bản lĩnh của anh đã." Mạc Dao Dao cảm thấy rất kỳ quái, đối với những chuyện vừa mới xảy ra, cô không hề cảm thấy hối hận, trong lòng thì có chút ngượng ngùng, nhưng sau đó cũng không còn cảm giác xấu hổ gì nữa, chẳng lẽ làm việc này mà lại bình tĩnh như vậy, là bởi vì đối phương là Vạn Niên Thanh?

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Vạn Niên Thanh nằm ở trên ghế sa lon nhìn lều nhỏ của mình, nhỏ giọng lầm bầm: "Mình nên làm cái gì bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Chương 41Thích.

Từ sau việc nghịch nước sau đó trở thành nghịch lửa, Vạn Niên Thanh liền không ra tay với Mạc Dao Dao, vẫn như trước lần lộn làm nũng cầu xin chà đạp, trong mọi hành động của anh đều không thấy phần chiếm đoạt kia nữa, như đã biến thành người có phép tắc vậy.

Mạc Dao Dao vốn cảm thấy thế này cũng không tệ, nếu không hiện tại cô là người tàn tật thật đúng là không có biện pháp chống cự, Vạn Niên Thanh như này có cảm giác an toàn hơn nhiều. Dĩ nhiên cô cũng biết suy nghĩ này của mình chính là kiêu có. Trước kia lúc cô không có tàn tật, nếu Vạn Niên Thanh muốn ra tay cô cũng không ngăn cản được. Không nói đến thân phận yêu quái của anh, chỉ riêng cái cơ bụng sáu múi kia cô cũng không chịu đựng được rồi. Huống chi đáng đáp Vạn Niên Thanh rất đẹp, nếu thật sự muốn ra trận, nói không chừng còn chưa ra sức cô đã mềm nhũn rồi.

Nói cách khác, đến lúc này Mạc Dao Dao mới ý thức được rằng ở chung với một người đàn ông trong nhà là một việc rất nguy hiểm. Vậy mà cô lại có thể yên tâm ngủ, nửa đêm cũng không nằm mơ việc đó mà còn ngủ rất say. Nếu không phải Vạn Niên Thanh cũng ngay thẳng thật thà, chưa từng làm mấy chuyện như nhìn trộm, sờ trộm hay tiến thêm một bước nữa, thì cô đã sớm khó giữ nổi trinh tiết tuổi già rồi. Về phần tại sao lại là trinh tiết tuổi già thì chủ yếu là vì trong mắt mẹ Mạc, con gái 23 tuổi trở lên mà chưa gả ra ngoài đều tính là già.

Nhưng mà Vạn Niên Thanh, cái người cả ngày thay đổi các phương pháp để chiếm lợi ích, từ lần trước thực sự chiếm được lợi ra thì sau đó cũng không thấy ra tay nữa. Điều này khiến Mạc Dao Dao cảm thấy bầu trời biến đổi, thậm trí cô còn xuất hiện ý nghĩ sau khi Vạn Niên Thanh xem qua một lần thấy không hợp khẩu vị nên có ý định rút lui.

Có một ngày, Mạc Dao Dao đang nằm sấp trên giường đọc sách, Vạn Niên Thanh đi tới rồi đè lên. Lúc ấy, tim Mạc Dao Dao đập thình thịch, nghĩ phải lần xuống giường nhưng lại không muốn lần xuống, trơ mắt nhìn Vạn Niên Thanh vượt qua lấy laptop trên giường cô rồi nói: “Cho anh mượn để kiểm tra số lượng đồ đạc.”

Em gái anh, tiên sư anh!

Mạc Dao Dao không biết đang chửi mắng em gái ai, tiên sư ai, lúc ấy mặt cô đã bị thiêu đỏ như nửa bầu trời rồi, vừa muốn đánh Vạn Niên Thanh một trận lại muốn tự đánh mình một trận. Thật là xấu hổ, thật là mất mặt. Cô cảm thấy mình giống như một phụ nữ trung niên nhờ kết hôn, nhiều năm chưa từng nếm thử mùi vị đàn ông, nếu không tại sao trong đầu lại chứa đầy sản phẩm không hài hòa như thế này? Thật là hư hỏng!

Nhất định là do quá rảnh rỗi! Nhất định là do khi dưỡng bệnh mình ngột ngạt quá nên mới sinh ra mắc bệnh tâm lý!

Cô cũng từng nghĩ đến việc tìm Lý Đông tư vấn một chút, nhưng sau đó vẫn quyết định gọi điện thoại, dù sao thì Lý Đông cũng làm tư vấn tâm lý chứ không phải tư vấn tình yêu.

Trong điện thoại, cô nói một chút về tình trạng tinh thần hoảng hốt của mình hiện giờ. Phía bên kia đầu dây điện thoại, Lý Đông cười cười, giọng nói xa xa: “Không có việc gì, chỉ là nuôi dưỡng bệnh thôi. Bình thường, cơ thể mắc bệnh lâu ngày sẽ dẫn đến mắc bệnh tâm lý. Chủ yếu là bây giờ, cô nên tìm một chút việc mà làm, nếu như tay cừ động còn khó khăn thì chơi trò chơi hay đọc sách gì đó, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, đợi thân thể tốt lên rồi đi làm, người đủ chất thì không sao rồi.”

Mặc dù Mạc Dao Dao cảm thấy tiếng cười của Lý Đông trong điện thoại có phần thấm vào người, nhưng vẫn nghe ý kiến chuyên gia, mấy ngày này đều mang vốn liếng ra chơi bài tú lơ khơ. Mà với chỉ số thông minh của cô, chơi đùa xe có thể chạy theo hướng ngược lại vài trăm mét, làm việc nghĩa cũng không chùn bước mà đâm vào vách núi, chỉ có thể liên tục xem chơi bài tú lơ khơ rồi tìm lỗi trong trò chơi khó nhằn này. [code][code]Cô nghĩ nếu cứ liên tiếp tìm lỗi trong trò chơi này thì thật đau mắt, vì bảo vệ cặp mắt có thị lực 1.2 của mình, Mạc Dao Dao quyết định vẫn nên chơi ít bài tú lơ khơ thôi.

Gần đây Vạn Niên Thanh rất bận, vội vã suốt cả ngày, cũng không biết lúc nằm viện anh lấy đâu ra thời gian đến bệnh viện thăm cô. Mỗi ngày, trước khi Mạc Dao Dao đi ngủ Vạn Niên Thanh còn chưa trở về, sau khi tỉnh lại anh cũng đi rồi. Cho dù anh là yêu quái sẽ không biết đến mệt, nhưng Mạc Dao Dao vẫn hơi lo cho thân thể anh.

Bởi vì không có ai làm bạn nên Mạc Dao Dao chơi game đến mức thành nghiện, từ chơi trận đấu bình thường đến thách đấu rồi đến đấu bạch kim. Cô đã không thể thỏa mãn một ngày bốn lần được hạt đậu vui vẻ, bắt đầu lấy tiền Q mua đậu mua thẻ bạch kim để chơi, hơn nữa càng không thể cứu vãn được, đắm chìm trong trò chơi không thể thoát khỏi. Mỗi lần nạp mười tệ chơi được mười lần, mỗi giờ, con số trong thẻ ngân hàng trực tuyến lại giảm xuống mười đồng.

Rốt cuộc có một ngày, Mạc Dao Dao nạp tệ nhưng sau đó cũng không có tin nhắn nhắc nhở. Kiểm tra số dư còn lại cũng không thay đổi, cô kiểm tra lại bux kiện vài lần mới phát hiện khi ghi số Q-Q để chuyển đồ mình nhớ nhầm một chữ số, mười đồng tiền Q đã chuyển đến tài khoản người khác.

Cô ngăn người trước máy vì tính một lúc, thờ dài một hơi, ngả đầu lên giường liền không ra được nữa.

Trong nháy mắt đó Mạc Dao Dao nghĩ lại lúc mình và Vạn Niên Thanh gặp nhau sau đó là tất cả mọi chuyện đã xảy ra, lại kiểm điểm hành động đốn tiền của bản thân trong khoảng thời gian này, cuối cùng cũng chịu rồi. Trước không cách nào nhìn được việc số điện thoại di động riêng của Mạc Dao Dao bị người khác biết, còn có thể giải thích bằng ham muốn đọc chiêm và lòng hư vinh, khao khát gần nhau còn có thể giải thích là do cô không thỏa mãn nhu cầu. Nhưng bây giờ trạng thái nhầm lẫn đến đản độn này khiến cô không tìm cách viện cớ được nữa.

Cô, Mạc Dao Dao, thật lòng thật dạ thích Vạn Niên Thanh, đóa hoa M kia. Hơn nữa còn không thể ngăn cản mình đắm chìm trong đó, đã đạt đến độ không có anh làm bạn liền cô đơn đản độn.

Mạc Dao Dao suy nghĩ một lúc lâu vẫn cảm thấy phẩm vị của mình thật sự là quá kì lạ, hiện tại lại thấy bộ dáng hưởng thụ chà đạp của Vạn Niên Thanh rất hấp dẫn, cô thật ngốc đúng không?

Ở trên giường suy nghĩ lại, lần lộn đến hơn một giờ đêm, Vạn Niên Thanh mới về đến nhà.

Trước tiên, anh tiến đến cửa phòng để nhìn Mạc Dao Dao một cái, đây là thói quen hàng ngày của anh, thấy Mạc Dao Dao ngủ say mới có thể yên tâm. Khẽ đẩy cánh cửa khép hờ, Vạn Niên Thanh sững sốt một lúc, bởi vì Mạc Dao Dao đang vui trong chăn mà nhìn cửa, đêm khuya nhưng không bật đèn, cứ mờ to đôi mắt như vậy rất đáng sợ.

Dĩ nhiên không phải là Vạn Niên Thanh sợ, anh thuận tay bật đèn, đến trước giường Mạc Dao Dao hỏi: “Sao còn chưa ngủ? Không ngủ được thì đọc sách, tối như thế này, không bật đèn em không sợ sao?”

Mạc Dao Dao quay đầu nhìn mặt của anh một lát, sờ mặt của mình một cái, lúc này mới chậm rãi nói: "Hôm nay em sẽ không bật đèn."

"Hả?" Vạn Niên Thanh có phần không hiểu, bây giờ là mùa đông, bốn năm giờ đã tối, chẳng lẽ mấy giờ này Mạc Dao Dao cứ ngồi trên giường như vậy?

Anh quơ quơ tay trước mắt Mạc Dao Dao, phát hiện vẫn rất bình thường, mắt vẫn còn chớp được, chắc là không có vấn đề gì lớn. Vì vậy, anh cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Thế nào? Thân thể khó chịu sao?”

Mạc Dao Dao gật đầu một cái, chỉ chỉ tim mình nói: "Chỗ này khó chịu."

Vạn Niên Thanh có chút khần trương, vội vàng nắm tay cô, ầm ập, không có vấn đề gì.

"Có chuyện gì xảy ra à?"

Mạc Dao Dao quay đầu nhìn anh, ánh mắt chăm chú: "Muốn hỏi anh chuyện này."

"Nói đi."

"Anh thấy em như thế nào?"

"Thích, thích suốt đời." Ánh mắt của Vạn Niên Thanh rất chuyên chú, ngồi bên giường nắm tay Mạc Dao Dao không buông.

"Vậy tại sao. . . ." Mạc Dao Dao nói một nửa rồi dừng lại, giọng nói có cảm giác cắn răng nghiêng lợi. Bây giờ thực sự là cô không hỏi được, một người con gái nói trực tiếp với người con trai ‘Sau khi anh ra tay một lần, tại sao lại không ra tay nữa?’ Cô hỏi điều này thế nào đây!

Vạn Niên Thanh không nói, kiên nhẫn nhìn cô, chờ cô sắp xếp ngôn từ cho tốt.

Mạc Dao Dao suy nghĩ một lúc lâu rồi nói với giọng cực kỳ uyển chuyển: “Có đôi khi thích không phải chỉ dựa vào lời nói, mà còn là hành động. Không có hành động, sẽ không ai chấp nhận. So với việc không có hành động, càng làm cho người ta khó có thể chấp nhận chính là hành động một nửa rồi dừng lại. So với hành động một nửa rồi dừng lại càng khiến người ta khó chấp nhận hơn nữa là từ đó về sau không hành động nữa. Điều này sẽ khiến người ta cảm thấy mình không có sức hấp dẫn hoặc nghi ngờ sau khi đối phương thử một lần, cảm thấy không thích hợp nên muốn buông tay. Anh, hiểu chứ?”

Giọng nói Mạc Dao Dao uyển chuyển, nhưng ý nghĩa rõ ràng, không khác gì nói thẳng. Nhưng cô lại cứ tự cho là rất hàm súc, nhìn mặt Vạn Niên Thanh, chỉ sợ anh không hiểu tình hình.

Vạn Niên Thanh vừa muốn nói gì, đột nhiên, Mạc Dao Dao lại nói thêm mấy câu: “Dĩ nhiên cũng không phải em nói anh có hành động quá khích gì đó, chính là dù sao cũng nên có một hai lần vui vẻ chứ? Không đến nỗi cơm chiên xào đến một nửa không thành, về sau ngay cả hạt gạo cũng không có chứ?”

Nghe xong lời này Vạn Niên Thanh cũng không nhịn được nữa, ôm lấy Mạc Dao Dao bắt đầu nhếch miệng, thiếu chút nữa khiến khuôn mặt đang há miệng thành hai nửa.

Mạc Dao Dao cảm thấy cánh tay anh ôm mình đang run rẩy, run rất kịch liệt, run thật lâu, run đặc ý. Trong một cái nháy mắt, cô còn cho là hoa yêu cũng có thể bị điên.

Cuối cùng, Vạn Niên Thanh dần dần tỉnh táo lại, anh tựa đầu lên vai trái Mạc Dao Dao, nhỏ giọng nói: “Mạc Dao Dao, anh thích em... Còn em thì sao?”

Lời nói của anh run run, Mạc Dao Dao nghe thấy, trong lòng cũng run lên.

Cô hít sâu một hơi, vòng một tay ôm Vạn Niên Thanh, lấy lại bình tĩnh rồi mới khẽ nói: “Em cũng thế.”

Anh thích em. Em cũng thế.

Trong đầu Vạn Niên Thanh, mấy chữ này xoay vòng 1800 lần. Rốt cuộc anh cũng phản ứng kịp ý tứ trong lời nói, ôm lấy Mạc Dao Dao bắt đầu quay một phen trong phòng ngủ, vừa quay vừa hoan hô: “Mạc Dao Dao thích tôi! Mạc Dao Dao thích Vạn Niên Thanh!”

Mạc Dao Dao bị anh xoay tròn hơi chóng mặt, trong lòng cũng vui sướng không kém Vạn Niên Thanh. Có được người như vậy thích, dù anh là một chậu cây cảnh, có gì liên quan? Huống chi bây giờ Vạn Niên Thanh là người, hơn nữa so với người bình thường, càng nỗ lực, càng nghiêm túc sống trên thế giới này.

Xoay tròn một lúc lâu, cuối cùng cảm xúc của Vạn Niên Thanh đã ổn định lại. Anh nhẹ nhàng đặt Mạc Dao Dao lên giường, hôn lên khóe môi cô: “Trước kia lúc em ngủ anh đều hôn em như thế này, cuối cùng bây giờ cũng có thể quang minh chính đại.”

Mạc Dao Dao nghiêng rặng, cô biết ở chung với một người đàn ông chắc chắn là không có chuyện tốt, tên khốn này thừa dịp lúc cô ngủ say, chắc đã chiếm bao nhiêu lợi đây!

Vạn Niên Thanh kéo Mạc Dao Dao vào trong lòng, cúi đầu hôn cổ cô. Lúc bắt đầu, toàn thân Mạc Dao Dao run lên, về sau tê dại lại phát hiện chỗ không thích hợp rồi. Cô ngồi trên đùi Vạn Niên Thanh, vậy thứ chia vào mông cô là cái gì!

“Anh....”

Mạc Dao Dao chà xát một chút, thiếu chút nữa Vạn Niên Thanh nhảy dựng lên, găt gao ôm Mạc Dao Dao nói: “Đừng nhúc nhích, dù sao cũng đừng nhúc nhích, có thể lau súng cướp cò.”

“Không phải chúng ta cũng không làm gì mà? Anh cũng thật dễ dàng cướp cò?” Mạc Dao Dao có chút khóc không ra nước mắt, cũng không có hôn sâu, chỉ ôm hôn khóe môi thì thể tích đã biến to như thế này. Nếu như toàn bộ đàn ông trên thế giới đều giống như Vạn Niên Thanh, về cơ bản đàn bà sẽ không có đường sống. Dù sao ở phương Tây, bạn bè có quan hệ thân thiết khi gặp nhau đều có thể hôn mặt.

Vạn Niên Thanh cúi đầu vào hõm cổ Mạc Dao Dao, buồn buồn nói: “Kể từ sau ngày đó, anh chỉ muốn chạm vào em như thế, sợ dọa em, nên sau này cũng không dám chạm”

“Ách... Thật ra thì cái vấn đề này em có thể thương lượng.” Mạc Dao Dao cảm giác mặt mình bị thiêu đốt, lời nói này đã khiêu chiến giới hạn cực độ của cô.

"Không được, nhất định anh phải hưởng thụ bữa tiệc lớn vào đêm tân hôn." Vạn Niên Thanh cố chấp nói.

Mạc Dao Dao cảm thấy hơi đau răng, cô khinh bỉ nói một câu: "Cổ hủ."

Vạn Niên Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, thuận tay sờ sờ mông Mạc Dao Dao rồi nói: "Có phải em ghét bỏ anh cổ hủ, vậy bây giờ anh sẽ lên làm tiền vệ ."

Bị anh sờ, Mạc Dao Dao nhảy dựng lên, đứng trên mặt đất nhìn anh đứng đứng lên như cái lều nhỏ, nhìn ra cỡ rất lớn. Mạc Dao Dao nuốt ngụm nước miếng, anh, một hoa yêu, lớn như vậy để làm gì, để làm gì!

Thấy bộ dáng Vạn Niên Thanh muốn xông lên, Mạc Dao Dao nhấc chân đạp anh một cái, đưa tay kéo anh quăng vào phòng vệ sinh rồi nói: “Ngài vẫn nên cổ hủ tiếp đi.”

Việc này, áp lực quá lớn, cô cần điều chỉnh tâm lý một đoạn thời gian nữa. Lần đầu tiên ra trận đã chơi lớn như vậy, thật sự là không có năng lực tiếp nhận nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 42: thăm bệnh

Kể từ sau khi mình và Vạn Niên Thanh xác định quan hệ, Mạc Dao Dao bắt đầu nghĩ đến vấn đề, đó là cuối cùng cô và Vạn Niên Thanh có tương lai hay không.

Yêu có lúc có thể là xúc động nhất thời, nhưng không giống với hôn nhân, cần có trách nhiệm với mình và với đối phương. Tấm lòng của Vạn Niên Thanh rất rõ ràng, anh hi vọng mình có thể qua lại lâu dài với Mạc Dao Dao. Nhưng Mạc Dao Dao không như vậy. Hiện giờ tình cảm của cô đối với Vạn Niên Thanh mới chỉ ở giai đoạn yêu, chưa đạt đến trình độ hôn nhân.

Mạc Dao Dao cho rằng hôn nhân phải là “Năm tay nhau cùng chết, bên nhau đến già”. Cho dù lúc này có khó khăn, chỉ cần không buông tay của đối phương, cũng có thể nói là đầu bạc răng long. Nhưng mà cô với Vạn Niên Thanh có thể cầm tay nhau cả đời đến chết không? Cũng không phải cô lo lắng Vạn Niên Thanh không thể làm bạn cả đời với mình, mà là mình có thể làm bạn cả đời với Vạn Niên Thanh hay không. Có lẽ, lúc cô chết, cuộc đời yêu quái của Vạn Niên Thanh cũng chỉ là vừa mới bắt đầu.

Nghĩ kỹ lại, có lẽ ngay cả suốt đời cũng không được. Qua mười mấy năm nữa cô sẽ già đi, mà sợ rằng bộ dáng Vạn Niên Thanh vẫn như hiện tại. Đến lúc đó, coi như Vạn Niên Thanh không chê cô, chính cô chịu được đối diện với một khuôn mặt trẻ tuổi? Thậm chí ngay cả mười mấy năm cũng không có, chỉ cần vài năm nữa, bởi vì chuyện đùa bé hai người bọn họ sẽ tách ra. Một người cùng một gốc cây cảnh, chẳng lẽ sẽ không sinh thực cách ly?

Có lúc con người không thể nghĩ quá nhiều, càng nghĩ nhiều càng lo âu. Trước kia Mạc Dao Dao chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, cuộc sống lúc nào cũng thoải mái. Mà hiện tại khi cô nghĩ tới thì không kiềm chế được đắm chìm vào trong đó.

Cô có nghĩ tới việc tận hưởng lạc thú trước mắt, nhưng điều đó cũng thật khó khăn. Năm nay cô hai mươi sáu tuổi, tối đa qua bốn năm nữa chính là siêu nữ, siêu cấp gái ế. Cô có thể tiêu hao thời gian để ở nơi này tận hưởng lạc thú trước mắt không?

Cô không nói những ý nghĩ này của mình với Vạn Niên Thanh. Bởi vì trong mắt Vạn Niên Thanh, mấy vấn đề này không quan trọng. Anh luôn nói là anh sẽ thích cô cả đời, thế nhưng anh có nghĩ đến cả đời này đến tận cùng là dài bao nhiêu sao? Mạc Dao Dao cảm thấy mình không thể ích kỷ vậy khốn Vạn Niên Thanh như thế, nhưng cũng bởi vì ích kỷ cho nên cô muốn lựa chọn một đối tượng thực tế hơn. Vì thế kết luận trở thành bất kể nói về chí công vô tư hay là vì lợi ích cá nhân, cô đều muốn buông tay Vạn Niên Thanh.

Nhưng lý trí vĩnh viễn không theo kịp tình cảm, chính cô cũng không muốn buông tay. Ở chung một chỗ cùng Vạn Niên Thanh rất vui vẻ, rất nhẹ nhàng, rất tự do. Xiềng xích trời buộc linh hồn cô mười mấy năm qua đã bị đóa hoa M này mở ra toàn bộ trong vô thức. Cái loại cảm giác thư thái đó không thể dùng ngôn ngữ miêu tả được.

Vạn Niên Thanh làm tất cả mọi việc đều lấy “Mạc Dao Dao vui vẻ”, “Nuôi sống Mạc Dao Dao” làm mục đích. Sau khi anh tu thành hình người, trong cuộc sống cũng chỉ có một mình Mạc Dao Dao. Đối mặt với một người toàn tâm toàn ý yêu mình, cô buông tay như thế nào!

Suy nghĩ mấy ngày, tóc Mạc Dao Dao cũng muốn trắng hơn rồi. Cô gỡ đầu một cái, cảm thấy mình đúng là có số phận lòng. Cô dễ dàng bước qua ranh giới người và yêu để xác định mình thích Vạn Niên Thanh sao? Kết quả mới xác định, lúc sau lại muốn lo lắng mấy vấn đề này? Có thể ngừng hay không?

Vạn niên thanh cũng nhìn thấu Mạc Dao Dao có tâm sự, cũng mơ hồ đoán được cô đang suy nghĩ gì. Anh chỉ nói với Mạc Dao Dao một câu: bất kể em chọn như thế nào, anh cũng nghe lời em.

Ban đêm, anh sờ sờ tóc Mạc Dao Dao nói: "Đừng lo cho anh, em nghĩ như thế nào thì tùy lòng em, không có chuyện gì đâu, anh thích bị ngược đãi."

Nhưng đây không phải là vấn đề bị ngược, không có người nào có thể chịu được loại đau khổ này. Mạc Dao Dao còn nhớ rõ lúc mình và Triệu Ngộ Minh chia tay. Cái loại đau khổ đó giống như linh hồn và cốt nhục chia lìa, trống rỗng và bất lực. Nếu thật sự cô làm như vậy, thì điều đó đối với Vạn Niên Thanh không phải là M mà là tàn khốc.

Còn một tuần nữa là kỳ nghỉ phép của cô kết thúc. Tay cũng tốt như lúc bình thường rồi. Vừa vặn, Mạc Dao Dao dùng tay phải đánh hai cái vào chậu Vạn Niên Thanh, nhân tiện điều trị luôn.

Đang đánh thì điện thoại di động vang lên. Mạc Dao Dao nhận điện thoại, là Ami gọi đến, cô do dự một chút. Trong phút chốc, cô muốn nói chuyện này cho Ami để cùng cô ấy trao đổi một chút. Dĩ nhiên ý chí cách mạng không kiên định của cô cũng chỉ trong nháy mắt như vậy, sau đó liền hủy bỏ ý nghĩ này của mình. Mặc Ngôn đã nói, nói cho cô biết đã là cực hạn, không xóa trí nhớ của cô là bởi vì cô sẽ không nói ra. Nếu như cô thật sự nói, vậy thì cô cùng Vạn Niên Thanh sẽ thật sự không có tương lai.

Giữ vững lập trường rồi nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói luôn luôn lưu loát của Ami: “Thế nào, không tệ chứ?”

"Tất nhiên, có chị Ami bao bọc, nó dám không tốt sao?"

"Cậu có tâm sự à?"

“Chị gái à, rốt cuộc đầu óc chị trưởng thành như thế nào mà chị có thể nghe ra được?”

“Chị đây ở trong lò luyện đan của Lão Quân không chỉ luyện được Hỏa Nhân Kim Tinh còn luyện được bản lĩnh nghe ra lời thật lòng. Nói đi. Có chuyện gì khiến cậu nâng cao giọng giả bộ sôi nổi hả?”

Mạc Dao Dao hướng về phía điện thoại im lặng một chút. Bây giờ cô chợt cảm thấy có Ami như thế này, người bạn sẽ rất bi ai, sẽ làm lập trường cách mạng của cô không kiên định lần nữa.

"Tớ lại không được một mình cô đơn cảm khái thế gian luôn thay đổi, vạn vật vô biên một chút hay sao?"

“Được, không muốn nói thì đợi khi nào muốn thì nói cho tớ biết.” Giọng nói Ami vẫn dứt khoát như cũ. Mặc dù nghề nghiệp của cô là lấy tin tức, nhưng trước chuyện của bạn bè, nếu như đối phương không muốn nói, cô sẽ không bao giờ hỏi thêm. Chẳng qua nếu như đối phương có phiền toái, vậy thì cả hai bên cùng nói.

“Chị Ami thật rộng lượng! Chẳng qua tớ biết lúc này nhất định không phải do tâm điện cậu cảm ứng được tớ có tâm sự nên mới gọi điện thoại.” Mạc Dao Dao cũng Hỏa Nhân Kim Tinh lại.

"Ừ, mặc dù tớ có thuật đọc tâm nhưng không có Thuận Phong Nhĩ, lần này là muốn nói cho cậu một chuyện." (Thuận Phong Nhĩ: tai nghe được những âm thanh theo gió.)

"Chuyện gì?" Mạc Dao Dao mơ hồ cảm giác đó không phải là chuyện gì tốt.

"Chuyện chính là dạo này chị đây thật có duyên thăm bệnh, vừa đưa cậu ra khỏi bệnh viện, Diệp Tử lại đi vào."

"Làm sao vậy?" Mạc Dao Dao có chút khẩn trương, không phải xảy ra chuyện gì chứ?

“Giọng nói dừng căng thẳng như vậy, nghe nói không có chuyện gì lớn. Chính là cậu ta mua xe. Kết quả là lần đầu tiên lên đường đã xong chuyện. Bây giờ đang nằm viện, có đến hay không?”

"Tai nạn giao thông?" Giọng Mạc Dao Dao lập tức tăng lên tám bậc.

"Cậu đến rồi sẽ biết."

Mạc Dao Dao nhíu mày rồi cúp điện thoại. Sao giọng nói Ami nghe kỳ lạ như vậy?

-

Mạc Dao Dao cùng Ami vừa vào phòng bệnh đã nhìn thấy Ngải Xuân ngồi bên giường chăm sóc Diệp Từ, bộ dáng dịu dàng hiền lành. Trên đầu Diệp Từ quấn băng gạc vẫn đang ngi.

Ami cười nhạt một chút, đi đến vỗ vỗ Ngải Xuân. Ngải Xuân nghiêng đầu nhìn cô và Mạc Dao Dao, ánh mắt u ám, hướng về phía cửa nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Đừng làm ồn đến anh ấy.”

Mấy người di chuyển ra bên ngoài, Ami khoanh tay nhìn Ngải Xuân nói: “Chẳng lẽ đây chính là hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết?”

Trên đường, Mạc Dao Dao đã nghe Ami dùng giọng nói trầm để kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chính là đoạn thời gian trước, Diệp Từ có được một số tiền thưởng lớn. Anh mua một chiếc xe Chery. Lần đầu tiên lên đường lái xe thì bị Ngải Xuân bắt gặp, hot girl nổi tiếng, dĩ nhiên là Diệp Từ lễ phép mời Ngải Xuân lên xe. Kết quả lúc bắt đầu lên đường đi đến rạp chiếu phim, rồi lại bắt đầu lên đường vào khách sạn. Cuối cùng chỉ chưa vào khách sạn hạng nhất này thôi. Các bước hẹn hò còn lại đều đầy đủ hết rồi.

Diệp Từ phải lái xe nên không uống rượu, nhưng Ngải Xuân có uống một chút. Đoán chừng là muốn mượn rượu để tăng thêm can đảm. Chính là không nắm chắc được lượng rượu nên đã vượt qua việc tăng thêm can đảm, trực tiếp tiến tới giai đoạn tê liệt. Diệp Từ dắt cô đến bãi đậu xe. Kết quả vừa tới xe bên cạnh là gan cô liền lớn thêm, đá gót giày lên chiếc xe mới phun sơn bên cạnh. Nhưng mà cô tỉnh lại gặp chủ xe cũng uống say đang được dìu đến.

Thật ra thì chuyện không lớn, bởi thường cũng không được bao nhiêu, nhưng hai người uống say chạm mặt nhau cùng một lúc thì đúng là trường hợp không kiểm soát tốt. Diệp Từ cùng người chủ xe kia khuyên can mọi cách cũng không áp chế được hai người. Cuối cùng chính là đối phương cầm cái gì đó giơ tay lên đập vào đầu Ngải Xuân. Đương nhiên Diệp Từ phải đứng ra. Vì thế, chai rượu cứ như vậy đập khiến đầu Diệp Từ chảy đầy máu. Trong nháy mắt mất anh chảy máu, hai người uống say kia cũng tỉnh rượu.

Vết thương không nghiêm trọng, chính là phải ở lại bệnh viện để quan sát một chút, xem một chút có chấn thương sọ não gì đó hay không. Hiện tại Diệp Từ vừa tiêm xong đang ngủ, Ngải Xuân ở một bên nhìn.

Ngải Xuân cùng Ami quan hệ không tệ, thấy bộ dáng Ami rất tức giận, cô lập tức nói: "Chuyện này là tớ sai, các cậu trừng phạt tớ là được."

Thái độ nhận lỗi rất tốt, chỉ kém là không đưa công cụ cho Ami luôn thôi. Mạc Dao Dao biết Ami chỉ thích người có tính cách nhanh nhẹn, yêu ghét rõ ràng. Cô cũng thích. Đáng tiếc là, đối với Ngải Xuân, dù thế nào cũng không có cách lấy được thiện cảm. Suy cho cùng thì thù cũ vẫn còn bày ở đây.

Bất quá bây giờ Mạc Dao Dao cũng không phải là Mạc Dao Dao ban đầu rồi. Vì chuyện Diệp Từ, bị Ngải Xuân bắt nạt lâu như vậy, dù sao cũng để cho cô trả thù một ít đi? Hơn nữa bây giờ Ngải Xuân ở ngoài sáng, rõ ràng không nhìn cô. Dưới tình huống chỉ nhìn Ami, cô nhất định phải giảm bớt oai phong của đối phương.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Mạc Dao Dao hỏi.

Ngải xuân nhìn cô một cái, thái độ rõ ràng không có hữu nghị như đối với Ami: "Tôi hôm qua."

"Ồ, " Mạc Dao Dao ngăn khoe miệng cười cười, "Giọng điệu này, cùng ăn thuốc súng dường như, còn chưa tỉnh rượu sao? Nếu không Ami, cậu dẫn cậu ta đi ra ngoài phụ cận đi, cho tỉnh rượu. Nhân tiện trừng phạt luôn. Nếu không, ở bệnh viện ra tay thì không tốt."

"Diệp Từ ở đây, tớ ở lại giúp đỡ là được. Chút nữa anh ta tỉnh cũng tốt, có vài lời muốn nói riêng một chút."

Cô nhấn mạnh ở hai chữ “nói riêng”, thuận tiện dùng ánh mắt miệt thị nhìn Ngải Xuân.

Ngải Xuân muốn nổi giận tại chỗ, chỉ là bị Ami kéo lại. Cô và Mạc Dao Dao quan hệ thế nào, có thể so với Ngải Xuân sao. Tình huống như thế này phải đứng về phía Mạc Dao Dao.

“Tôi thấy, cậu hãy cùng tôi ra ngoài ăn chút gì đi. Trông mặt mũi cậu trắng bệch thế này, từ tôi hôm qua đến bây giờ chắc chưa ăn cái gì hả? Đi đi đi!” Ami cứng rắn lời Ngải Xuân ra khỏi bệnh viện.

Ngải Xuân có chút sợ Ami, dù sao chức vị của cô lúc xảy ra tối qua, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng lại muốn bùng nổ động tĩnh quá lớn. Cô nhân viên chủ quản HR này đoán chừng cũng sắp đi xuống, chuyện này còn phải dựa vào Ami chu toàn nữa.

Mạc Dao Dao thấy Ngải Xuân không cam lòng, không tình nguyện bị lôi đi xuống, bĩu môi, quả nhiên con người đều là lẩn tránh sợ ác.

Đẩy cửa đi vào phòng bệnh, lông mày Diệp Từ giật giật. Đoán chừng sẽ nhanh tỉnh, Mạc Dao Dao kéo ghế ngồi bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn anh ta.

Nói với Diệp Từ vài chuyện riêng tư là bắt nạt Ngải Xuân. Thật sự không biết nói gì khi thấy Diệp Từ. Từ lần gặp mặt chia tay không vui vẻ trước, bọn họ chưa từng gặp lại nhau. Bình thường Diệp Từ không tìm cô, cô cũng không tới tìm Diệp Từ. Đoán chừng sau khi gặp mặt, Diệp Từ cũng không còn thấy mặt cô, gọi điện thoại thì bị Mạc Dao Dao không khách khí cúp máy. Sau đó, hai người cũng không liên lạc nữa.

Khi đó hình như Diệp Từ tán gẫu một ít chuyện gì đó sau khi gặp mặt thành công. Chỉ có điều thời gian đã qua lâu, Mạc Dao Dao đã quên mất rồi. Bây giờ gặp anh ta mới nhớ tới chuyện này, mơ hồ cảm giác dường như mình ở lại một mình không tốt lắm.

Cô vừa mới có ý nghĩ này, thì dường như cảm ứng được di động vang lên. Cầm lên nhìn thấy tên Vạn Niên Thanh, trong lòng Mạc Dao Dao run một cái. Sao lại có cảm giác đi ngoại tình bị bắt được đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dập Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 43: cái tát

"Dao Dao, hôm nay anh xong việc rồi, tay em cũng tốt rồi. Thừa dịp kỳ nghỉ chưa hết, chúng ta đi hẹn hò một chút để bồi dưỡng tình cảm được không?" Giọng nói vui vẻ của Vạn Niên Thanh truyền qua điện thoại. Âm thanh tràn đầy vui sướng này truyền tới đáy lòng Mạc Dao Dao, khiến cho lỗ tai cô có chút tê dại.

Mặc dù rất mong đợi hẹn hò nhưng lúc này thực sự không thích hợp. Mạc Dao Dao chỉ có thể nhẫn nại nói: "Ngày khác đi, bây giờ em đang ở bệnh viện."

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Giọng nói Vạn Niên Thanh lập tức trở nên khẩn trương.

"Diệp Từ bị thương ở đầu, bây giờ đang ngủ rồi. Không có ai bên cạnh nên em phải chăm sóc." Nếu thực sự để Diệp Từ đang bị thương ở chỗ này một mình, thế nào Ngải Xuân cũng lộ da cô. Mặc dù, Mạc Dao Dao không quan tâm cô ta có thể lộ da mình được hay không, chỉ là bỏ lại người bị thương trong bệnh viện, về mặt đạo đức, có giải thích gì cũng không thoát được.

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc. Đột nhiên, Mạc Dao Dao có chút khẩn trương. Chẳng lẽ Vạn Niên Thanh tức giận?

"Ngải Xuân đi ăn cơm cùng Ami, nếu không thì chờ bọn họ quay về anh sẽ đến đón em?" Trong khoảng thời gian này, Vạn Niên Thanh rất bận rộn, cô lại bị thương, thật sự là hai người không có nhiều thời gian cùng ở một chỗ. Điều này đối với hai người vừa mới xác định tình cảm mà nói chính là chuyện rất tàn nhẫn. Cô cũng rất muốn đi ra ngoài hẹn hò, dạo phố gì đó. Lần trước đi dạo phố là mùa hè, lúc ấy còn giúp Vạn Niên Thanh mua quần áo. Bây giờ là mùa đông, cũng sắp được nửa năm rồi.

Đột nhiên, trong điện thoại truyền đến âm thanh huyền ảo, lộn xộn. Trong tiếng ồn, Mạc Dao Dao nghe Vạn Niên Thanh nói: "Anh muốn ăn một bát canh gà, đợi lát nữa chuyển đến, nhân tiện đón em luôn."

"Được, em đợi anh." Mạc Dao Dao cười, đây mới là Vạn Niên Thanh của cô.

Để điện thoại xuống, đợi trong chốc lát, Mạc Dao Dao cảm thấy thời gian trôi qua hơi chậm, vài chục phút mà tựa như mười mấy giờ. Ngải Xuân cùng Ami chưa trở lại, Diệp Từ cũng không tỉnh.

Cô đứng dậy dạo bước trong phòng bệnh để giết thời gian. Bây giờ, quan sát cả phòng chỉ có Diệp Từ, bước chân của Mạc Dao Dao rõ ràng rất nhẹ, nhưng bởi vì trong phòng quá yên tĩnh nên âm thanh nhỏ này đã đánh thức Diệp Từ đang ngủ say.

"Dao Dao?" Anh giơ tay dụi dụi mắt, thiếu chút nữa cho là mình đang nằm mơ.

"Xin lỗi, đánh thức cậu rồi." Mạc Dao Dao quay đầu lại, thấy khuôn mặt vui vẻ của Diệp Từ thì không khỏi nhũn mảy. Tại sao cậu ta lại có bộ dáng như vậy, lát nữa Vạn Niên Thanh đến cũng không hay.

"Không có gì," Diệp Từ ngồi dậy, "Thật ra thì không nghiêm trọng lắm, chính là Ngải Xuân sợ nên tớ phải ở lại viện để quan sát mấy ngày. Theo tớ thấy với tình trạng thân thể này thì ngày mai có thể đi làm bình thường rồi."

"Vẫn nên quan sát đi, chắc chắn một chút." Mạc Dao Dao nói với giọng không xa cách cũng không thân mật, thái độ trước sau như một.

Ai ngờ Diệp Từ đầu bị đánh đến hôn mê vẫn chưa trở lại bình thường. Anh nhìn Mạc Dao Dao một lúc, đột nhiên nói: "Tớ cùng với Ngải Xuân không có quan hệ, chỉ là cùng sự cố. Gặp nhau, cô ấy nhất định muốn tớ chờ cô ấy cùng ra ngoài, tớ"

"Điều này không liên quan đến tớ." Mạc Dao Dao ngắt lời anh, "Chính là nếu cậu thực sự cảm thấy mình và Ngải Xuân không quan hệ, thì dứt khoát đi. Đừng khiến cô ta thần kinh cả ngày như vậy."

Từ việc đi xe lần này, rốt cuộc Mạc Dao Dao đã suy nghĩ ra tại sao nhiều năm không được Diệp Từ đáp lại mà Ngải Xuân vẫn còn thích cậu ta như vậy.

Luôn duy trì loại thái độ như gần như xa, thỉnh thoảng khá hơn một chút, thỉnh thoảng lạnh nhạt một chút. Điều này khiến người ta rất khó buông tay. Lần đầu tiên mua xe, lần đầu tiên chở người. Điều này cho Ngải Xuân hi vọng quá lớn. Thảo nào cô thấy ánh mắt cô ta như cộp mẹ bảo vệ con vậy.

"Tớ đã cự tuyệt cô ấy từ lâu rồi, nhưng cô ấy. . . ." Diệp Từ nói với giọng lo lắng.

"Diệp Từ, cậu cự tuyệt như thế nào? Rất dịu dàng đúng không? Sau hôm cự tuyệt lại đối tốt với cô ta đúng không?"

"Vây. . . . Rất lạnh nhạt, cô ấy rất đáng thương. . . ."

Mạc Dao Dao đột nhiên cười nhạt một chút rồi nói: "Diệp Từ, đột nhiên bây giờ tớ cảm thấy thật may Triệu Ngô Minh không phải là cậu. Nếu không thì thực sự tớ đã ném vào rồi."

"Làm sao cậu có thể nói như vậy?" Diệp Từ có cảm giác bị thương. Bây giờ trong đám bạn bè bọn họ, thanh danh của Triệu Ngô Minh không được tốt. Chủ yếu là công lao của Ami, anh ta làm việc rất không từ tể.

"Dù sao lúc tớ và anh ta chia tay rất rõ ràng, dứt khoát, không cho tớ chút lưu luyến nào. Nếu như là loại người như cậu, sau khi chia tay tớ sẽ còn nghĩ đến anh ta, còn đồ thừa cho anh ta. Đây mới thực sự là hủy hoại." Giờ khắc này Mạc Dao Dao suy nghĩ rất rõ ràng. Nói đến Triệu Ngô Minh cũng không cảm thấy đau lòng, càng không có gì quyến luyến. Điều này thuộc về công lao của Vạn Niên Thanh mặt dày mảy dạn. Nhưng lúc chia tay Triệu Ngô Minh quyết tuyệt, cũng là nguyên nhân để cho cô có thể gác lại đoạn tình cảm dài bốn năm này.

"Mạc Dao Dao, tớ không giống như cậu nghĩ, tớ vẫn. . . ." Nhìn thấy thái độ Mạc Dao Dao lạnh lùng, cảm xúc Diệp Từ có chút kích động. Cũng không lo lắng thân thể có thể chống đỡ được hay không, từ trên giường nhảy "bịch" xuống, muốn nắm tay Mạc Dao Dao

(Diệp Từ - Diệp Từ: Minh cũng không hiểu tại sao tên đoạn dưới lại là Diệp Từ nên mình vẫn ghi theo nguyên tác nhé :)

Chữ Từ: chỉ là danh xưng cao quý của người đàn ông. Ví dụ: Phu tử, quân tử

hoặc chỉ con trai. Ví dụ: tiểu tử - tiểu tử họ Diệp)

Đáng tiếc là đầu anh còn có chút choáng váng. Nhảy dựng xuống dưới như vậy nên bắt đầu mơ hồ, chóng mặt ngã xuống, vẫn là cái kiểu đầu hướng xuống trước.

Hiện tại cậu ta mà ngã xuống, đoán chừng sẽ thật sự thành chấn thương sọ não mất. Chủ nghĩa nhân đạo đã chiến thắng, Mạc Dao Dao đưa tay đỡ lấy anh. Hơn một nửa người Diệp Từ đè trên người cô. Vì vậy một màn hí kịch được tiến hành.

"Mạc Dao Dao! Cô không biết xấu hổ sao!" Đẩy cửa vào, Ngải Xuân vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hình ảnh Diệp Từ và Mạc Dao Dao ôm nhau trong phòng bệnh. Cô ta giận sôi máu tại chỗ, đưa tay đẩy Mạc Dao Dao ra, động tác mạnh mẽ như uống máu gà.

Mạc Dao Dao liếc mắt nhìn trời, không cần cầu huyết như thế chứ? Cô nghĩ sẽ nói 'thực ra đây là hiểu nhầm' nhưng hiện tại, nhìn đỉnh đầu Ngải Xuân đã chuyển thành màu đen, cô liền vuốt tay. Giải thích lúc này thì đồng nghĩa với việc che giấu, không giải thích thì đồng nghĩa với cam chịu. Dù sao trong lòng Ngải Xuân cũng đã chắc chắn như vậy rồi, còn lãng phí lời nói làm cái gì.

Nhưng cô quên mất hiện tại Ngải Xuân vừa mới ăn cơm xong. Ngải Xuân được bổ sung năng lượng y như thủy thủ Papai ăn rau chân vịt. Một tay đẩy Mạc Dao Dao ra, một tay đỡ Diệp Từ về giường. Ngay sau đó, xông lên một bước dài, chính là vùng tay tát một cái. Tốc độ nhanh đến nỗi Ami - người cùng theo vào - không có cơ hội mở miệng.

Mạc Dao Dao bị sức lực mạnh mẽ của cô ta đẩy lên tường, cô ta xông lên trong nháy mắt giống như sự kiện Lưu Tường phá kỷ lục chạy nước rút cuối cùng. Cơ bản là không có thời gian cũng không có cơ hội để tránh. Nhìn thấy sức lực của cái tát kia, đoán chừng không chết cũng bị chấn thương bên trong.

"Bộp" một tiếng, thanh âm cái tát thật to vang vọng trong phòng bệnh. Mạc Dao Dao ngây dại, Ngải Xuân ngây dại, Ami ngây dại, Diệp Từ đang mơ hồ nằm trên giường bệnh cũng ngây dại.

Chỉ có một người không ngây dại. Anh giống như người không có liên quan. Trên mặt có năm dấu ngón tay đỏ bầm, giờ ầm giữ nhiệt trong tay hỏi Mạc Dao Dao: "Canh để ở đâu đây?"

Ami đang chắn ở cửa râm rì không rõ. Sao hôm nay những người này lại giống như siêu nhân vậy. Rõ ràng cô vẫn đứng bên cạnh cửa, lại hoàn toàn không biết Vạn Niên Thanh tiến vào lúc nào.

Ngải Xuân chưa từng thấy Vạn Niên Thanh, sau khi ngẩn ngơ một chút, cô ta hỏi: "Anh là ai?"

Không ai có thể để ý đến cô ta. Mạc Dao Dao ném canh gà vừa nhận xuống dưới đất. Cũng không quan tâm canh gà có bị đổ hay không.

Cô giờ tay lên, khẽ chạm vào đầu tay trên khuôn mặt Vạn Niên Thanh: "Có đau không?"

Vạn Niên Thanh cầm tay cô để trên môi hôn một cái, miệng méo máo nói với giọng tủi thân: "Đau, đau chết!"

Mạc Dao Dao gật đầu một cái: "Em biết rồi."

Sau đó cô vòng qua Vạn Niên Thanh, đi đến bên cạnh Ngải Xuân nói: "Ngải Xuân, đây là bạn trai tôi."

Ngải Xuân nhìn Vạn Niên Thanh một cái, rõ ràng vẫn chưa tỉnh lại, Mạc Dao Dao giơ tay phải lên, Ngải Xuân theo trực giác tránh sang hướng ngược lại. Ai ngờ đang tránh ra, Mạc Dao Dao lại nhanh chóng đánh bằng tay trái.

Cái âm thanh “Bụp” này còn hơn âm thanh của Ngải Xuân vừa rồi. Ngải Xuân không ngờ tay trái của Mạc Dao Dao cũng mạnh mẽ như vậy, đầu bị đánh có chút choáng váng. Lúc này, cô thấy Mạc Dao Dao lại giơ tay phải lên, trực giác lại tránh theo hướng ngược lại. Ai ngờ lại hứng lấy tay trái của Mạc Dao Dao.

"Bụp" ! Lại một cái tát.

Mạc Dao Dao lắc lắc tay trái tê dại nói: “Tôi là người luôn luôn tích ‘thủy chi ân dùng tuyên tương báo’, cái gì cũng trả lại gấp đôi.”

(Tích thủy chi ân, dùng tuyên tương báo: Đại khái là chịu ơn tất phải báo đáp)

Nói xong cô cười cười: "Thật sự xin lỗi, thời gian trước tay phải bị thương, để cho cô thất vọng rồi, né hai lần mà không tránh được."

Sau khi đánh xong, cô cũng không nhìn mọi người trong phòng đang ngây ra như phỗng, đi về phía Vạn Niên Thanh, đưa tay trái về phía anh: “Đau, da mặt cô ta quá dày, lòng bàn tay cũng bị đánh đến đỏ.”

Vạn Niên Thanh vội vàng cầm đặt ở bên môi thổi thổi: "Không đau không đau, thổi một chút là được rồi."

Ami sợ run cả người, buồn nôn quá rồi.

Chỉ là người bị hại không cảm thấy buồn nôn một chút nào. Cô vừa bị Vạn Niên Thanh thổi vào lòng bàn tay vừa nhìn Ngải Xuân nói: "Tôi nhớ Ami đã từng nói với tôi, cô là người ân oán rõ ràng. Nếu có một ngày tôi có bạn trai, cô sẽ giúp tôi đổ rượu lên chính đầu mình. Ami chưa bao giờ nói dối. Nếu cậu ấy nói như vậy, nhất định lời nói này là cô nói đúng không?"

Đoán chừng đời này Ngải Xuân chưa bao giờ bị người đánh như vậy. Chỉ là cô ta vẫn rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Ai biết đây là thật hay giả. Tìm người tôi thay cô ăn tát liền muốn đổ rượu lên đầu tôi. Không dễ thế đâu.”

Mạc Dao Dao cười cười: "Tôi biết rõ sẽ không dễ dàng như vậy, chẳng qua tôi cũng không muốn đổ rượu lên đầu cô. Thế này đi, ngày tôi cùng Vạn Niên Thanh kết hôn, cô đến cổ vũ là được. Không cần tiền mừng cưới chỉ cần mang một tá rượu trắng, uống học mấu là được. Nhớ tự chuẩn bị rượu. Đầu năm nay giá cả tăng cao, tôi cũng không nỡ bỏ tiền mua rượu đổ vào thùng rác.”

"Cô." Ngải Xuân bị cô ức hiếp đến nỗi không còn chút máu trên mặt.

Vạn Niên Thanh nắm lấy cơ hội, lập tức tiếp tục câu chuyện hỏi: "Khi nào thì chúng ta kết hôn?"

Lúc này Mạc Dao Dao đang cảm thấy rất oai phong, không thể tự kiềm chế đắm chìm trong vui sướng, trong thắng lợi. Thuận theo câu chuyện, không hề nghĩ ngợi mà trả lời: “Nhanh, sau năm nay.”

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau tới phố mua một chút đồ gia dụng gì đó thôi." Vạn Niên Thanh nói xong liền lôi Mạc Dao Dao chạy ra ngoài cửa. Chạy ra đến trước cửa cũng không quên khoa tay múa chân làm tư thế chiến thắng với Diệp Tu. Đồng thời cũng ném cho Ami một ánh mắt “Yên tâm giao cô ấy cho tôi đi”.

Vạn Niên Thanh kỳ lạ xuất hiện trong phòng, lại hùng hùng hổ hổ kéo người bỏ chạy, để lại một phòng mờ mịt cùng trái tim cậu thiếu niên họ Diệp bị vỡ thành tám mảnh.

Vẫn là Ami từ nãy làm vật trang trí lớn lắc đầu: “Chuyện gì thế này!”

Nói xong cô cũng xoay người rời đi, trước khi đi còn để lại một câu: “Hai người các cậu đều tự chuốc lấy phiền nhiễu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 44: của anh

Vạn Niên Thanh không có giống lời anh nói là hẹn đi dạo phố mua đồ gia dụng, mà với tốc độ ánh sáng lôi Mạc Dao Dao vào một khách sạn gần đây nhất, cấp tốc đặt một gian vợ chồng. Cũng không phải là loại tạm thời nghỉ ngơi, mà là dự định ở một ngày một đêm.

Vào phòng Mạc Dao Dao còn chưa kịp nói chuyện, liền bị người đè lên giường. Môi dính sát thân mật, hôn cô đến trời đất mù mịt.

Không chỉ là hôn, còn động tay động chân!

Vạn Niên Thanh dùng thân thể đè ép cô, môi chặn miệng của cô, bàn tay không ngừng chạy trên thân thể cô, cũng luồn vào áo trong cởi dây nịt ngực của cô.

Bàn tay anh nóng bỏng, Mạc Dao Dao có cảm giác làn da bị lửa thiêu nóng. Dĩ nhiên cũng chỉ là nhiệt độ cơ thể người bình thường. Nhưng Mạc Dao Dao lại bị cái nhiệt tình này đốt đến nỗi không tìm thấy phương hướng.

Ngón tay thon dài mạnh mẽ vuốt ve ngực cô, tỉ mỉ vuốt ve nơi mềm mại kia. Đầu ngón tay nhẹ nhàng thi thoảng từ từ lên phía đỉnh. Từng đợt cảm giác tê dại khiến toàn thân Mạc Dao Dao nổi da gà.

Một bàn tay vội vàng chọc ghẹo, bàn tay còn lại cũng không quên cởi quần áo. Từ khi Vạn Niên Thanh biến hình có hai sở thích lớn. Một là M. Hai là khóa thân. Mỗi lần về nhà, điều đầu tiên chính là cởi quần áo. Tốc độ kia nhanh tới nỗi chín con ngựa cũng không kéo trở lại được.

Anh không chỉ cởi quần áo của mình nhanh chóng mà tốc độ cởi quần áo của Mạc Dao Dao cũng không kém. Rất nhanh, trên người hai người đều bị mất vật che chắn. Lồng ngực trần trụi của anh dán sát vào thân thể Mạc Dao Dao. Bàn tay di chuyển xuống dưới, cởi thắt lưng của cô, đưa vào bên trong

"Dừng lại!" Ngón tay đi vào bên trong cơ thể, rốt cuộc Mạc Dao Dao cũng trở lại bình thường. Đánh một cái lên ngực Vạn Niên Thanh, chổng nửa người lên nói: "Không phải là không đến đêm tân hôn không được sao? Không phải bảo thủ sao? Không phải cổ hủ sao?"

Tiến công của Vạn Niên Thanh bị ngăn lại, điều này khiến anh rất buồn bực. Anh một phát bắt được tay Mạc Dao Dao rồi đè lên giường, cúi đầu khẽ liếm gương mặt cô.

"Anh quyết định hôm nay chính là đêm tân hôn!" Hắn rất sốt ruột, giọng nói ngang ngược không cho từ chối.

Ngang ngược! Ở trong tư điển Mạc Dao Dao không phải là không có từ này. Nhưng cái từ trong lòng cô vĩnh viễn cũng không gắn lên người Vạn Niên Thanh được. Một tên hoa M cả ngày lăn lộn trên đất chờ cô giẫm đạp. Tại sao có thể ngang ngược được đây?

Nhưng trên thực tế hiện tại Vạn Niên Thanh rất là ngang ngược. Anh không chút do dự cởi vật che chắn cuối cùng trên người Mạc Dao Dao. Một chân ngăn lại chân Mạc Dao Dao, không để cho hai chân của cô khép lại.

Thăng thẩn, thành khẩn với nhau như vậy khiến cho Mạc Dao Dao sợ hãi. Cô đã từng nhìn thấy thân thể Vạn Niên Thanh nhiều lần, đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn rồi. Nhưng bây giờ, thân thể rắn chắc khỏe ừng hồng này lại mang sức hấp dẫn không thể tả được. Làm cho người ta muốn tiến lên gặm mấy cái, cắn hai cái, hung hăng bắt giữ.

Thật ra thì đôi thành người con gái khác, đôi mắt với thân thể kêu gọi như vậy sẽ muốn nhẹ nhàng hôn lên, dịu dàng vuốt ve, để khơi mào dục vọng cao nhất của thân thể này. Nhưng kỳ lạ là Mạc Dao Dao lại muốn hung hăng đánh mấy cái tát. Nhất định âm thanh kia sẽ rất dễ nghe, cô lo lắng nghĩ.

"Tập trung một chút!" Vạn Niên Thanh thấy Mạc Dao Dao không chú ý, giơ tay đánh cái mông nàng. Không nặng nhưng âm thanh trong trẻo "Bốp" này lại khiến Mạc Dao Dao thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vạn Niên Thanh lại dám đánh cô! Điều này khiến Mạc Dao Dao đang trong cơn giận dữ cũng giơ tay hung hăng vỗ mấy cái trên mông anh. Cái âm thanh kia rất rõ ràng, rất có sức lực nha!

Ai ngờ sau khi bị đánh mấy cái, nhiệt độ cơ thể Vạn Niên Thanh lại cao hơn. Anh nhếch miệng, gần như lộ ra một nụ cười đẹp đẽ. Đưa tay lên ngực Mạc Dao Dao, nhẹ nhàng néo phần đồ sẫm phía trên.

"Dao Dao chủ động khiêu khích anh, không tệ nha." Anh ngồi chồm hổm ở bên giường. Một chân nửa quỳ chen vào giữa hai chân Mạc Dao Dao, một cái chân khác đứng trên mặt đất, ở trên cao nhìn thân thể Mạc Dao Dao. Giọng nói mang theo ham muốn không kìm nén.

Kiểu tư thế này khiến mặt Mạc Dao Dao bị thiêu đỏ như nửa bầu trời. Giống như là bị chinh phục, thân thể mềm mại ở trên giường, mà người đàn ông kia đang nhìn cô, nhìn toàn bộ của cô.

Cô phát cánh tay của Vạn Niên Thanh đang nắm bóp ngực mình, ngượng ngùng dùng hai tay che đậy thân thể. Ai ngờ lại bị Vạn Niên Thanh nắm lấy cổ tay, đè ở hai bên cơ thể.

"Đề anh nhìn thật kỹ em." Âm thanh của anh khàn khàn lại tràn đầy từ tính, không che giấu dục vọng của mình một chút nào.

Tay bị chặn lại, chân bị tách ra, cơ thể phơi bày trước mắt anh, tất cả đều bị nhìn thấy rất rõ ràng. Mạc Dao Dao nuốt nước miếng: "Thả. Ra."

Lời nói không có cách nào nối liền thành câu, thanh âm thật muốn chết. Trong miệng khô khan, dù có nói thế nào đi chăng nữa cũng khó có thể ngăn chặn.

Vạn Niên Thanh buông tay cô ra, nhẹ nhàng vuốt mặt cô. Đầu tiên là dùng bàn tay, sau đó là ngón tay lướt qua mặt cô. Nhẹ nhàng giống như lông vũ, lại làm cô ngứa muốn chết, thân thể càng thêm khát vọng được vuốt ve.

Anh cúi đầu, há mồm ngậm một quả anh đào, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, cái tay còn lại cũng tìm kiếm *** cô. Mạc Dao Dao hoàn toàn không có sức lực, thân thể mềm nhũn nằm trên giường, mặc cho anh định đoạt. Thình thoảng, trong miệng khẽ rên, phần eo theo động tác ngón tay anh từ từ lắc lắc.

Không biết qua bao lâu, Vạn Niên Thanh buông một viên trong đó ra, liếm liếm môi, giống như thưởng thức một món ăn ngon, cúi đầu ngậm chặt một viên khác. Bị anh yêu thương rất lâu, nụ hoa kia đã nở rộ, đỏ rùng rục trước ngực. Phía trên còn mang theo giọt sương trong lành, cực kỳ cảm dỗ.

Động tác ngón tay động tác dần dần tăng nhanh. Môi Vạn Niên Thanh rời khỏi ngực, hôn dần xuống phía dưới.

"Từ lâu anh đã muốn làm như thế này với em, từ lúc vẫn còn là một gốc cây đã muốn, cho nên mới vì em mà nở hoa." Lời nói của anh mang theo khát vọng sâu nặng khiến cho người ta vừa nghe là có thể nhận ra anh đã cố gắng nhẫn nhịn nhiều như thế nào.

Môi trượt đến bụng dưới rồi dừng lại, đầu lưỡi liếm da thịt cô, đôi môi dùng sức mút vào một chút, để lại dấu vết đỏ thẫm.

"Của anh." Vạn Niên Thanh hôn lên dấu vết, lại lần nữa di chuyển môi, dùng sức mút vào bắp đùi, để lại dấu vết khắp nơi.

"Của anh đấy, của anh đấy, đều là của anh." Anh vừa nói vừa hôn. Rất nhanh, cơ thể Mạc Dao Dao xuất hiện đầy những điểm nhỏ màu đỏ. Ở trên làn da trắng nõn, màu đỏ như vậy rất xinh đẹp, ra sức đáp lại nhiệt tình của Vạn Niên Thanh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Mạc Dao Dao bị Vạn Niên Thanh ôm lên trên người. Anh kéo hai tay của cô vòng qua cổ mình: "Ôm lấy anh."

Trái tim sắp nhảy ra từ cuống họng. Mạc Dao Dao biết thời khắc cuối cùng đã đến rồi. Vùi đầu cắn bờ vai Vạn Niên Thanh, cánh tay ôm chặt lấy thân thể của anh.

Vạn Niên Thanh đẩy hông vào giữa hai chân Mạc Dao Dao. Hông anh rất hẹp, nhìn có loại phong tình khác thường, vừa vặn bị hai chân của cô kẹp lại.

"Dao Dao!" Anh đột nhiên gọi tên Mạc Dao Dao, lập tức đạt được mục đích cuối cùng.

Mạc Dao Dao đau đến toàn thân phát run, cắn vai anh không buông. Vạn Niên Thanh đợi một lúc, nhận thấy sức lực của cô nhẹ đi một chút, lúc này mới từ từ chuyển động.

"Dao Dao, Dao Dao, Dao Dao."

Mỗi một lần động chạm, anh lại kêu một tiếng rất trầm thiết. Mạc Dao Dao buông miệng ra, yếu ớt nắm lấy bờ vai Vạn Niên Thanh nhẹ nhàng rên rỉ. Có chút vô ý thức hôn lên vành tai, gương mặt Vạn Niên Thanh.

Nước mắt rơi xuống, không phải vì đau khổ, mà bởi vì khó có thể đè nén niềm vui sướng. Thì ra là còn có đau đớn như vậy, đau đớn kèm theo ngọt ngào như vậy. Thì ra là còn có hạnh phúc như vậy, mang theo vô cùng vui sướng thỏa mãn như vậy.

Thân thể bị lấp đầy đồng thời trái tim cũng bị tiếng gọi kia lấp đầy, cũng thông qua nước mắt tràn ra, rơi trên tấm lưng rắn chắc của Vạn Niên Thanh.

Nước mắt lạnh như băng càng thêm kích thích giác quan của anh. Anh ra sức va chạm, vùi thân thể mình vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Mạc Dao Dao.

-

Mạc Dao Dao giờ tay che mặt, cuộn tròn người, quay lưng về phía Vạn Niên Thanh nằm.

Vạn Niên Thanh đưa tay ôm lấy vai của cô, ôm người vào trong ngực, gò má cọ cọ tóc của cô.

"Đừng che, để anh nhìn em." Anh tự tay chạm vào hông Mạc Dao Dao, ngón tay gõ ở phía trên, bắt chước động tác đánh đàn piano, đầu ngón tay khiêu vũ trên hông mềm mại.

"Mới không cần!" Mạc Dao Dao buồn bực nói, cuộn tròn thân thể chặt hơn một chút.

"Thật sao? Nhưng vừa rồi anh đã thấy rất rõ ràng mà. Nơi này, nơi này và nơi này." Ngón tay anh giữa không trung chạm nhẹ một chút. Mỗi một cái cũng chỉ so sánh những chỗ nhạy cảm. Hơn nữa cuối cùng còn để lại dấu vết ở nơi nào đó. Mạc Dao Dao càng nóng mặt hơn nữa.

"Em còn không biết thì ra trên phương diện này anh lại có thực lực như vậy, đã luyện tập với ai rồi?" Nàng nghiêm mặt buồn buồn nói, bản lĩnh như thế này, nói từ trước anh là một con chim non, ai tin!

"Dao Dao, không được bắt nạt anh như thế. Trừ em ra, đã có ai chạm vào hoa của anh! Ở thời điểm nó còn non nớt đã bị em sờ ống phấn rồi. Lúc ấy anh không chống đỡ được bao lâu, trên tay em toàn là phấn hoa. Theo việc phân chia tuổi thọ yêu quái bọn anh, chưa tu thành hình người đều coi là vị thành niên. Như em chính là đã cường hiếp trẻ vị thành niên rồi, còn nói anh."

"Câm miệng!" Mạc Dao Dao da mặt có chút cương, quá mất mặt rồi! Thích một tên như vậy quá mất mặt rồi!

Đột nhiên cô nhớ tới bộ dáng lạnh lùng của Mạc Ngôn. Đều là yêu quái giống nhau, tại sao lại khác biệt Vạn Niên Thanh nhà cô không thể nghiêm túc một chút, kín đáo một chút, khí phách một chút, phong độ một chút? Có tình anh chỉ biết lẫn lộn làm nũng mong được chú ý, ngày ngày nâng cao dọa

hoa yêu cầu truyền phẫn. Hơn nữa, biết thời điểm hoa nở ở đó, cô còn thuận tay giúp vị này giải quyết lần sinh lý đầu tiên của yêu quái, thật sự khiêu chiến cực hạn của cô.

Tại sao vẫn cứ thích anh? Mạc Dao Dao khổ sở suy nghĩ vấn đề này nhưng nghĩ mãi mà không rõ tại sao.

Vạn Niên Thanh thừa dịp tâm tư tình cảm của cô không ổn định, đưa tay lật người trở lại, để cho cô quay mặt về phía mình. Hải lòng nhìn dấu vết mà mình để lại trên người Mạc Dao Dao, vui vẻ mà ôm cô, hôn một cái trên trán cô: “Của anh.”

Nhìn anh vui mừng như thắng ngốc! Trong nháy mắt Mạc Dao Dao không xấu hổ như thế nữa. Dù anh có dùng vũ lực mạnh mẽ hơn nữa, Vạn Niên Thanh mãi mãi là Vạn Niên Thanh. Có chút nội tâm đen tối, có chút ngu ngốc, có chút đáng yêu, có chút khêu gợi, có chút quyến rũ. Và lại còn là một tên siêu cấp M nhưng lại hết sức trung thành.

Như vậy là tốt rồi! Mạc Dao Dao hải lòng nghĩ. Mặc kệ biến thành bộ dáng gì đi nữa, Vạn Niên Thanh mãi mãi là Vạn Niên Thanh.

Những lo âu vẫn chiếm giữ trong lòng cô đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Cô khẽ ngược mắt lên nhìn quai hàm khêu gợi của Vạn Niên Thanh, ngẩng đầu hôn một cái, sau đó vùi đầu vào trong lòng hắn.

Cô muốn ích kỷ một lần, một lần như thế này. Cô muốn cùng đóa hoa M này ở một chỗ, cô yêu anh.

Một lần chính là suốt đời, một lần chính là trọn đời, một lần chính là giao tương lai mình cho anh.

Cô tin tưởng, cho dù qua mấy chục năm nữa, tóc mình đã trắng phơ. Vạn Niên Thanh vẫn là Vạn Niên Thanh si tình kia. Trong mắt của anh chỉ có một mình cô: Mạc Dao Dao.

Áp môi lên ngực Vạn Niên Thanh, cảm thấy thân thể anh dao động một chút. Mạc Dao Dao hải lòng cười, ngón tay vẽ vòng tròn xung quanh hạt nhỏ trước ngực anh. Dù sao cũng nên để cho cô chiếm ưu thế chứ.

Vạn Niên Thanh bắt lấy tay Mạc Dao Dao, miễn cưỡng nói: “Mặc dù tiếp tục ba ngày ba đêm anh cũng không sao, nhưng đây là lần đầu tiên của em, không chịu được giãy vò. Hôm khác có thời gian hai ta sẽ chơi đủ, cho em tha hồ chơi!”

Mạc Dao Dao khuôn mặt dục cầu bất mãn của anh, khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu hôn lên môi anh một cái: “Vạn Niên Thanh, em yêu anh, lần này đã nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Dẹp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 45: ga giường.

Lúc Mạc Dao Dao từ trên giường bò dậy, chân có chút mềm ra, xương sống thắt lưng đau, cơ thể từ trên xuống dưới đều không thoải mái. Lúc chơi đùa được chiều cổ rất kích động hưng phấn, sau đó liền chịu khổ. Cô nghiêng đầu nhìn Vạn Niên Thanh đang nhắm mắt ngủ, muốn thò tay kéo cái mũi đang hít thở của anh, chỉ là cuối cùng lại thôi.

Trước kia cô chưa bao giờ ngủ cùng giường với Vạn Niên Thanh, không biết rằng thì ra thực vật cũng cần phải ngủ, hít thở và nghỉ ngơi. Vạn Niên Thanh cũng giống như cô, cần dưỡng khí và nghỉ ngơi. Điều này khiến cô có loại cảm giác chân thực.

Vạn Niên Thanh không phải không mệt mỏi. Nhưng mà chỉ bởi vì anh là yêu quái, năng lực so với người bình thường mạnh hơn một chút, cho nên tinh thần tốt hơn, mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ cũng không sao. Nhưng anh vẫn sẽ mệt mỏi như cũ, cần nghỉ ngơi như cũ, sẽ nằm ngủ ở trên giường như cũ, giống y như heo chết, may mắn là không có ngứa.

Mạc Dao Dao đứng dậy, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm. Nước chảy xuống, chảy qua vết hôn trên thân thể cô. Khiến cô không kiềm chế được nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, mặt hơi hồng hồng.

Trước kia lúc ở nhà, có một đồng nghiệp làm ở công ty điện báo gả cho một tên đàn ông cận bã. Không có việc làm không nói, lại còn không chịu làm gì cả. Thậm chí ngay cả việc nhà đều là đồng nghiệp sau khi tan việc về nhà mới làm. Một ngày một nhóc còn phải trở về nấu cơm cho tên đàn ông cận bã. Mạc Dao Dao hết sức không hiểu điều này. Cô cảm thấy cho dù lý hôn cũng tốt hơn như vậy. Ai ngờ đồng nghiệp kia chỉ gượng cười một cái rồi nói ‘hết cách rồi, rất yêu thì biết làm thế nào.’

Mặc dù Mạc Dao Dao không hiểu tại sao đàn ông như vậy mà cũng có người thích, nhưng đổi lại là mình thì cô hiểu rồi. Có trăm ngàn vạn lý do nói cho cô biết: Vạn Niên Thanh không thích hợp, anh không phải là người, không thể cho cô một lễ cưới hoàn chỉnh, khoảng cách giữa bọn họ còn rộng và sâu hơn thung lũng Great Rift. Có thể tính thêm hơn trăm ngàn vạn lý do nữa thì cô vẫn sẽ chọn Vạn Niên Thanh. Hết cách rồi, rất yêu thì biết làm thế nào.

Cô không bật nước nóng mà trực tiếp tắm bằng nước lạnh. Nước lạnh như băng giội không ngừng vào lòng nhiệt tình của bản thân, dù có tỉnh táo như thế nào, cô vẫn muốn cùng ở một chỗ với Vạn Niên Thanh.

Ai

Mạc Dao Dao cam chịu thờ dài. Cứ như vậy đi, đi đến đâu tính đến đấy. Cùng anh ở một chỗ, đi tới khi nửa bước cũng khó khăn, đi tới khi không còn đường để đi nữa mới thôi. Về cơ bản mỗi một cuộc hôn nhân đều là hai người cùng đi như vậy. Chỉ là có mỗi người đi một ngã, có chăm chú, không đụng nam tường không quay đầu lại. Cô cũng nghĩ sẽ đụng nam tường một lần, chỉ cần có người bên cạnh, đoán rằng cũng không phải là chuyện gì đáng sợ.

(Không đụng nam tường không quay đầu lại ý chỉ không đến bước đường cùng thì sẽ k quay đầu lại)

Sau khi ra khỏi phòng tắm, cả người cô run lên. Cô vội vã lau khô thân thể, sấy khô tóc, chạy nhanh lên giường rồi chui vào trong chăn. Vừa chui vào đã có người kéo qua. Lúc này, nhiệt độ cơ thể Vạn Niên Thanh vẫn chưa giảm, khuỷu tay ấm áp lập tức xua tan khí lạnh trên người cô. Mạc Dao Dao tựa đầu, gối lên cánh tay Vạn Niên Thanh, vòng tay ôm thắt lưng anh rồi nhắm mắt. Cô nghĩ, cái giấc ngủ này chắc chắn là một giấc ngủ ngọt ngào.

-

"Dao Dao, Dao Dao?" Giọng nói Vạn Niên Thanh từ lỗ tai cô chui vào trong đầu, kéo Mạc Dao Dao đang trong giấc mộng ra ngoài.

Cô vừa mở mắt, phát hiện bên ngoài đã sáng choang, lập tức đắp chăn lên đầu, ở trong buồn bực nói: "Cho em ngủ thêm một tí."

"Thật ra có thể ngủ, nhưng bây giờ đã 11 giờ rưỡi rồi. Mười hai giờ phải trả phòng. Hay là anh đi xuống trả thêm tiền?" Vạn Niên Thanh đưa tay ôm Mạc Dao Dao từ trong chăn ra, hôn xuống môi cô.

Mạc Dao Dao lập tức ngồi dậy: "Còn trả thêm tiền làm cái gì, muốn ngủ phải về nhà ngủ, ở chỗ này làm gì."

Nói xong cũng nhanh chóng tìm quần áo hôm qua bị Vạn Niên Thanh tùy ý vứt trên mặt đất trên giường trên tủ đầu giường, lộn xộn. Cô cúi đầu chỉnh quần áo, trong lòng âm thầm suy nghĩ, mình là heo a, ngủ thẳng đến buổi trưa.

Vạn Niên Thanh thấy cô mặc quần áo, lên cười một cái, nhắc chân lên, bắt đầu túm lấy ga giường.

"Anh đang làm gì đấy?" Sau khi Mạc Dao Dao mặc quần áo xong nhìn thấy Vạn Niên Thanh ở trước ga giường nhú mảy. Đồng thời tay ở phía trên lại khoa tay múa chân, trong miệng nhắc đi nhắc lại cái gì đấy.

"Không có gì, anh đang suy nghĩ sẽ cắt thành bao nhiêu khối."

Mạc Dao Dao nhìn chỗ ngón tay anh đang so vẽ, trên ga giường màu trắng có một nét đỏ tươi, chuyện này.

Thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Vạn Niên Thanh, ngay cả Mạc Dao Dao xấu hổ cũng không quan tâm, rất cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Vạn Niên Thanh thuận miệng trả lời: "Cắt xuống, đi về mua một khung bên ngoài, sau đó."

"Anh tự đâm đầu vào chỗ chết đi!" Mạc Dao Dao nhắc chân đá mông anh, cũng cầm gối ra sức đập.

Vạn Niên Thanh vừa làm ra vẻ tránh né, vừa làm vẻ việc nghĩa không chùn bước xông về phía cái gối, đồng thời còn nói: "Em xem đi, cái này là kỷ niệm rất đáng giá nha, sau này lấy ra nhìn một chút, nhớ lại một chút."

"Nhớ lại em gái anh á! Có phải là anh còn muốn lúc không có việc gì làm thì lấy nó làm tài liệu, anh định xem như đối tượng để dâm loạn đúng không?" Ánh mắt Mạc Dao Dao lướt qua bình nước sôi bên giường, rất muốn cầm bình nước lên đập. Nhưng lo lắng đến vấn đề bồi thường sau này, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục sử dụng cái gối – vũ khí có lực sát thương cực thấp như này.

"Làm sao em biết? Không đúng! Làm sao anh có thể thế chứ." Vạn Niên Thanh vừa bị đập vừa cười làm lạnh, thỉnh thoảng còn sờ hai chỗ ngực và mông Mạc Dao Dao, ăn chút đậu hũ.

Bị bóp mông, Mạc Dao Dao đỏ bừng cả mặt. Nhặt cả vạt của Vạn Niên Thanh lên, tiện thể trói hai tay của anh lại: "Còn dám sờ hay không!"

"Dám!" Vạn Niên Thanh không sợ chết trả lời, cũng đặc biệt vui vẻ nhếch miệng nói: "Dao Dao, cuối cùng em cũng bắt đầu trói anh. Cái cả vạt này là chủ ý không tệ, tính chất mạnh mẽ bị ấn dấu còn thuận tiện mang theo. Chỉ là mới trói tay nên chưa được điều luyện. Nên cột vào phía dưới. Em đứng ở phía trên dùng chân đập, anh không cầu xin, em sẽ không cho phép anh về."

Em gái anh! Đột nhiên Mạc Dao Dao cảm thấy lần kiến thiết tư tưởng của mình tối hôm qua rõ là làm không công. Bệnh thần kinh mới có thể muốn tìm tên M cực kỳ biến thái như thế này!

"Ngài Vạn, ngài cứ ở chỗ này mặc sức tưởng tượng đi, tôi không tiếp đầu." Mạc Dao Dao thật sự không chịu đựng được rồi, quay đầu bước đi.

Kết quả mới đi đến cửa đại sảnh khách sạn, thì phía sau có một người quần áo xốc xếch ôm ga giường chạy tới, vừa chạy còn vừa kêu: "Dao Dao, chờ anh một chút, chúng ta cùng nhau về nhà!"

Cô lập tức xoay mặt, lao ra khách sạn nhanh chóng, vẫy tay bắt một chiếc taxi trên đường, lên xe liền vô cùng khẩn trương nói: "Thầy ơi, mau mở cửa,

có biến thái đuổi theo con!"

Tài xế nhìn gương xe thấy phía sau Vạn Niên Thanh từ trong khách sạn chạy ra, lập tức lẩn bánh. “Xoẹt” một cái lao ra ngoài trăm mét, vừa lái còn vừa cầm di động khẩn trương hỏi: “Giữa buổi trưa mà như thế này thì quá kiêu ngạo rồi! Có muốn báo cảnh sát hay không?”

Mạc Dao Dao vội vàng lắc đồng hồ trông bói: "Không cần không cần không cần, phía sau hẳn có người, lại chưa thực sự làm chuyện gì quá giới hạn, nếu báo cảnh sát thì rất phiền phức."

Tài xế để điện thoại di động xuống, lắc đầu một cái: "Thối đời này. Cô bé à, nhóc cẩn thận một chút đi."

Mạc Dao Dao gượng cười: "Vâng, con sẽ cẩn thận, cảm ơn thầy."

-

Ước chừng qua một canh giờ sau khi trở về nhà, Vạn Niên Thanh mới trở về. Đồng thời lúc trở về còn cầm khung ảnh lồng ga trải giường trong tay. Thiếu chút nữa tìm Mạc Dao Dao muốn chết. Cô chỉ vào ga giường trong tay Vạn Niên Thanh nói: “Em nói, không trông cậy anh anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, khuynh đảo chúng sanh. Không trông cậy anh vững như bàn thạch, khí thế như cầu vồng, võ công cái thế, năng lực siêu phàm. Không trông cậy anh đội trời đạp đất, khai thiên lập địa. Chỉ van cầu anh bình thường một chút, bình thường một chút thôi. Đừng làm cho em kêu trời kêu đất có được hay không?”

Ai ngờ Vạn Niên Thanh bẹt bẹt miệng, nếu máo nói: "Dao Dao, em hãy nghe anh nói. Anh rất đáng thương. Vừa mới ra khỏi cửa liền bị bảo vệ túm lại, còn nói anh lấy trộm đồ vật ở khách sạn bọn họ, còn bị ôi khinh nhờn phụ nữ, thiếu một chút nữa là bị đưa vào đồn cảnh sát."

"Đáng đời!" Mạc Dao Dao ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo chân, liếc Vạn Niên Thanh: "Thế sao ra ngoài được?"

“Ăn ngay nói thật thôi. Anh nói cho họ biết hôm qua anh cùng bạn gái vừa qua đêm đầu tiên, cô ấy xấu hổ đứng lên bỏ chạy. Anh sợ cô ấy quá kích động gặp chuyện không may nên sốt ruột đuổi theo ra đến đây.” Vạn Niên Thanh chớp chớp đôi mắt to, chỉ mặt mình nói: “Anh còn hỏi bọn họ trông anh như thế này còn cần gì bị ôi khinh nhờn phụ nữ? Là bọn họ kêu khóc muốn khinh nhờn ta ý chứ? Cái ga giường này chính là chứng cứ, anh lấy ra để chứng minh.”

Anh muốn chứng minh cái gì? Chẳng lẽ anh muốn lấy vết máu trên kia để chứng minh màng xử nam của anh bị phá nên chảy máu? Mạc Dao Dao không nói được lời nào, kéo dài một lúc lâu mới đưa tay nói: “Mang ga giường đến đây.”

"Không được." Vạn Niên Thanh ôm trong ngực như là của quý, chỉ sợ Mạc Dao Dao cướp mất.

Mạc Dao Dao đưa tay vỗ trán, đi vào phòng của Vạn Niên Thanh, trong ngăn tủ ô vuông dưới cùng lấy ra bấu vật riêng của Vạn Niên Thanh. Cô chọn một cái dây xích cùng một cái công tay, vẫy vẫy tay với Vạn Niên Thanh: “Tới đây.”

Ánh mắt Vạn Niên Thanh sáng, lên lập tức chạy tới. Mạc Dao Dao cười dịu dàng một tiếng: “Vứt thứ trong tay đi, nếu không thì sẽ làm không tốt, rất vướng víu. Nhân tiện cũng cởi quần áo đi.

Ngay cả một chút do dự Vạn Niên Thanh cũng không có. Tốc độ cởi quần áo vượt qua tốc độ ánh sáng, bây giờ, ngay cả cái quần lót xanh biếc cũng không giữ lại.

Cửa phòng bị đóng, mơ hồ nghe giọng nói Vạn Niên Thanh vừa muốn cự tuyệt nhưng vẫn ra vẻ mời chào: "Dao Dao. Không cần. Cái đó. Noidó, đừng có dùng cái đó. Xin dịu dàng một chút."

Tiếp theo là giọng nói lạnh lùng của Mạc Dao Dao: "Muốn sợi dây gai nào thì mau nói ra. Tạm thời véo ở chỗ kia! Không phải chứ? Bà đây không làm!"

Ngay sau đó là giọng nói dứt khoát của Vạn Niên Thanh: "Muốn muốn muốn muốn! Dừng hết đi. Đến chỗ này này. Trăm ngàn lần đừng nhẹ tay. Nhất định phải ra sức."

Sau đó là tiếng rên rỉ rất rất nhỏ, cuối cùng Mạc Dao Dao vỗ vỗ cánh tay Vạn Niên Thanh: "Thoải mái không ?"

"Thoải mái thoải mái, chỉ là nếu có thể buộc hoa lại thì tốt hơn."

Mạc Dao Dao cười nhạt một chút: "Tự anh làm com no áo ấm đi nhé!"

(Đoạn này giống như: Có làm thì mới có ăn đấy :)))

Nói xong đi ra cửa phòng, khóa trái cửa lại. Xách ga giường lên, cầm lấy cái kéo cắt một miếng, bước vào phòng bếp, mở bếp ga đốt miếng vết máu nhỏ thành tro.

Vạn Niên Thanh vẫn còn ở trong phòng kêu: “Không được mà, Dao Dao!"

Không được em gái anh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dâm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 46: kiếp sau

Hai ngày kết thúc, kỳ nghỉ phép của Mạc Dao Dao cũng chính thức kết thúc. Nghe nói Lý Tiêu cũng từ nước Pháp trở lại, nói một cách khác, cô lại bắt đầu cực khổ đấu tranh với Lý Tiêu. Nhưng mà bây giờ, thật lòng Mạc Dao Dao không muốn làm. Loại chuyện như thế đối với cô mà nói thì vừa không có ý nghĩa lại vừa không có theo đuổi. Thật sự là quá lãng phí tuổi thanh xuân. Hiện tại, việc làm ăn của Vạn Niên Thanh vừa mới bắt đầu. Đã từng làm ngành sản xuất tiêu thụ, cô vẫn hi vọng Vạn Niên Thanh ở đây, làm nhân viên bán hàng nhỏ bé cũng được.

Hai ngày lễ Nô-en, Tết Nguyên Đán trôi qua vô cùng phiền chán, bởi vì đoạn thời gian đó Vạn Niên Thanh phải đi đến ngoại ô giám sát việc sản xuất nhóm sản phẩm bảo vệ sức khỏe đầu tiên. Ngoại ô là nơi đặt xưởng “Màu xanh dưỡng sinh”. Vốn là một xưởng thuốc men gia công, bởi vì làm ngược với bình an nên cuối cùng đóng cửa. Vạn Niên Thanh nhân cơ hội xưởng này bán lại, nhân tiện làm nhà máy sản xuất sản phẩm bảo vệ sức khỏe luôn. Chỉ cần nhập vào một ít máy móc đặc thù là có thể vì cơ bản toàn bộ việc gia công đều dùng máy móc ban đầu. Dĩ nhiên, bỏ tiền chính là Tề Hiên. Nhóm hàng hóa xuất xưởng đầu tiên rất quan trọng. Phải dựa vào nó để đưa danh tiếng vang xa, không thể có một tí sai lầm nào. Cho nên Vạn Niên Thanh tự mình đi giám sát chính là vì đảm bảo tất cả đều thuận lợi.

"Màu xanh dưỡng sinh" là tên Vạn Niên Thanh đặt. Đối với lần này Tề Hiên cùng Mạc Ngôn đều rất có ý kiến. Ý tứ của Tề Hiên là cậu gọi là ‘Màu xanh dưỡng sinh’, không bằng gọi là ‘Màu xanh vui vẻ’ nhé? Mạc Ngôn cũng không đồng ý, anh cho rằng sản phẩm bảo vệ sức khỏe này là mượn chiêu bài Bình An đánh ra, nên sử dụng tên anh đặt: Mặc sắc dưỡng sinh. Ý tứ của Mạc Dao Dao là: Trình độ một hai của mấy người thì đặt tên cái gì? Còn không bằng gọi là "Trăm năm dưỡng sinh"! Chỉ là về sau Vạn Niên Thanh lại nói cho cô biết, cái tên kia cô đặt rất hay, chỉ là đã bị người đăng ký trước rồi.

Bởi vì chuyện đặt tên, ba bên đàm phán rất lâu. Cuối cùng bởi vì Không Tường gia nhập nên đã quyết định là ‘Màu xanh dưỡng sinh’. Không Tường vốn là nhà thiết kế nổi tiếng nhất, đặc biệt là làm quảng cáo. Cái gì qua tay anh ta thế nào cũng bán được rất nhiều. Chính là thường thức của người này có chút kì lạ, cả người lúc nào cũng màu sắc lòe loẹt. Chỉ là theo lời anh ta nói, đây không phải là hấp dẫn ánh mắt mọi người sao, hấp dẫn ánh mắt phải không chưa thu đoạn nào!

Mạc Dao Dao nghiêm trọng hoài nghi anh ta lấy cái danh hiệu nhà thiết kế cao cấp nhất như thế nào. Nhưng mà một câu nói của Vạn Niên Thanh đã giải thích nghi ngờ của cô: "Không Tường là Không Tước, có bệnh mù màu, em bỏ qua bộ quần áo kia đi, hẳn rất biết thương thức."

Thì ra lại là một tên yêu quái, khó trách Vạn Niên Thanh có thể mời được anh ta. Nghe nói mời Không Tường rất khó khăn. Tề Hiên từng nhiều lần tới cửa đều ăn rồi bẻ môn canh, bởi vì anh ta nói không nhận công việc trần tục. Đừng nói anh ta không bán mặt mũi cho Tề Hiên, ngay cả Mạc Ngôn cũng không mời nổi anh ta. Tiếng tăm của Bình An cùng thân phận của Mạc Ngôn, biết bao nhiêu công ty quảng cáo tới cửa xin cho bọn họ làm quảng cáo. Vậy mà Không Tường ném hộp đồng Bình An vào trong thùng rác: “Tôi ghét nhất màu đen!”

(bẻ môn canh: không cho khách vào nhà (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn)

Về phần tại sao anh ta nhận việc của Vạn Niên Thanh, nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì anh ta thích màu xanh, so sánh lông màu xanh trên người anh ta thì lông màu xanh lá cây nhiều hơn nhiều.

Bởi vì mời được Không Tường, Tề Hiên cùng Mạc Ngôn cũng không có ý kiến, vì vậy "Màu xanh dưỡng sinh" trở thành nhãn hiệu của hàng loạt sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

Kế hoạch của Không Tường là mượn không khí Tết Nguyên Đán thì tung tên ra. Ngày Nguyên Đán bắt đầu bán hàng cũng có rất nhiều ưu đãi. Ngày đó Vạn Niên Thanh lo trong lo ngoài. Mạc Dao Dao cũng đi theo giúp một tay. Hai người về nhà cũng mệt rã rời rồi, nào còn có tâm tư hên hơ cái gì....

Ba ngày nghỉ Tết Nguyên Đán kết thúc, cuối cùng thời điểm bán hàng cao nhất cũng qua, mà ngày hôm sau Mạc Dao Dao cũng phải đi làm trở lại. Thời điểm rảnh rỗi tốt đẹp, Vạn Niên Thanh cạo đầu trên ngực Mạc Dao Dao: “Anh không muốn để em làm nhân viên dưới quyền Tề Hiên.”

"Dừng tay. Không đúng, dừng đầu!" Mạc Dao Dao nhìn chằm chằm cái đầu không ngừng sờ sảng của anh, rất muốn tát anh một cái, cứ có cảm giác nếu đánh, mình sẽ rất thoải mái.

"Có gì xấu hổ, xem cũng xem qua, sờ cũng sờ qua, ăn cũng" Vạn Niên Thanh vừa nói vừa giơ tay sờ dần lên mang vể mặt con quỷ háo sắc.

"Câm miệng! Dừng tay! Dừng đầu!" Thật sự Mạc Dao Dao không có biện pháp nào đối với Vạn Niên Thanh, không phải anh cổ hủ sao? Không phải anh bảo thủ sao? Một người cổ hủ bảo thủ như kia làm sao lại không biết cái gì gọi là kín đáo hả!

Vạn Niên Thanh thấy Mạc Dao Dao thật sự có chút tức giận, ngưng ngưng buông tay ra. Kể từ ngày Mạc Dao Dao đốt ga giường, anh liền không dám chọc cô. Cái cảm giác cái lừa anh tới rồi trôi lại của Mạc Dao Dao có chút bí hiểm

"Vạn Niên Thanh, em nhớ được trước anh nói muốn đem tâm hồn, bây giờ tại sao thoảng cái lại tăng tốc nhiều như vậy?" Mạc Dao Dao vẫn âm ỉ không hiểu cái vấn đề này. Tại sao từ bệnh viện ra lại trở thành cục diện thuê phòng lên giường hả?

Vạn Niên Thanh cực kỳ vô tội nói: "Ngày đó không phải em nói là năm sau kết hôn sao? Cuộc sống này chắc chắn cũng rất nhanh có, anh động phòng trước, không quá phận chứ?"

Thấy hần lẽ thẳng khí hùng, Mạc Dao Dao thật bất hảo ý tứ nói ngày đó nàng nhưng thật là nói lấy. Chỉ là nhớ tới chuyện ngày đó, nàng đột nhiên phát lên mình còn có một câu nói phản đối vạn niên thanh nói, khi đó trực tiếp liền bị hần kéo vào quán rượu, vừa đến trên giường cái gì đều quên.

"Vạn Niên Thanh, em có chuyện phải nói." Mạc Dao Dao rất nghiêm túc.

"Em nói cái gì anh cũng nghe!" Vạn Niên Thanh cũng rất nghiêm túc. Mặc dù ở thời điểm Mạc Dao Dao nói "Không cần", anh không nghe một chút nào ra thì đại đa số thời điểm còn lại anh rất nghe lời.

"Hôm đó Ngải Xuân đánh, anh thoải mái sao?" Cô đưa tay sờ sờ mặt của anh.

"Khó chịu, tuyệt đối không thoải mái, đau chết, đau đến tim. Nhưng chịu đựng Dao Dao chịu thì anh nguyện ý!" Vạn Niên Thanh nói loại lời nói này nhưng không biết đồ mặt. Có thể là bởi vì trên người anh chỉ có sắc tố điệp lục, không có hồng cầu cùng huyết sắc tố.

Mạc Dao Dao vỗ đầu anh một cái: "Sau này coi như vì em cũng không được, coi như anh thích bị M ngược đãi, cũng chỉ em mới có thể đánh anh! Quyền này chỉ em mới có, nghe rõ không?"

Giọng nói rất ngang ngược, rất không phân rõ phải trái, giống như Vạn Niên Thanh chính là vật sở hữu của Mạc Dao Dao. Muốn đánh hay không cũng là chuyện của cô, người khác đánh chỗ cũng còn phải xem chủ nhân có nguyện ý hay không chứ!

Nhưng lời nói mang theo dục vọng độc chiếm khiến Vạn Niên Thanh rất vui vẻ. Anh ôm lấy Mạc Dao Dao nói: "Dao Dao, em dùng ống khóa khóa anh ở nhà cả đời anh cũng cam nguyện."

"Như vậy em sẽ tức chết, anh hãy để cho em sống lâu hai năm đi." Giọng nói Mạc Dao Dao rất lạnh nhạt, nhưng trong lòng có chút mất mát. Cả đời, thật sự cô có thể có một đời sao?

Dường như Vạn Niên Thanh đã nhận ra cô ưu sầu: "Dao Dao, dù em biến thành dạng gì đi nữa cũng là Dao Dao của anh."

"Có một ngày tóc em sẽ bạc, răng cũng mất hết, trên mặt tất cả đều là nếp nhăn, cuộc sống cũng không thể tự lo liệu!" Mạc Dao Dao càng nói lòng càng chua xót, nếu Vạn Niên Thanh có thể cùng với cô cùng nhau đầu bạc, lúc lúc nếp nhăn dài thật tốt.

"Vây. . . . Anh sẽ nhuộm tóc trắng, cũng nhổ hết răng, da mặt cũng kéo dài ra, kéo đến mức không co giãn được nữa, mặt mũi cũng nhăn nheo. Chỉ là không thể cuộc sống không tự lo liệu, bởi vì còn phải chăm sóc em."

". . . ." Mạc Dao Dao im lặng một lúc rồi nói, "Em sẽ chết."

"Anh sẽ chờ em."

"Chờ?"

"Chờ kiếp sau của em, chờ đời sau của em, chờ em đời đời kiếp kiếp. Là đàn bà thì cưới em, là đàn ông thì đàm mỵ, là động vật liền làm người - thú, là thực vật. Vây thì quá tốt rồi, giúp em tu luyện, chúng ta cùng nhau làm vợ yêu quái. Anh chắc chắn sẽ dựa vào em rồi." Vạn Niên Thanh ôm Mạc Dao Dao, nhẹ nhàng hôn mái tóc dài của cô.

"Dao Dao, Làm ướt ngực anh rồi."

"Câm miệng! Em nhìn thấy lồng ngực rắn chắc của anh chảy nước miếng." Mạc Dao Dao vừa nức nở vừa nói.

"Vây thì thật tốt quá! Chỉ là chú ý đừng quệt nước mũi lên." Vạn Niên Thanh cười xấu xa nói.

"Câm miệng! Về sau thời điểm em già, nước mũi anh cũng phải lau!" Quệt quệt, thật không nhìn bầu không khí, ra sức quệt nước mũi lên người anh!

"Được, anh sẽ đợi đến ngày đó."

Nước mắt Mạc Dao Dao rơi không ngừng, ôm lấy eo Vạn Niên Thanh, bất luận thế nào cũng không buông tay.

Cô, Mạc Dao Dao có đức hạnh gì, có tài cán gì mà có một người đàn ông như thế này yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 47: từ chức

Ngày hôm sau, Mạc Dao Dao bỏ mặc Vạn Niên Thanh dính lấy cô như keo dán cao su lưu hóa, cầm túi xách đi làm, trong túi xách chứa đơn từ chức cô viết xong từ tối hôm qua.

Cô từ chức không chỉ bởi vì Vạn Niên Thanh phản đối mà còn có dự định của chính mình. Làm nhân viên dưới quyền Tề Hiên thực sự nhẹ nhõm vui vẻ. Nhưng cái loại ngày qua ngày này, cô cũng sắp biến thành người đàn bà tuổi mãn kinh gầy gò cả ngày với người đàn bà chanh chua tuổi mãn kinh rồi. Mặc dù thái độ cô đối đãi với Lý Tiêu luôn tỉnh táo, bình tĩnh, giễu cợt. Nhưng nói trắng ra chính là đang bắt nạt một người đàn bà đáng thương vì chồng bắt cả hai tay mà có chút thần kinh.

Hơn nữa kể từ sau khi Lý Tiêu tới bệnh viện thăm cô, Mạc Dao Dao phát hiện người này cũng không phải ngang ngạnh như vậy. Bà ta chỉ ngoan cố giữ quan điểm của chính mình, nhưng đích xác là có thể thuyết phục. Thật ra thì rất tốt để nói chuyện, chỉ là hơi kiêu ngạo.

Mạc Dao Dao vừa mới đi làm thì gặp đúng Lý Tiêu đang ngồi trên ghế Tề Hiên. Bên cạnh là Tề Hiên cầm đầu ba xạ thủ đầu phụ đang đứng. Ba cái đầu phụ đáng vóc cao to như vậy lại bị một con cương thi giáo huấn không nói một câu nào. Chỉ thấy một mình Lý Tiêu giờ tài liệu chỉ điểm giang sơn. Mí mắt Tề Hiên cũng không nhắc lên, cúi đầu nghiên cứu tư liệu lắp đặt sàn nhà của công ty bọn họ. Đoán chừng lời nói của Lý Tiêu, một chữ anh cũng không nghe. Chính là bác gái Lý ở chỗ này, Tề Hiên mới có thể cúi đầu. Đối lại là người khác, anh cũng sẽ không để cho người ta ngang ngược như vậy. Nhưng người này trên danh nghĩa là mẹ anh, cho nên anh chỉ có thể bình tĩnh, nhẫn nại.

Trợ lý số hai Lâm Giang đang chuyên tâm nghiên cứu hoa văn hai bên khung cửa có đối xứng hay không thì nhìn thấy Mạc Dao Dao xách túi đi tới như nhìn thấy cứu tinh. Trong một giây, tối thiểu mắt chớp mười cái. Mạc Dao Dao thật sự sợ anh ta nháy mắt đến mù.

Cô cười một cái với Lâm Giang, đặt túi sách ở cánh cửa bàn làm việc của mình sau đó gõ hai cái vào cánh cửa đang mở.

Tiếng gõ cửa thu hút sự chú ý của những người bên trong phòng. Trong nháy mắt, Mạc Dao Dao cũng thấy mắt Trác Tử chớp vài chục cái. Mặc dù khuôn mặt Tề Hiên vẫn là đáng vẻ bí ẩn, nhưng ánh mắt cũng sáng lên. Trái lại, Lý Tiêu đã cứng lại rồi. Bà nghe nói Mạc Dao Dao vẫn nghỉ ngơi dưỡng bệnh nên mới ngang ngược như vậy, ở phòng làm việc của Tề Hiên chỉ điểm giang sơn. Vừa thấy Mạc Dao Dao tới, bà có chút ngồi không yên. Trước kia khá tốt, đó là dù bà làm âm ỉ nhưng Mạc Dao Dao chỉ có thể cười nhạt. Tề Hiên ở đây, bà có thể lợi dụng thân phận đồng sự Lý của chính mình để chèn ép Mạc Dao Dao. Dù sao chung quy Tề Hiên cũng không làm bà mất mặt. Nhưng từ khi Mạc Dao Dao kéo bà ra sau, lấy tư thế vô cùng xuất sắc lăn một nửa đường từ tầng hai xuống tầng một, thì sức mạnh của bà lại yếu đi khi gặp mặt Mạc Dao Dao. Dù sao nếu người lăn xuống là bà..., Vậy không chỉ đơn giản là trượt, gãy xương nhỏ như vậy. Nói không chừng ngay cả mạng cũng mất

Cho nên bà cũng dừng lại, nhìn Mạc Dao Dao nói không ra lời.

Mạc Dao Dao đi lên trước, nhìn lướt qua nòng tài liệu trên tay bà ta thì phát hiện hóa ra là Tề Hiên lại không chịu ngồi yên bắt đầu xây dựng kế hoạch. Công ty Vạn Niên Thanh trên thị trường đã bắt đầu đi trên con đường phát triển đúng đắn. Kế hoạch của Tề Hiên là đợi qua một thời gian ngắn nữa sẽ bán quyền lợi của mình trong công ty, tiếp tục tìm doanh nghiệp mới. Mà bây giờ anh ta đang xin ý kiến lựa chọn một dự án phù hợp.

Không thể không nói Tề Hiên, mảnh khóc của người này quả thật cao. Cô, Mạc Dao Dao còn đang cố giữ công ty của Vạn Niên Thanh đứng im thì Tề Hiên đã lo lắng bước tiếp theo nên làm thế nào rồi. So với việc chờ chia hoa hồng, loại phương thức kiếm tiền chậm chạp này, anh ta lựa chọn khai phá tài nguyên mới. dđlqd Mà dường như Lý Tiêu lại thuộc phái bảo thủ còn lại, cho là Tề Hiên cứ vững chắc đi đã. Nếu thấy công ty Vạn Niên Thanh có khả năng có thể kiếm được nhiều tiền, anh ta nên bảo vệ cho một gốc cây rụng tiền như vậy.

Cho nên bà ta vừa về nước hẳn lại bắt đầu can thiệp vào chuyện công ty của Tề Hiên, một tác phong của thành viên hội đồng quản trị.

Mạc Dao Dao nhẹ nhàng nhận lấy tài liệu sắp rơi xuống trong tay Lý Tiêu, đề lên bàn nói: "Bà đồng ý hạng mục ‘ Màu xanh đường sinh ’ này rồi hả ?"

"Cái này xem ra có vẻ cũng không tệ. Hơn nữa tiền cũng ném vào rồi, không đồng ý cũng không được." So với trước kia, thái độ Lý Tiêu hòa hoãn rất nhiều.

"Nếu cái hạng mục đăng trước không tệ, tại sao lại phản đối kế hoạch tiếp theo?"

"Nhất mã quy nhất mã."

Thật không hổ là Lý Tiêu, bà có thể một mạch sống như vậy. Cho dù con người trên khắp thế giới này nhìn bà không vừa mắt, bà vẫn không bị bất cứ việc gì làm xúc động, giữ vững chính kiến của mình. Đột nhiên Mạc Dao Dao có chút bội phục Lý Tiêu. Một người đàn bà đang tuổi hào hoa phong nhã lại bị chồng bắt cả hai tay. Bà có thể nuốt xuống con tức này và kháng cự đến bây giờ cũng thật là không dễ dàng. Chỉ là, chính người như vậy mới phải đổi phỏ.

Mạc Dao Dao khẽ nhìn xuống, che dấu ánh mắt tính toán xuống: "Tôi chỉ muốn hỏi bà mấy vấn đề, nếu ngài trả lời được, tôi sẽ không nói cái gì. Về sau ngài tới công ty tôi sẽ không ngăn bà gặp ông chủ."

Vừa dứt lời cũng cảm thấy ánh mắt thiêu đốt của Tề Hiên, da mặt cũng sắp bị đốt thủng một lỗ. Mạc Dao Dao thôi miên mình da mặt dày không sợ đốt.

"Chuyện này cũng được, tôi đỡ phải luôn luôn dây dưa với cô, hỏi đi. Chỉ là nếu cô cố ý hỏi chuyện lung tung, tôi sẽ không giữ lời đâu." Lý Tiêu cũng không phải là ngu ngốc.

Mạc Dao Dao khẽ mỉm cười: "Sẽ không, tôi sẽ hỏi gì đó trong văn kiện này."

Cô chỉ ra mấy danh từ về kinh tế học bằng tiếng Anh hỏi Lý Tiêu. Con mắt to của bác gái đảo một vòng, dứt khoát không nói

Cô lại mở ra biểu đồ ở phần trên, phân tích số liệu điều tra cùng thống kê dữ liệu cá nhân. Hỏi Lý Tiêu có thể xem hiểu mấy thứ tiêu biểu này hay không. Bác gái Lý vẫn không nói lời nào.

Cuối cùng Mạc Dao Dao đặt tài liệu lên trên bàn, dùng giọng nói lễ độ khác thường hỏi: "Nếu cái gì bà cũng không hiểu, vậy xin hỏi bác gái Lý. Không, Lý đồng sự, làm sao bà biết rõ cuộc trên tài liệu này viết nội dung gì? Không thể nào là ông chủ tôi hấp tấp chạy đến trước mặt bà giúp ngài đọc diễn cảm và giải thích chứ?"

"Nó tránh tôi còn không kịp nữa!" Lý Tiêu trừng mắt, có khí thế, "Đây là tôi. Lấy được kế hoạch mới nhất của nó, sau đó tìm người phiên dịch giúp tôi. Chuyện gì nó cũng gạt tôi!"

"A, nói cách khác, chính bà xem không hiểu văn kiện này nên mới tốn tiền mời người khác giúp bà xem?"

"Đó là!"

Sắc mặt Mạc Dao Dao trở nên rất nghiêm túc: "Tôi nói bác gái Lý à, bà có thể ở phòng làm việc hay phòng sách của ông chủ tôi tìm được phần tài liệu này, người khác cũng có thể nhìn thấy vật này trong tay bà chứ đừng nói ngài tìm người khác giúp ngài nhìn. Bà không sợ gián điệp thương mại sao? Bà không sợ cơ mật thương nghiệp bị tiết lộ ra ngoài? Nếu cái này che giấu gì đó, bà có thể yên tâm lớn mật để cho người khác đọc? Vậy tôi có thể nhìn thấy bà thông đồng với công ty khác hay không? Vì đã kích công ty chúng ta nên bán cơ mật thương nghiệp?"

"Làm sao tôi có thể!" Lý Tiêu cũng nổi giận, đập bàn.

"Tại sao bà lại không thể? Bà và ông chủ tôi bất hòa không phải chuyện một ngày hai ngày, trong cái chỗ này ai cũng biết. Ngộ nhờ có người lợi dụng điểm này, bà như vậy sẽ phá hủy công ty chúng ta, nghiêm trọng một chút nói không chừng còn sẽ phá hủy cả Tề thị!" Tay Mạc Dao Dao đập bàn một cái, khí thế còn mạnh hơn so với Lý Tiêu. Trong nháy mắt đã nói cho bác gái ừ rừ luôn rồi.

"Còn có chính là, bà nghi ngờ người nặng như vậy lại có thể tin tưởng người khác đọc tài liệu. Điểm này tôi cũng rất tò mò. Bà không muốn tin tưởng người con trai có cùng lợi ích với mình, ngược lại tin tưởng người ngoài. Được rồi, đổi lại cách nói, nếu người bên cạnh giúp bà phiên dịch là người của ông chủ tôi thì thế nào? Vậy sẽ không giống như lần trước tính sai địa điểm ký hợp đồng khiến bà không thể ngăn cản thành công được chứ?"

"Chuyện này. Tôi điều tra nó đề, nên. Không thành vấn đề chứ?" Khí thế của Lý Tiêu yếu đi, nói chuyện cũng không hùng hồn như vừa rồi nữa.

"Bà có thể bảo đảm? Làm gì có ai không muốn biết chuyện trước đây? Bà như vậy tôi thật sự rất lo lắng. Ngộ nhờ một ngày kia cả Tề thị cứ bị bà bán đi như thế thì em gái Tề tương lai phải làm sao?" Mạc Dao Dao đỡ trán thở dài.

"Vậy. Tôi."

Thấy Lý Tiêu hơi buông lỏng, đột nhiên lời nói Mạc Dao Dao xoay chuyển: "Thật ra thì trước kia ông chủ có nói qua. Ông cũng không ngại để bà tham gia kế hoạch công ty cùng chúng ta. Nhưng chính là sợ bà quá hiền lành, quá dễ dàng tin tưởng vào người khác mà bị người ta lợi dụng cho nên mới không dám để bà nhúng tay. Ông chủ còn nói qua, ông cảm thấy bà cũng có một vài ý kiến rất hay, hơn nữa có sáng tạo rất lớn. Đáng tiếc chính là thiếu hụt kiến thức chuyên môn và kinh nghiệm. Cho nên mới không có cách nào dùng được."

Nói xong nháy mắt với Tề Hiến. Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Lý Tiêu, Tề Hiến nhủ lòng mảy mảy đầu một cái: "Đã từng nói."

Anh hết sức miễn cưỡng đồng ý sau đó lại nháy mắt sử dụng ánh mắt giết chết Mạc Dao Dao, tiếp tục bị da mặt dày ngăn trở.

Thời cơ đã chín muồi, Mạc Dao Dao bắt đầu kết luận: "Cho nên tôi cho là bây giờ bà không nên ở đây mà phải làm hai chuyện. Một là tìm người giúp bà điều tra lí lịch của người kia xem có thể tin hay không, có thể tiết lộ cơ mật thương nghiệp hay không; Hai là tốt nhất chính bà nên nắm giữ một chút kiến thức buôn bán, học tập một chút kỹ xảo buôn bán. Như vậy thì có thể đứng bên cạnh tranh luận và đứng trên cao mà bắt nạt ông chủ của tôi. Ý kiến của bà mới có thể chân chính được áp dụng. Ta đề nghị tốt nhất bà nên đăng ký lớp học ban đêm gì đó, thực sự bắt buộc đi thì phải đi học đại học, đi học khóa dự thính kinh tế học, thuận tiện nghe nhiều tọa đàm kinh tế một chút, chắc chắn phải biết cái từ khóa này."

"Chuyện này. Tuổi tôi cũng lớn như vậy rồi, cô."

"Học đến già sống đến già, tôi tin tưởng bà có năng lực này. Hơn nữa tương lai nhất định sẽ trở thành nữ doanh nhân xuất sắc nhất, cũng trở thành thần tượng của phụ nữ trung niên, lão niên! Còn chờ cái gì nữa! Học không có tận cùng. Để bắt kịp tiến độ thời gian, nhanh chóng nâng cao bản thân đi! A lô, tài xế Lưu à? Mau mau đưa Lý đồng sự đi đại học kinh tế X ghi danh dự thính."

Nói xong dưới ba ánh mắt kinh ngạc đang phóng ra, đẩy Lý Tiêu đang bị lừa dối đến mơ mơ màng màng tới trước thang máy. Tận tay đẩy mạnh vào, vẫy tay nói với Lý Tiêu: "Tôi sẽ đến gặp bà sau."

Bác gái Lý cứ lơ đãng, phờ phạc như vậy, bị Mạc Dao Dao lừa dối đi ra ngoài. Sau đó cô lau vệt mồ hôi, quay đầu lại nhìn thấy ba ánh mắt tán thưởng phóng tới.

Trác Từ vỗ tay rất nhanh: "Chị gái Mạc Dao đây hẳn là nên đi nói chuyện làm ăn. Tài ăn nói đã nâng cao lên rồi, một người vừa bị cô lừa dối ký hợp đồng rồi."

Mạc Dao Dao cười qua loa một tiếng, đi tới trước bàn làm việc nhấc túi xách lên, xếp đồ ngay ngắn rồi mỉm cười nói: "Tôi có lời muốn nói."

Sau đó, hai trợ lý đầu phụ liền bị đuổi ra khỏi phòng làm việc. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tề Hiên dùng ánh mắt dò xét nhìn Mạc Dao Dao.

Anh ta đột nhiên mở miệng: "Tôi đúng là không biết trọng dụng nhân tài rồi."

Lúc này Mạc Dao Dao lấy đơn xin từ chức từ trong túi xách ra: "Tôi muốn từ chức."

Tác giả có lời muốn nói: Tề Hiên giải quyết xong sẽ kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 48: cha già

Tề Hiên hơi sững sốt, im lặng một lát rồi mới nói: "Tôi biết rõ công việc cho đến nay thật sự có chút không công bằng đối với cô, tôi đã nghĩ rồi, về sau sẽ."

"Không phải, cũng không phải tôi vì nguyên nhân này." Mạc Dao Dao cắt đứt lời nói Tề Hiên mặc dù đây là lần đầu tiên cô thấy Tề Hiên dùng phương thức giữ lại người bình thường này. Trên thực tế cô đã chuẩn bị tốt việc Tề Hiên sẽ dùng hợp đồng chi phí trị liệu, dùng tiền nợ trước kia để chết chính mình. Thật không nghĩ rằng anh ta lại có thể lựa chọn loại phương thức này. Nhưng cô vẫn cắt đứt lời nói của Tề Hiên bởi vì cô không muốn bị bất cứ lí do gì chi phối quyết định của mình. Cô phải từ chức.

"Tôi muốn kết hôn." Mạc Dao Dao tung ra một quả bom tấn, "Là chuyện năm sau, mẹ tôi rất hài lòng khi gặp đôi phương, chỉ kém định ngày thôi. Đôi phương nói sau khi kết hôn muốn tôi đến nơi công tác của anh, như vậy sẽ dễ dàng chăm sóc hơn, tương lai kết hôn xin phép nghỉ còn có nghỉ đẻ ... Mọi chuyện đều rất dễ dàng, tôi cảm thấy cũng không tồi."

Trong nháy mắt, mặt của Tề Hiên đen lại: "Theo tôi biết từ lần trước cô cùng bạn trai cũ chia tay cũng không tiếp xúc với người khác giới khác. Đừng nói với tôi là cô cùng bạn trai Tô Tuyên kết hôn, ách. Còn anh trai kia của cô. Anh trai."

Lúc nhắc đến Vạn Niên Thanh, Tề Hiên rất do dự. Hiển nhiên là cũng nảy sinh nghi ngờ đối với người này rồi.

Mạc Dao Dao hào phóng cười một tiếng: "Chờ thời điểm tôi cùng Vạn Niên Thanh kết hôn sẽ đưa cho ngài thiệp mời."

". Thật ra thì kết hôn cũng không ảnh hưởng đến công việc của cô, không cần thiết phải từ chức, tôi sẽ giữ lại cô bởi vì cô đích thực đáng giá giữ lại."

"Đáng giá giữ lại là bởi vì Lý Tiêu sao? Tôi nghĩ tạm thời bà ta sẽ không tới công ty gây rối. Nếu bà ta chăm chỉ học kinh tế rồi mới làm, như vậy, không học 4~5 năm thì học sẽ không tốt; Chẳng qua tôi đoán là bà ta sẽ không học được bao lâu nhưng ít nhất sẽ hiểu một chút, về sau gây rối cũng nhẹ đi một ít. Anh cũng có thể phân tích tỉ mỉ tình hình cho bà ta." Mạc Dao Dao suy nghĩ một chút rồi nói, "Thật ra thì tôi cảm thấy cái gì anh cũng tốt, chính là vẫn chưa phân rõ việc nhà việc công. Dù sao Lý Tiêu cũng là mẹ anh, bà ảm ỉ đến công ty là do anh thất trách. Bất kể là làm Tổng giám đốc hay là con cái thì anh đều không làm tròn bổn phận. Thật ra thì anh có thể dễ dàng nói chuyện cùng bà ấy một chút nhưng tôi có cảm giác anh có chút xem thường bà cho nên mới không có cách nào bình tĩnh trao đổi với bà ấy, chỉ muốn qua loa."

Tề Hiên nghe lời nói Mạc Dao Dao, im lặng một lúc rồi mới nói: "Tôi rất không thích bà ta, nói chuyện đối với ta mà nói là một việc khó."

"Bà ta cũng không thích anh, nhưng vẫn nuôi anh vài chục năm. Tại thời điểm anh vẫn còn là con nít, bà ta gây phiền toái cho anh rất dễ dàng nhưng bà ấy không hề làm gì cả. Bất kể như thế nào thì tôi cũng rất bội phục bà ấy. Những chuyện trước kia đều chịu đựng, bây giờ tìm đến làm phiền anh cũng là vì Tề Vân. Biện pháp đối phó với bà ta rất đơn giản, bà ta chỉ cần một cái cam đoan của anh mà thôi." Kể từ khi ngã bệnh rồi gặp mẹ Mạc, mỗi lần nhìn thấy Lý Tiêu, Mạc Dao Dao cũng sẽ nghĩ đến mẹ mình. Không có ai là dễ dàng cả. Chỉ bởi vì người chồng không cho Lý Tiêu cảm giác an toàn, bà chỉ có thể dựa vào chính mình để bảo vệ mình cùng Tề Vân thôi.

Hiển nhiên, Tề Hiên rất nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Mạc Dao Dao. Thời gian im lặng lần này rất dài, hơn nữa còn rất áp lực.

Sau một hồi, anh rốt cuộc cũng nói: "Tôi sẽ cân nhắc."

"Vậy thì tốt, " Mạc Dao Dao mỉm cười, "Coi như là anh đồng ý tôi từ chức?"

"Đây là hai chuyện khác nhau, " anh vẫn bình tĩnh, chín chắn như cũ nói, "Tôi có thể bố trí cho cô đi làm công việc khác, hơn nữa tiền lương không thấp."

"Nhưng tôi muốn đi giúp Vạn Niên Thanh, mọi thứ bên anh ấy đều mới vừa bắt đầu, cần một vài người tin tưởng giúp một tay."

Sắc mặt của Tề Hiên trở nên rất rối rắm, giọng điệu của anh cũng vô cùng rối rắm: "Tôi nghĩ tôi biết mình thua ở chỗ nào rồi? Hẳn là anh ta cùng em biết nhau không bao lâu, nói không chừng còn không có thời gian dài như tôi."

(Từ đoạn này mình xin phép để Tề Hiên xưng 'tôi-em' với MDD, vì TH đã bày tỏ tình cảm với MDD nhưng vẫn mang phong cách bề trên. Còn MDD vẫn giữ nguyên vì cô không có tình cảm với TH nhé :)))

Lúc này đến phiên Mạc Dao Dao ngẩn người, đầu óc cô tìm tòi một thời gian rất lâu mới nhớ tới trước đây mình có nhận được bó hoa tươi cùng với thẻ tiền lương gia tăng quỹ dị 167,5 tệ, lúc này mới hơi hiểu: "Anh. Đoạn thời gian trước theo đuổi tôi?"

Tề Hiên gật đầu một cái: "Tôi cảm thấy được cùng với em rất vui vẻ, có thể đầu võ mồm một chút, em còn rất hiểu anh. Tóm lại. Em thích hợp với tôi."

Mạc Dao Dao liền buông tay: "Ngài thua nơi này. Hôm nay nếu anh không nói lời này tôi sẽ không biết anh theo đuổi tôi. Nếu anh thực sự thích một người thì anh sẽ không muốn làm cái gì nhập nhằng kỳ dị hay thú vị mà trực tiếp thổ lộ. dđqd Không nói chẳng lẽ còn chờ nhà gái giác ngộ sau đó theo đuổi ngược anh? Còn giọng nói kia của anh, cao cao tại thượng, 'em thích hợp với tôi' cái gì. Dựa vào cái gì mà coi tôi như một loại hàng hóa phù hợp với anh?"

"Thích một người, thì mạnh dạn theo đuổi, bằng không chờ đến thời điểm đối phương hiểu ra, anh sẽ sớm nhận được 'Thẻ người tốt' rồi. Đáng tiếc hiện, ngay cả 'Thẻ người tốt' tôi cũng không muốn cho anh. Tề Hiên, trên phương diện này mà anh lại không nói, cho nên thua, anh hiểu chưa?" Mạc Dao Dao không nói khách sáo một chút nào, hoàn toàn không nghĩ tới quyền sinh sát của mình còn nằm trong tay Tề Hiên.

Tề Hiên phát hiện hôm nay mình luôn phải xét lại. Đầu tiên là xét lại vấn đề không biết trọng nhân tài Mạc Dao Dao, lại xét lại quan hệ mẹ con, bây giờ xét lại vấn đề theo đuổi con gái, giống như hôm nay mở hội nghị kiểm điểm. Anh hí hí mắt, nhìn lại Mạc Dao Dao ngồi ngay thẳng trước mặt. Cô rất trẻ tuổi, rất đẹp. Hơn nữa không lo lắng lúc mới gặp gỡ, cả người tràn đầy tự tin và vui vẻ, quanh người bọt khí hạnh phúc màu hồng quay chung quanh nhiều lần.

Anh thích cô bởi vì lần tăng ca đó bỗng nhiên tìm đập dồn cùng rung động. Nghĩ lại cảm thấy chính mình giống như khi cô mặc lễ phục màu xanh lam khiến aanh có chút kinh diễm. Lại suy nghĩ giống như lúc bắt đầu cô kẹp anh ở ngoài cửa, lúc đó anh cũng đã cảm thấy cô rất đặc biệt. Một khi thích một người không có lý do gì, cũng không tìm được rốt cuộc khoảnh khắc nào đã khiến cho mình động lòng, hồi tưởng lại, mỗi một lần gặp mặt đều là đặc biệt.

"Em đã nói như vậy, hẳn là Vạn Niên Thanh phát động tấn công mãnh liệt. Vậy anh ta làm thế nào đây?" Tề Hiên phát hiện mình rất muốn hiểu rõ chuyện này, anh cần một lý do một cái cớ để làm cho mình hết hi vọng.

"Anh ấy." Chuyện này quả thật xấu hổ chết được, một câu Mạc Dao Dao cũng không muốn nói, "Anh ấy mặt dày mày dạn cộng thêm hèn hạ vô sỉ còn có dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tôi bị anh ấy ý lại, không bỏ rơi được, cũng chỉ có thể theo."

"." Tề Hiên không cách nào tưởng tượng làm như vậy mình.

"Anh luôn cao cao tại thượng, cho nên không biết gạt bỏ cấp bậc của mình để yêu một người." Nếu như thật sự đòi lý do, cũng chỉ có một cái như vậy.

Mạc Dao Dao đột nhiên không muốn cùng Tề Hiên nói tiếp, giữa cô và Vạn Niên Thanh có quá nhiều chuyện mà người khác không thể giải thích vì sao. Cái thế giới này sẽ không có người nào yêu cô hơn Vạn Niên Thanh. Nhất định phải nói rõ lý lẽ nguyên do, điểm này là đủ rồi.

"Tôi cảm thấy không phải anh yêu thích tôi, chỉ là mê muội nhất thời thôi. Nếu anh thật sự thích một người thì sẽ buông xuống tất cả." Ít nhất thì Mạc Dao Dao cho là như vậy.

"Em có thể đi được rồi." Tề Hiên nhận lấy thư từ chức, nhàn nhạt nói.

Mạc Dao Dao tưởng là anh ta sẽ gây khó khăn cho mình, không ngờ Tề Hiên buông tay dễ dàng như vậy.

"Cám ơn." Cô chỉ có thể nói như vậy.

"Nếu như em chỉ là nhân viên của tôi, tôi sẽ không buông tay dễ dàng như vậy. Nhưng em nói đúng, tôi thua chính là thua, lúc này không phóng khoáng buông tay, cũng thật không có phong độ." Tề Hiên thở dài.

Mạc Dao Dao không nói gì, cô chỉ mỉm cười một cái, lúc này nói gì cũng có vẻ có chút giả dối.

-

Nàng rời đi rất yên lặng, chỉ lặng lẽ thu thập cái bàn một chút rồi chạy lấy người. Thịnh thoảng có người tới hỏi cô tại sao rời đi, cô chỉ cười cười không trả lời. Chuyện bên trong tốt hơn hết vẫn là không nên để bị người khác biết.

Mạc Dao Dao đi ra công ty, nhẹ nhàng thở phào một hơi. Cô cho là hôm nay phải có một trận đại chiến, đã chuẩn bị rất nhiều. Tề Hiên có thể buông tay, thật sự rất tốt.

Ngồi lên xe buýt về nhà, không nên gọi điện thoại cho Vạn Niên Thanh gọi điện thoại, hiện tại hẳn là anh đang bận.

-

"Àm" !

Mạc Dao Dao vừa vào cửa thì nghe thấy âm thanh này, đó là âm thanh bộ ấm chén của cô bị ném vỡ.

Nghi ngờ nhìn về mặt có chút bất ngờ của Vạn Niên Thanh. Cũng vừa nhìn thấy một ông lão có thân thể rất cường tráng đang ngồi trên ghế sofa, đôi mắt to giống y như chuông đồng.

Vạn Niên Thanh vòng qua bộ ấm chén bị ném vỡ, vô cùng áy náy lôi kéo tay Mạc Dao Dao nói: "Dao Dao, đây là cha anh. Không đúng, cha nuôi. Giống như cũng không đúng, cha già."

Mạc Dao Dao lập tức bị hấn chọc vui, cũng không còn quá quan tâm bộ ấm chén kia. Dù sao cái đó cũng không tốn bao nhiêu tiền. Cô chỉ một ngón tay: "Thu thập đi."

Vạn Niên Thanh cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, phát hiện thật sự cô không tức giận, mừng rỡ hấp ta hấp tấp đi dọn dẹp phòng rồi.

Mạc Dao Dao bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn lão già đang thở hổn hển.

"Thằng con trai đàn độn nhà chúng ta muốn cùng cô kết hôn?" Hai tròng mắt ông sắp trợn lồi cả ra.

Mạc Dao Dao gật đầu một cái: "Ừ, vị này. Cha già, chúng tôi muốn kết hôn."

"Già." Lão đầu phản ứng một lát, rồi mới quát lên, "Tên nhóc thú! Mày đã sớm nói chuyện của tao cho con bé này biết đúng không?"

Vạn Niên Thanh đang giả bộ vứt bộ ấm chén vào trong túi rác, nghe ông lão nói như vậy gật đầu một cái: "Dao Dao là vợ tôi, những chuyện này không lừa được ."

"Nghiệt súc!" Ông lão nắm một cái ly trên bàn ném xuống bên cạnh Vạn Niên Thanh. Ly thủy tinh vỡ tan tành, có một mảnh vụn sắc bén vừa đúng bay lên trên mặt Vạn Niên Thanh, anh vừa ngẩng đầu, máu chảy xuống.

Mạc Dao Dao chau mày, nữu tay áo Vạn Niên Thanh lại rồi nói: "Dừng thu dọn!"

Cô nhỏ giọng hỏi: "Yêu quái các ông không thể tùy ý làm hại con người chứ? Trương Lão Hội càng thêm nghiêm khắc chứ?"

"Ừ, có thể dùng luật pháp thế tục, nhưng chúng ta không thể dùng pháp lực làm hại con người. Nhiều nhất là xóa bỏ trí nhớ của cô. Chẳng qua nếu như cô cùng tôi nói về chuyện cưới gả, sau khi kết hôn chỉ cần cô không nói ra, bọn họ sẽ không có quyền xóa bỏ trí nhớ của cô."

"Ừ, " Mạc Dao Dao gật đầu, "Rất tốt."

Cô xách túi rác Vạn Niên Thanh dọn dẹp được một nửa ném vào mặt ông lão một cái: "Ông xem cái này coi như là phá hoại tài sản riêng chứ? Bồi thường tiền, thuận tiện thu dọn phòng. Nếu có một mảnh thủy tinh hay mảnh sứ vỡ nào cắt thương, tôi đều coi như ông ác ý làm bị thương con người?"

"Cô." Ông lão đứng lên, thể nhưng không ngờ lại rất cao lớn, chiều cao cơ thể khiến cho Mạc Dao Dao thấy áp lực.

"Tôi chính là trưởng bối!" Ông trừng mắt nói.

"Tránh qua một bên đi, ông là trưởng bối ai hả? Một người cha già còn tới nhà chúng tôi ném đồ vật, cẩn thận tôi kiện ông lừa gạt!" Mạc Dao Dao vừa nhìn vết thương trên mặt Vạn Niên Thanh thì không khí thể chiều cao hình thể của ông lão kia nữa, trực tiếp kéo lên.

"Tôi đến nói hôn sự của các cô các cậu đấy! Không thể ngờ là cô lại để cho tôi thu dọn nhà!"

"Dẹp sang bên đi, người nào không biết là ông tới chia rẽ của chúng ta, trước thu dọn nhà, bồi thường tiền lại nói, không bàn chuyện khác nữa." Mạc Dao Dao so với ông còn ngang ngược hơn.

Tác giả có lời muốn nói: giải quyết xong cha này sẽ kết hôn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 49: duyên phận (1)

Mạc Dao Dao ngồi trên ghế sofa liếc thân thể cường tráng của ông lão còn ông thì nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô. Cô nhẹ nhàng vung tay lên: “Vạn Niên Thanh, mang Coca ra đây cho em, khát.”

Vạn Niên Thanh hấp tấp lấy coca ra, Mạc Dao Dao vừa uống vừa nói với ông lão: "Thật là thật xin lỗi, vốn định pha cho ông tách trà nhưng cái chén đã bị ông ném vỡ nên tôi không còn cách nào khác. Nếu không ông dùng bát ăn cơm để đựng nước uống nhé? Chỉ là giờ có hơi nhiều thuốc tây, có thể khắc phục nên ông tuyệt đối đừng ném vỡ bát cơm nhé.”

Ông lão bị Mạc Dao Dao giận không nói lên lời, chia đầu ngón tay về phía cô: "Cô. Cô. Cô!"

Mạc Dao Dao nhìn thấy Vạn Niên Thanh đã xử lý tốt vết thương, gương mặt đẹp đẽ dán băng urgo, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt. Cho dù biết rõ Vạn Niên Thanh không bị sẹo nhưng cô vẫn thấy khó chịu.

"Vạn Niên Thanh, " Mạc Dao Dao khoát tay chặn lại, "Đi đến tủ sách của em lấy luật dân sự của chúng em (luật dân sự của con người) ra. Xem bồi thường thiệt hại tài sản như thế nào, bồi thường hủy hoại nhan sắc như thế nào, bồi thường tổn thất phí tinh thần như thế nào. Nhanh lên một chút, đừng để cha già trừng em lỗi mất. Đến lúc đó mất mũi lại lừa bè trên thì chúng ta sẽ không tốt.”

Trong nhà Mạc Dao Dao nào có quyển luật dân sự này, thuê phòng tạm thời, ngay cả tủ sách cũng không có. Vạn Niên Thanh len lén vui vẻ, gật đầu chạy vào phòng ngủ Mạc Dao Dao đi lấy sách.

Ông lão trừng mắt: "Có đứa con nào nói cha mình chết hay sao?"

“Ông thế này là lạc hậu rồi. Đầu năm nay chuyện xấu trong nhà bêu ra ngoài kiện lên tòa án cũng không chỉ một cái hai cái. Hơn nữa tôi cũng không phải con trai của ông đúng không? Ngay cả con dâu cũng không phải, ai kêu tôi còn chưa có kết hôn đây." Mạc Dao Dao chậm rãi uống coca như nước trà..., len lén nhìn sắc mặt ông lão.

.

Vạn Niên Thanh chui vào trong phòng nhưng không ra được, anh đến đâu lấy bộ luật dân sự bấy giờ. Với chút pháp lực của anh trước mặt trưởng lão cũng không đủ nhìn, biến ra gì đó sẽ lộ tẩy ngay tức khắc.

Mạc Dao Dao cũng không trông cậy anh có thể lấy ra, chỉ là hù dọa người một chút. Nhìn thấy sắc mặt ông lão không tốt lắm, biết những yêu quái bảo thủ này không giao thiệp với quan chức. dđlqd Cô bắt đầu chuyển biến tốt. Để chai coca xuống, cũng không nói đến chuyện bồi thường, để mặc đồng mảnh vụn bày trong phòng. Không thể nào để ông lão này thu dọn nhà, cô liền khiến lão kinh sợ, để tránh ông ta trong chốc lát dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

"Vị này. Cha già, ông họ gì?" Mạc Dao Dao hỏi, "Đúng, ông nên họ Vạn, cha nghe theo con sao."

"Cha theo con cái gì! Ông đây họ Ngưu, trưởng lão Ngưu!" Trưởng lão Ngưu sắp bị Mạc Dao Dao bức bối đến phát ngu.

"À, trâu à. Lão trâu kia. Hôm nay trưởng lão trâu có gì chỉ bảo? Nếu là chuyện kết hôn thì không bàn nữa, hai chúng tôi quyết định cùng mẹ tôi nói một tiếng làm chứng là được rồi, ông không cần đóng góp tiền."

"Đóng góp tiền cái gì! Hôm nay ông đây đến là để ngăn cản chuyện trái đạo đức xảy ra! Cô và Vạn Niên Thanh không thể lập gia đình!"

"Tôi không rõ là tôi muốn cùng kết hôn cùng ông hay là cùng Vạn Niên Thanh?"

"Dĩ nhiên là Vạn Niên Thanh."

“Vậy chuyện này liên quan gì đến ông.” Mạc Dao Dao khoát khoát tay, “Không nên bàn nữa."

Trưởng lão Ngưu vỗ bàn trà: "Con gái, tôi hiểu rõ bây giờ con người coi trọng hôn nhân tự do, yêu đương tự do. Có khối người kết hôn không cần cha mẹ đồng ý, chính mình trộm hộ khẩu để kết hôn. Nhưng chuyện của cô không thể làm như vậy. Không ai quản cô nói yêu thương, đây là chuyện của hai cô cậu. Nhưng kết hôn là chuyện của gia đình, sau này cha mẹ cô cũng là cha mẹ cậu ta, cha mẹ cậu ta cũng là người thân nhất của cô. Không có cha mẹ chúc phúc, cuộc sống của cô cậu sẽ không hạnh phúc. dđlqd Cho nên cơ bản là không thể nói quanh quẩn sự việc này! Hội trưởng lão đã đề cử tôi làm cha nuôi Vạn Niên Thanh nên tôi có quyền ngăn cản cô cậu! Huống chi hộ khẩu của Vạn Niên Thanh tôi vẫn còn, hai người muốn kết hôn phải được trưởng bối đồng ý!"

Mạc Dao Dao nhủ thầm lại, ông lão rất lợi hại. Cô đây phản ứng luôn chậm nửa nhịp. Việc này nếu không chuẩn bị tốt tâm lý thì đúng là bị lão dạy bảo đến choáng váng. Nhưng kể từ sau khi biết cha già của Vạn Niên Thanh muốn đến, Mạc Dao Dao đã sớm suy nghĩ tất cả các khả năng. Mặc dù lời nói trưởng lão Ngưu rất có sức uy hiếp cũng rất bắt ngờ nhưng vẫn không dọa được cô.

"Ông nói rất đúng, " Mạc Dao Dao mỉm cười, "Chính xác là không có ông đồng ý, hai chúng tôi sẽ không thể kết hôn, cho nên không kết hôn cũng được. Chính ông nói, không xen vào tình yêu của chúng tôi, vậy chúng tôi sẽ yêu cả đời thôi. Hiện tại kể cả chưa cưới thì sinh con cũng không quan trọng, hộ khẩu cũng không nghiêm khắc như trước kia. Không phải chỉ là một cái giấy chứng nhận thôi sao, đến lúc đó bày tiệc rượu mời khách ăn cơm, người ta cũng không biết chúng tôi không có giấy chứng nhận. Hiện tại khách sạn cũng không cần giấy chứng nhận kết hôn rồi. Người giàu có cũng công

khai nuôi vợ bé, chúng tôi sống với nhau suốt đời cũng không sao, coi như đã kết hôn.”

"Cô...cô, cô! Không biết xấu hổ!" Trưởng lão Ngu bị Mạc Dao Dao làm tức giận một phen, thiếu chút nữa thì đánh tới.

"Không biết xấu hổ? Ông già, tôi muốn kiện ông đánh người thân, tôi không biết xấu hổ ở chỗ nào? Muốn kết hôn, tìm một tấm chồng sống hết một đời lại bị một cha già không thân thích ‘bồng đả uyên ương’(*). Vậy tôi phải tự uất ức chính mình cả đời hay sao? Nói nếp sống của tôi tôi tệ còn nói tôi có hành vi không đứng đắn mà không biết xấu hổ hay sao? Có biết chuyện này nếu ở cổ đại, thì danh dự của một người con gái sẽ bị ông phá hủy như thế không!"

(*): gây đánh uyên ương – đại khái là chia rẽ tình cảm của hai người đó

"Tôi...tôi, tôi" Cũng may trưởng lão Ngu không bị bệnh tăng huyết áp, bệnh tim mạch vành.... Nếu không thì thật sự đã bị Mạc Dao Dao làm cho tức chết rồi.

Nếu như Vạn Niên Thanh là một người bình thường, cha già của anh không đồng ý hai người kết hôn thì có thuyết phục Mạc Dao Dao như thế nào cũng không dám nói chuyện với bậc cha chú như vậy, quá bất hiểu. Nhưng trưởng lão Ngu đây chính là người đến phá hoại, tại sao cô phải lễ độ?

Liếc thấy Vạn Niên Thanh nằm bên cửa phòng ngủ nhìn lên bọn họ, Mạc Dao Dao nhìn anh chăm chăm, ý là anh về nhanh lên, chuyện như vậy lại giao cho cô làm

Không phải Vạn Niên Thanh không ra mặt mà giao chuyện này cho Mạc Dao Dao chọi cứng, mà là Mạc Dao Dao ra mặt chuyện này so Vạn Niên Thanh dễ dàng hơn nhiều. Hai người bọn họ đã có chủ trương, mẹ Mạc bên kia giao cho Vạn Niên Thanh, hội trưởng lão bên này giao cho Mạc Dao Dao. Chỉ là rõ ràng là Vạn Niên Thanh đã lợi lớn, bởi vì anh đã sớm bắt được mẹ Mạc.

Trưởng lão Ngu thở hắt ra một lát, rốt cuộc không nhịn tức tới. Móc ra một cuốn sổ nhỏ từ trong túi áo lật mở lung tung một trận. Nhìn một lúc lâu rồi để xuống bàn, vẻ mặt nặng nề nhìn Mạc Dao Dao nói: “Con à, lão ngán cân cũng vì muốn tốt cho con. Nếu Vạn Niên Thanh là người lão cũng không nói hai lời, nhưng nó là một tên yêu quái! Người và yêu mến nhau có thể có kết quả gì tốt!”

Thì ra lão già này còn mang phao đến đây, chỉ là nhìn trước mặt cô thì cũng quá lớn mật đi?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 49: duyên phận (2)

“Chuyện này sao, tôi cùng Vạn Niên Thanh đã sống chung hơn nửa năm, cảm thấy cuộc sống cùng nhau cũng không có vấn đề gì quá lớn, đoán chừng cuối cùng cũng chính là vấn đề đứa bé. Nhưng mà việc này cũng không phải là vấn đề, đồng tính luyện ái ở nước ngoài cũng có thể kết hôn rồi, hai chúng tôi đây thì coi là cái gì chứ.”

Lúc này trưởng lão Ngu không cứng rắn nữa mà đổi sang mềm dẻo. Xuất phát từ lợi ích của Mạc Dao Dao mà dẫn dắt từng bước hòng thay đổi ý nghĩ của cô. Nhưng lão nói về điểm này đều là những vấn đề lúc trước Mạc Dao Dao rồi rắm, khổ sở, nhưng nếu quyết định ở chung một chỗ cùng Vạn Niên Thanh thì những chuyện như vậy đều không tính là vấn đề.

Cuối cùng trưởng lão Ngu nóng nảy, dứt khoát cầm phao lên trực tiếp đọc: "Cô luôn miệng nói đến tình yêu, nhưng giữa hai cô cậu như thế mà gọi là tình yêu sao? Cô nói Vạn Niên Thanh thích cô nhưng đó là bởi vì người hấn nhìn thấy đầu tiên sau khi biến thành người là cô. Nói cách khác, nếu như lúc đầu bán chậu hoa kia cho người khác thì bây giờ Vạn Niên Thanh cũng thích người khác. Ai cũng có loại cảm tình này, coi như là tình yêu sao?"

Lúc này Vạn Niên Thanh không thể nhịn được, trực tiếp từ trong phòng ra ngoài ôm Mạc Dao Dao nói: "Ông không thể chất vấn cảm tình của tôi! Nếu như ban đầu mua chậu cây kia không phải Mạc Dao Dao, hôm nay có lẽ tôi vẫn là một gốc cây, không có cách nào hóa thành hình người! Tôi chính là vì Mạc Dao Dao mới biến thành đàn ông, chính là vì cô mới nở ra hoa."

Bắt đầu Mạc Dao Dao còn rất cảm động, sau lại nghe thấy Vạn Niên Thanh bắt đầu nói đến vấn đề hoa này liền lên cơn giận. Cô véo lỗ tai Vạn Niên Thanh hỏi: "Có thể đừng cứ nói với em ba câu lại không rồi hoa được không?"

"Anh nào có cứ nói ba câu lại không rồi hoa, rõ ràng là câu nào của anh cũng không rồi!" Vạn Niên Thanh rất uất ức, căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

Mạc Dao Dao đỡ trán, sau đó giơ tay lên ném người vào phòng tắm. "Bây giờ anh bị cầm tù bên trong một lúc, chờ em giải quyết xong ông già này thì sẽ đến giải quyết vấn đề hoa của anh."

Quả nhiên bên trong truyền đến âm thanh vui thích của Vạn Niên Thanh: "Ừm!"

Nhìn anh đồng ý dứt khoát chuyện đó, Mạc Dao Dao giận đến mức không biết nói cái gì cho phải.

Trưởng lão Ngu là người sống sờ sờ như vậy nhưng lại bị lạnh nhạt thờ ơ nửa ngày, Mạc Dao Dao rút cuộc cũng rút ra thời gian rảnh rỗi để phản ứng với ông rồi.

"Trưởng lão Ngu, nghe ông mới vừa rồi một phen, tôi rất cảm động." Mạc Dao Dao thờ dãi một hơi.

Sắc mặt trưởng lão Ngu sắc mặt, nhìn thế này rất có hi vọng nha! Khó trách nói chiều này là đòn sát thủ !

Ài ngờ lời nói Mạc Dao Dao lại xoay chuyển: "Tôi cảm động chính là, trưởng lão Ngu, người nọ giúp ông làm phao sao, hẳn thật sự thích đứng trên cao nói chứ. Lời nói sứt mẻ ngu ngốc như vậy mà hẳn cũng có thể viết ra, có thể so với vào giờ cao điểm nha!"

"Cái gì gọi là đổi thành người khác mua chậu hoa kia thì anh thích chính là người khác? Có lẽ như vậy không sai, nhưng ông đổi được người khác sao? Bây giờ ông lập tức xuyên qua đến hai năm trước đi, ngăn cản tôi mua Vạn Niên Thanh, ông làm được sao? Các ông tu luyện coi trọng đến duyên pháp, chúng tôi yêu thương cũng coi trọng duyên phận. Duyên phận giữa hai chúng tôi mạnh như thế nào, mới có thể làm cho chính tôi chọn trúng một chậu cây như vậy trong biển hoa mệnh mỏng. Duyên phận này cũng coi như trời định? dđlqd Hôm nay duyên phận đã định mà các ông còn muốn phá hủy. Có phải người của trưởng lão hội cả ngày lẫn đêm nhân rồi không có chuyện gì làm hay không, chuyên môn ăn no rừng mờ rồi phá hủy duyên phận trời định của người ta à? Thật ra thì tôi nghĩ rằng có phải bởi vì các người quá già rồi không ai thích, cô đơn cho nên ghen tỵ hay không? Thật ra thì cũng không cần như vậy, mẹ tôi biết rất nhiều ông lão, bà lão độc thân, ông thích ai, tôi giúp ông làm mối. Thích nữ cho ông nữ, thích nam. Chuyện này cũng không phải là không thể thương lượng, ông thấy thế nào?"

"Cô...cô, cô!" Trưởng lão Ngu nhìn chằm chằm Mạc Dao Dao nửa ngày, móc từ trong túi một quyền hộ khẩu ném lên bà trà: "Tôi mặc kệ!"

Nói xong cũng sập cửa đi ra ngoài, Mạc Dao Dao ở trong phòng cũng có thể nghe lão gào to với người khác trong điện thoại: "Các ông cho tôi cái nhiệm vụ rách nát gì thế này, cô gái kia đúng là thất đức! Cô ta muốn giới thiệu cho tôi một lão già, cô ta."

Mạc Dao Dao còn chưa nghe được sau đó lão ta nói cái gì, liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy.

"Giữa chúng ta, duyên phận là trời định hay sao?" Có người phả hơi thở ra sau gáy cô, hơi nóng, thổi khiến cô có cảm giác ngứa ngứa.

"Anh cứ nói đi?" Mạc Dao Dao nghiêng đầu lờ mờ anh, khuôn mặt nửa cúi giận, nửa xấu hổ khiến trái tim Vạn Niên Thanh căng thẳng. Cánh tay bế ngang eo cô: "Chuyện này em xem hoa của anh là biết."

"Xì! Thật đúng là anh nói ba câu cũng không rời hoa. Sờ chỗ nào chứ? Mảnh vụn khắp phòng còn chưa dọn dẹp đâu !"

"Chờ ăn xong bữa tiệc lớn , hiện tại không nói nữa."

"Anh nói ai là bữa tiệc lớn. Ừmh. Ừ."

-

Sau khi xong chuyện Mạc Dao Dao gối lên cánh tay Vạn Niên Thanh nói: "Em từ chức rồi."

"Thật tốt quá, đến chỗ anh đi, đang cần người đây."

"Nói hay lắm, công việc là công việc, chuyện riêng là chuyện riêng, em có bao nhiêu bản lĩnh em tự mình rõ ràng, chuyện nên làm như thế nào thì cứ làm như thế đó đi."

"Đó là đương nhiên, chẳng qua anh muốn Dao Dao là giám đốc bán hàng của chúng ta, ai có thể nói được em chuyện này."

"Anh chỉ khoác lác(*) thôi."

(*):吹 nghĩa khác là thổi, quạt (gió,khí), nói vui chính là chém gió khoác lác đấy ạ :)))

"Phù. Phù."

"Làm gì vậy?" Mạc Dao Dao đẩy cái đầu đang cọ loạn trước ngực cô ra.

"Không phải em để cho anh thổi sao? Phù. Phù."

"Anh thổi đâu vậy! Tránh ra!"

"Không dậy nổi, sắc đẹp trước mặt, nào có thể nói lâm trận lùi bước được."

"Anh lại. Ừmh."

"Dao Dao, em không lo lắng mà trối anh lại hay sao?"

"A, hiện tại em rất muốn trối anh lại!"

"Ách. Vậy hay là đợi lát nữa rồi hãy nói."

Vạn Niên Thanh nhìn hai gò má Mạc Dao Dao ửng hồng, trong lòng suy nghĩ, tất cả phiền toái cũng giải quyết, còn dư lại chính là kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 50: Lễ mừng năm mới

Nếu không phải do Mạc Dao Dao ngăn cản thì ngày hôm sau Vạn Niên Thanh đã chạy vội đến nhà cha mẹ Mạc để chào hỏi rồi mới đi. Sắp đến lễ hội mùa xuân, mua vé xe cũng khó. Theo ý Vạn Niên Thanh, không mua được vé máy bay thì mua vé tàu, không mua được vé tàu thì mua vé ô tô, nếu ngay cả vé ô tô cũng không mua được thì phải dựa vào đôi chân mà đi thôi!

Mạc Dao Dao ném ngay cái ý định dựa vào đôi chân của Vạn Niên Thanh đi: "Chờ hai ngày nữa không được sao? Em mua được vé máy bay đi vào cuối tuần rồi, nhất định phải đi hôm nay à? Dựa vào hai cái chân ngắn kia của anh thì có thể chạy đến nơi đâu hả?"

Vạn Niên Thanh kháng nghị: "Dao Dao, không mang chân theo, thiếu chân thì sao anh có thể trồng trên mặt đất đây?"

Mạc Dao Dao vỗ trán, sau đó hành hung một trận, mãi đến khi Vạn Niên Thanh kêu gào sáng khoái mới thôi.

"Sáng khoái lắm sao?" Cô gợn gầy cao gót lên hỏi.

"Không đủ, đánh lại hai cái đi." Vạn Niên Thanh vẫn chưa thỏa mãn.

"Người này mắc bệnh quái quỷ gì đây hả!"

Mạc Dao Dao tổng hợp các chứng bệnh.

"Bỏ đi, người này do trời sinh, không có chút quan hệ nào với mình."

"Việc này tất nhiên là không có quan hệ rồi, anh cũng không phải do em sinh..."

"Câm miệng!"

Sau khi bị Mạc Dao Dao hành hung một trận, cuối cùng, Vạn Niên Thanh cũng quyết định nhẫn nại mấy ngày. Cuối tuần về nhà, cũng xử lý luôn một chút chuyện ở công ty, nếu không thì cái dự định kết hôn mới xây lên của anh sẽ bị rối loạn mất.

Vì thế, biện pháp giải quyết của Vạn Niên Thanh chính là: "Đại Hắc, tôi có chuyện riêng muốn nói với anh."

"... .." Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

"Là thế này, tôi định cùng Dao Dao về nhà kết hôn, nhân tiện sẽ cân nhắc đến cái tuần trăng mật gì đó."

"... .." Vẫn im lặng như trước.

"Nhưng anh biết đấy, tôi cũng không thể thấy sắc quên nghĩa, chuyện làm ăn cũng phải chú ý một chút. Tôi vừa nhìn đã biết Đại Hắc anh chính là người thích hợp nhất. Vừa là đối tác, lại vừa là bạn thân của tôi. Vậy thì giúp một việc có sao đâu."

"... .."

"Mặc Ngôn, anh không thể 'chít' một tiếng được hả?"

"Chít."

"Mẹ nó! Anh là chó đen chứ không phải chuột. Chó mà bắt chuột tiếng kêu của chuột là gọi mèo hả?"

"... .."

"Đừng giả bộ thâm trầm nữa, ra một số rõ ràng luôn đi."

"5%."

"À?"

"Thêm 5%."

"Mẹ nó! Ngươi thật đen tối! Tôi từ trong ra ngoài, đến cả trái tim cũng đen tối!"

Giúp trông chừng liên tăng thêm 5% cổ phần công ty, rốt cuộc thì tên Mặc Ngôn này thiếu đạo đức nhiều đến bao nhiêu? Chẳng trách mấy năm nay công ty lại một mạch vượt qua sóng gió, trở thành trụ cột xí nghiệp điển hình. Chẳng lẽ đều đen tối như vậy?

Chỉ có điều về sau Vạn Niên Thanh không ngờ rằng Mặc Ngôn đã đồng ý, không hề lấy 5% kia, mà nợ Mặc Ngôn một cái ân huệ. Giữa bọn họ, tình nghĩa đáng giá hơn tiền bạc.

Nhưng Mặc Ngôn lấy được cái ân huệ này cũng quá dễ dàng rồi! Sau này Vạn Niên Thanh mới biết tên Đại Hắc chết tiệt này không hề làm việc mà xoay người ném việc này cho trợ lý Dương Phàm của mình, hơn nữa tiền làm thêm giờ của Dương Phàm cũng là do anh trả! Không chỉ mình Vạn Niên Thanh buồn bực, Dương Phàm cũng buồn bực! Anh là một người trợ lý, cả ngày đã phải làm việc mệt mỏi như con quay rồi, vậy mà ông chủ vẫn độc ác bóc lột giá trị thặng dư của anh, tăng thêm việc cho anh!

Mặc Ngôn vung tay một cái đã dễ dàng bóc lột hai người rồi, hơn nữa còn lấy thêm một cái ân huệ, nhưng chính hắn lại không làm cái gì cả. Chuyện này rốt cuộc khiến Mặc Dao Dao rốt cuộc cũng chụp cho hắn lớp vỏ bọc trầm tĩnh của một tên tư sản.

Cuối cùng cũng ngồi trên máy bay để về quê. Khi Vạn Niên Thanh nhắc đến chuyện kết hôn thì mẹ Mặc kích động lập tức đứng dậy nói: "Còn chờ cái gì nữa chứ, mau đi làm thủ tục nhanh lên, còn bàn đến chuyện tiệc rượu nữa."

Mặc Dao Dao vội vàng cản mẹ lại: "Mẹ, Cục dân chính không làm chủ nhật."

-

2. Đầu tháng hai là lễ mừng năm mới, bây giờ là trung tuần tháng giêng, hôn sự của hai người đã định vào năm sau, dù sao cũng vẫn còn rất nhiều chuyện phải xử lý. Nhưng ngược lại giấy chứng nhận lại làm rất nhanh. Vạn Niên Thanh nhìn ảnh chụp chung của hai người trên giấy chứng nhận kết hôn, cười muốn rách cả miệng.

Rồi chụp ảnh cưới, đặt cỗ, viết thiệp mời. Kỳ thật, Mặc Dao Dao không muốn lo nhiều làm nhiều một chút nào, chỉ cần yên lặng kết hôn là coi như xong.

Nhưng mẹ Mặc lại không tán thành: "Làm sao có thể như thế được, cho dù con có giấy chứng nhận rồi thì cũng phải mời hàng xóm xung quanh đến để nhìn một cái chứ. Không nói đâu xa, nếu mẹ không thông báo chuyện con kết hôn với các cô các bác, họ lột da mẹ thì làm sao?"

Vì vậy tất cả lời kháng nghị của Mặc Dao Dao đều bị bác bỏ, mọi người lại tiếp tục bận rộn.

Đến Tết, hiếm khi người nhà Kiều Tiểu Tuệ mở miệng mời Mặc Dương Dương tới nhà. Kể từ sau khi hai người kết hôn, người nhà Kiều Tiểu Tuệ vẫn không muốn gặp Mặc Dương Dương. Ngày lễ, ngày Tết cũng không cho anh đến thăm. Năm nay lại mở miệng, coi như là đồng ý tiếp nhận người con rể này rồi. Sau khi thương lượng, cả nhà nhất trí đồng ý để Mặc Dương Dương và Kiều Tiểu Tuệ về nhà mẹ đẻ vào ngày Tết. Năm nay, Vạn Niên Thanh sẽ ở lại cùng mẹ Mặc đón năm mới, con dâu cũng như con rể thôi.

Ngày 29 năm ấy, mẹ Mặc rất căng thẳng, không ngừng dặn dò Mặc Dương Dương, đến nhà thông gia không được dọa ai, không cần anh gây dựng công tích gì, chỉ cần đừng làm mấy chuyện dân đen thiếu não là được.

Mặc Dương Dương vỗ cái áo nhung đỏ thẫm nói: "Mẹ hãy yên tâm đi, lúc nào con cũng làm việc xuất sắc mà!"

Mặc Dao Dao đầu đầy vạch đen, tự nhủ trước tiên anh có thể đổi cái áo màu khác được hay không? Bao năm qua cũng không mặc như thế này, giờ lại muốn mặc cái áo đỏ tươi như thế này để làm gì?

Chỉ là Mặc Dương Dương cũng có cách nghĩ riêng, lâu lắm mới gặp lại cha vợ, chẳng phải là vui mừng quá hay sao? Anh sợ một cái áo sẽ không đủ, nên muốn đổi cả cái quần sang màu đỏ nữa.

Lúc ấy, Mặc Dao Dao kéo cánh tay Kiều Tiểu Tuệ bắt đầu nói nhỏ: "Chị không ngăn anh ấy lại sao?"

Kiều Tiểu Tuệ cười nhạt một tiếng: "Anh ấy vui vẻ thì cứ mặc anh ấy, dù sao thì chị cũng chào hỏi người trong nhà trước rồi, mọi người đều chuẩn bị tâm lý hết rồi."

Mặc Dao Dao nghĩ, rốt cuộc, bố mẹ Kiều Tiểu Tuệ có trái tim mạnh mẽ biết bao nhiêu mới có thể chấp nhận được người con rể như vậy? Đáng về không tồi, đầu óc cũng nhanh nhẹn, nhưng lại chấp nhận mặc bộ quần áo như thế kia, đến người em gái như cô còn không muốn có bất cứ quan hệ gì với người anh trai này!

Sau năm mới, đây là lần đầu tiên Vạn Niên Thanh biến thành người. Anh kích động nhảy lên nhảy xuống, cả ngày đi theo sau mẹ Mặc học hết cái này đến cái khác. Cuối cùng, mẹ Mặc dứt khoát đứng một bên chỉ đạo giáo dục, còn anh thì bắt tay làm việc.

Mẹ Mặc nói thầm với Mặc Dao Dao: "Đứa nhỏ này thành thật, lại giỏi giang, so với người trước thì tốt hơn nhiều, về sau chắc chắn sẽ thương con. Chỉ là đứa bé này quá thành thật rồi, con cũng đừng bắt nạt nó."

Mí mắt Mạc Dao Dao giựt giựt, thành thật? Anh thành thật là có thể lừa Mạc Dương Dương đến trung tâm thành phố ngồi cả một buổi trưa? Anh thành thật là có thể lừa gạt được con gái của mẹ? Còn bắt nạt, Vạn Niên Thanh chỉ ước con bắt nạt anh ta, con không bắt nạt, anh ta còn không hài lòng ấy!

Đĩ nhiên là cô không thể nói lời này ở đây được, không thể làm gì khác hơn ngoài việc cười với mẹ Mạc, bày ra bộ dáng một cô gái ngượng ngùng, hạnh phúc đang đợi gả.

-

Đêm 30, Vạn Niên Thanh chạy thẳng xuống chỗ đặt pháo hoa ở dưới lầu, Mạc Dao Dao cũng đi theo. Đã nhiều năm cô không đốt pháo rồi. Dưới sự giúp đỡ của Vạn Niên Thanh, cô đã có một cái pháo dây, một cái pháo kép, một cái pháo hoa, có cảm giác vô cùng thành công.

Vạn Niên Thanh nắm tay cô, hai người cùng nhìn pháo hoa trên bầu trời, nghe tiếng chuông mừng năm mới. Đây là cái Tết đầu tiên của Vạn Niên Thanh, Mạc Dao Dao cười tủm tỉm nói với anh:

"Vạn Niên Thanh, năm mới vui về."

"Mạc Dao Dao, năm mới vui về."

"Bỏ tay ra, sờ chỗ nào đấy? Đây chính là quê nhà em! Mẹ em ở ngay sát vách đấy!"

"Dao Dao, lúc nào thì chúng ta mới kết hôn vậy, anh nhìn sắp phát bệnh luôn rồi!"

"Vây cũng phải nhìn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 51: kết hôn

Trái trông mong phải trông mong cuối cùng cũng đã đến ngày kết hôn, Vạn Niên Thanh gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, còn Mạc Dao Dao thì bị anh lôi đến sút đầu mẹ trần.

Ngày kết hôn, Vạn Niên Thanh yêu cầu nhất định phải mặc một bộ âu phục màu xanh lá cây, thuyết phục Mạc Dao Dao mặc sườn xám màu đỏ, đỏ phối với xanh lá thật là mỹ lệ. Chỉ là sau khi bị Mạc Dao Dao véo hết sức một cái, anh mới thành thật, ngoan ngoãn mặc bộ tây trang màu đen, vừa mặc còn vừa lăm bằm khó coi.

Nếu như anh thật sự muốn mặc một bộ màu xanh lá, Mạc Dao Dao trực tiếp chụp cho anh cái nón xanh ly hôn, thật là mất mặt quá.

Cô dặn đi dặn lại, chỉ sợ trong hôn lễ Vạn Niên Thanh làm trò thiêu thân gì đó. Tư duy của tên hoa M này không phải người bình thường như cô có thể bắt kịp được, thật sự không biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Trước đám cưới một ngày, họ hàng bạn bè cả hai đều đến, Mạc Dao Dao vốn cho rằng Vạn Niên Thanh không có bạn bè chỉ có nhân viên cấp dưới của công ty mới mở, ai ngờ lại có một đoàn người không ai biết đến đây hô to. Tất cả đều là dạng chó hình người, nam thì anh tuấn phóng khoáng, nữ thì xinh đẹp động lòng người. Chuyện này là do ai há?

Vạn Niên Thanh đưa cô đi giới thiệu từng người một. Đây là bạn cùng lớp tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học của anh, đây là đứa em anh, đây là đứa bạn anh. Mạc Dao Dao nghĩ thầm anh ta kiếm được nhiều người như thế ở đâu chứ? Chỉ là sau khi thấy bóng dáng Mạc Ngôn và Không Tường trong đám người, cô đã hiểu rồi. Tình cảm này đã khiến đại sảnh đám cưới thành Bàn Ti động rồi.

Mạc Ngôn đứng cạnh một người con gái rất đẹp, mỗi hành động đều tao nhã và vô cùng quyến rũ, đang cầm một chậu Tiên Nhân Chương trong tay.

Trực giác nói cho Mạc Dao Dao biết người con gái này chính là Mạc Miêu Miêu trong truyền thuyết, nhưng còn chậu Tiên Nhân Chương kia.

Tóm Vạn Niên Thanh đang hàn huyên lại: "Chậu Tiên Nhân Chương kia là thế nào?"

Vạn Niên Thanh gãi gãi đầu: "Đó là bạn cùng lớp mẫu giáo với anh."

"Anh biến đi!"

Mạc Dao Dao không ngờ có nhiều hoa yêu đến đây như vậy, vẫn lo lắng đề phòng, nhưng mà những người này thật sự không xảy ra chuyện gì. Trái lại, Anni vẫn đang làm phụ dâu lại bốp bốp tay Mạc Dao Dao: "Sao tớ thấy bạn bè Vạn Niên Thanh kỳ cục vậy nhỉ? Nhưng lại không biết kỳ cục ở chỗ nào?"

Đầu Mạc Dao Dao đỏ đầy mồ hôi thiếu chút nữa tảy mất lớp trang điểm, Anì đúng là Hòa Nhân Kim Tinh!

-

Rạng sáng ngày thứ hai, đội ngũ đón dâu đã tới, một đám người đang hò hét ầm ĩ bên ngoài. Mạc Dao Dao đang ngồi im lặng, còn mẹ Mạc thì kích động đến rơi nước mắt, vậy là một lúc nữa, phải tiễn biệt con gái rồi.

Khóc khoảng nửa tiếng, mẹ Mạc cũng hết cảm giác bi thương, bà nhìn ra bên ngoài một cái, rồi chần chừ nói: "Còn không tiễn vào sao?"

Qua một lúc nữa, bầu trời cũng sáng, điện thoại Mạc Dao Dao vang lên, bên trong truyền đến tiếng thở hổn hển của Vạn Niên Thanh: "Dao Dao, anh không vào được!"

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Mạc Dương Dương cầm cái ghế dài chặn ở cửa ra vào! Ai tiến lên liền đánh người đó! Còn có Đại Sinh, bên cạnh xếp một chồng gạch, trước mặt vẽ một vạch ngăn cách, ai dám dẫm vạch là đánh người đó, ai còn dám đi vào nữa!"

Chuyện là thế này, dù sao việc nhận tiền lì xì khi đón dâu phải làm cho náo động một chút. Mạc Dương Dương lấy tư cách là người nhà mẹ đẻ phải giả vờ ngăn cản một chút, tiền lì xì thu không đủ thì tuyệt đối không thể mở cửa. Nhưng tên Mạc Dương Dương nào tàn này lại vút mấy chữ 'tiền lì xì thu không đủ' đi, trực tiếp nhớ thành 'tuyệt đối không thể mở cửa', vì vậy anh ta gọi tất cả anh em trong bang hội của mình đến, cầm cái ghế đứng trước cửa, đến một người, đánh một người.

Bạn bè biết đây là ngày đại hi nên không cùng anh ta làm ầm ĩ, nhưng Đại Sinh là một người thực dụng, Mạc Dương Dương nói một anh ta tuyệt đối không nói hai, Mạc Dương Dương nói hướng đông anh ta tuyệt đối đi hướng tây, bởi vì hai người đều là dân mù đường.

Cứ như vậy một tên đàn độn cùng với một tên ngốc gặp nhau, Vạn Niên Thanh không có cách nào không dùng sức để đấu với hai người họ. Ban đầu mọi người còn tưởng rằng đây là náo động trước hôn lễ, đoàn người vui vẻ, ai cũng không cho là thật. Từng phong bao lì xì được rút ra, nhưng Mạc Dương Dương vẫn không cho người ta tiến lên phía trước một bước.

Điều này chủ yếu bắt nguồn từ anh và Kiều Tiểu Tuệ có con rồi mới cưới, thời điểm kết hôn cũng không làm như vậy, Mạc Dương Dương hoàn toàn không biết các bước, còn tưởng rằng ở chỗ này không được cho người ta đi.

Bối Trương Lão vụng trộm cùng Đại Trương Lão tới vỗ vỗ bả vai Vạn Niên Thanh, nhìn Đại Sinh nói: "Chàng trai này có ý tứ."

Sau đó đưa tay, đẩy Vạn Niên Thanh lên trên đường vạch, một cục gạch bay tới, âu phục sạch sẽ xuất hiện một dấu gạch, đám hồ bằng cầu hữu phía sau anh cười ha ha. Với người khác danh xưng hồ bằng cầu hữu là gọi đùa, còn bạn bè của Vạn Niên Thanh chân chân chính chính là hồ bằng cầu hữu, hàng thật và hàng giả về bản chất là khác nhau. Giả mạo nhiều nhất sẽ cười một cái, chính hiệu còn có thể đẩy Vạn Niên Thanh mới vừa chạy đến tuyến trên trời về. . .

Thấm thoát một giờ trôi qua, bây giờ Vạn Niên Thanh cơ bản đã không còn có dáng vẻ của một chú rể, một thân vải rách gần giống ăn mày xin cơm rồi.

Lúc này Mạc Ngôn giờ một tay lên: "Quá giờ rồi."

Dịch là giờ tốt lành sắp qua, Vạn Niên Thanh hét cách, không thể làm gì khác hơn là móc điện thoại di động cầu cứu.

Bên kia, Mạc Dao Dao im lặng một lát rồi nói: "Chuyện này giao cho em xử lý đi, anh chờ một chút là được."

Vạn Niên Thanh đợi một lúc ở cửa ra vào, cửa mở, Kiều Tiểu Tuệ đi ra, ngoắc tay với Mạc Dương Dương: "Ngăn Đại Sinh lại, không có người đi vào không cho buông ra."

Vì vậy vấn đề mọi người không cách nào giải quyết, Kiều Tiểu Tuệ một câu nói đã giải quyết ổn thỏa. Chỉ là cũng có chút thất đức, cô nói xong lời này liền đi ngay, một nhóm người hò reo vọt vào phòng, một người nhàn rồi không chuyện gì liền đi dạo ở ngoài cửa, vui vẻ nhìn Mạc Dương Dương cùng Đại Sinh vui vẻ.

Mạc Dương Dương rống giận: "Làm sao ông còn không đi vào?"

Đại Trương Lão mỉm cười: "Làm sao cậu còn không buông tay?"

"Vợ tôi nói còn người nào chưa vào thì không được buông ra!"

"Vậy thì tốt, tôi không vào, cậu tiếp tục giữ."

"."

Thật ra, Mạc Dao Dao phải đón tiếp ở nhà, nhưng bắt đắ dĩ khoảng cách giữa hai thành phố lại quá xa, Vạn Niên Thanh liền đưa ra ý kiến đón tiếp mọi người ở khách sạn là xong việc.

Tiếp theo là chè chén một trận. Hôm nay, Vạn Niên Thanh rất vui mừng, thấy ai cũng nâng chén uống cạn. Mạc Dương Dương cùng đám bạn của anh ta thấy như vậy, mắt sáng hẳn lên, cậu em này tửu lượng thật cao nha! Vì vậy mấy người đều đứng lên uống rượu, ai không uống cạn người đó là cháu trai.

Mẹ Mạc cùng đám chị em gái vừa thấy Vạn Niên Thanh, “Chàng trai bộ dáng thật anh tuấn nha! Làm đi! Không làm chính là không nể mặt”.

Có mấy người bạn già của cha Mạc khi còn sống tới, nhìn thấy Vạn Niên Thanh như vậy, Dao Dao cũng xuất giá rồi! Ông Mạc ở dưới đất có thể an tâm rồi. Không nói gì nữa, uống đi! Không uống ông Mạc không thể nhắm mắt đâu!

Vạn Niên Thanh đã ngã trái ngã phải rồi, đám hồ bằng cầu hữu kia lại chạy tới, thay phiên nhau mời rượu. Bọn họ và những người bình thường kia không giống nhau, người bình thường hai chén là không hơn được nữa, bọn họ bảy tám bình cũng không có vấn đề gì.

Vừa bắt đầu Mạc Dao Dao còn được chào hỏi một chút, về sau cũng không ai còn để ý cô đâu là cô nữa. Mẹ Mạc ôm chị em gái khóc, Vạn Niên Thanh bị mọi người kéo đi uống rượu rồi, Mạc Dương Dương cùng với Đại Sinh thì trừng mắt nhìn Đại Trưởng lão đang thổi vào cái chai, hai kẻ ngốc nghếch này, không bị thổi học máu mới là lạ.

Vốn còn có Ami phụ cô, kết quả Ngải Xuân mang theo một tá Ngũ Lương Dịch đến, từng chai rót vào miệng, cuối cùng uống đến nôn ra nên Ami đưa cô ấy đi bệnh viện. Cũng không thể để ngày vui thấy máu chứ?

Vì vậy Mạc Dao Dao ngạc nhiên, đến cuối cùng việc kết hôn đối với cô đâu như cô là chuyện gì, đến người chủ trì cũng bị đám bạn bè của Vạn Niên Thanh kéo đi uống rượu. Có một người uống nhiều quá, một đồng nước mắt nước mũi ôm bà vai người chủ trì nói: “Người anh em, có biết nhóm người chúng tôi kết hôn có bao nhiêu khó khăn không? So với trèo lên Everest còn khó hơn. Everest thì tính là gì, vèo một cái đã đến. Không nói gì nữa, cạn chén!”

Cuối cùng cô đâu bị lạnh nhạt xách váy đi tìm một bàn trống bắt đầu điên cuồng ăn, cũng sắp xé chiều, cô sắp chết đói rồi.

Bên cạnh có một người cùng cô ăn chung, Mạc Dao Dao kinh ngạc nhìn thấy Mạc Ngôn nhanh chóng ăn hết sạch một bàn cơm, cô cũng chỉ vừa mới tranh giành thôi. Cô suy nghĩ đến việc đi bàn khác ăn, vừa giương mắt nhìn, bốn, năm cái bàn chung quanh đều hết sạch.

"Mạc Ngôn, anh cũng quá tham ăn đấy?"

"Như nhau"

Mạc Dao Dao thấy một miếng sườn cuối cùng sắp rơi vào tay Mạc Ngôn, nhanh chóng đưa tay bụng món ăn trên bàn lại, ôm trước người.

Mạc Ngôn lắc đầu: "Hình tượng."

"Hình tượng của anh đấy? Anh là một phù rở sao lại ăn lăm ở trong hôn lễ được, quỷ chết đói từ đâu tới hả?" Mạc Dao Dao vừa cầm sườn nhét vào trong miệng vừa lăm bằm.

Mạc Ngôn nhìn các bàn bốn phía cũng hết sạch, đành để đĩa xuống: "Lung lửng."

Rốt cuộc tên Mạc Ngôn này là chó yêu hay là kẻ tham ăn vậy! Mạc Dao Dao im lặng, giải quyết miếng khoai lang thơm ngon trong đĩa đi, trên bàn hoàn toàn hết sạch.

Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn Vạn Niên Thanh, có chút lo lắng nói: "Những người này sẽ không hiện nguyên hình chứ?"

Đến lúc đó trong lễ cưới nhà bọn họ xuất hiện một đám mèo chó mặc tây trang thì thật thảm.

Mạc Ngôn không để ý chút nào nói: "Có chừng mực."

"Hai người, hòa hợp hơn." Anh ta đột nhiên nói.

Lần đầu tiên Mạc Dao Dao nghe thấy Mạc Ngôn chủ động mở miệng, còn dặn dò người khác! Cô kích động nói ra chuyện khiến mình lo lắng trong một thời gian dài: "Tôi đã nghĩ tốt hơn rồi, nhưng còn có một vấn đề nữa! Vạn Niên Thanh nói tôi cùng anh ấy có thể có con, nhưng đứa trẻ này. Rốt cuộc nó là người hay thực vật?"

Thế là Mạc Dao Dao nghe Mạc Ngôn nói một câu dài nhất cuộc đời này: “Mẹ là người thì sinh ra người, mẹ là yêu thì sinh ra yêu. Sinh ra là con người thì con người nuôi, là yêu thì hoa nuôi, như thế nào thì sống như thế đấy.”

Nói xong xoay người bước đi, để lại cho Mạc Dao Dao một bóng lưng phóng khoáng.

-

Đêm khuya Mạc Dao Dao dìu Vạn Niên Thanh đang say bí tỉ vào phòng tân hôn. Phòng tân hôn ở quê vốn là được sửa chữa lại, tối nay bọn họ tạm thời ở chỗ này. Thực sự thì cái phòng tân hôn này đã đóng tiền đặt cọc, tiền thừa cũng cho vay rồi.

Vạn Niên Thanh cọ đầu vào ngực Mạc Dao Dao: "Dao Dao, anh khó chịu."

"Ai bảo anh uống nhiều như vậy, ngốc hả?" Mạc Dao Dao không khách khí mở miệng, nhưng trên thực tế cũng có chút đau lòng, giúp anh cởi áo ngoài. Người Vạn Niên Thanh nóng đến dọa người.

"Dao Dao," anh rúc sâu vào lòng Mạc Dao Dao: "Động phòng hoa chúc."

"Kiên nhẫn một chút đi, động phòng cái gì, anh còn có thể đứng dậy được sao?"

"Dậy thì đúng là không đứng dậy nổi, nhưng mà hoa vẫn có thể nở." Vạn Niên Thanh kéo tay Mạc Dao Dao đến □, vừa nóng lại vừa cứng.

Mạc Dao Dao đỏ mặt, người này giờ cũng không đáng tin cậy rồi.

"Vấn đề là anh còn có thể cử động sao?"

Vạn Niên Thanh ngẩng đầu: "Anh không thể, không phải còn có em sao?"

"À?"

"Roi, nấn, còng tay, bó, trói, dây thừng. Em thích cái nào? Tối nay chúng ta."

"Kịch" tiếng cửa phòng khóa trái lại, Vạn Niên Thanh xách quần đứng ở trước cửa, nhỏ giọng nói: "Dao Dao, mở cửa đi."

"Câm miệng, tôi ngủ, anh ngủ ngoài cửa đi."

Lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, Vạn Niên Thanh buồn bã nằm ở đầu giường Mạc Dao Dao; sau khi hai người xác định tình cảm, Vạn Niên Thanh buồn bã vì bị Mạc Dao Dao trói trong phòng ngủ; trong đêm động phòng hoa chúc của hai người thì Vạn Niên Thanh buồn bã vì bị Mạc Dao Dao nhốt ở ngoài cửa.

Cuộc sống, ngay cả là M cũng thấy buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Phiên ngoại hai

Từ nhỏ, Vạn Mặc Mặc đã là một cô bé ngoan, bé không ăn trộm, không tranh giành, không giết người, không phóng hỏa, tối đa cũng chỉ nhỏ mực nước vào cốc của bạn học, để con nhện trong hộp com, để kẹo cao su trong bàn học. Trừ những điều này ra thì bé thật sự là một đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn, ít nhất thì bé cho là như vậy.

Vạn Mặc Mặc ghét nhất tên của mình, bởi vì mỗi lần viết tên đều phải viết rất lâu, bé ước mình gọi là Vạn Nhất Nhất, như vậy thì có thể viết ít đi rất nhiều chữ. Gọi Vạn Nhất thì càng tốt, ngay cả họ mà bỏ được thì càng tốt hơn nữa. Như vậy thì tại chỗ ghi họ tên ở bài kiểm tra, bé chỉ cần viết một nét ngang là xong.

Bé cảm thấy mình là một đứa trẻ rất biết giảng đạo lý, có tâm sự gì cũng thương lượng cùng ba. Cho nên bé nói chuyện sửa họ tên cho ba Vạn Niên Thanh. Không nghĩ tới người ba luôn luôn thương bé, về mặt biến thành rất khó coi.

"Dao Dao, con chúng ta muốn đổi họ." Ba vô cùng khổ sở nói với mẹ. Vạn Mặc Mặc cảm thấy ba Vạn Niên Thanh cái gì cũng tốt, dù có chuyện cũng đều báo cáo với mẹ, điểm ấy thì không tốt chút nào. Cũng không phải bé ghét mẹ, chẳng qua là có nhiều chuyện nếu mẹ biết được thì sẽ không có khả năng thực hiện được.

"Đổi họ? Muốn họ Mạc sao? Được, về sau sẽ gọi là Mạc Loan Loan." Giọng nói của mẹ thật bình tĩnh, hoàn toàn không coi việc đổi tên là quan trọng.

Về mặt ba đau khổ nói với mẹ: "Dao Dao, em có bản lĩnh đặt tên như thế chẳng khác nào anh không có duyên gặp mặt bố vợ, thật là."

Phía sau thật sự là cái gì thì Vạn Mặc Mặc không nghe thấy, bởi vì mẹ liếc ba một cái, chỉ nhìn lướt qua đã khiến chân ba mềm nhũn, trực tiếp quỳ luôn rồi.

Ở nhà họ Vạn, dưới gối đàn ông có hoàng kim cái gì đó đều là mây bay. Vạn Mặc Mặc không biết dưới đầu gối ba có cái gì, chỉ biết là trên đầu gối chắc chắn sẽ có gót giày của mẹ.

Mẹ nhìn ba thấp bé ở dưới, chớp mắt nói: "Bản lĩnh đặt tên của em như thế nào? Không thể so với anh đặt tên cho con gái là Vạn Niên Lục Cường? Nếu anh có can đảm sửa họ khẩu của con thành Vạn Niên Lục Cường, em sẽ nhuộm cho anh một đầu tóc xanh, mua một phòng nón xanh, anh thấy được không?"

"Không được, không được, tuyệt đối không được!" Ba lắc đầu như trống bỏi.

Trước kia Vạn Mặc Mặc còn có thể nghĩ đến các loại vấn đề như tôn nghiêm đàn ông, bản sắc đại trượng phu,...để cùng nghiên cứu sâu sắc với ba. Chỉ là hôm sau, mẹ đã đặt sách “Vô Tắc Thiên truyền kỳ”, “Làm thế nào để trở thành người con gái mạnh mẽ” trên bàn của bé. Vạn Mặc Mặc sau khi đọc xong, cảm thấy quả nhiên là đàn ông chính là muốn bị nữ vương ngược đãi.

"Mặc Mặc à, con xem Vạn Mặc Mặc và Mặc Loan Loan, con chọn một cái thôi." Ba than khóc nói với bé.

Vạn Mặc Mặc yên lặng đếm số nét viết, hết sức chăm chú nói: "Con muốn gọi là Nhất, như vậy viết tên sẽ rất nhẹ nhàng."

Mẹ chỉ một ngón tay, nói thẳng: "Rảnh rồi đếm chữ đúng không? Đi, con với ba con mỗi người viết ba chữ Vạn Mặc Mặc này 1000 lần, viết không hết không cho phép ăn cơm."

Vạn Mặc Mặc muốn kháng nghị, bé thấy bây giờ đã là chế độ xã hội chủ nghĩa, nên chú trọng dân chủ, phải tôn trọng nhân quyền.

Còn chưa mở miệng đã bị ba lòi qua một bên: "Mặc Mặc à, chúng ta nào có dân chủ, đều nghe theo ý chỉ của lão phật gia nhé, mau mau viết tên đi."

Ở nhà họ Vạn, có một cái quy định như thế này. Mặc Dao Dao là nữ vương, dùng để quỳ lạy; Vạn Mặc Mặc là công chúa, dùng để thương yêu; Vạn Niên Thanh là XX, dùng để XX. Vạn Mặc Mặc đã từng nhiều lần nghiên cứu cái XX này cùng cái XX đó rốt cuộc là ý gì, nhưng từ đầu tới cuối cũng không có cách nào giải thích nghi hoặc. Cho đến một ngày, nửa đêm bé tỉnh lại để uống nước thì thấy ba Vạn Niên Thanh đang ngồi xỏm trước cửa phòng ngủ, vừa cào vừa nói nhỏ hết sức: "Dao Dao, mở cửa đi, van cầu em, Dao Dao."

Lúc ấy Vạn Mặc Mặc há to miệng, phát hiện ba rất chuyên tâm vào sự nghiệp cào cửa, cơ bản là không phát giác ra

đứa con gái này. Trở về phòng mình, nằm một lúc, cuối cùng cũng biết XX cùng XX là có ý gì rồi. Khó trách trên lời gia huấn lại dùng từ XX để biểu thị. Thì ra XX chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Kế hoạch đổi tên của Vạn Mặc Mặc ngay tại lúc mẹ XX ba đã thất bại. Kết quả cuối cùng là ba phải làm nhiều việc cùng một lúc, hai tay viết 2000 lần chữ Vạn Mặc Mặc. Vạn Mặc Mặc vẫn ăn ngủ như thường, không viết một chữ nào. Chỉ là sau đó, mẹ cười nhạo với bé trong chốc lát. Ngày hôm sau, bé đã bị bắt chép lại 3 lần các loại sách “Thiên tự văn”, “Đệ tử quy”, “Tam tự kinh”, “Luận ngữ”, “300 bài thơ Đường”. Khi thi vào trường cao đẳng, Vạn Mặc Mặc là Trạng Nguyên khoa văn của tỉnh, có người phỏng vấn, nhờ bé truyền thụ một chút kinh nghiệm học tập. Vạn Mặc Mặc im lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói ra một câu cực kỳ triết lý nhưng người khác nghe không hiểu: “Học, do đổi tên.”

Mặc dù mẹ mạnh mẽ như vậy, nhưng người Vạn Mặc Mặc sợ hãi nhất không phải là mẹ, mà là cậu. Theo lời mẹ nói, cậu là một người cực kỳ có tài. Cậu có thể mặc hàng hiệu giống như hàng via hè, cậu có thể bàn bạc chuyện làm ăn giống như ác chiến bằng hỏa lực, cậu có thể làm người 40 tuổi sống giống như người 14 tuổi.

Vạn Mặc Mặc sợ cậu bởi vì có một năm ba mẹ không có thời gian, vốn là dự định để cho bà ngoại đi, ai ngờ cậu lại lén lút đến họp phụ huynh cho bé. Sau đó thì tình cảnh vô cùng hỗn loạn. Có phụ huynh gọi điện thoại báo cho bệnh viện tâm thần, có người báo cảnh sát. Nhưng mà những người đó cũng không thắng được cậu. Mãi cho đến khi mẹ nhận được tin tức, gọi một cuộc điện thoại cho mẹ, cậu nhận điện thoại liền lập tức biến mất. Một đoạn thời gian rất dài sau, Vạn Mặc Mặc thấy cậu đều không kìm chế được mà lùi ra xa hai bước, chỉ sợ người khác biết bé và cậu là thân thích.

Mẹ nói: “Cậu con bây giờ còn nhẹ đấy, cũng may là mẹ con có thể quản thúc cậu, nếu không thì thế giới này đã bị lật đổ rồi.”

Từ đó về sau, người mà Vạn Mặc Mặc bội phục nhất chính là mẹ, cũng tồn tại chí hướng muốn giống như mẹ, một người nghiên cứu uyên bác, trở thành một học giả bình tĩnh, tỉnh táo.

Đối với lý tưởng của bé, mẹ không ủng hộ cũng không phản đối, chỉ nói một câu: “Như thế nào cũng được, miễn là đừng tìm ông chồng giống cậu con là được. Chúng ta có đủ hoa tuyệt thế rồi, không cần tăng thêm một bông nào nữa, để lại gieo họa cho nhà người ta thôi.”

Sau đó ba nói tiếp một câu: “Mặc Mặc, về sau tìm người giống như ba là được.”

Vạn Mặc Mặc suy nghĩ một chút, bắt chước lời nói của mẹ: “Chúng ta có đủ hoa tuyệt thế rồi, không cần tăng thêm một bông nào nữa, để lại gieo họa cho người ta thôi.”

Không đợi ba mở chiều bài khóc lóc, mẹ đã nói: “Điểm này con cứ yên tâm, không tìm ra người phá hoại thứ hai giống như ba con trên thế giới này đâu. Coi như là mẹ tạo phúc cho dân chúng, quên mình vì người, hành thiện tích đức.”

Thế là ba khóc thật, vui đầu vào trước ngực mẹ. Cụ thể có nước mắt hay không Vạn Mặc Mặc không biết, chỉ là tiếng khóc của ba rất lớn, dùng hết sức đề cò.

Vạn Mặc Mặc là một cô gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp. Mỗi lần nhìn thấy mặt bé, ba đều hết sức tự hào nói: “Vẫn là anh có gen tốt!”

Bình thường trong tình huống này, mẹ sẽ chỉ tay vào cây hoa trên bệ cửa sổ nói: “Có lẽ anh nên cảm ơn dòng máu mạnh mẽ có thể sinh ra con người của em đi, nếu dựa vào gen của anh, đứa bé sinh ra đều dài như thế, còn mang màu xanh lá nữa.”

Bởi vì Vạn Mặc Mặc rất đẹp, cho nên từ tiểu học thư tình đã bắt đầu liên tục. Lúc mới đầu Vạn Mặc Mặc đều từ chối, bé cảm thấy học sinh tiểu học không nên nói chuyện yêu đương. Việc từ chối này vẫn duy trì liên tục đến trung học, đỉnh điểm là bé hồi âm cho một bạn nam trông có vẻ gọn gàng, nội

dùng bức thư là: roi da, còng tay, dây thừng, sập nền cậu thích loại nào?

Mạc Dao Dao rất yên tâm với biểu hiện, chỉ ít yếu sớm là không có khả năng rồi, nhưng vấn đề là vô cùng có khả năng yêu muộn do đùa giỡn. Cô nhéo lỗ tai Vạn Niên Thanh nói: “Tại sao một mình anh M mà con gái lại là S? Con gái như thế này có thể gả được ra ngoài sao?”

Vạn Niên Thanh vuốt vuốt lỗ tai, cười hi hi nói: “Dùng thêm chút sức nữa đi Dao Dao. Anh còn có thể lấy em, còn lo Mặc Mặc của chúng ta không ai lấy à, duyên phận đến chắc chắn sẽ có.”

Vạn Mặc Mặc len lén nhìn ba đang hưởng thụ việc bị mẹ đánh, bé sẽ không nói cho họ biết đầu năm nay nữ vương thịnh hành, rất nhiều người bám theo đây này.

Bé đã thu nhận bảy tám chân chạy vào hậu cung, có thể nói sao? Tuyệt đối sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dẫm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phiên ngoại đi thi nghiên cứu sinh

Trước ngày Kiều Tiểu Tuệ đi thi nghiên cứu sinh, Mạc Dương Dương chạy đến Bắc Kinh thăm cô, cũng bày tỏ muốn đưa cô đi thi vào sáng sớm hôm sau. Kiều Tiểu Tuệ nhìn anh không nói chuyện.

Ngày hôm sau, trước một tiếng, hai người đã đến trường thi. Vừa muốn đi vào cổng trường đã bị bảo vệ ngăn cản.

“Xin lỗi, xin hỏi anh tới thăm học sinh hay là làm cái gì? Trước khi vào cổng trường phải kiểm tra nhiệt độ cơ thể.”

Mạc Dương Dương bước nhanh đến phía trước, đẩy bảo vệ ra, nói: "Chúng tôi đến dự thi!"

"Ách. Thật xin lỗi, bởi vì trường chúng tôi xuất hiện người bệnh truyền nhiễm, hiện tại trường học đã bị cách ly, địa điểm dự thi đã chuyển đến trường học XX, đáng ra ngày hôm qua anh đã nhận được điện thoại thông báo chứ.”

"Mẹ nó! Tại sao tôi không nhận được."

Kiều Tiểu Tuệ thân nhiên liếc nhìn Mạc Dương Dương một cái: "Điện thoại di động của em bị đập vỡ."

"Mẹ nó! Làm sao lại không có đầu óc như vậy, trước cuộc thi vứt điện thoại di động!"

"Anh đập nó."

"À?"

"Ngày hôm qua hội trường hội học sinh gọi điện thoại cho em thi bị anh ném vỡ!"

"Anh nhớ ra rồi, cái hội trường gì gì kia có ý đồ xấu với em, luôn gọi điện quấy rầy. Gia có thể cho hấn quyền rũ lão bà của gia sao?"

“Anh ta gọi điện là muốn hỏi chuyện vào Đảng của em. Đây là nhóm cuối cùng. Mấy lần trước vào Đảng em không vượt qua.” Kiều Tiểu Tuệ lại nhìn Mạc Dương Dương một cái.

"Sao ngốc như vậy chứ, sao lại chỉ có thể vào nhóm cuối cùng? Trước suy nghĩ cái gì?" Mạc Dương Dương vô cùng đau đớn nói.

“Anh lấy điện thoại di động của em gửi tin nhắn cảnh cáo người hướng dẫn của chúng em không được lòng dạ bất chính với em. Em đợi đợi người hướng dẫn rất lâu mới có cơ hội vào Đảng.”

"Nhớ rõ rồi, cái tên ba mươi tuổi mà đáng đáp như lão già năm mươi tuổi, còn cả ngày quấy rầy em. Cũng do em ngăn cản, nếu không đã sớm tìm người đánh hấn rồi!"

Kiều Tiểu Tuệ bình tĩnh khác thường nhìn Mạc Dương Dương: "Bây giờ em thi nghiên cứu sinh bị muộn rồi."

"Không có gì, vẫn còn một tiếng này, anh đưa em đi."

Cách cuộc thi còn nửa giờ thì trong radio trên xe taxi, MC nói: ". Hôm nay, cả nước thi nghiên cứu sinh khiến đường giao thông khu vực trường cao đẳng học tắc nghẽn, rất mong những xe đang tiến về trường cao đẳng đi đường vòng."

“Tại sao giọng nói người phụ nữ này lại khó nghe như vậy?” Mạc Dương Dương ngồi ở trên xe taxi nhìn Kiều Tiểu Tuệ.

"Xuống xe."

"À?"

"Lập tức xuống xe!"

Sau khi xuống xe Kiều Tiểu Tuệ gọi một chiếc xe ba bánh, ông lão vỗ vỗ bộ ngực cam đoan rằng chắc chắn có thể đến trong vòng nửa giờ. Kết quả Mạc Dương Dương cũng đi theo, ngồi lên xe.

Ông lão vừa thấy Mạc Dương Dương cao lớn thì xanh cả mặt, cặp chân nỗ lực đạp, nhưng mà xe ba bánh cũng không chạy lên phía trước.

"Anh xuống đẩy xe."

"À?"

"Không phải anh nói muốn đưa em đi thi sao? Xuống đẩy xe đi, nếu không sẽ không kịp giờ."

Vì vậy trên đường cái xuất hiện một cảnh tượng như thế này. Một ông cụ trên năm mươi tuổi kéo xe phía trước, phía sau xe là một chàng trai đẩy xe chạy như điên, ngồi trên xe là một cô gái nhỏ rất dịu dàng, ít nói.

Một đường chạy như điên đến trường thi, đầu Mạc Dương Dương đầy mồ hôi lúi Kiều Tiểu Tuệ xông vào trường thi. Lúc này sau lưng cũng có một người đầu đầy mồ hôi đuổi theo: "Còn chưa đưa tiền!"

.

Sau một phen hú vía, Mạc Dao Dao nói với Kiều Tiểu Tuệ: "Lúc ấy chị cũng đi giày đế bằng chứ? Hai người trực tiếp chạy không phải nhanh hơn sao?"

Kiều Tiểu Tuệ nhận nhặt uống một hớp trà: "Là chị muốn anh ấy đẩy."

~HOÀN~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Dâm Đạp Anh Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.